

107.
kötet



Júlia különszám

Világszerte Nr. 1



VILLA ROSA

Jessica Gilmore

A herceg és a táncosnő

Jackie Ashenden

Csak két éjszaka?

Ella Hayes

A mogorva skót

különszám
Júlia
Világszerte Nr. 1

Jessica Gilmore

A herceg és a táncosnő

Jackie Ashenden

Csak két éjszaka?

Ella Hayes

A mogorva skót



Minden perce különleges™
www.vintonkiado.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Jessica Gilmore, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

Eredeti címe: *A Proposal from the Crown Prince* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Magyarra fordította: Kiss Klára

© *Jackie Ashenden, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

Eredeti címe: *Demanding His Hidden Heir* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: Kovács Ágnes

© *Ella Hayes, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

Eredeti címe: *Her Brooding Scottish Heir* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 107. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-355-4

- *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN[®] és [™] a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:*

info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jessica Gilmore
A herceg és a táncosnő



VILLA ROSA

1. FEJEZET

Posy arca már fájt, de rendületlenül mosolygott tovább. Szempillája sem rezdült, miközben a homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek, és a gerince mentén kízóan lassan csordogált az izzadság. Az izmai kegyelemért könyörögtek, de ő egy millimétert sem moccant – az egyik lábát behajlította, a karját hosszan kinyújtotta, a fejét egy kicsit hátrahajította, a tekintetét mereven az ujjongó tömegre szegezte.

Az emberek felállva tapsoltak, füttyögtek, miközben gyönyörű virágcsokrok érkeztek a színpadra.

Milyen érzés lehet Daria helyében lenni? – tette fel magának a kérdést Posy, miközben a prímabalerina csókokat küldött a tomboló közönség felé annak biztos tudatában, hogy az ünneplés kizárólag neki szól. Micsoda kiváltság egy premieren szóló szerepet táncolni, amelyet kimondottan a személyére koreografáltak, és most az igényes londoni közönség a lábai előtt hever!

Daria és ő évekkal ezelőtt együtt kezdték a balettiskolát, korosztályukból csak ők ketten jutottak be a társulatba. És most Daria ott áll elől a színpadon, ő pedig hátul táncol a balettkarban.

De addig nem adja fel a reményt, míg ismertté nem válnak a vizsgaeredmények. Ebben az évben talán egész jó minősítést ért el, és kaphat néhány kisebb szólószerepet. Ezzel együtt a lehetőséget, hogy egyszer prímabalerina legyen, és így

tovább... egészen a színházigazgatói székig.

Huszonnégy évesen, öt évvel az akadémia befejezése után, ehhez már némi szerencsére is szüksége van.

Másrészt, gondolta Posy összeszorított fogakkal, sok balettnövendék mindent megadna azért, ha most a helyemben lehetne. Még akkor is, ha az izzadság forró lávaként égeti a szemét. Csakhogy neki nem elég, amit eddig elért. Többet akar.

Miután a függöny utoljára is lehullott, Posy a szokásosnál hosszabb ideig maradt a színpad egyik hátsó sarkában, míg a többi táncos izgatottan beszélgetett. A díszletezőmunkások elkezdték lebontani a kulisszákat.

Mint a szombat esti előadásokat követően mindig, most is különös nyugtalanság, a jól megérdemelt szabadidőre való örömteli várakozás töltött el mindenkit, mivel vasárnap nem volt tanítás. Így a táncosok is elvegyülhetnek a világ minden tájáról érkezett turisták között, akik a sötétség beálltával előzőnlik Covent Gardent, hogy ott a népszerű klubok egyikében szórakozzanak.

Posy azonban nem tudta ilyen egyszerűen lerázni magáról a csüggedést, ezért várt, míg lassan mindenki távozott, csak akkor indult el ő is. Amikor az öltözőbe ért, amelyen a többi táncosnővel osztozott, az már üres volt, eltekintve a tükörfal előtti asztalokon hagyott rúzsoktól, szemfestékektől, fésűktől, a földön heverő harisnyáktól és balettcipőktől. Egy hosszú rúdon lógtak a ruhák, amelyeket a következő előadásra ki kell tisztítani, esetleg megjavítani.

Posy nagyot sóhajtva az egyik székre rogyott, a tekintetével

kerülte a megvilágított tükröt. Nem akarta látni sem az elkenődött színpadi sminkjét, sem dús, fekete haját – amelyet évek óta szorosán összefogott balettkontyban hordott –, sem a kemény edzésektől izmos, vékony alakját.

Az arca viszketett a sminkje alatt, a bőre mindenütt ragadt az izzadságtól, a válla fájt, a bokája megduzzadt, akárcsak a lábfeje.

De hogy szól a legfőbb parancs? Könnyednek, vidámnak kell látszani még akkor is, ha úgy érzi, a következő pillanatban ájultan esik össze. Ma este a balettcipő különösen szűknek tűnt, a zsinórok a húsába vágtak. Gyorsan megszabadult tőlük, hogy csökkenjen a fájdalom. Elhúzta a száját, miközben óvatosan megmozgatta összepréselt lábujjait és túlnyújtott lábizmait. Normális esetben nem sokat törődött ezzel. Normális esetben...

– Elkeseredettnek látszol, *chérie*.

Posy összerezsent. Azt hitte, már mindenki elment. Mielőtt a megszólaló felé fordította a fejét, gondtalan mosolyt kényszerített az arcára.

– Helló, Elise! – üdvözölte francia kolléganőjét. – Semmi gond, jól vagyok. Csak egy kis „szezón végi szomorúság”, mint mindig.

A balett-tanárok, a koreográfusok és a szólótáncosok már készen álltak az ausztráliai turnéra, hogy utána szétszóródjanak, és különböző együtteseknél vállaljanak vendégszerepléseket. De csak azok, akik nemzetközi hírnévvel rendelkeztek, a többiek számára hosszúnak és eseménytelennek ígérkezett a nyári szünet.

Posy iskolákban adott órákat, és elvállalt mindenféle munkát, aminek csak némi köze volt a szenvedélyéhez. Tudta, hogy biztos fizetéssel rendelkező táncosnőként jobb helyzetben van, mint sokan mások, ennek ellenére a megszokott rutin nélkül valahogy üresnek tűntek az előtte álló hetek, hónapok.

Elise halkán csettintett a nyelvével, és leült Posy mellé.

– Én örülök a *break*nek, így mondják angolul, ugye? – kérdezte a törékeny francia lány mosolyogva. – Azt hittem, te is így vagy vele. Hiszen van egy saját nyaralód Olaszországban, nem?

Posy vállat vont. Tudta, hogy nagyobb lelkesedést kellene mutatnia a keresztanyjától váratlanul megörökölt ingatlan iránt, de a legutóbbi tartózkodása Isola dei Fiorin kijózanította. A nővére, Miranda a Villa Rosában tartotta az esküvőjét. Az egykor gyönyörű épület enyhén szólva is megkopott, az állaga erősen leromlott, és a kert – Immi fáradozásai dacára – is meglehetősen elvadult. Egy vagyonba kerülne mindent rendbe tenni.

Egy vagyonba, ami neki nincs.

– A nyár folyamán egyszer valószínűleg elutazom oda, de jelenleg Imogen van ott, és nem vagyok biztos benne, hogy társaságra vágyik.

Furcsamód az elmúlt hónapokban a villa mindhárom nővérenek átmenetileg menedékkül szolgált. Ez az év valamiképpen az újrakezdést jelentette számukra: először Miranda, becenevén Andie tartózkodott ott, majd Portia és most Immi.

Posy tudta, nincs nyomós ok arra, miért ne lehetne egyidejűleg a nővérével a villában, ám a balettiskolában eltöltött évek valahogy kívülállóvá tették a saját családjában.

– Ha nekem lenne egy házam a tengerparton, nyomban odarepülnék, és valószínűleg soha többé nem jönnék vissza. – Elise éles tekintettel fürkészte Posyt. – Van valami határozott oka, amiért feltétlen itt akarsz maradni?

Posy egymás után húzogatta ki a hajtűket a kontyából, hogy ne kelljen Elise-re néznie.

– A közelben maradnék, hogyha valaki megbetegedne vagy megsérülne a társulatból, beugorhassak helyette. Nem akarom elszalasztani az esélyt csak azért, mert utazgatok valahol.

– Posy, hány éve táncolunk együtt? Három?

Posy nyelt egyet Elise szokatlanul komoly hangja hallatán, és bólintott.

– Ez alatt az idő alatt egyikünket sem kértek meg olyan feladatra, amellyel kiléphettünk volna a hátsó sorból, míg az újonnan érkezettek duetteket, szólókat vagy karakterszerepeket táncoltak.

Posy elkínzottan hunyta be a szemét, mert nem tagadhatta a keserű igazságot.

– De ez még nem feltétlen jelenti azt, hogy mi soha...

– Ne! – vágott közbe élesen Elise. – Ne csináld ezt! Én mindenesetre nem azért lettem táncosnő, hogy dekoratív háttérként szerepeljek.

– Ezt meg hogy... hogy érted?

– Elmegyek. Csatlakoztam egy vándortársulathoz.

Posy tágra nyílt szemmel meredt Elise-re.

– A kisvárosok ócska öltözőire és színpadjaira cserélnéd a híres *Royal Ballet*-t? Miért?

– Hogy táncolhassak – felelte egyszerűen Elise. – Szólistának szerződtem, és jövőre jó eséllyel lehetek színházigazgató. Ősszel eltáncolom Clarát meg Aurorát, és ha elég keményen dolgozom, talán Odette-et és Odile-t *A hattyúk tavából*. Megérdemlem. Miért nem jössz velem? Tudom, kapva kapnának utánad, ha...

Posy elutasítóan csóválta a fejét. Ő idetartozik, nem máshová. Ezt a színpadot akarja meghódítani.

– Nem lehet. De sok szerencsét kívánok neked, ha tényleg ezt akarod.

Elise nevetett.

– Amit valójában akarok, egy jóképű herceg, aki felültet maga elé a fehér lovára, és elvisz innen. De a való életben ilyesmi nem történik, ezért legalább táncolni akarok. Posy, ne felejtsd el, hogy odakint létezik egy másik világ, amit érdemes felfedezni és meghódítani! Gondolj erre, mielőtt végleges döntéseket hozol. De most gyere velem! Szombat este van, és a *Luigi*'snál asztalt foglaltam.

– Menj előre! Még gyorsan átöltözöm, és elhozom a stúdióból a kabátomat. Ott találkozunk, rendben?

– Jó, de siess! Nem jó egyedül lenni, ha az embert komor gondolatok gyötrik.

„Odakint létezik egy másik világ.” A szavak ott visszhangzottak Posy fejében, miközben lassan felment a próbatermekhez vezető lépcsőn, ahol az elmúlt években a legtöbb időt töltötte. Igen, létezik egy világ odakint, de ez itt a

mindene, azóta, hogy először felvette a balettcipőjét. Feláldozta a barátait, a romantikát, az egyetemi tanulmányait... sőt még a családját is, hogy végigmelessen ezeken a folyosókon, és ezekben a stúdiókban próbálhasson. Hogyan is adhatná fel az álmát, amikor már csak karnyújtásnyira van?

Posy arra számított, hogy a stúdiórészleg már üres lesz, de mindenütt égtek a lámpák. Megállt, hogy szemügyre vegye az ismerős helyiséget: a tükörfalakat, előtte a balettrudakat, a falnál a fényesre koptatott kanapékat és a hatalmas ablakokat kilátással a Covent Gardenre meg London sziluettjére. Naponta kilenc órát, hetente hat napot töltött el itt. Sokkal inkább otthon érezte magát ezen a helyen, mint pici apartmanjában, amely mindössze pár sarokra volt innen.

Posy felkapta a dzsekijét, amelyet az egyik kanapén hagyott. Hirtelen menekülni akart az épületből és komor gondolatai elől. Elise-nek igaza van, jelen állapotában hiba lenne egyedül maradnia. Sokkal jobban fogja magát érezni a *Luigi*'sban tésztát falatozva, egy pohár borral a kezében. Amikor megfordult, meglátott két személyt, amint eltűnnek a szomszédos műteremben. Megdermedt, mert felismerte Brunót, a balettmestert és Marietta Kirotsovát, a mindenki által csodált színházigazgatót. Elmélyülten beszélgettek, és nyilvánvalóan nem vették észre őt.

Posy szíve a torkában dobogott. Ez az ő esélye, gyakorlatilag ezüstitálcán kínálva...

Utánuk mehetne, és megkérdezhetné, mit kell tennie, mibe fektessen több energiát, hogy különbözzön a többiektől, és

végre szólótáncos lehessen. Vett egy mély lélegzetet, és megpróbálta leküzdeni a rátörő pánikot.

Mert mi történhet? El tudja fogadni a kritikát és a visszautasítást. Már hozzászokott. De ez lehet eddigi élete legfontosabb pillanata.

– Mozdulj már, Posy! – nógatta magát összeszorított fogakkal, de a lábai nem engedelmeskedtek.

Talán gyáva, és inkább továbbra is bizakodni akar, mintsem feladja a reményt?

Megdermedt, amikor a behajtott ajtón keresztül meghallotta a nevét. Próbálta észrevétni magát, de a hangja nem engedelmeskedett, ahogy a lábai sem.

– Rosalind Marlowe? Posyra gondolsz?

Bruno erős olasz akcentussal beszélt, amit több évtizedes londoni tartózkodása során sem vetkőzött le. Posy nyelt egyet, és azt kívánta, bárcsak máshol lenne.

– Már az ötödik szezonját tölti itt. Mit gondolsz, alkalmas lenne szólótáncosnak?

Posy visszafojtotta a lélegzetét, összehúzta a szemét, és egy kisgyerek elszánt hitével kívánta, hogy a kedvező választ hallja, amely egy csapásra eloszlatja minden gondját és kétségét.

– Nem.

Az álma kipukkadt, akár egy szappanbuborék.

– Kitűnő táncosnő, pusztán technikai szempontból talán az egyik legjobb. Egy nap el tudom képzelni coryphée szerepkörben. Egyébként meg csodás oktató lenne. De hiányzik belőle a tűz, a hevület, ami szükséges ahhoz, hogy

kilépjen a sorból. Sosem tudná alakítani azt a nőt, aki szenvedélyesen szeret és él. Tulajdonképpen kár, de amint már mondtam, technikailag páratlan, és gazdagítja a társulatot...

Posy többet nem akart hallani. Valahogy újra parancsolni tudott a lábának, sarkon fordult, és elindult kifelé. Sosem lesz szólótáncos, sosem fog reflektorfényben állni, és látni, ahogy a közönség a lábai előtt hever. Sosem lesz Julia vagy Giselle.

Kudarcot vallott...

2. FEJEZET

Ha valaki megkérdezte volna, Nico azt válaszolja, hogy a világon mindenütt szívesebben lenne, mint Isola dei Fiorin. Ennek ellenére lassan megbékélt a sorsával.

Talán a tipikus olasz nyáreste lágy fényeinek köszönhetően, miközben a hűvös tengeri szél elfújja a nap hevét. Meg a jázmin illatának, amely elkeveredik a moszatok szagával, vagy a zöldellő szirteknek, amelyek mintha mindjárt a tengerbe zuhannának.

Isola dei Fiori lehet, hogy börtön, de legalább gyönyörű, gondolta Nico kesernyés mosollyal, miközben elindult a Villa Rosa irányába.

Noha a villa alatt elnyúló homokos part elvileg mindenki előtt nyitva állt – mint a sziget összes strandja –, egyben a korona tulajdona is volt. A legtöbb ember azt hitte, hogy az egyetlen út a napszitta, fakó rózsaszín villa elvadult kertjén át vezet ide. De mivel Nico úgy ismerte a szigetet, mint a tenyerét, tudott egy másik ösvényről is, amely az eldugott kis paradicsomhoz vezetett.

Akár tetszik, akár nem, minden útkanyarulat, minden bucka, minden fűcsomó és minden homokszem a szívéhez nőtt, és elkerülhetetlenül figyelmezteti a kötelességére.

Az ösvény bejárata két sziklatömb között búj meg. Nico meredten nézte a vadul burjánzó bokrokat. Hányszor jött ide Alessandróval, néha egészen a fehér homokos partig, hogy aztán órákkal később, a tiltott kalandot követően

karcolásokkal és a naptól leégve visszaosonjanak a palotába...

Nicónak égett a szeme. Nem, nem fog Alessandróra gondolni! Ami nehéz, csaknem lehetetlen, hiszen minden kő, minden fa fájdalmasan rá emlékezteti. És ez a fájdalom két éve nem enyhül.

Dühösen megszorozta a lépteit, mintha a vérébe áramló adrenalin elmoshatná a gyászt. A dolog tényleg működött, ezért gyorsított a tempón, és félig botladozva elérte a partot, ahol lerúgta a cipőjét, hogy érezze a meleg homokot meztelen talpa alatt.

Legutóbb vagy tíz éve járt itt, de azóta semmi sem változott. Noha az elmúlt időszakban megfordult a világ legizgalmasabb pontjain, de egy ilyen estén semmi sem versenyezhet ennek a rejtett kis öbölnek a varázsával. A hullámok lágyan gördültek ki a partra, és Nico emlékezett, hogy a sekély vízben gázolni kell egy jó darabig, hogy végre úszhasson egyet.

Mivel a sziklák természetes akadályt képeztek a frissítő nyári szél előtt, idelent még nagy volt a forróság. A póló Nico bőréhez tapadt. Az azúrkék tengerre nézett, és már érezni vélte a hűvösségét felhevült bőrére. A perzselő nap után kellemes lehet a víz hőmérséklete.

Nem mintha Alessandro vagy ő korábban foglalkoztak volna ilyen apróságokkal, amikor kora reggel, éjjel vagy a télen a hullámokba vetették magukat. Nyáron a part és a tenger volt a kedvenc játszóterük, míg Alessandrót le nem foglalták a feladatai, és a gyerekkoruk már csak távoli, vágyott emlékké vált.

Nico felsóhajtott, és kihúzta magát. Most már az ő vállán a

teher és a felelősség, már alig marad ideje, hogy esténként megmártózzon a tengerben. Tulajdonképpen most is az lenne a legjobb, ha sarkon fordulna és hazamenne.

Ökölbe szorította a kezét. Nem, holnaptól egy életen át észszerű döntéseket fog hozni, a kötelesség áll majd mindig az első helyen, míg saját vágyai a lista legalján. A mai este viszont egyedül az övé, emlékezik a két fiúra, akik titokban kilopakodtak ide, hogy a holdfényben belegázoljanak a tengerbe.

A teste átvette az irányítást, miközben az esze még tétovázott. Pár másodperc múlva az izzadt póló, a sort és a bokszeralsó összegyűrve hevert a homokban, míg ő anyaszült meztelenül, kitárt karral rohant a tenger felé.

Amint elérte a vizet, felmerült benne, hogy ez a spontán ötlet tényleg olyan briliáns-e, mint hitte. Mi van, ha titkon követték a paparazzók, és most a rejtekükben a kezüket dörzsölve készenlétbe helyezték a fényképezőgépeiket?

Ám a következő pillanatban elvetette az aggályait. Ha ezek a hiénák tényleg ilyen vállalkozókedvűek, megérdemlik azokat a képeket, nem?

Elvagyorodott a gondolatra, hogy miképpen reagálna a nagybátyja. Már az a látvány megérné...

A tenger olyan frissítő volt, mint remélte. Alig hullámozott, kellemesen meleg volt, és mihelyt beljebb úszik, kimondottan frissítő lesz. Nico erőteljes karcsapásokkal szelte a vizet. Amikor a hátára fordult, és visszanézett, a part már csak egy keskeny, világos csík volt.

Egy darabig ringatózott a hullámokon, hunyorgott a lassan

lenyugvó napba, élvezte utolsó sugarait sós bőréen. Szinte el sem tudta képzelni, hogy holnaptól a múlté lesznek az ilyen paradicsomi pillanatok. A palota falai mögött szigorúan szabályozott élet várja, megspékelve ósdi ceremóniákkal és kötelezettségekkel, ráadásul a nap huszonnégy órájában.

Amihez előbb vagy utóbb hozzátartozik egy megfelelő feleség és a család...

Az ijesztő gondolatra villámgyorsan elszállt a jókedve.

Elindult vissza a part felé, de már lassabban. És ekkor hirtelen megpillantotta őt... Elfojtott egy káromkodást.

A lány a szikla másik oldalán állt, amely a patkó formájú partot két részre osztotta a természetes termálmedencénél. A csónakja nem látszott, de mintha épp most lépett volna a szárazföldre. Ha óvatosan mozog, talán észrevétlenül felkaphatja a ruhadarabjait, és eltűnhet, mielőtt a lány észrevenné. Vagy addig a vízben marad, míg a másik eltűnik.

Miután meghozta a döntést, még egyszer szemügyre vette a lányt, de túl messze volt ahhoz, hogy felismerje az arcvonásait. Vékony, törékeny alak volt dús, sötét fürtökkel, a karját keresztbe fonta a melle előtt. Most lassan elindult, a víz széléig sétált, és a földet bámulta. Sugárzott belőle a kétségbeesés, ami valamit megmozdított Nicóban. Talán mert ő is hasonlóan érzett?

Épp elhatározta, hogy óvatosan kijön a vízből, amikor a lány kiegyenesedett, kecses, egyben drámai mozdulattal kisimította a haját az arcából, bemutatott egy piruettet, majd még egyet...

Egy titokzatos sellő, amint az esti rituáléját végzi.

Nico érezte, hogy egy nagyon intim jelenet szemtanúja, de képtelen volt elfordítani a fejét. Elbűvölve nézte, amint a lány áthúzza a fején a könnyű fehér ruhát, amely mint egy virágszirom a földre hullik. Még a lélegzete is elállt.

Most már túl késő, hogy észrevétlenül elosonjon.

A lány nem viselt melltartót, két másodperc alatt parányi bugyijától is megszabadult, és kecsesen begázolt a tengerbe. Vagy sellő, vagy szirén. Nico pedig – mint Odüsszeusz – megbabonázva figyelte a csodás jelenséget, és képtelen volt megmozdulni.

Várnia kell, és csak reménykedhet, hogy a lány nem veszi észre őt. Ebben a pillanatban egy magasabb hullám átcsapott a szépséges teremtés fején, aki ijedten levegő után kapott.

Ez a végszó, gondolta Nico ádáz elégedettséggel, és lassan odaúszott a lányhoz. De nem túl közel, hogy ne ijessze meg.

– Tökéletes este egy tengeri fürdőzéshez – jegyezte meg könnyedén.

Ha a tekintettel ölni lehetne, Nicóból cápaeleség lett volna.

– Ez magánterület.

– Mi? A tenger? – gúnyolódott Nico, és mosolyogva nézte a felháborodott lányt. – Te pedig Poszeidón szeretője vagy, aki jogot formál a vízre és a hullámokra?

Posy nyelt egyet.

– A part... magánterület.

– Nem az, ahogy nagyon jól tudod, kis sellő – felelte Nico. – A korona tulajdona, és bárki látogathatja. De ha mégsem így lenne, te nem vagy a Del Castro család tagja.

Nico ugyanis természetesen ismerte a szerteágazó királyi

família minden sarját.

– Csak egyetlen út van, ami levezet a partra, és az magánterületen halad keresztül – vágott vissza Posy.

– Mindig találni másik utat, ha valaki nagyon akarja, és tudja, hogy hol kell keresnie – vigyorodott el Nico.

– Talán meglesett? – kérdezte elbizonytalanodva Posy.

– Nem szándékosan – vallotta be Nico továbbra is mosolyogva. – A part üres volt, amikor ideértem, tehát inkább nekem lehet okom panaszra. Mert behatoltál a magánszférámba, szemtelen kis sellő.

A mosoly és az évődő hang nem érte el a hatását. Posy felvonta finoman ívelt, sötét szemöldökét, a szája lebiggyedt.

– Egy úriember felhívta volna magára a figyelmet.

– De én nem vagyok úriember, kérdezd csak meg a nagybátyámat! – Az utánozhatatlan kecsesség és báj beburkolta a lányt, mint egy kabát, ami teljességgel lenyűgözte Nicót. – Egyébként meg alapos okom van rá, miért nem akartam felhívni magamra a figyelmet. Tudniillik én is pucér vagyok.

Posy összeszorította az ajkait, és büszkén hátravetette a fejét.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy visszavonuljon, uram!

– Nem, mert félek, hogy közben megles, hölgyem.

Posy égő arccal, szikrázó szemmel meredt a férfira.

– Higgye el, már láttam ilyet.

Nico szélesen elvigyorodott.

– Úgy tűnik, kutyaszorítóba kerültünk – mondta, és lassan közelebb úszott.

Ha ez a nagyszájú sellő igazán dühös vagy ijedt lenne, elnézést kérve távozna, de az volt az érzése, hogy a lány is élvezi a kis közjátékot.

Fiatalabbnak tűnt, mint első pillantásra gyanította, talán a húszas évei közepén járhat. Hibátlan halvány porcelánbőre szinte drámai kontrasztot alkotott sötét szemével és éjfekete hajával.

Nem az a klasszikus szépség, de érdekes arca, amely komolyságot és méltóságot sugárzott, szinte kényszerítette az embert, hogy másodszor is megnézzze magának. Aztán újra meg újra.

– Tehát te és én itt vagyunk a vízben, a ruháink a parton. Nem tudom, mi legyen a következő lépés...

Nico nyitva hagyta a kérdést, noha pontosan tudta, mit tenne a legszívesebben: közelebb úszna, hogy lássa, amint a lány szeme a vágytól még inkább elsötétedik, amikor megcsókolja.

Egyszerűen csak azért, hogy elfelejtse, holnap eléje teszik a megfelelő nőket tartalmazó listát, hogy válasszon közülük, mintha egy új mobilt venne.

Egy utolsó alkalommal együtt akart lenni egy lánnyal, akit ő maga választott. Egy utolsó szabad, szenvedélyes, mámoros éjszakán.

Posy tudta, hogy dühösnek, felháborodottnak, sőt rémültnek kellene lennie. Legalábbis óvatosnak. Ez a férfi kileste, és ahelyett hogy elnézést mormolva távozna, és magára hagyná, úgy bámulja, mintha...

Posy megborzongott, de nem félelmében, hanem mert

jóleső bizsergést érzett a karjában és a mellében. Kétségbeesetten próbálta visszanyerni az önuralmát.

– A következő lépésünk? – kérdezte túlságosan vékony hangon, és gyorsan megköszörülte a torkát. – Én... én nem beszélnék többes szám első személyben, mert nem létezik olyan, hogy „mi”. Maga visszaúszik a ruhájához, én a sajátomhoz, és egyikünk sem fordul a másik felé. Rendben?

Nico mosolya, vagy jobban mondva szemtelen vigyora, még szélesebb lett.

– Ha ragaszkodsz hozzá, varázslatos sellő.

– Nem vagyok...

Posy elakadt, és az ajkába harapott.

– Hogyan nevezhetnénk másként egy varázslatos lényt, aki a parton táncol, mielőtt meztelenül a habokba veti magát? Vízi tündérnek? Szirénnek? Vagy talán selkie, azaz fókátündér vagy, aki csak egyetlen éjszakára veti le a fókabőrét, hogy egy szegény, halandó férfit elbűvöljön a szépségével...

– Akkor nevezzen inkább Posynak! – vágott közbe a lány.

– Én Nico vagyok. Őszintén örülök, hogy megismertelek, Posy.

– Bárcsak én is kijelenthetném ugyanezt – motyogta barátságtalanul a lány. – De most inkább egyedül szeretnék lenni.

– Én is – vágta rá Nico őszintén, és látta, hogy a lány szeme elkerekedik. Bágyadtan elmosolyodott. – Tökéletes hely a magányra, ugye? Tényleg nem számítottam senkire, különben biztosan hoztam volna fürdőnadrágot.

– Igen. – Posy nem tudta, melyik pontban ért egyet, de a

fura idegen mintha a szívéből beszélt volna. – Rendben – folytatta elszántan. – Miután bemutatkoztunk, búcsút is vehetünk egymástól. Maga arra, én erre...

– Remélem, megtalálod azt, amiért ma este idejöttél, Posy...

Nico elhallgatott, meleg pillantást vetett a lányra, mielőtt elegáns mozdulattal lemerült a víz alá, és csak jóval később bukkant fel. Úszva elindult a ruhái felé.

Posy bénultan bámult utána, lenyűgözte az izmos test, a bronzsínű bőr. Aztán gyorsan megrázta a fejét.

Természetesen gyakran látott tökéletesen formált férfiakat, elvégre ideje nagy részét izmos, hajlékony, testhez simuló öltözéket viselő táncosok társaságában töltötte. Megszokta, hogy felemelik, viszik és megpörgetik, hogy a kezüket ott érzi mindenütt a testén. A kívülállók sohasem értenék meg, hogy eszébe sem jut a szex, amikor partnere a széttárt combjai közé csúsztatja a kezét. Egy táncos teste hasonló a köztulajdonhoz.

Megszokta, hogy szégyenkezés nélkül, meztelenül álljon az emberek elé... vagy majdnem meztelenül.

Annál inkább bosszantotta a reakciója, amit a hívatlan látogató váltott ki. Pedig valójában alig látott valamit belőle, és ez még jobban elbizonytalanította. Teljesen érthetetlenül viselkedik.

Bolondot csinált magából. Miért nem fordult vissza, amikor észrevette a férfit? Szerencséje van, hogy nem valami perverz alakkal futott össze, aki...

Posy megdermedt. Honnan tudhatja, hogy Nico nem csak a látszat kedvéért egyezett bele a javaslatába, és most elbűjt valahol a parton, és onnan leselkedik rá?

Ostobaság! A férfi a távolabbi partszakasz felé indult, és még csak nem is nézett feléje. És ő csöppet sem csalódott emiatt...

Posy azért jött ide, mert azt remélte, hogy egy esti séta és fürdés a tengerben eltereli a figyelmét a kérdések meg problémák végtelen soráról. Most akaratlanul kuncogni kezdett. A terv működött, noha másként, mint képzelte. Az utóbbi tíz percben nem gondolt a kifizetetlen számlákra vagy a homályos jövőre.

A villához vezető magánút egy természetes sziklamedence mellett haladt el, amelyet egy meleg vizű forrás táplált. Lehetne akár Isola dei Fiori egyik nevezetessége, hiszen egy romantikus legenda is fűződik hozzá: Poszeidónról és a titkos szerelméről. Ám Posy ehelyett jobban örült volna egy tisztességes tetőnek, egy új bojlernek vagy egy működő vezetékes telefonnak. Nem beszélve a jövő hónapban esedékes számlák kiegyenlítéséről.

Próbálta megállítani vadul kavargó gondolatait, mielőtt pánikba esne. A mellkasa úgy elszorult, hogy alig kapott levegőt. Maradjon vagy menjen? Mit csináljon, ha már nem táncolhat? Mi lesz vele az imádott balett nélkül? Egyáltalán miért is kelne fel nap mint nap?

– Posy? Minden rendben?

Eltartott egy ideig, míg a férfihang áthatolt a szürke ködön át. A lány felnézett, egyenesen Nico szemébe. Mosolyt kényszerített az arcára.

– Igen, minden a legnagyobb rendben.

Nico nem moccant.

– Miért nem hat ez meggyőzően?

Posy igyekezett lazítani görcsös testtartásán, és szigorú arcot vágott.

– Megegyeztünk, elmegy anélkül, hogy visszanézne, nem?

– Csak biztos akartam lenni abban, hogy jól vagy. Ebben a magányos öbölben megfordulhatnak mindenféle csavargók – jelentette ki Nico szemtelenül.

Tudta, mennie kellene, de mégsem mozdult.

– Kedves, hogy így törődik velem... – motyogta Posy halkán.

– Köszönöm.

– Lovagias típus vagyok.

A férfi mögött már majdnem lebukott a nap, és rózsaszín fénybe vonta a világot. Vagy inkább ennek a bájos kis öbölnek a varázsa teszi, hogy a pimasz behatolót Posy hirtelen bátor, megmentő lovagnak látta?

Magasabb volt, mint gondolta, karcsú, de izmos. Sötét, a tengervíztől még nedves haja majdnem a szemébe lógott, amelyben szégyentelen önbizalom és leplezetlen vágy tükröződött.

Posy tétován közelebb lépett, miközben Nico tapodtat sem moccant, csak figyelmesen nézte.

A lány megszokta, hogy kecsesen, kontrolláltan mozogjon, de most nem tudta, mihez kezdjen a végtagjaival. A teste hirtelen idegenné vált.

A férfinak csak a keresztnévét ismeri. Nem, ez nem egészen igaz. Tudja, hogy Nico is nyugalmat és magányt keresett a tengerparton... és hogy ő egyszerűen képtelen levenni róla a szemét. Testének minden porcikája sóvárog utána. Mindig is

szenvedélyes táncosnő volt, vágyott az érintésre, a mámoros egyesülésre egy partnerrel, amikor minden testrész a megfelelő időpontban éppen a megfelelő helyen van, ahogy azt megszabja az eksztázis láthatatlan koreográfiája.

Nemrég legalábbis még ezt gondolta.

De már nem. Megbosszulta magát, hogy a testét, a lelkét a művészetnek szentelte. Magasra repült, és a mélybe zuhant...

Mit is mondtak róla? „Hiányzik belőle a tűz, a hevület.” Leginkább a kemény szavak mögött megbúvó tagadhatatlan igazság bántotta.

Megpróbálta visszapislogni a könnyeit. A lemenő nap előtt állva, Nico olyan volt, akár a megtestesült tűzisten – Mars, aki a földre érkezett, hogy megmentse őt. Vajon felmelegítené és életre keltené?

Posy még egyet lépett előre, miközben Nico közömbösen figyelte. A lány nyelt egy nagyot, és a nyelve hegyét végighúzta kiszáradt ajkán.

– Remélem, azért nem túl lovagias...

A tekintetük egybekapcsolódott.

– Az attól függ.

– Ha tényleg selkie lennék, vigyáznál a fókabőrökre csak ma éjjel...

A skót mitológia egyik legendájára célzott, miszerint a szerelmes férfiak úgy próbálták magukhoz kötni a nimfákat, hogy eldugták a fókabőrüket, hogy ne térhessenek vissza a tengerbe.

– Sosem csapnék be egy selkie-t, mert azt szeretném, hogy szabad akaratából jöjjön hozzám, és talán maradjon is...

– Maradjon?

– Talán.

Még egy lépés. Posy most már elég közel volt, hogy lássa a vágyat a férfi szemében, amit a közönyösségével próbált leplezni.

– De csak... de csak egy éjszakára.

Nico bólintott.

– Egy szabad teremtményt nem lehet megzabolázni.

Amióta Posy az eszét tudta, a balett volt az első az életében. Volt ugyan néhány futó kapcsolata, de a karrierje mellett teljesen jelentékteleneknek tűntek. Bruno szerint hiányzik belőle a szenvedély, pedig minden erejét és energiáját a munkájába fektette.

E nélkül a fizikai leterhelés nélkül Posy nem tudta, mit kezdjen az érzelmi feleslegével. Azt hitte, a tengeri fürdőzés megkönnyebbülést hoz, de tévedett.

Nico talán segíthet rajta, ha megengedi neki.

Ha megengedi saját magának.

Ám Posy Marlowe általában nem úszott meztelenül. És még kevésbé flörtölt ismeretlen férfiakkal a tengerben vagy a parton. Sosem venné le önként a ruháját, és állna csupaszon egy idegen előtt, miközben a látóhatáron a nap éppen lebukik a tengerbe, és egyedül a partra kigördülő hullámok mormolását hallani.

Posy reszkető kézzel letépte magáról a nedves ruhát, hagyta, hogy a földre hulljon, félénken felnézett, és hallotta, amint Nico hangosan beszívja a levegőt.

– Talán sikerül egy éjszakára megzaboláznod...

– Remélem, túlságosan azért nem – felelte a férfi rekedten. Előrelépett, és magyarázatot keresett Posy tekintetében.

Amikor a lány türelmetlenül a mellkasára tette a kezét, és az ujjai felfedezőútra indultak, Nico felnevetett, közelebb húzta magához, és szenvedélyesen megcsókolta.

A világ megszűnt létezni Posy körül. Átadta magát a férfi becézgetéseinek, aki egy olyan világba vezette, amely eddig zárva volt előtte.

Csak egyetlen éjszakára...

3. FEJEZET

Nico enyhén meghajolt a nagybátyja előtt, majd kimenekült a trónteremből, közben vitézül küzdött, hogy fegyelmezze az arcizmait. A múltban gyakran elveszítette az önuralmát, amiből sosem származott semmi jó.

Ha V. Vincenzo király a fejébe vett valamit, se nyugodt észérvekkel, se hangos szóval nem lehetett lebeszélni róla. Korábban Nico megpróbált ügyesen lavírozni a nagybátyja rendelkezései és elvárásai között, de azóta sokkal bonyolultabb lett a helyzet.

– A pokolba, Alessandro... – mormolta halkan maga elé, miközben kifelé igyekezett a nehéz szárnyas ajtón. – Te sokkal jobban bírnád ezt, mint én.

Az ajtó két oldalán álló öröknek – nevetségesen pompás és túl meleg uniformisukban – a szempillájuk se rebbent, noha hallották, amint Nico hangot ad a rosszkedvének. Talán tőlük kellene órákat vennie.

Az előcsarnok olyan nagy volt, hogy két luxusautó könnyen ellavírozhatott volna egymás mellett, a kupolás mennyezet az égig ért, a márványpadló pedig olyan sima és fényes, hogy Nico kétségbe vonta, vajon megfelel-e a biztonsági előírásoknak.

Kisfiúkorukban Alessandro és ő – a hatalmas portrékról letekintő ősök rosszálló pillantásának kereszttüzeiben – vakmerő csúszkálóversenyeket tartottak itt, mit sem törődve a törékeny asztalkákkal és antik székekkel.

A művészi faburkolatban diszkréten álcázott ajtók vezettek az irodákba, rendezvénytermekbe vagy egyéb helyiségekbe, amelyek semmi különösebb célt nem szolgáltak.

Nicónak is több iroda, tárgyaló- és fogadóterem állt rendelkezésére. Ezenkívül volt még egy magánlakrész a nyugati szárnyban. Legalább nem próbálták odaadni neki Alessandro lakosztályát! Így is épp elég nehezebbre esett, hogy ebben a lélektelen környezetben ne gondoljon folyton az unokatestvérére.

Nem mintha valaha is jól érezte volna magát itt. Ehhez túlságosan gyakran hagyták magára a családi lakosztály rideg pompájában, míg a szülei Párizsba, Londonba vagy New Yorkba utaztak. De még ha a palotában voltak is, alig vettek tudomást a jelenlétéről, túlságosan lefoglalta őket, hogy élvezzék a luxuséletüket, és nem alacsonyodtak le olyan banális dolgokhoz, mint a családi étkezések vagy a közös játék a fiukkal.

Szerencsére a nagymamája rajongásig szerette őt – akárcsak két évvel idősebb unokabátyját, Alessandrót. Ők jelentették Nico számára a családot, amire oly nagy szüksége volt. És mostanra az egyikük elment, és a másik szerette sem lesz már itt soká.

– Fenséged?

Eltartott néhány másodpercig, míg Nico felfogta, hogy neki szól a tiszteletteljes megszólítás. Vonakodva megállt, hogy az alkalmazott utolérhesse.

– Fenséged... – zihálta a nő, és egy kicsit megingott hihetetlenül magas sarkú cipőjében.

A palotában mindenki szigorúan az íratlan szabályoknak megfelelően öltözködött – konzervatív szabású, sötét öltönyt vagy kosztümöt viselt.

Éles ellentétben Nico kifakult farmerjával és bő vászoningével.

– Az özvegy királyné szeretné látni, amint lehetséges.

Ami annyit jelentett, hogy „nyomban”. A nagyanyja a maga módján éppoly makacs volt, mint a nagybátyja.

– Köszönöm.

Az alkalmazott habozott. Az utasítás nyilván úgy szólt, hogy rögtön vezesse oda Nicót. Nico azonban nem hagyta, hogy parancsoljanak neki, még Graziella Del Castro, a király özvegye sem.

– Mindjárt megyek.

A nő tétován bólintott, majd a magas sarkak gyors staccatójától kísérve visszavonult.

Nico halkán felsóhajtott, és már bosszankodott a saját nyomorúságos miniforradalmán. Hiszen egyáltalán nem haragszik a nagyanyjára... még a nagybátyjára sem. Egyszerűen ez a sorsa.

A végzete, amely elvette tőle az unokatestvérét, és olyan jövőt jelölt ki neki, amelyet sohasem akart.

Fojtott szitkozódással sarkon fordult, és néhány lépéssel utolérte az alkalmazottat.

– Ne aggódjon, máris megyek!

A nő meghökkent, majd bólintott, de láthatóan csöppet sem aggódott. Vagy legalábbis nem mutatta.

Akárcsak a fiának, a királynak és Nicónak, a nagyanyjának is

két lakosztálya volt. Az egyik a palota központi részében hivatalos tárgyaló- és fogadótermekkel, és egy magánlakosztály a nyugati szárnyban, amely hálósobából, étkezőből, dolgozószobából és egy szalonból állt.

Egy évvel ezelőttig az idős asszony általában a földszinten tartózkodott. Vagy az antik íróasztalnál ült, vagy szálfegyenesen a fogadóteremben a trónszéken, és nem volt hajlandó lassítani a tempón, noha néhány éve már betöltötte a hetvenedik születésnapját. Ám Alessandro halála után egyre több időt töltött a magántermeiben.

Nico most oda igyekezett, fel a széles márványlépcsőn, keresztül a fedett erkélyen, amely oldalról szegélyezte a tróntermet, aztán megállt egy jelentéktelennek tűnő ajtó előtt.

A folyosó nem volt olyan pompás, mint a földszinten, ám annak ellenére, hogy Nico nem kedvelte különösebben a pink és a krémszín árnyalatait, szinte üdítő volt a palota nyilvános tereinek arany- és bíborszíneihez képest.

Bekopogott az ajtón.

– Tessék!

Nico belépett, a nagyanyjához ment, elegánsan meghajolt, és a szájához emelte az asszony keskeny, petyhüdt kezét.

– Kegyelmes asszonyom...

– Ne próbálj meg hízelegni! – figyelmeztette a nagyanyja.

Nico elmosolyodott, és kedves pillantást vetett a törékeny, mégis lenyűgöző idős hölgyre. Ezüstös haját a szokásos franciakontyba tűzte, a ruhája elegáns volt, mint mindig. Ám fáradt szeme alatt sötét árnyékok éktelenkedtek.

Nem csoda, hiszen öt éven belül eltemette a férjét, a kisebbik fiát és az egyik unokáját.

Nico nagyapjának a szívinfarktusa nem volt igazán meglepő, már évek óta mutatkoztak az intő jelek. Az apja nem sokkal később vesztette életét helikopter-balesetben. Aztán Alessandro váratlan halálát is fel kellett dolgoznia, ami nemcsak a családot, hanem az egész királyságot mélyen megrendítette.

Nico még most sem tudta felfogni, hogy egy olyan sportos fiatalember, mint Alessandro, minden előzetes figyelmeztető jel nélkül összeesik és meghal. Bármit olvasott is az úgynevezett hirtelen szívhalálról, az nem adott erre kielégítő magyarázatot vagy vigaszt. Főleg nem az a kijelentés, hogy ezt senki és semmi sem tudta volna megakadályozni. Ő sem.

Az egész királyi család még mindig szenvedett a szörnyű sorscsapásoktól, de talán a nagyanyja a leginkább, és úgy tűnt, nem is heveri ki soha. Nico igyekezett titkolni, mennyire aggódik miatta.

– Csak a tiszteletemet akartam kifejezésre juttatni – mondta lágyan.

– Hm... a nagybátyád felé is? – kérdezte a nagyanyja, és intett, hogy foglaljon helyet a közelben álló kanapén.

Nico engedelmeskedett.

– Persze... – mondta behízselő hangon. – Legalábbis igyekszem, hogy ne szégyenítsem meg a nyilvánosság előtt – helyesbített.

– Tudod, hogy gyűlöli a változásokat.

Noha az idős hölgy többnyire a magánlakosztályában

tartózkodott, pontosan tudta, mi folyik a palotában.

– Nagymama, nem rajtunk áll. A változások végbemennek, akár tetszik nekünk, akár nem – jelentette ki Nico egy kicsit türelmetlenül. – Hát nem jobb, ha mi irányítunk, ahelyett hogy az események irányítanak minket?

– De a *turisták*, Nico... – A nagyanyja nem is mondhatta volna ki megvetőbben ezt a szót. Mintha az unokája azzal állt volna elő, hogy közvetlen a palota mellé atomerőművet telepítene. – Az a nagy nyüzsgés és zaj, a kihívó ruhák, a fura étkezési szokások... Egyszerűen nem illik hozzánk.

– Ez a turistáktól függ. – Nico ezt próbálta a nagybátyjának is elmagyarázni. Nagy levegőt vett, mielőtt másodszor is nekiszaladt a betanult szövegnek. – A turisták már régen itt vannak, mert itt minden annyira más. Nyugalmat és pihenést keresnek, úszni akarnak, kirándulni és élvezni a hamisítatlan természetet. És pontosan ezt a réteget kell megcéloznunk. Nem akarjuk, és nem is tudjuk felvenni a versenyt a tipikus földközi-tengeri üdülőhelyekkel. De ha a nászutasokra, a nyugalomra, a romantikára és a természetimádókra koncentrálnak, nem kell olyan sok mindenben változtatnunk, és túl sok pénz sem kell hozzá. Néhány új hotel, étterem és kávéház, jobb közlekedés... Ennyi.

– De...

– Az itteni embereknek munkahelyekre van szükségük. Az iskolákat és a kórházakat modernizálni kell, különben a fiatalok elvándorolnak a szárazföldre.

Ahogy ő is tette.

– De hová ez a nagy sietség? Nemrég érkeztél, és máris

összerúgtad a port a nagybátyáddal. Hagyj neki egy kis időt, hogy hozzá szokjon az új helyzethez.

– Nincs időnk, *nonna*. – Nico izgatottságában önkéntelenül is a gyerekkori megszólítást használta. Szünetet tartott, és azon gondolkozott, egyáltalán hogyan hozhatná képbe a nagyanyját. – Tudod, tavaly visszatértem a Harvardra, és közgazdaságtanból szereztem diplomát. És alaposan tanulmányoztam a pénzügyeinket.

A szokványos alkotmányos monarchiáktól eltérően a királyi család aktív politikai szerepet vállalt. Mihelyt Nico ráébredt, trónörökösként mekkora felelősség hárul rá, abbahagyta a Massachusettsi Műszaki Egyetemen a kutatómunkáját, és helyette a Harvardon tanult. Nem kellett sok idő, hogy rájöjjön, rengeteg munka vár rá. Élethosszig tartó munka.

– Szerettem a nagyapámat, de éppúgy szórta a pénzt, mint az ő apja. Nézd csak meg a palotát! És minden mást: repülőgépek, autók, villák, hegyi nyaralók...

– És lakás minden egyes szeretőjének, nem beszélve az éves apanázsról meg a rengeteg ékszerről – egészítette ki keserűen a nagyanyja. – És számtalan szeretője volt.

Nico nyelt egyet, és úgy döntött, jobb, ha nem feszegeti ezt a kényes témát.

– Mindenesetre itt két generáció is rosszul gazdálkodott. Nem elég néhány takarékosági intézkedés, hogy jóvátegye ötven év pazarló gazdálkodását.

– És úgy gondolod, a turizmus segítene?

– Mindenesetre észszerű és átlátható kezdet. Szükségünk van üzemekre is, amelyek itt megtelepszenek, de az már egy

újabb lépés. Az az álmom, hogy Isola dei Fiori egy nap nagyszerű példája legyen a megújuló energiáknak és a környezetbarát technikák különböző formáinak.

Nico nagy levegőt vett. Az utóbbi években pontosan ezért töltötte szinte minden szabad óráját a cambridge-i kutatóintézetben, ahol a doktori értekezésén is dolgozott, fontos kapcsolatokra tett szert, és sosem adta fel a reményt, hogy valamikor saját kutatóintézetet alapít.

Ám a jelenlegi krízis drasztikus módszereket követel.

– Mondd meg, miben segíthetek, *nipotino*!

Kicsi unokám! Nico toroka elszorult a kedves megszólítás hallatán.

– A stratégiám fontos része vagy, *nonna* – felelte rekedten.

– Először is segítened kell megdolgozni a nagybátyámat. Tudom, hogy ő próbált mindent jól csinálni, de a régi luxusjacht és a hegyi nyaraló eladása nem elég. Nemcsak hogy minden erejével támogatnia kell a turizmust megcélzó kampányunkat, hanem a minisztereit is meg kell győznie a koncepcióról.

– Ma mit mondott neked?

Nico vállat vont.

– A szokásosat. Túl fiatal vagyok, hogy megértsem... Túl sokáig voltam távol, és hogy semmilyen egyetemi diploma nem kompenzálhatja a tapasztalatok hiányát. Mindezt már kismilliószer hallottam.

Ami nem jelenti, hogy nem húzta fel magát rajta újra és újra.

Már nem ostoba kamasz, harminckét éves, és büszke a

diplomáira, amelyekért keményen megdolgozott. Ám a nagybátyja inkább hisz a bulvársajtó címsorainak: „Nico Del Castro tipikus playboy...”

Fiatalabb éveiben ez igaz is lehetett rá, akárcsak az apjára és a nagypapjára. De azóta felnőtt. A nagybátyjának nincs joga előítéllettel kezelni őt.

– Beszélni fogok veled – ígérte a nagymama.

– Köszönöm, de van még valami... – Nico elakadt, de aztán elszántan folytatta: – Meg kell nőni.

– Igen?

A nagymama szeme felcsillant. A téma láthatóan tetszett neki.

– Arra kérek, hogy keress nekem menyasszonyt. Tudom, hogy van egy listád a megfelelő nevekkel. Jobb, ha olyasvalakit veszek el, aki hasonló körülmények között nevelkedett, mint egy olyan lányt, aki nem ismeri ezt a cirkuszt, és a kötelezettségek meghaladnák az erejét... Azonban van egy feltétel.

– Csak egy? – kérdezte gúnyosan a nagymama.

– Olyan menyasszonyra van szükségem, aki hajlandó áruba bocsátani magát, bármilyen rosszul hangozzék is. Egy nőre, aki megszokta a nyilvános fellépéseket, sőt talán élvezi és keresi is. A marketingesem szerint egy királyi esküvő kitűnő reklám lenne Isola dei Fiorinak, ezért nagyon fontos a megszervezése, hogy maximálisan kiaknázhassuk az ebben rejlő lehetőségeket. Vitorlázás a napfényes tengeren, lovaglás a zöld lankákon, egy elegáns bál...

– Nem is sejtettem, hogy ilyen romantikus vagy – jegyezte

meg higgadtan a nagymama, de a szemében mosoly bujkált.

– Nem romantikus vagyok, hanem realista. Az emberek imádják a királyi szerelmes történeteket. Tehát keresd meg nekem az erre a szerepre alkalmas lányt, és én nyomban feleségül veszem. A paparazzók úgymint folyton a sarkamban vannak, most legalább hasznot húznék a kétes hírnevemből a jó cél érdekében.

Fiatal korában úgy vonzotta a riportereket, mint fény az éjjeli lepkéket. Ha csendben meghúzódott volna a háttérben, előbb vagy utóbb biztosan ráuntak volna. Ám ő gazdag, féltelen nemesi sarjakkal lumpolt, a tanulmányok mellett szívesen részt vett különböző New York-i eseményeken, nyaranta Hamptonsban tartózkodott, télen a Bahamákon, valamint a jachtján, és a világ számos klubjában megfordult.

Az otthoni élet merev szabályai után eleinte nagyon élvezte ezt az életet. Egy idő után azonban megunta.

A nagymama bólintott.

– Mindenki szereti a megtért fekete bárányokat. Megtalálom számodra az alkalmas menyasszonyt. De kérlek, Nico, légy diszkrét, ha később majd félrelépnél!

Az idős hölgy egy futó pillanatig olyan sebezhetőnek tűnt, hogy Nico legszívesebben posztumusz megfojtotta volna a nagyapját.

– Hűséges férj szándékozom lenni. Attól, hogy egy házasság megszervezett, még komoly dolog.

Nem tudta volna megmagyarázni, miért jutott hirtelen eszébe a karcsú lány a tengerparton, akinek selymes, fekete haja meztelen mellére hullott. Az volt a búcsú a szabadságtól.

Édes búcsú. Ami majd segít viselni a felelősség súlyát.

– Van még valami, *nipotino*? – kérdezte a nagyanyja, mintha csak olvasna a gondolataiban.

Nico összerezsent. Tudta, hogy a következő javaslata nem fog tetszeni.

– Ha elkezdjük a reklámhadjáratot, vonzó látványosságokat kell mutatnunk a turistáknak. Van néhány tisztességes szálloda a városban, néhány kellemes strand és jó étterem. De nincsenek butikhotelök azon exkluzív vendégek számára, akik ezt igényelnék. A tanácsadóim arra biztattak, hogy a téli időszakban koncentráljunk ezekre a helyekre, újítsuk fel őket, hogy tavasszal már szerepelhessenek a kínálatunkban.

– És?

– Az egyik ilyen ház a Villa Rosa.

A nagyanyja olyan erősen szorította össze a száját, hogy egészen elfehéredett. Nico szíve elszorult a résztvétől.

Nemrég a villában még egy öregedő modell lakott, aki – mint mindenki tudta, de senki sem beszélt róla – hosszú éveken át a nagyapja szeretője volt, aki egészen a haláláig többé-kevésbé diszkréten látogatta őt.

Időközben a szerető is meghalt, és Nico tudomása szerint a villa azóta üresen áll. A nagyanyja a férje viszonyaival kapcsolatban igyekezett megőrizni a méltóságát, és úgy tett, mintha semmiről sem tudna. Ám az már neki is sok volt, amikor odáig fajult a dolog, hogy a férje a szigeten, gyakorlatilag a szomszédban szállásolta el az egyik szeretőjét.

– A Villa Rosa, bármely fájdalmas is számodra, nemzetközi ismertségre tett szert a lakója révén, nem beszélve a

nagyszabású partikról és a világ minden tájáról ideérkező híres vendégekről. Aztán ott van még a meleg vizes sziklamedence és a kis félreeső strand – mondta Nico óvatosan.

– Értem.

– Sajnálom, hogy ezzel kínozlak, de azt hiszem, hogy a tanácsadóimnak igazuk van. A környezet és a Villa Rosa páratlan fekvése rendkívül vonzóvá teszi azt a helyet. Egyébként az ügyvédeknek az a véleményük, hogy nagypapa... nem írathatta volna arra a nőre, mert a terület nagyrészt a korona tulajdona, ezért...

– ...a Villa Rosa nem lehet egyetlen személy tulajdona, és nem lehet eladni, sem...

– ...örökölni – fejezte be a mondatot Nico. – Látom, jól informált vagy. Talán azt is tudod, ki az új tulajdonos?

A nagymama vállat vont.

– Úgy hallottam, hogy az a nő az egyik unokahúgára hagyta a villát. De jelenleg üresen áll, csak nagy ritkán használják. Ami azt jelenti, hogy meglehetősen rossz állapotban van, és sürgősen fel kéne újítani. Mit tervezel? Megtámadod az ajándékozási szerződést?

Nico a fejét rázta.

– Nem, tisztességes áron meg fogom venni attól a nőtől az ingatlant, mégpedig három okból. Egy per időbe telik, amiből most nincs sok, botrányt kavart, amire nincs szükségünk, és tönkreteszi a romantikus elképzelést, ami társul a villához... Természetesen ez csak a kívülálló megközelítése – tette hozzá gyorsan, amikor látta, hogy a nagymama felvonja a

szemöldökét. – Tisztességes árat kínálunk a jogilag támadhatatlan dokumentumokért cserébe, hogy örökre lezárjuk ezt a kínos témát. Remélhetőleg az új tulajdonos hamar elfogadja az ajánlatunkat. Véletlenül nem tudod, milyen nemzetiségű?

– Angol. – A nagyanya hangja mindent elárult, noha az arca kifejezéstelen maradt. – Úgy hallottam, hogy egy hete a szigeten tartózkodik. A komppal érkezett melegítőben, egyetlen csomagja egy vitorlavászon táska volt.

Nico arcára fagyott a mosoly. *Santo Cielo!* Tehát az a nő már a Villa Rosában volt, amikor Posy és ő... Érezte, hogy a tarkóján feláll a szőr, mert eszébe jutott egy ijesztő gondolat.

– Hogy hívják?

– Marlowe... Rosalind Marlowe.

Grazie a Dio! Hála istennek!

Egy lezseren öltözködő angol nő ócska poggyással... puha viasz lesz a kezében, és örülni fog a nagylelkű ajánlatának.

Minél előbb beindul a turistaprojekt, annál hamarabb megnőszülhet, és valóra válthatja a tervét, hogy felépítsen valamit, ami Isola dei Fiori lakóinak élhető jövőt biztosít.

Legfőbb ideje, hogy felkeresse a Villa Rosa új tulajdonosát, és elébe terjessze a mindkettőjük számára előnyös ajánlatot.

4. FEJEZET

Posy átvágott az előtéren, és gyanakodva szemlélte a régi garázsokat. Jobb állapotban voltak, mint gondolta. Bárcsak ugyanezt elmondhatná a főépületről is! Új ajtók, új padló, fűtés és egy hifiberendezés, másra nincs is szüksége egy tűrhető stúdióhoz.

Eszébe jutottak a várható költségek, és vágott egy fájdalmas grimaszt. Nem beszélve a tükörfalakról és a balettrudakról. Úgy tűnik, a renoválás nem feltétlenül olcsóbb, mint felhúzni egy új házat. Öt perccel később rájött, hogy nem engedhet meg magának többet pár vödör festéknél és egy alapos takarításnál...

Természetesen eladhatná Sofia egyik oldtimerét, amelyeket a villával együtt örökölt meg, de a nővérei azt sohasem bocsátanák meg neki. Egész életükben lelkesedtek a motorokért, az autókért és mindenért, ami mozog. Ám az ikernővéreivel, Andie-vel meg Immivel ellentétben, Posyt csak a szállítóeszközök megbízhatósága és működőképessége érdekelte.

Sóhajtvá elfordult, és szemügyre vette a megfakult pompájában is lenyűgöző épületet. Imminek hála legalább a kert már nem annyira elvadult. Mindhárom testvére – a férjükkel vagy vőlegényükkel együtt – sokat dolgozott azért, hogy a villát az utóbbi hónapokban otthonosabbá tegyék. Ám még rengeteg a javítanivaló ahhoz, hogy itt fizetővendégeket fogadhasson.

Ami pedig őt magát illeti...

Posy önkéntelenül kiegyenesedett, előreszegte az állát, és bemutatott egy kecses piruettet. A lehető leggyorsabban meg kell szereznie a balett- és pilatesoktatói képesítést. Egy darabig ott állt a büszke pózban, aztán nagyot sóhajtott, és kissé meggörnyedt.

Tehát előlről: vagy eladja a villát, vagy megállítja a pusztulását, és aranybányát csinál belőle. Az utóbbi rengeteg munkát és pénzt követel – ami nem áll rendelkezésére –, ellenben ha eladná, készpénzre tenne szert. Ám akkor is ott a kérdés, hogy egy huszonnégy éves balerina mit kezdjen élete hátralévő részével.

Természetesen felszállhatna az első repülőre, és visszatérhetne Londonba. Amikor Brunónak reszkető kézzel átadta a felmondását, a férfi éles, mindentudó tekintettel méregette, majd azt tanácsolta, maradjon formában. És ha később mégis meggondolná magát, ismét lesz helye a balettcsoporthoz. Ez az ajánlat különösen akkor tűnt csábítóknak, amikor éjszakánként álmatlanul forgolódott az ágyában.

De nem lenne duplán vesztes, ha ilyen módon megalázkodna? Nem azt bizonyítaná ezzel, hogy tényleg nem tudja, mit jelent élni?

Ezzel szemben a múlt éjjel hihetetlenül elevennek érezte magát.

Posy megborzongott, a bőre égett, és még mindig érzékeny melle bizsergett. Amikor ráadásul a lába közt is édes feszülés jelentkezett, majdnem az arca elé kapta a kezét – mint egy

kisgyerek, aki rossz fát tett a tűzre.

Mi ütött bele, hogy egy vadidegen férfi előtt levetkőzött? Még sohasem viselkedett ilyen kihívóan. Bizonyára a tenger a hibás, a lenyugvó nap és a felkelő hold. És a sóvár vágy, hogy végre éljen...

Még így visszatekintve is remegett a térdé, amikor felidézte Nico szenvedélyes csókjait, erotikus becézgetéseit, a fülébe suttogott pajzán szavakat. Sosem hitte volna, hogy valaki egyszerre lehet vad és gyöngéd, követelőző és adakozó.

Hihetetlen erőfeszítésébe került, hogy még éjfél előtt magára hagyja, hiszen minden gyerek tudja, hogy tizenkettő után elmúlik a varázslat. Megállapodtak, hogy csak egyetlen estéről van szó. Posy ennek ellenére lassan ballagott vissza a parttól, arra az esetre, ha Nico utánaszaladna, és megkérné, hogy találkozzanak újra.

De amikor az öböl végére érve megfordult, a férfi már eltűnt, mintha soha ott sem lett volna.

Posy felsóhajtott, visszasietett a házhoz, és azon morfondírozott, mit tenne, ha visszaforgathatná az idő kerekét. Reggel, mint mindig, elvégezte a nyújtógyakorlatokat, hogy megőrizze a hajlékonyságát. Ám a magával hozott könyvekhez, horgolótűkhöz és fonalakhoz még hozzá sem nyúlt, a festékkészletet még kis sem csomagolta.

Kiderült, hogy különös tehetsége van a semmittevéshez és a relaxáláshoz.

Talán foghatna egy füzetet meg egy tollat, és bejárhatná a házat, hogy állapotfelmérést végezzen függetlenül attól, hogy

eladja vagy felújítja a villát. Elvégre el kell döntenie, mi az, amit meg akar tartani, és mi az, amit nem. Rengeteg szekrény és polc van telis-tele mindenféle kacattal: vázákkal, dobozokkal, játékokkal és persze Sofia fantasztikus ruháival meg ékszereivel.

Gyerekkorában a testvéreivel imádták felpróbálni ezeket a ruhákat, és divatbemutatót tartottak.

A télikertbe vezető kétszárnyú ajtó nyitva állt, a nap visszatükröződött a színes ablaküvegeken, amelyeket véletlenszerűen helyeztek el, és a szivárvány színeiben világították meg a helyiséget.

Sofia annak idején számtalan partit adott, amelyeken filmsztárok, európai arisztokraták és milliomosok szinte egymásnak adták a kilincset. Ha Posy lehunyta a szemét, még mindig látni vélte a nők csodás ruháit és csillogó ékszereit, a hosszú, elegáns szipkákat és az ezüstitálcán felszolgált koktélokat.

Ha hinni lehetett a szóbeszédnek, annak idején Sofia is dúskált az aranyban és a gyémántban. Ám ami ebből a lépcső alatti trezorban megmaradt, csupán mutató, de értéktelen bizsu volt. Miután titkos szeretője meghalt, és a szépsége elhalványodott, Sofiának mindent el kellett adnia. Ennek ellenére továbbra is szívélyes, szeretetre méltó vendéglátó maradt.

Posy mindig lázas izgalommal várta a Villa Rosában töltendő vakációkat. Őt és a nővéreit Sofia mindig kis felnőttként kezelte. Felvehették a ruháit, és délutánonként partit rendeztek szendvicsekkel meg alkoholmentes

koktélokkal.

Előfordult, hogy Sofia hirtelen úgy döntött, kifestik az ebédlőt, vagy bújártanfolyamra íratta be őket, esetleg felkerestek egy tengerparti trattoriát, ahol kagylót és pezsgőt kóstolhattak.

Ám többnyire csak biztatta a lányokat, hogy teljes mértékben élvezzék ki a szabadságukat, ússzanak, napozzanak, vagy ejtőzsenek a sziklamedencében, hogy aztán kipihenten, napbarnítottan térjenek vissza a sötét Angliába.

Amikor Posy meghallotta a bejárati ajtó harangját, összereszt. Ki a csuda lehet az? A ház üresen áll, amióta Immi elutazott, és a családján kívül senki sem tudja, hogy ő itt van. Ha nem mozdul, a hivatlan látogató bizonyára eltűnik.

Megint csöngettek.

– Ne légy már olyan gyáva! – intette magát Posy.

Elvégre Immi vőlegénye, Matt évek óta a szigeten él. S noha ők ketten most éppen utazgatnak, jellemző lenne a nővére, ha megkérte volna Matt egyik barátját, hogy nézzen rá a „kicsire”.

Posy tudta, hogy a nővérei aggódnak, amiért a *Royal Ballet*-nél felmondta a biztos állását és ezzel együtt a karrierjét. De felesleges nyugtalankodniuk, hiszen ő jól van.

Legalábbis majdnem.

Harmadszor is csöngettek. Posy némán szitkozódott, miközben átvágott a tágas előtérén, hogy az alkalmatlankodónak, bárki legyen is az, alaposan megmossa a fejét. Felháborodottan tépte fel az ajtót.

– Nyitom már! Én... – Elakadt, és nyelt egyet. – Nico?

A kék szempárban meglepődés és elszántság csillant. Fekete haját ezúttal szigorúan hátrafésülte, széles válla és keskeny csípője kitűnően érvényesült a könnyű nyári öltönyben.

A lány szíve a torkában dobogott.

– Szia, Posy...

Az őrült remény, hogy ez talán egy romantikus kapcsolat kezdete lehet, nyomban kihunyt, amikor Posy szemügyre vette a férfi merev arcát. Nico bármit akar is tőle, a múlt éjszaka megisméltetését semmiképpen sem. Rendben, gondolta a lány dacosan. Én is el tudom játszani az udvarias idegent.

– Miben segíthetek?

– Rosalind Marlowe-t keresem. Itt van?

– Vele beszélsz. Én vagyok Rosalind – közölte fagyosan Posy. – A rövidítése Rosy. A családom tréfásan Rosy-Posynak becézett, és amikor táncolni kezdtem, egyszerűen elhagytam a Rosyt – magyarázkodott, amiért a legszívesebben felpofozta volna magát. – Nem mintha számítana. Mit keresel itt?

A hűvös maszk mintha lehullott volna, Nico most inkább bizonytalannak látszott.

– Bejöhetek?

– Nem tudom – felelte őszintén Posy. – Nem számítottam rá, hogy viszontlátlak. Senkit sem szeretnék a házban, akinek a jelenlétében kellemetlenül érzem magam. Tehát bármit akarsz is mondani, tedd meg itt és most!

Nico szeme elkeskenyedett. Még két perce sem beszéltek egymással, és az abszurd helyzet kezdett kicsúszni a keze közül. Az ő hibája. Hallgatnia kellett volna a fejében megszólaló figyelmeztető hangra, amikor a nagyanyja

megemlítette, hogy a villa egy angol nőé.

Már az a magabiztosság is, ahogy a lány tegnap este meztelenül fürdött a parton, és a meggyőződése, hogy ő egy jogtalan behatoló... Komoly hiba! Ennek ellenére nem lenne ilyen kínos az egész, ha uralkodik magán, és nem enged a kísértésnek.

Talán az lesz a legjobb, ha rögtön a tárgyra tér.

Posy úgy kapaszkodott a rézkilincsbe, mint valami mentőövbe. Vagy mintha bármelyik pillanatban be akarná csapni a látogató orra előtt az ajtót. Nico elfojtott egy mosolyt. Ilyesmi eddig vele még sohasem történt.

A lányszürke jóganadrágjában és pólójában, smink nélkül, sötét haját laza kontyba tűzve még fiatalabbnak látszott, mint előző este. Az öltözéke éles ellentétben állt az ő nagy gonddal kiválasztott öltönyével. Elvégre Rosalind Marlowe-t akarta lenyűgözni a rangjával, a megjelenésével és jól megfontolt ajánlatával, nem pedig a mezítlábas Posyt, a sötét szemű sellőt.

Változtatni kell a stratégiáján.

– Esetleg sétálhatnánk egyet? Van valami, amit meg szeretnék beszélni veled.

– Valami köze van a tegnap estéhez? – kérdezte Posy dacos tekintettel és égő arccal.

– A tegnap estéhez? Nem. Nem is tudtam, hogy itt laksz.

– Hol másutt lakhatnék? Errefelé nincs másik ház.

Nico elmosolyodott.

– Tényleg azt hittem, hogy a tengerből szálltál ki. Vagy prózaiban fogalmazva titokban az öbölbe hajóztál abban a

reményben, hogy csak a tiéd lesz a part.

– Annak idején tényleg azt hittük, hogy a Villa Rosához tartozik. Valószínűleg mert gyerekkorunkban kizárólag a miénk volt.

– A miénk?

– A nővéreimé és az enyém. Négyen vagyunk testvérek.

– Négyen! És mindannyian együtt laktok itt?

– Nem, a többiek jelenleg a világ számos pontján szétszórva. Nem is sejtettem, hogy a keresztanyám rám hagyja a villát, és nem tudom, hogy pontosan mit kezdjek vele. Ennek ellenére tiszta szívemből hálás vagyok Sofiának, hogy hosszú évek során a Villa Rosa mindannyiunk számára egyfajta menedék lehetett.

Tehát Posynak még nincsenek határozott tervei, állapította meg elégedetten Nico.

– Figyelj, így tényleg nem lehet értelmesen beszélgetni – közölte a lány hirtelen. – Inkább gyere be! Nem akartam udvariatlan lenni, de megijesztettél.

Kitárta az ajtót, és Nico belépett a nagy, szellős előtérbe. A faburkolatot fehérre festették, amely tökéletesen harmonizált a színes absztrakt festményekkel. A padlót fehér járólapok borították, és szépen ívelt lépcső vezetett az emeletre.

Az ajtók mindkét oldalon tárva-nyitva álltak. Az egyikben bepillantva Nico egy hatalmas ebédlőasztalt, körülötte masszív székeket látott, a másik helyiséget antik bútorokkal rendezték be, a falakon bájos tájképek. Ám az egykor pompás Villa Rosa most kopottnak, lepusztultnak tűnt. A vakolaton

helyenként repedések éktelenkedtek, a fugák között megpenészfoltok.

Posy figyelmét természetesen nem kerülte el a kritikus tekintet.

– Tudom, hogy egy személynek túl nagy, és felújításra szorul. Valószínűleg nagyon költséges volt fenntartani ezt a házat. Néhány szoba még most is le van zárva, és a bútorokon porvédő huzatok vannak. Innál valamit?

– Köszönöm, nem kérek.

Nico szeme elkerekedett, amikor beléptek a szalonba. A falak és a mennyezet festése már elhalványodott, de még látszott a dekoráció. Nem csalta meg az ösztöne, a villa tökéletesen megfelel a céljainak.

Egyidejűleg különös érzés volt, hogy a nagyapja szerelmi fészket vizslatja. Mindenütt látszott valahai jelenlétének a nyoma. Például a falakat díszítő, vadászjeleneteket ábrázoló képeken vagy az antik sarokpadra dobott párnákon, amelyeken ott volt a királyi monogram. A nagyapja itt evett-ivott, és szórakozott Európa gazdagaival meg szépeivel, ahelyett hogy a sziget lakóinak az érdekében fáradozott volna.

Nico felnézett a mennyezetre, és vitába szállt saját magával is.

Honnan veszi a jogot, hogy szemrehányást tegyen a nagyapjának? Hiszen még ő sem dolgozta fel, hogy le kell mondania arról a jövőről, amiért éveken át keményen dolgozott. Mert az unokabátyja halála után elkeseredetten tiltakozott a ráhárult felelősség ellen. Nem törődött vele, hogy mindez mit jelent a lakosságnak, minden férfinak, nőnek és

gyereknek, aki a szigeten született, és itt van otthona. A monarchia talán elavult államformának számít, de ezen a szigeten élő és eleven, s rajta múlik, hogy kihozza belőle a legtöbbet.

Becsület, felelősség, szolgálat – a jövőben ehhez kell tartania magát.

Nico kényszeredetten Posyra mosolygott.

– Attól tartok, némi gond van a villával. Úgy tűnik, a keresztanyádnak nem volt joga, hogy rád hagyja.

Becsület, felelősség, szolgálat...

Fennkölt szavak és átkozottul nehéz feladat. Képtelen volt elfelejteni Posy döbbsent, fájdalmas tekintetét, miután elmagyarázta neki a helyzetet.

Még a nyomban előterjesztett nagyvonalú ajánlat sem enyhítette a sokkot.

– Most... most nem tudok mit mondani – dadogta a lány, és reszkető kezébe vette az előkészített papírokat. – Időre van szükségem. Majd jelentkezem, feltéve, ha nem akarsz azonnal kidobni innen.

Nico sietve biztosította, hogy emiatt nem kell aggódnia, de sürgős válaszra van szüksége. És a felajánlott összeg csak az azonnali, zökkenőmentes lebonyolítás esetében érvényes.

Nico épp visszatért a palotába, amikor megszólította ugyanaz a fiatal alkalmazott, aki nemrég átadta a nagyanyja üzenetét.

– Fenség...

Most már hozzá kell szoknia ehhez a címhez?

– A nagyanyám? – kérdezte Nico.

- Igen. Azt mondja, nagyon fontos...
- Akkor udvariatlanság lenne megvárakoztatnom.

Köszönöm.

Az alkalmazott megkönnyebbült mosolyt villantott felé, aztán elsietett az ellenkező irányba, mintha további sürgős megbízatásai lennének. Nico habozott. Nem sok kedvet érzett, hogy beszéljen a nagyanyjával, ezért tett egy kis kitérőt a dolgozószobája felé. Kezében a szóba jöhető feleségjelöltek listájával, amelyet nemrég kapott meg, elindult a nagyanyja lakosztályába.

Kopogott, majd belépett. Várakozásával ellentétben a nagyanyját nem a kedvenc foteljében találta, hanem közvetlen az ajtónál, ezért majdnem össze is ütköztek. Az idős hölgy kihúzta magát, az arca kipirult, a szeme villámokat szórt.

– Nemcsak külsőleg hasonlítasz a nagyapádra, hanem úgy is viselkedsz, mint ő – vetette a szemére üdvözlés helyett.

Nico összehúzta a szemét.

– Én is örülök, hogy látlak, *nonna*. Bejöhetek? Akkor talán diszkrétebb légkörben folytathatjuk ezt a beszélgetést.

A nagyanyja félreállt. Nico csak most látta, hogy nincs egyedül. A titkárnője – láthatóan feszülten – a kanapé szélén ült, az ajkait rosszallóan keskeny vonallá préselte.

Úgy tűnik, itt nem boldogul a híres sármjával. Nico legnagyobb meglepetésére a háttérből most előbukkant még Anna is, a királyi ház PR-tanácsadója, és letette a laptopját meg a tabletjét maga elé az asztalra. Amikor Nico magyarázatért a tekintetét kereste, a nő elfordította a fejét.

Mi folyik itt? Valamiről lemaradt volna?

– Még te beszélsz diszkrécióról? – csattant fel élesen a nagyanyja. – Nem késtél el vele?

Nico összevonta a szemöldökét.

– Esetleg elmagyaráznád, miről van szó?

Anna szó nélkül átnyújtotta neki a tabletet. Nico átvette.

– Mi az ördög...

– És ez csak a kezdet – mondta a nagyanyja hidegen.

Nico hitetlenkedve meredt a képernyőre.

„Nico herceg és a rejtélyes barna hölgy körül felforrósodik a tenger!” – szólt a szalagcím.

Valamelyik átkozott riporter nyilván rájuk zoomolt, őt előlről mutatta kép, az arcán egyértelműen vágy és szenvedély tükröződik.

– *Accidenti!* – szitkozódott.

– Van még rosszabb is – figyelmeztette a nagyanyja, azzal elvette a tabletet, és többször végighúzta az ujjait a képernyőn.

Nem túlzott. Posy és ő meztelenül a parton, amint csókolóznak, a kényes pontok éppenhogy kitakarva. Aztán egy mai kép a Villa Rosa előtt, ahogy Posy csüggedten néz utána. A cím: „A szerelmesek első veszekedése?”.

– Ez a hiéna!

– Te adtál enni neki – vetette a nagyanyja Nico szemére. – Mégis mit gondoltál? Ne, inkább ne válaszolj, mert biztosan nem gondolkodtál! Ki ő? Valami rokona annak... annak a nőnek?

– A keresztlánya, és ő a Villa Rosa jelenlegi tulajdonosa. Figyelj ide! A múlt éjjel... még nem tudtam, hogy kicsoda.

Elhallgatott, mert úgy érezte, csak tovább ront a helyzetén.

– Nem az a fontos, hogy ki és mikor, hanem hol! – vágta rá metsző hangon a nagynya. – A tengerben? A parton? Ahol bárki megláthat?

Nico lelki szemei előtt megjelent Posy, amint magáról megfeledkezve táncol a parton, aztán levetkőzik, hogy megfürödjön a tengerben... elragadó kis selkie.

Nem számít, mi vár rá, nem bánta meg a múlt éjszaka egyetlen másodpercét sem.

– Nem te mondtad, hogy az emberek szeretik a megtért fekete bárányokat? Te is tudod, milyen félreeső az a partszakasz odalent. Alaposan körülnéztem, és senkit sem láttam, amikor úgy döntöttem, hogy úszok egyet. Sajnos tévedtem, de az emberek előbb-utóbb majd elfelejtik.

Anna megköszöri a torkát, felállt a kanapéről, és lesimította sötét ceruzaszoknyáját.

– Azt várják el öntől, hogy néhány hónapon belül feleséget válasszon.

– Igen... meg is kaptad a listát – emlékeztette Nicót a nagynya. – Azt hittem, hogy a szigeten romantikus nyaralásokat akarsz reklámozni, nem garnizállókat.

Mindenki megrökönyödve bámult az idős hölgyre.

– Igen, mert a romantikának akarunk hírverést – folytatta dacosan Nico nagynya. – Nem szexnek.

– Az egyik nem zárja ki a másikat...

– Nico!

– Akárhogy is... – próbálta meg lezárni Anna a vitát. – Tagadhatatlan, hogy a romantika és a szex nem zárják ki

egymást, de mivel épp most keresünk menyasszonyt, attól tartok, a felháborodás nem fog olyan gyorsan elülni. Ha... ha ezeket a problémás fényképeket másokkal helyettesíthetnénk, az talán megoldást jelentene.

– Másokkal? – hökkent meg Nico.

– Ki az a hölgy? – kérdezte Anna. – Milyen a háttere... úgy értem, a szülei, a képzettsége és a többi...

– Kicsoda? Posy? Fogalmam sincs, csak tegnap este...

– Akkor majd én kiderítem – döntötte el Anna. – Ő a legnagyobb reményünk, ha nem az egyetlen esélyünk, hogy ez a katasztrófát talán még a javunkra fordíthassuk.

– Hogyan? – kérdezte Nico nagyanyja.

– Amit a paparazzók lencsevégre kaptak, nem egyéjszakás kaland volt, hanem egy szerelmes pár titkos légyottja. Az önonokája és ez a lány... Posy, ugye? Már hónapok óta találkoznak, de a koronaherceg nem akarta kitenni nagy szerelmét a királyi ház kemény protokolljának. Ám annyira szereti a lányt, hogy Isola dei Fiorira hozatta, mert reméli, az emberek elfogadják ezt a kapcsolatot. A tegnapi volt az utolsó kettesben töltött estéjük, mielőtt a menyasszonyt bemutatnák a királyi családnak... meg a médiának és az egész világnak – folytatta elszántan Anna. – Ezzel a szerelmi történettel erősíthetjük az új imázsunkat, és megmenthetjük ezt a kínos helyzetet.

Az özvegy királyné erőtlenül a fotelbe rogyott.

– *Annak a nőnek az örököse? Az én házamba?*

Nico mögéje lépett, és megnyugtatóan a vállára tette a kezét.

– Pontosan ez volt az oka, amiért a szerelmesek titokban tartották a kapcsolatukat – magyarázta Anna. – Egy „Rómeó és Júlia”-románc. Tudták, hogy fenséged elutasítaná Posyt. De Posy... – Anna az orrát ráncolta. – Van annak a lánynak másik neve?

– Tulajdonképpen Rosalind Marlowe-nak hívják. A Posy csak a beceneve – magyarázta Nico gépiesen.

A gondolatai vadul kavarogtak. Valakit mindenképp el kell jegyeznie, és Posy legalább tetszik neki.

Ezért is zavarták azok a fényképek, noha általában inkább mulatott az ilyesmin. Ám ahogy a riporter bemutatta és címkézte a fotókat, bemocskolta azt, ami nagyon szép volt. És Posy nem ezt érdemli.

Sajnos az idő kerekét nem tudja visszaforgatni, de legalább gondoskodhat arról, hogy meggondolatlan viselkedése miatt ne szenvedjen Posy. Hiszen elhatározta, hogy elfogadja az új életével együtt járó kötelezettségeket és a felelősséget. Akár már most elkezdheti.

– Tényleg azt hiszi, hogy ez működhet? – kérdezte Annát.

– Nico! – A nagyanyja megfogta a kezét, és Nico nyelt egyet, amikor megérezte, hogy jéghideg. – Komolyan gondolod, *nipotino*?

Nico gyöngéden rámosolygott.

– Nem tudom – mondta lassan. – Meggyőző történetre van szükségem, és ha Posy beleegyezik, akkor ez pontosan az, amit keresünk. Meg kell tartanunk az eljegyzést, és néhány hónap múlva, ha ezeket a képeket már elfelejtették, és a turizmus fellendítését célzó kampányunk beindult...

– Tavasszal jöhet a királyi esküvő... úgymond az események megkoronázásaként! – lelkesedett Anna megrészesülve a találó metaforától.

– A gondolat, hogy annak a nőnek a rokona...

– Tudtommal nem a rokona – söpörte le Anna a felvetést. – És minden stimmel ehhez a „Rómeó és Júlia”-románchoz. Két halálosan szerelmes fiatal, akik tudják, hogy a családjuk ellenezné a kapcsolatukat. Tökéletes! A lehető leggyorsabban megpróbálok mindent kideríteni a Marlowe családról. Ha nem merül fel semmilyen zavaró tényező, meghozhatjuk a végleges döntést. Ha más színezetet akarunk adni a történetnek, sietnünk kell, mert az idő ellenünk dolgozik.

Nico csak egyet tudott: mindegy, miként döntenek, a lehető leggyorsabban vissza kell mennie a Villa Rosába, hogy elhozza onnan Posyt. Elvégre tisztában volt vele, milyen a „médiatornádó” forgószelébe kerülni.

5. FEJEZET

Posy az ajtó elé lépett, és felsóhajtott. Legjobban a mennyei nyugalom és a magány tetszett itt neki.

A Villa Rosa az egyetlen ház ebben a csodálatos nemzeti parkban. Nem is lehetne élesebb a kontraszt a londoni otthonával. Ott egy apró lakáson osztozott két másik táncosnővel. Az épületben kicsiny apartmanok voltak papírvékony falakkal, így a szomszédból minden áthallatszott.

A nap huszonnégy órájában körülvette a nagyváros nyüzgése és zaja, a sűrű forgalom, az autók dudálása, a szirénák meg utcazenészek – mindez valami elviselhetetlen kakofóniába egyesült.

Itt a ház egyik végéből fantasztikus kilátás nyílt a Földközi-tengerre, a másik végéből pedig a zöld macchiával benőtt hegyek látszottak. A legközelebbi falu a nemzeti park szélén terült el. Húszperces séta, ha kenyérre, tejre vagy bármilyen segítségre lenne szüksége. Különben teljesen magára volt utalva. Se internet, se térerő.

Eleinte tetszett neki, hogy ennyire el van vágva a világtól, de ma első ízben ébredt rá, mennyire egyedül van.

Posy kézbe vette a dokumentumot, amelyet Nico hagyott itt, és sokadik alkalommal is átolvasta. Noha angolul fogalmazták, nem olaszul, akár kínaiul is lehetett volna, mivel alig értett belőle valamit. Nico szeretné, ha hamar döntene, és a vételi összeget is attól tette függővé, milyen gyorsan tűnik el innen, de azért ő nem bolond, ha a testvérei álmodozónak

tartják is.

Posy tehát úgy döntött, hogy segítségre van szüksége.

– Tulajdonképpen úgysis el akartam adni – mondta magának, de ez a felmondása előtt volt, amikor még a balett volt az élete értelme és a jövője.

Most már csak a Villa Rosa maradt, és ez megnehezíti a döntést. De még ha működne is a mobilja, kit hívna fel, hogy tanácsot kérjen? A barátai táncosok, a szülei épp most tértek vissza az indiai utazásukról, és nyakig vannak a munkában. Ami meg a nővéreit illeti: Miranda terhes, ezért nem szabad felizgatni. Legalábbis ez a családi utasítás. Immi a vőlegényével utazgat, míg a legidősebb testvérét, Portiát jelenleg csak új szerelme, a jóképű hollywoodi színész, Javier Russo érdekli.

Posy tiszta szívből örült mindhármójuknak. Isten a tudója, megérdemlik, hogy boldogok legyenek. Ám ezzel együtt ő egyre inkább a család perifériájára sodródik.

Csüggedten meredt a kezében tartott papírra, mintha ez az átkozott dokumentum lenne a felelős minden nyomorúságáért. Aztán elkerekedett a szeme. Mrs. Evaslade!

Miért csak most jut eszébe, hogy van egy ügyvédje? Vagy jobban mondva Sofia ügyvédje, akitől annak idején egyáltalán tudomást szerzett az örökségéről. Mrs. Evaslade küldött neki egy halom papírt, amelyeket ő csak futtában olvasott el, és egy borsos számlát, amit szerencsére a hagyatékából ki tudott fizetni.

Hónapokig tartott, míg minden rendeződött. Szerencsére még megvolt a mobiljában az ügyvédnő telefonszáma. Most

csak azt kell eldöntenie, hogy lesétál a faluba, és megpróbálkozik az egyik ósdi telefonfülkével, vagy felmászik a sziklás hegyoldalra, míg térerő nem lesz, és a mobiljával kísérletezik.

Mivel nem voltak pénzerméi, a második lehetőség mellett döntött, de előbb fel kellett töltenie az akkuját.

Fél órával később Posy elhagyta a házat az egyik hátulsó bejáraton, amely az elburjánzott kúszónövények között alig látszott. Sofia királyi szeretője több diszkrét ajtót is építtetett, noha minden szigetlakó és az egész európai felső tízezer tudott a szeszélyes exmodellhez fűződő kapcsolatáról.

Posy praktikusabbnak látta a mellékajtó használatát már csak azért is, mert itt a kulcs sokkal könnyebben forgott a zárban, mint a főbejáratnál.

Útközben újra és újra ellenőrizte a térerőt. Néha megállt, és kíváncsian körülnézett. Lentről odahallatszott a hullámok halk moraja. Ősszel és télen ez a tengerpart csöppet sem ilyen idilli. Tényleg egész évben ilyen elszigeteltségben szeretne élni?

Életében először választhat...

Megkönnyebbülten állapította meg, hogy végre van térerő. Mihelyt mindent tisztázott, visszamegy a villába, összegömbölyödik a kis szalonban a régi kanapén, és megnézi az őszöreg videólejátszón a *Félévente randevút* Cary Granttel és Deborah Kerr-rel. Tekintve a helyzetét, talán nem a legjobb választás, de legalább eltereli a figyelmét.

Amikor a névjegyek közül ki akarta keresni az ügyvédnö számát, látta, hogy volt egy csomó nem fogadott hívása, és

hangüzenetei is érkeztek. A nővérei, az anyja és a barátai keresték, de ismeretlen számokat is látott.

Posy érezte, hogy kiveri a hideg veríték. Mi történt? Baleset? Túl hamar érkezett a baba? Gyorsan utána számolt a terhességnek. Nem, az túl korai lenne! Jaj, ne! – könyörgött némán.

Az ujjai reszkettek, amikor le akarta hallgatni a nővérei üzeneteit, ráadásul az az átkozott iPhone is kicsúszott a kezéből. Gyorsan leguggolt, de rá nem jellemző módon olyan ügyetlenül, hogy majdnem lezuhant szikláról.

– Jobb, ha hagyod az egészet!

Ijedt kiáltással Nico felé fordult, aki közvetlen mögötte állt. A mobilt a melléhez szorítva úgy bámult a férfira, mint valami kísértetre. Miért mindig rossz időben és rossz helyen bukkan fel?

– Mit keresel itt? – támadt rá.

– Láttam, hogy felmászol ide, és követtelek.

Posy akár meg is rémülhetett volna, mit akar tőle, de csöppet sem félt. Ez a férfi itt nem Nico volt, a tengerparti csábító, sem az öltönyös, kőkemény üzletember. Most inkább tűnődőnek és tartózkodónak látszott. És nagyon határozottnak, amikor az iPhone-t kérdés nélkül kivette a kezéből.

– Hé, mit művelsz? Add vissza!

– Mindjárt – felelte Nico halkán, és Posy megborzongott attól, amit a sötétkék szempárban látott.

Részvétet? Iránta? De miért?

– Először el kell magyaráznom valamit... és lenne egy

kérdésem.

Posy nagyot nyelt. A hatodik érzéke azt súgta, hogy a férfi különös viselkedésének köze van a nem fogadott hívások és hangüzenetek áradatához.

– Mindenképp fel kell hívnom a nővéreimet. Valami szörnyű dolog történhetett...

– Tudom, mi történt – szakította félbe Nico.

Posy kinyújtott keze erőtlenül lehanyatlott.

– Te? De... hogyhogy? Honnan ismernék a számodat, és miért...

Nico egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Egyszerűen csak hallgass végig! Nem voltam egészen őszinte hozzád.

– Nem voltál egészen őszinte? – kapta fel a fejét Posy. – Pontosan mikor? Amikor a tengerparton elcsábítottál? Vagy amikor bemasíroztál a házamba, és közölted velem, hogy nincs jogom az örökségemhez? Mindez része egy összeesküvésnek, hogy elüldözz a Villa Rosából? Miféle zugüggyvéd vagy, ha...

– Nem vagyok ügyvéd – szakította félbe higgadtan Nico. A komoly, határozott hang megbénította Posy nyelvét. – És nem én képviselem a királyi házat, a Del Castrókat, hanem hozzájuk tartozom. A teljes nevem Nicolas Del Castro.

– Nicolas Del Castro? – Posy ismerte ezt a nevet... de honnan? – Te vagy a fejedelem vagy a herceg...

Elakadt. Hirtelen előntötte a forróság.

Nico vágott egy grimaszt.

– Igen, herceg, sőt koronaherceg.

– Koronaherceg? – visszhangozta Posy halkán. Valószínűleg pontosan olyan ostobának látszik, mint ahogy érzi magát. – De tegnap és ma...

– Ezért vagyok itt. Figyelj, a múlt éjjel a tengerparton meglestek minket. Ez az, amit el akartam mondani neked.

– Meglestek? Ki tenne ilyet...

Posy érezte, hogy megkeseredik a szája, amint derengeni kezdett előtte az igazság. Hirtelen minden értelmet nyert: a nem fogadott hívások és üzenetek áradata a mobilján... A koronaherceg egy magánstrandon, amely valójában a királyi családé.

– Egy paparazzo. Ő fényképezett le minket – magyarázta Nico.

– És felkerült az internetre? Nagyon rémes?

– A képek meglehetősen egyértelműek.

Posy nyelt egyet, hogy elfojtsa hisztérikus nevetését. Hát nem azt kívánta, hogy valami történjék, és ő újra elevennek érezze magát? Vigyázz a kívánságokkal, Posy Marlowe!

Gyorsan összeszedte magát.

– Miért vagy itt?

– Hogy a palotába vigyelek, amíg a helyzet nem rendeződik.

– Amíg nem rendeződik? – Posy legszívesebben toporzékolt volna, mint egy dacos gyerek. – És mégis hogyan?

Nico tekintete kifürkészhetetlen volt.

– Arra gondoltam, hogy össze kéne házasodnunk. Mit szólsz hozzá?

Posy lehunyta a szemét, aztán kinyitotta. De a férfi nem tűnt el, tehát nem hallucináció.

- Hogy mit kéne?
- Összeházasodni.

Ez csak valami rossz vicc lehet.

– Teljességgel... teljességgel nevetséges. Hiszen alig ismerjük egymást.

Nem beszélve arról, hogy miféle lánykérés ez? Nem mintha számítana, ha a férfi letérdelne elé, vagy az ujjára húzna egy gyűrűt, de legalább nem érezné magát egy megoldandó problémának.

Posy karba font kézzel várt. Nico felvonta sötét szemöldökét.

– Rosalind Anne Marlowe – kezdte. – Huszonnégy éves. A szüleid egy könnyűrepülőket gyártó cég tulajdonosai. Három nővéred van, az egyikük pilóta, a másik hollywoodi újságíró, Javier Russo felesége, aki az unokatestvérem, Alessandro barátja volt.

– Igen, de...

– Te már tizenegy évesen a balettintézetbe kerültél... – folytatta Nico zavartalanul –, és öt éve a *Royal Opera House* állandó tagja vagy, amelyet nemrég váratlanul otthagytál. Senki sem tudja, vissza akarsz-e térni, vagy esetleg egyéb terveid vannak. Két másik táncosnővel osztozol egy lakáson, van néhány barátod, egyik kapcsolatod sem tartott három hónapnál tovább, és az összes partnered szintén táncos volt. Eddig helytálló?

– Rosszabb, mint egy meztelen fotó... – Posy jól láthatóan megborzongott. – Nyomoztattál utánam?

– Természetesen. Isola dei Fiori koronahercegének nincs

szüksége csontvázakra. De a te szekrényed patyolattiszta, nincs benne egyetlen csontocska sem.

Lehet ennél rémesebb? Huszonnég éves, és soha nem keveredett még a legkisebb botrányba sem, amivel kérkedhetne.

– Tudsz tehát a balettintézetéről meg arról, mit csinálnak a szüleim. Szép teljesítmény... – gúnyolódott Posy. – De ez még messze nem jelenti, hogy valójában bármit is tudsz rólam. Például, hogy mi a kedvenc könyvem vagy mi a kedvenc szíнем. A kedvenc ételem vagy filmem...

Elakadt, mert Nico minden egyes szónál közelebb jött, és most olyan szorosan állt előtte, hogy érezte a testéből áradó meleget.

A férfi tekintete elsötétedett.

– Tudom, hogy táncolsz a tengerparton, ha azt hiszed, senki sem lát. Szereted a hűvös, sós vizet a meztelen bőrödön. Ismerem az arckifejezésedet, amikor az értelem és a vágy között ingadozol. Tudom, hogy ökölbe szorítod a kezéd, és az ajkakat rágod, ha ideges vagy. És tudom, hogy sóhajtozol meg nyögdécselsz...

Posy hirtelen felemelte a kezét, hogy leállítsa.

– Nem erre gondoltam, és ezzel te is pontosan tisztában vagy. Ebben az évben mindhárom nővérem megtalálta a nagy szerelmet, de én nem vagyok irigy vagy féltékeny, mert a házasság és a család sosem szerepelt a terveim között. Tehát miért mennék feleségül hozzád? Vagy bárki máshoz?

6. FEJEZET

– Akkor mik a terveid, Posy?

– Hogy mi?

A váratlan témaváltás összezavarta a lányt.

– Úgy értem, ha majd elmész innét. Feltéve, ha sikerül leráznod a paparazzókat. Valószínűleg már ott gyülekeznek a Villa Rosa előtt. Hová akarsz menni? Vissza Londonba?

– Ööö... fogalmam sincs. Azért jöttem ide, hogy kiderítsem.

– Én egy életre szóló állást kínálok neked sok-sok kedvezménnyel. Természetesen nem ingyen. Számptalan alkalom lesz, amikor egész álló nap mosolyognod kell, akkor is, ha úgy érzed, letörik a lábad. De balerinaként bírni fogod a terhelést.

Nicónak az utolsó pontban legalább igaza volt. Sajgó lábbal mosolyogni Posy számára megszokott dolog volt.

– Életre szóló állás... milyen romantikus.

Posy sarkon fordult, és elindult vissza a villa felé.

A konyhában még akad valamennyi Sofia kedvenc sherryjéből, és ha az nem elég, a pincében biztosan talál még néhány poros üveg abszintot. A lehetséges hallucinációk sem lehetnek rosszabbak annál, mint amivel most éppen szembesült.

– Az életemben nincs helye a romantikának – közölte ridegen Nico, miután néhány lépéssel utolérte a lányt. – Te magad is látod, mi lett az egyéjszakás kalandunkból – folytatta aztán fanyar mosollyal. – Bármi, amit teszek, ahová

megyek és minden lány, aki elég szerencsétlen hozzá, hogy együtt emlegessék velem, reflektorfénybe kerül. A hozzám hasonló férfiak olyan nőket vesznek feleségül, akik kezelni tudják ezt.

Posy nem akarta megsajnálni Nicót, de rekedt hangja szomorúságáról és magányáról árulkodott...

– Miért rám gondoltál? És miért most? – bukott ki belőle. – És ne gyere azokkal a fotókkal! Persze kínosak lehetnek, de a sajtó szemében én egy senki vagyok, és a férfiaknak az ilyen históriák kevésbé ártanak, mint a nőknek. Egy bájos kép egy csapat kutyakölyökkel, és az egész világ ismét a lábaid előtt hever...

Posy egyre halkabban beszélt. Egy koronaherceget könnyű rehabilitálni, de mi lesz vele?

– Nem senki vagy, hanem a nagyapám szeretőjének a keresztlánya. A tengerparton fényképeztek le bennünket, ahol a grandiózus partikat rendezte, és a villa előtt, amit Sofia ajándékba kapott. Egy történet központi szereplőjévé váltál. És attól tartok, hogy több kell egy csapat kutyakölyöknél ahhoz, hogy csillapítsuk az emberek kíváncsiságát.

Nico kurta oldalpillantást vetett Posyra, és felsóhajtott.

– Figyelj, lehet, hogy drasztikusan hangzik, de önként döntöttél egy olyan élet mellett, amely vasfegyelmet követel. Ezért meggyőződésem, hogy a magánszféráról és a személyi szabadságról való lemondással, amely mellettem várna rád, jobban boldogulsz, mint bármely másik nő, akit ismerek.

Posy nyelt egyet.

– Komolyan beszélsz? Igen, otthagytam a társulatot, de ez

nem jelenti, hogy örökre feladnám az álmaimat. Táncosnő vagyok, nem hercegnő. Órákon át tudok lábujjhegyen állni, és közben mosolyogni. De még ha olyan örült lennék is, hogy megfontolom az ajánlatodat... több kell ahhoz, hogy valakiből hercegné legyek.

– Csak próbálok mindkettőnk számára kiutat találni ebből a káoszból. Vagy úgy kerülsz bele a történelembe, mint a balerina, aki a koronaherceggel meztelenül hentergett a tengerparton, vagy mint hercegné. A kezében a döntés.

A melengető délutáni nap ellenére Posy megborzongott.

– Egyáltalán nem akarok híres lenni – suttogetta. – Még kevésbé hírhedt – tette hozzá. – Azt szeretném, ha a táncművészetemet csodálnák, de mihelyt kihunynak a reflektorok, nem kell a figyelem.

– Akár így, akár úgy, de nehéz időszak előtt állsz. Nem kell rögtön döntened, még átgondolhatod az ajánlatomat.

Posy hirtelen megtorpant, és a férfi felé fordult.

– Mégis mi hasznod neked ebből a megállapodásból, ha igent mondok?

Maga sem értette, miért kérdez ilyet, ahelyett hogy a lehető leggyorsabban visszatérne a villába, összepakolna és elmenekülne innen.

De hát egy héttel ezelőtt is ezt tette, nem?

– Hogy érted?

Posy szeme elkeskenyedett. Nem téveszti meg Nico ártatlan tekintete!

– Élethosszig tartó állást helyeztél számomra kilátásba, ahogy romantikusan megfogalmaztad. És bizonyára tapasztalt

PR-csapat fog dolgozni azon, hogy az emberek a fotókat a lehető leggyorsabban elfelejtsék. De mit nyersz te ezzel az érdekházassággal?

Posynak sokáig kellett várnia, míg végül Nico tompa hangon megszólalt:

– Az unokatestvérem két évvel ezelőtt teljesen váratlanul meghalt. Ő volt a koronaherceg, és ő lett volna a király.

– Hallottam róla. Nagyon sajnálom.

– Köszönöm. Őt arra nevelték, hogy az ország és a kötelesség mindig első helyen álljon az életében. Velem szemben, aki az öröklési sorrendben a második helyen álltam, nem támasztottak ilyen szigorú követelményeket, amit akár ki is használhattam volna.

– Volna?

Posy aznap először látott némi derűt megcsillanni Nico szemében. Herceg, vagy sem, kételkedett benne, hogy bármely nő ellen tudna állni ennek a bársonyos, őszinte tekintetnek.

– Csak mese, hogy Alessandro volt az engedelmes örökös, én pedig a semmirekellő, aki folyton bajba keveredett. Valójában Alessandro ugyanolyan lelkesen vetette bele magát a kalandokba, mint minden normális fiatal, de az ország és a lakói többet jelentettek neki, és ő tudta a kötelességét. Sosem gondoltam volna, hogy valaha a helyére kell lépnem, de most itt vagyok... és én is szeretem az országomat. Isola dei Fiorinak stabilitásra és biztonságra van szüksége, egy uralkodóra feleséggel és gyerekekkel, amit Alessandrótól megtagadott a sors. – Nico elhallgatott, aztán mosolyt

kényszerített az arcára. – Ha nem így történt volna, te meg én most egészen másról beszélgetnénk...

Posy nem tudta volna megmondani, mitől szorult össze a gyomra, a pimasz mosolytól vagy a feleség és a gyerekek emlegetésétől. Tehát valójában ezt jelenti a kötelesség. Nemcsak szalagok átvágását, ügyes kis beszédek megtartását, hanem a jövődő hercegek és hercegkisasszonyok világra hozását.

Ez az egész csak rossz tréfa lehet!

Ám mosolygó szája dacára Nico szeme komoly maradt.

– És mivel Alessandro nem nőült meg, most szükségem van egy nőre – mondta Posy, és remegő kézzel kisimított egy tincset az arcából. – Bármilyenre.

– Így is fogalmazhatunk, kivéve a „bármilyen”-t – ismerte el Nico. – A nagymamám összeállított egy listát a megfelelő jelöltekkel.

– Gyanítom, hogy az én nevem nem legfelül szerepel azon a listán.

– Lehet, de a legújabb eseményeknek köszönhetően oda került. Úgy néz ki, most nem lenne könnyű a szóba jöhető hölgyeknek hagyományos módon udvarolnom.

– Ó... – Posy az ajkát harapdálta. – Nem tűnsz vigasztalhatatlannak.

Nico vállat vont.

– Még nem is láttam a listát, mivel más dolgok foglaltak le.

Posy egy kicsit megborzongott. Még szerencse, hogy nem veszi komolyan ezt az abszurd ajánlatot. Nico Del Castro túl nagy falat lenne a számára.

– Tehát egyszerűen keresel egy feleséget, és a happy end kvázi megjósolható?

– Nem egészen, mielőtt összeházasodnánk, még teljesítenünk kell a szerelmi és az eljegyzési fázisokat. Készen állsz erre?

Nico érezte, hogy a felső ajkán vékony izzadságréteg képződik. A dolog nem megy olyan simán, mint remélte. Amióta megemlítette a házasságot, Posy határozottan rémültnek tűnik. Aligha tehet szemrehányást neki, hiszen ő maga is megdöbbsent, amikor a palota PR-menedzsere előadta a stratégiát.

Ám minél többet töprengett rajta, annál jobbnak találta az ötletet, miszerint Posy Marlowe a megfelelő jelölt erre az „állás”-ra. Könnyed és méltóságteljes, ami sok nőből hiányzik. És egyáltalán nem sóvárog a korona után, mint valószínűleg a legtöbb jelölt. Így nincsenek irreális álmai és elvárásai.

Se rangja, se vagyona. A begyűjtött információk szerint a családban nincs fekete bárány, sem kapzsi ügyvéd a háttérben, csak egy pozitív Hamupipőke-imidzs, amire rásegít az, hogy Posy balerina.

Mindössze meg kell győznie a vonakodó lányt.

Nicónak szent meggyőződése volt, hogy mindenkinek van egy gyenge pontja. Mi lehet Posyé?

– Miért a balett? – kérdezte.

A lány megrökönyödött pillantást vetett rá.

– Mi?

– Miért akartál feltétlen balett-táncos lenni? A tütük miatt?

– Mégis hány évesnek gondolsz? – méltatlankodott Posy, de

aztán elmosolyodott. – Eleinte talán. De valójában Sofia miatt. Az internátusi évek óta a nagyanyám és ő a legjobb barátnők voltak, noha alig volt bennük valami közös. Az anyám egyfajta nagynénit látott Sofiában... egy engedékeny, impulzív, elbűvölő nagynénit. Anya azt akarta, hogy a családuk részének tekintse magát, ezért kérte fel, hogy legyen a keresztanyám. Azt mondta neki, az a fő feladata, hogy a keresztlányát a végtelenségig elkényeztesse, és Sofia pontosan ezt tette...

Posy elakadt. Nagyot nyelt, mielőtt folytatta:

– Minden karácsonykor elvitt magával Londonba egy délelőtti színházi előadásra, később a Fortnum & Masonben teáztunk. – Ábrándosan elmosolyodott. – A nővéreim szörnyen féltékenyek voltak. Nem egyszerű a legfiatalabbnak lenni egy családban. Folyton cukkoltak és bosszantottak.

Nico elmosolyodott.

– És Sofia bátorított arra, hogy táncolj?

– Ötéves voltam, amikor először vitt el magával egy balettelőadásra. A *Diótörőt* láttuk a *Royal Opera House*-ban. Az anyám aggódott, hogy nem fogok nyugton ülni, mert nagyon élénk gyerek voltam. Ám amint kihunytak a fények, és a táncosok megjelentek a színpadon, mintha elvarázsoltak volna, valósággal lebénultam... Aztán felcsendült a zene...

Posy hangja megremegett, tágra nyílt szeme gyanúsan fénylett. Sietve letörölt egy könnycseppet az arcáról.

– Ennyi volt. Attól fogva csak Clara akartam lenni, és egy fantáziavilágban lebegni. Igen, a tütük is izgattak, de sokkal inkább a táncosok látszólagos könnyedsége. Egyszerre voltak

kecsesek és erősek. Attól kezdve nem hagytam békén az anyámat, míg végül be nem adta a derekát. És azon a napon, amikor a rózsaszín tütüben és balettcipőben betettem a lábam a stúdióba, úgy éreztem, hazaérkeztem. És ez az érzés megmaradt, a fáradtság, a fájdalmak és a teljes kimerültség dacára.

– Akkor miért vagy itt, és nem Londonban? Táncosként megengedhetsz magadnak egy hosszabb kihagyást?

Posy óvatosan letörölt még egy könnycseppet az arcáról.

– Hirtelen már nem volt többé az otthonom...

Nico fürkésző pillantást vetett rá, aztán úgy döntött, nem kínozza tovább. Kiderítette, hogy Posy Marlowe útkereszteződéshez ért az életben. Most az ő dolga, hogy megmutassa neki, merre tovább.

Megkerültek egy sziklát, és a villa ott feküdt a lábaik előtt. Három oldalról fal vette körül a pompás rózsaszín épületet. Mivel egy szirtre épült, csodás kilátás nyílt a házból a csillogó Földközi-tengerre.

A „Magántulajdon” és „Belépni tilos” táblák távol tartották a kíváncsiskodókat, hogy ne zavarják Ludano király egykori szerelmi fészket. A magasra nőtt gaz, amely az alig kivehető, tengerhez vezető ösvényt és a falakat is benőtte, megtette a többi.

Posy kecsesen lépdelt lefelé a hegyoldalon.

– Sofia májusban és júniusban nem engedte, hogy a mezőre menjünk, mert akkor virágzott a mákvirág. Mindig kerülnünk kellett a kapun át. Azt mondta, bűn lenne letaposni a vadvirágokat.

De nem bűn egy másik nő férjével lefeküdni! – gondolta Nico keserűen, és maga előtt látta sokat szenvedett nagyanyja arcát. Nem szólt azonban semmit.

A kifakult rózsaszín falat annyira benőtte a borostyán, hogy Nico csak akkor vette észre a keskeny kaput, amikor Posy félrehúzta a zöld leveleket, és kinyitotta. Nico elképzelte, ahogy a nagyapja titkon beoson az ajtón. Cinikus mosolyra húzta a száját, amiért a király, akár egy betörő settenkedett a saját birtokán, másrészt hideg dühöt érzett az árulása miatt – mert nemcsak a nagyanyját csalta meg, hanem az egész népét.

Egyik kezét a kapura tette, majd hirtelen megdermedt, és próbálta elhessegetni a kellemetlen érzéseit. Amikor délelőtt a Villa Rosát elhagyta, a főbejárat hatalmas kapuszárnyai tárva-nyitva voltak.

– Posy, miután elmentem, becsuktad utánam a kaput?

– Nem, miért tettem volna? Sosem csukom be, mert nagyon nehezen jár. A zár amúgy is berozsdásodott. Elvégre Isola dei Fiorin vagyunk, nem Palermóban vagy másutt! Itt nincsenek betörők.

– Paparazzók... – szűrte Nico a fogai közt a szót. – Várj itt!

Mihelyt elérte a télikert ajtaját, óvatosan benyitott, majd besurrant a házba, ahol már tisztán hallatszott a főbejárat előtti lárma.

– Signorina Marlowe! Csak beszélni akarunk magával!

– Nicolas herceg magával van?

– Posy, az újságom hajlandó hatalmas összeget fizetni egy exkluzív interjúért. Itt hagyom a névjegykártyámat a lábtörlőn.

– *Accidenti!* – szitkozódott Nico halkán, majd óvatosan visszahúzódott.

Remélte, hogy ennél azért több idejük lesz, de nyilvánvalóan tévedett. Milyen jó, hogy minden helyzetre felkészült... legalábbis elméletileg.

A kertben a kerekese kútnál egy bánatosnak tűnő Posyt talált. A sötét fürtök kiszabadultak a laza kontyból, és a lány keskeny vállára hulltak. A karcsú, enyhén napbarnított láb a levágott farmersortban még hosszabbnak tűnt, mint amilyen valójában volt, és a túlméretezett fehér pamuting kiemelte törékeny alakját.

Nicónak akaratlanul eszébe jutott a csodás jelenet a tengerparton, amikor Posy magáról megfeledkezve táncolt, mielőtt levette volna a ruháját, és...

Gyorsan kihúzta magát.

– Itt vannak, és lesben állnak a bejárati ajtó előtt – mondta szűkszavúan. – El kell tűnnünk innen. Azonnal!

7. FEJEZET

Posy nyelt egy nagyot. Amióta Nico megfogta a kezét, és az ösvényen maga után húzta a partra, ott pedig felsegítette egy vitorlásra, mást sem hallott tőle, csak kurta „Vigyázz!” vagy „Óvatosan!” utasításokat.

Egyrészt megkönnyebbült, hogy megmenekült, és a férfi hajóján van, másrészt haragudott, amiért arra kényszerült, amit nem akart.

– Egyáltalán hová viszel?

Nico futólag feléje fordult, aztán ismét a hajó irányítására koncentrált.

– A palotába.

– Okos dolognak tartod?

– Ott biztonságban vagy.

Isola dei Fiori kicsiny sziget, és Posy annak idején a nővéreivel minden szegletét felfedezte. A palotába azonban – amely kecses tornyaival, számtalan csigalépcsőjével inkább mesebeli kastélyra emlékeztetett, mint királyi rezidenciára – még sosem tette be a lábát, noha az épület olykor a nagyközönség előtt is megnyitotta kapuit.

Sofia szigorúan távol tartotta őket a Del Castro családtól. S mivel különben korlátlan szabadságot élveztek, a lányok elfogadták ezt. Posy első ízben döbönt rá, hogy valójában milyen korlátozott is volt a keresztanyja látszólag pompás élete. Mindenki tudta, ki ő, és nem léphetett a nyilvánosság elé.

– Talán várnom kellett volna – töprengett fennhangon. – Előbb-utóbb azok a hiénák eltűnnek. Ha most felbukkanok a palotában, az egyfajta beleegyezés. Mintha elfogadnám a felkínált megállapodást.

Megcsóválta a fejét, és próbálta rendezni a gondolatait.

– Mi a gond, Posy? Ha nem találkozunk, és mindez nem történik meg, akkor mi lett volna a következő lépésed?

A lány némán, égő szemmel bámulta a vizet.

– Nem tudom – vallotta be végül tompa hangon. – Egész életemben csak táncolni akartam. És még most sem vagyok biztos benne, hogy tényleg végleg abba hagyom.

– Annál jobb. Három hónap... neked gondolkozásra, nekem arra, hogy meggyőzzem a világot, fülig szerelmesek vagyunk egymásba. Ha azután a házasság ellen döntesz, kidolgozunk egy szakítási stratégiát, ami mindkettőnk számára elfogadható.

– Három hónap? És utána tényleg elmehetek? – kérdezte Posy bizalmatlanul. – És mi lesz a Villa Rosával? Továbbra is sürgetni fogsz, hogy adjam el?

– A következő három hónapban majd nyugodtan megbeszéljük. – Nico tétovázott egy kicsit. – De egyvalamit meg kell ígéred. Adj valódi esélyt az eljegyzésünknek! Még ha ez nem is az, amiről álmodtál, lehetséges út lehet egy új jövőbe. Te is szereted ezt a szigetet. Különben miért jöttél volna ide? Isola dei Fiorinak csak jó reklám kell, meg valaki, aki segít nekem, hogy a lakók biztonságban és jólétben élhessenek. Te lehetnél az a személy. Gondold meg!

Posy képtelen volt válaszolni, ezért csak némán bólintott.

Nicónak igaza van. Már évekkel ezelőtt itt hagyta a szívét a szigeten, de nem vallotta be magának, mivel a táncon kívül más nem is fért bele az életébe. Itt talán tényleg új feladat várja.

Három hónap belátható idő. Karácsonyra újra szabad lesz. Egyébként sincs arról szó, hogy valahol várna rá valaki...

Tűnődve szemlélte annak a férfinak a kemény profilját, aki hamarosan a vőlegénye lehet. Nico a látóhatárt bámulta. Bronzbarna karján jól látszott az izmok játéka, ahogy a hajót nyugodtan és biztonságosan irányította.

– Rendben van. Adok három hónapot, ha megígéred, hogy őszinte leszel hozzám. Ha úgy látod, hogy nem működik a dolog, nyíltan meg kell mondanod. Elvégre ott van még a nagyanyád listája a megfelelő jelöltekkel.

Nico arca kifürkészhetetlen maradt.

– Megegyeztünk – mondta rekedten.

Posy elfordította az arcát, lehunyta a szemét, és odatartotta égő arcát a szélbe. A sós tengeri levegőnek szabadságíze volt.

– Mi a következő lépés? Rögtön nyilvánosságra hozzuk az eljegyzésünket? – kérdezte, és igyekezett elfojtani hisztérikus nevetését.

– Nem rögtön. Amint már említettem, először tudatunk kell az emberekkel, mennyire szerelmesek vagyunk egymásba. A legjobb, ha a célunk szolgálatába állítjuk a paparazzókat, és romantikus fotósorozatot készítettünk. – Nico elvigyorodott.

– Signorina Marlowe, megérkeztünk. Kérem, mosolyogjon!

Nico bekormányozta a hajót két, égbe szökő, meredek szikla közé egy meglepően nagy, természetes kikötőbe, amely fölött

a szirten ott trónolt a királyi palota. Egy mellvéd mögött egyenruhás őrök járkáltak fel-alá.

Nem mintha a szigetet az elmúlt két évszázadban támadás fenyegette volna. Azelőtt egymással versengő nagyhatalmak játékszere volt, ezért a hivatalos nyelv, az olasz mellett Isola dei Fiorin beszélték a francia, a görög, sőt az angol különböző dialektusait.

– Ide bárki bevitörlázhát? – kérdezte Posy, miközben Nico megcélzott egy kis kikötőt az öböl távolabbi végében.

Ott már több hajó is horgonyzott, köztük a fenséges királyi jacht.

– Elvileg igen, de a palotába vezető utat szigorúan őrzik, akárcsak a kikötőt és a partot. Olykor-olykor felbukkannak itt tolakodó újságírók, de mivel nincs semmi különösebb látnivaló, többnyire vérontás nélkül meg lehet győzni őket, hogy tűnjenek el.

– Haha... – nevetett Posy, de aztán a szája elé kapta a kezét, mert a parton színes egyenruhába öltözött őrök jelentek meg, hogy ellenőrizték az érkezőket. – Jaj, ne! Hogy nézek ki? – Nyugtalanul cibálni kezdte levágott szárú farmerjét, az ingét is megigazította, majd hátravetette a haját. – Figyelmeztetned kellett volna, és időt adni, hogy bepakoljak néhány dolgot – vetette Nico szemére, majd idegesen felnevetett. – Nem mintha lenne olyan holmim, ami megfelel egy palotában.

– Ne aggódj, erről már gondoskodtam! – mondta Nico szenvtelenül, és az egyik őrnek odadobta a horgonykötelet.

Aztán kiugrott a stégre, és kiségitette Posyt is. A keze meleg és erős volt, valahogy vigasztaló. A lány csak vonakodva

engedte el.

– Minden rendben?

– Azt hiszem.

– Már előkészítettem neked egy szobát. Ott átöltözhetsz, és felfrissítheted magad.

– És aztán?

– Megismerkedsz a családommal.

Tehát egyenesen az oroszlán barlangjába megy.

– A szülőkkel való találkozóra legkorábban a második randi után szokott sor kerülni, nem? – csúszott ki Posy száján a kérdés, mielőtt eszébe jutott volna, hogy Nico apja három évvel ezelőtt helikopter-balesetben életét vesztette.

A gép roncsai között találtak egy női holttestet is, aki nem a felesége volt.

Nicónak szempillája sem rezdült. Nyilvánvalóan megtanulta, hogyan kell reagálni a tapintatlan megjegyzésekre.

– Bizonyára megkönnyebbüléssel hallod, hogy az anyám nincs a palotában. Franciaországban él, Párizs és a francia Riviéra között ingázik ide-oda. Itt csak a nagybátyám, a nagynéném és a nagyanyám lakik.

– Tehát a király, a királyné és Ludano király özvegye – foglalta össze Posy. – Kismilliószer volt már dolgom hasonló emberekkel...

Most először hallotta Nicót hangosan nevetni. Szigorú, kemény arca meglepő módon megváltozott.

– Az a legegyszerűbb, ha udvariasan figyelsz, és átengeded a beszélgetés irányítását a nagybátyámnak.

– Általában te is ezt teszed?

Nico elvigyorodott, és az égre emelte a tekintetét.

– Ó, jaj, átláttál rajtam! A családom meglehetősen ijesztő tud lenni, de mindannyiunk érdeke, hogy a megállapodásunk működjön, tehát ne hagyd megfélemlíteni magad!

Ha ezzel meg akarta nyugtatni, hát nem sikerült!

Posy felkészült a kíváncsi bámészkodókra, de a kikötő kihalt volt, amikor a két őrből álló kíséret egy sziklaalagút összevissza kanyargó útjain át a palotába vezette őket.

Atyaég! Innen egyedül sohasem találna ki!

Megkönnyebbült, amikor kiléptek a sötétségből, és a napfényes, márvánnyal borított folyosók labirintusába értek, majd csillogó parketta és perzsaszőnyegek következtek, míg végül teljesen elveszítette a tájékozódási képességét.

Nico egy fehér ajtó előtt megállt.

– Ez a családi szárny – magyarázta. – Mindenkinek van itt egy saját lakosztálya. A nagybátyám és a nagynéném laknak a földszinten, a nagyanyám az első emeleten, és én trónolok az egész fölött – fejezte be fanyar mosollyal. – Így legalább megvan a privát szférám.

Nico kinyitotta az ajtót, és félrelépett, hogy előreengedje Posyt. A súlyos, kétszárnyú ajtó előtt örök strázsáltak. Posy mindkét egyenruhásra ideges pillantást vetett. Tényleg egész idő alatt itt akarnak állni, hogy szemmel tartsák őt?

Ám nem maradt ideje ezen tépelődni. A pazar helyiségből négy franciaajtó vezetett egy tágas teraszra, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a mélyen elterülő tengerre. Óriási terrakottacserepekben virágok illatoztak. A kicsiny asztalt

kecses székek vették körül, volt két kényelmesnek tűnő nyugágy és egy hintaszék is.

A szoba falát fehérre festették, csak néhány tájkép és egy tükör díszítette. Posy új birodalma kellemesen szellősnek tűnt. A nyitott kandalló körül egy szürke kanapé és két fotel állt, színes párnákkal. A fal hátsó részén Posy felfedezett egy diszkréten elhelyezett plazmatévét. A kandalló melletti falon könyvespolcok sorakoztak. Kicsit távolabb kerek étkezőasztalt látott négy székkal, és mindenütt vázákat friss virágokkal.

A helyiség nagyobb volt, mint az egész londoni lakása, és fényűzőbb, mint bármely hotelszoba, ahol valaha megszállt.

– Tetszik?

– Igen... egy kicsit egyszerű, de azért megjárja.

Posy igyekezett hűvös hangot megütni, de széles mosolya elárulta.

Nico szeme megvillant, az arca kifürkészhetetlen maradt.

– Hálószoba, gardrób és mellette egy fürdő. – Állával először az egyik, majd a másik ajtóra bökött. – A dolgozószobád arra van. Ha valamit szeretnél átrendezni, fordulj egyszerűen a titkárnődhöz! Egyelőre osztoznod kell rajta a nagymamával, míg megfelelő személyt nem találunk neked.

– Titkárnő?

– Ő fogja kezelni a határidőnaplód, szervezni a hivatalos programjaidat. A nagymamának és a nagynénémnek saját szobalánya is van, de azt javaslom, várjunk ezzel, míg jobban beilleszkedsz. Egy ilyen bizalmi személy alkalmazása könnyen politikai aknamezőnek bizonyulhat, ha rosszul választunk.

Az ajtó előtt álló két őr a személyes védelmedről is gondoskodik. Ketten mindenhová el fognak kísérni.

Posy arcáról lehervadt a mosoly.

– Nincs szükségem...

– Ez a kötelességük, és meg fogod látni, hogy szükség van rájuk. – Nico hangja egyértelműen jelezte, hogy ez nem alku tárgya. – Nyolckor vacsora, formális viselet elvárt. Szeretnéd, ha valaki segítene a fürdőszobában vagy az öltözködésnél?

Az öltözködésnél segíteni?

– Nem... köszönöm. – Posy nyelt egyet. – Azt hiszem, most egy kis egyedüllétre van szükségem.

Nico tekintete ellágyult.

– Tudom, hogy érzed magad. Engem is minden alkalommal sokkol, amikor a normális világból visszatérek ebbe a fényűző, szigorúan szabályozott életbe. Ígérem, hogy hamar meg fogod szokni.

Posy ezt nehezen tudta elképzelni, de hallgatott.

– Mindkettőnk érdeke, hogy működjön a megállapodásunk – emlékeztette Nico, amikor már az ajtóban állt. – Ha szükséged van valamire, egyszerűen tudasd velem!

Azzal már el is tűnt, és egyedül hagyta Posyt a fényűző börtöncellában...

A lány egy kicsit megrázta magát, mintha így szabadulhatna a kellemetlen érzéseitől. Aztán határozott léptekkel átvágott a helyiségen, és kinyitotta az egyik franciaajtót. Fellélegezve kilépett a teraszra, lehunyta a szemét, és odatartotta az arcát a lemenő nap utolsó sugarainak. A tenger felől friss szellő támadt. Vett néhány nagy levegőt, aztán kinyitotta a szemét,

és figyelmesen körülnézett.

A terasz körbefutotta az egész épületet, és minden szobából megközelíthető volt. A táskájából zümmögés hallatszott, mire összerezett. A mobilja! A Villa Rosától eltérően a királyi palotában nyilván van térerő. Posy elővette a készüléket, a kijelzőre pillantott, és felsóhajtott. A postafiókja tele van, és rengeteg e-mailje érkezett. Majd holnap foglalkozik velük.

Tovább semmiképp sem hagyhatja bizonytalanságban a családját. De mit mondjon nekik? Hol kezdje?

Ismét vett egy mély lélegzetet, és megnyomta a hangüzenetek gombot.

Amint várta, záporozni kezdtek a nővérei és a szülei aggódó kérdései. És ott van még a számtalan e-mail, amelyekben interjút kérnek tőle. Kellemes meglepetésként érték a lakótársaitól és néhány londoni barátjától érkezett támogató üzenetek. Elpislogott néhány könnycseppet. Tehát nincs egészen egyedül, mint hitte.

Jól vagyok. Ne aggódjatok! Elnézést a zűrzavarért... Hamarosan megmagyarázom... P. x

Elküldte az üzenetet abban a tudatban, hogy ez aligha nyugtatja meg a szüleit és a nővéreit. De jelenleg lehetetlennek érezte, hogy beszéljen velük.

Talán még nem is látták a kompromittáló képeket, és csak úgy általánosságban aggódnak érte?

Posy nagyot sóhajtott, és körülnézett az interneten. Minden félelme beigazolódott, sőt a helyzet még sokkal durvább volt, mint várta. Nico, amint meztelenül gázol a tengerben, ő a

parton piruettezik, majd leveszi a ruháját... az első csók... mindketten meztelenül, egymásba gabalyodva a homokban...

Minden egyes kép kitörölhetetlenül beleégett a retinájába. Egyáltalán legális az ilyen? Ki az a szégyentelen, aki titkon kiles ilyen intim jeleneteket, aztán megmutatja az egész világnak?

Posy bezárta a keresőt, és összeszorította az ajkait. Csak egyetlen személy segíthet rajta. Megkönnyebbülten fellélegzett, amikor Portia az első csengetésre felvette. A nővérehez a négy év korkülönbség ellenére erősebb kötelék fűzte, mint az ikrekhez, akik a saját zárt kis világukban éltek. Ráadásul Portia sem osztotta Andie és Immi repülés iránti szenvedélyét.

– Minden rendben, Posy? – kérdezte Portia. Mint oknyomozó újságíró és egy híres hollywoodi sztár felesége valószínűleg jól fel tudja mérni, mekkora bajba került a legfiatalabb Marlowe csemete. – Figyelj, senkivel se beszélj, amíg nálad nem leszünk! Javier PR-részlege és az ügyvédei majd foglalkoznak az ügyel...

– Portia... – Posy legnagyobb rémületére a hangja elcsuklott, de összeszorította a fogát, és újratekerte: – Nagyon... nagyon sajnálom. Anya és apa dühösek rám?

– Még nem beszéltél velük?

– Még senkivel se beszéltem. Tudod, hogy a villában nincs térerő.

– Most hol vagy? Látott valaki?

– Nem... jól vagyok. Ne aggódj értem, én... – Elhallgatott, mert tudta, nincs visszaút, ha egyszer kimondja ezeket a

szavakat. – Nicónál vagyok a palotában.

– Kinél? Várj egy pillanatot... – Portia hangja egyre halkabb lett, mintha leengedte volna a telefont, és a háttérben mormolás hallatszott. Posy felismerte a híres olasz filmszínész zengő baritonját, aki nemrég a sógora lett. – Javier majd beszél Nicóval. Régi ismerősök. Tehát mi a terv?

Posy mély lélegzetet vett.

– Nico azt akarja, hogy szeressünk egymásba. Úgy értem, színleljük, hogy egymásba szerettünk.

– Érdekes – érkezett rövid szünet után a válasz. – És? Az vagy?

– Mi?

– Szerelmes vagy belé?

– Nem... hiszen alig ismerem.

– Elfelejtetted, hogy láttam a képeket? – emlékeztette Portia szárazon. – Akárhogy is, ez a ti dolgotok. Mindazonáltal nem értem ezt a színlelt kapcsolatot. A tanácsom: tartsd a szád, hajtsd le a fejed, és térj vissza a régi életedbe. Ha közhírré teszitek, hogy szerelmesek vagytok, felrobban az internet. Biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

– Nico a jelenlegi koronaherceg és a jövődő uralkodó, ezért muszáj megnősülnie és örökösöket nemzenie – magyarázta Posy tompa hangon. – Már elszánta magát egy elrendezett esküvőre, és...

– Rosalind Anne Marlowe! Neked nyilvánvalóan elment az eszed! – szakította félbe Portia hitetlenkedő hangon.

– Én...

– Elég! Már úton is vagyunk.

– Nem, kérlek, ne gyertek ide! Valójában nem vagyok menyasszony, csak megígértem Nicónak, adok három hónapot, hogy kiderüljön, sikerül-e ez nekünk. Ez minden.

– Ez minden? – Portia most már szinte rikácsolt. – Négy hónappal ezelőtt még annyira lekötött a táncosnői karriered, hogy alig tudtál eljönni a nővéred esküvőjére. Most hirtelen szögre akasztottad a balettcipőt, egy szigeten élsz, és feleségül akarsz menni egy férfihoz, akit egyáltalán nem ismersz. És akivel ennek ellenére szexeltél, ami nem jellemző rád. Mi ütött beléd?

Posy lehunyta a szemét. Ha most mindent hangosan kimond, az végleg valósággá válik. Nyelt egyet.

– Nem vagyok elég jó.

– Ez meg mit jelentsen? Hogy mondhatsz ilyet? Fantasztikus vagy, hihetetlen!

Posy könnyei megállíthatatlanul potyogni kezdtek.

– Megrekedt a karrierem. Már régóta szólót kéne táncolnom, de nem került rá sor. Amikor tanácsot akartam kérni, hogyan lehetnék jobb, meghallottam őket...

A hangja zokogásba fűlt.

– Posy... nem értem, mit mondasz. Megijesztesz!

Posy egy határozott mozdulattal letörölte a könnyeit.

– Azt... azt mondták, hogy nincs bennem elég tűz. Ha visszamennék, újra lenne helyem a balettcsoportban, de nekem az volt az álmom, hogy szólótáncos leszek, prímabalerina.

– Jaj, édesem...

– Tehát idejöttem, hogy gondolkozzam, és amikor

váratlanul találkoztam Nicóval a tengerparton... bizonyítani akartam nekik és magamnak... Hogy igenis, van bennem tűz...

– Aztán megégetted magad. – Portia felsóhajtott. – Meg kell hagyni, húgocskám, ha csinálsz valamit, akkor azt teljes szívvel csinálsz. Tényleg nem akarsz, hogy odamenjünk? Már holnap nálad lehetnék.

Posy a fejét rázta.

– Értékelem az ajánlatodat, de egyedül kell kitalálnom, mit akarok, és hogyan folytassam az életem.

– Ha megváltoztatnád a véleményedet...

– Akkor te leszel az első, akit felhívok. Köszönöm, Portia.

– Szeretnéd, ha beszélnék anyával, apával és az ikrekkel? Mindannyian szörnyen aggódnak.

– Megtennéd? – Posy szinte érezte, amint hatalmas teher esik le a válláról. – Mondd meg nekik, hogy jól vagyok. Jelentkezem, amint tudok. És Portia?

– Igen?

– Nem szeretném, ha bárki megtudná, miért jöttem el Londonból, és hogy a kapcsolatom Nicóval nem igazi.

– Ahogy akarsz. De mi a helyzet anyával és apával? Ők megértenék.

Posy maga előtt látta a szüleit Andie és Cleve esküvőjén a Villa Rosában. Az anyján látszott, hogy végtelenül megkönnyebbült, az apja tíz évvel fiatalabbnak tűnt, mint a legutóbbi találkozásukon.

Cleve első feleségének, Rachelnek a halála után – aki a Marlowe Aviation egyik prototípusával zuhant le – mindannyian megdöbbenek, és szörnyen aggódtak. Aztán a

hivatalos vizsgálat megállapította, hogy senkit sem terhel felelősség a tragikus baleset miatt. Most Cleve és Andie boldog házasok, hamarosan megérkezik az első gyermekük.

De az előzmények nagyon megviselték az apját. Posy nem akart újabb gondokat okozni neki.

- Inkább ne mondj nekik semmit, rendben?
- Jól van, ha ezt akarod.
- Köszönöm, Portia, szeretlek.
- Én is szeretlek, Rosy-Posy...

Posy kinyomta a mobilját, majd a nyugágyra rogyott, és zokogni kezdett. Ám a könnyek ellenére valahogy jobban érezte magát. Megkönnyebbült.

Talán már korábban a bizalmába kellett volna avatnia valakit. Akkor talán nem egy palotában sírná ki a szemét, hogy aztán együtt vacsorázzon egy királlyal és a családjával.

Apropó...

Posy megállapította, hogy alig két órája maradt. Tehát most nincs idő rá, hogy új lakóhelyét alaposabban szemügyre vegye. De ha volt valami, amiről sokat tudott, hogy milyen fontos a megfelelő jelmez a tökéletes fellépéshez.

8. FEJEZET

Vacsoráig még fél óra volt hátra, de Nico úgy sejtette, Posynak segítene egy ital az idegessége leküzdésében. Neki meg biztos, hogy egy dupla ital kell!

Ingerülten megigazította a nyakkendőjét, és már hallani vélte a nagybátyja szarkasztikus hangját. Pedig most semmi szüksége egy újabb prédikációra, hogy egyértelműen a tudomására hozzák, Alessandro sosem okozott volna ekkora káoszt.

Posy ajtaja előtt ott posztolt a két ór, míg az ő testőrei meghúzódtak hátul a folyosón. Ha tegnap este egy hirtelen indíttatásnak engedve nem hagyja el titkon a palotát... Tényleg csak tegnap történt volna?

Hihetetlen, hogy huszonnégy óra leforgása alatt mennyire megváltozott az élete! Összepréselte az ajkait, és bekopogott.

– Tessék!

Nico lenyomta a kilincset, kinyitotta az ajtót, és egy jól előkészített mondattal az ajkán – egy gáláns bók és invitálás egy italra – belépett. És megdermedt.

A lemenő nap utolsó fényeiben nem a farmeros lányt vagy a mezítlábas sellőt látta maga előtt, hanem egy jelenést, amelytől elakadt a lélegzete.

Posy maga volt a megtestesült elegancia rövid ujjú, földig érő éjkék ruhájában. A selymes anyag keskeny vállára simult. A szűk felsőrész a szív alakú kivágással tökéletesen érvényre juttatta kicsi mellét. Sötét haja puha hullámokban omlott a

hátára. Kecses lábán magas sarkú ezüstszínű szandált viselt. Tökéletes sminkje egészen természetesnek hatott, csak a mélyvörös rúzs hangsúlyozta telt ajkát.

– Mit gondolsz, jó lesz így? – kérdezte Posy félénk mosollyal. – Formális megjelenésről beszéltél, és noha ez inkább báli ruhának tűnik...

– Elragadóan nézel ki.

– Nem túl sok?

– A nagynéném tiarát visel az ebédnél.

Posy megdermedt.

– Túl kevés?

– Tökéletes.

– Meglehetősen furcsa volt, hogy ilyen luxusholmikot találtam a ruhásszekrényben... ráadásul minden az én méretemben. De feltételezem, hogy a családot nem annyira kedveli a melegítőnadrágokat és a pólókat, tehát hálás vagyok. – Posy hátrább lépett, oldalt biccentette a fejét, és elmosolyodott. – Te is jól nézel ki – állapította meg elismerően.

– Dresszkód – felelte Nico kurtán. – Egy kicsit még korán van, de gondoltam, mielőtt találkoznál a családommal, szükséged lehet egy italra. – A karját nyújtotta. – Mehetünk?

A következő fél órában Nico mindent elkövetett, hogy megnyugtassa Posyt, és örömmel látta, hogy az arcába lassan visszatér a szín, és a szemébe is a ragyogás. A családja biztosan nem fogja megkönnyíteni a dolgát. Ellenkezőleg.

– Fenséged, Signorina Marlowe... – Egy lakáj nézett be a kis szalonba, ahová Nico Posyt kísérte. – Öt perc múlva tálalják a

vacsorát.

– Köszönöm. – Nico bátorítóan a lányra mosolygott. – Készen állsz, hogy belépj az oroszlánbarlangba?

– Nem – felelte Posy őszintén. – De gondolom, úgysem számít. Minden este így zajlik nálatok?

– Vacsora teljes díszben? Hála istennek, nem! Csak ha vendégek vannak, ami a véleményem szerint túl gyakran fordul elő. Vagy különleges alkalmakkor. Különben mindenki a saját lakosztályában eszik.

– Megnyugtattál. Ez a ruha ugyanis olyan szűk, hogyha sokat eszem, szétreped. Éhen halnék, ha minden este így kéne öltözködnöm.

– Az anyám mindig azt mondta, hogy a hivatalos vacsora a legjobb fogyókúra. Azokban az időszakokban, amikor egyik ünnepi étkezés követte a másikat, rendszeresen hozatott a lakosztályába ennivalót.

Mire Nico befejezte a mondatot, már az ebédlőbe vezető szárnyas ajtó előtt álltak. Az egyenruhás őrök tiszteletteljesen meghajoltak, és kinyitották a súlyos ajtót.

– Nicolas herceg királyi fensége és Signorina Rosalind Marlowe.

Nico érezte, ahogy Posy erősebben szorítja a karját, de más jelét nem adta az idegességnek. Az arca nyugodt maradt, miközben udvariasan mosolygott. Minden bizonnyal a hosszú évekig tartó, kemény színpadi munka eredménye.

Nico mellkasában enyhült a nyomás. Posy talán nemcsak egy örült ötlet, hanem a legjobb választás, amivel minden érintett együtt tudna élni.

A hatalmas ebédlő nem is lehetett volna ijesztőbb. A csillárokból igazi gyertyák lobogtak, és aranyos fénybe vonták a tengerzöld selyemtapétás falakat. Az ember szinte a víz alatt érezte magát. A falakon lógó hatalmas olajfestmények – többnyire csendéletek töméntelen halott állattal és művészi elrendezett gyümölcstálakkal – csak még kísértetiesebbé tették az összképet.

Nico óvatosan oldalt pillantott, és Posy dermedt arckifejezése láttán elfojtott egy mosolyt.

A hosszú ebédlőasztalt pompásan megterítették: értékes, kézzel festett porcelánnal és nehéz arany evőeszközzel.

A királyi család mereven és mozdulatlanul ült az asztal távolabbi részén, akár egy szoborcsoport. Nico nagybátyja az asztalfőn egy trónszerű széken, balról a felesége, jobbról Ludano király özvegye.

Nico nem tudta, hogy aggódjon vagy örüljön, amiért csak a család van jelen. Egyrészt nincsenek kívülálló szemtanúi Posy első találkozásának a Del Castro famíliával, másrészt a jelenlévők így gátlástalanabban viselkedhetnek.

Nico tett néhány lépést, aztán mereven meghajolt.

– Királyi fenségek...

– Ül le, Nico a nagynénéd mellé. Marlowe kisasszony... kérem.

A nagybátyja intett Posynak, és egy lakáj kihúzott neki egy széket Ludano király özvegye mellett.

Eleinte minden meglepően jól ment. Posy tudta, hogy kell viselkedni „jobb körökben”, és noha nagyon tartózkodó volt, minden kérdést nyugodtan, magabiztosan válaszolt meg.

A beszélgetés általános témákról folyt, szóba került Posy családja, és végül élénk diskurzus alakult ki a balettről, Nico nagymamájának egyik kedvenc témájáról.

Csak miután súlyos ezüstitálcákon felszolgálták a gyümölcsöt, a sajtot meg az édességet, és az alkalmazottak egy intésre eltűntek, tért rá Nico nagybátyja a tárgyra.

– Meg kell állapítanom, Nico, hogy mindig is hajlamos voltál az ilyen átgondolatlan, elszármított döntésekre – mondta rosszállóan. – Jól értem, hogy tényleg feleségül akarod venni ezt a lányt?

– Ez tűnik a legjobb megoldásnak.

– Még akkor is, ha a... a menyasszonyod viselkedése aligha méltó Isola dei Fiori jövőd királynéjához? Meztelen képek egy vadidegennel a tengerparton!

Noha Nico nagybátyjának a hangja higgadt maradt, az arca bíborvörösre színeződött. A vacsora alatt nyilván csak nehezen tartotta féken az indulatait, és most közel állt a dühkitöréshez.

Nico próbálta összeszedni magát. A nagymama hangos csörömpöléssel letette a gyümölcskását a tányérra, Posy pedig égő arcára szorította mindkét kezét. Nico mellett a nagymama zavartalanul csipegette egy fürtről a szőlőszemeket.

Mindig is így volt. Ő és a férje mintha párhuzamos világokban élének, amelyek alig érintkeznek egymással.

– Tévedsz – közölte Nico szenvtelenül a nagybátyjával. – Posy és én régóta ismerjük egymást. A nővére és Javier Russo nemrég házasodtak össze. Ugye emlékszel Javierre, Zia Katerina? – fordult a nagymamájához.

– Persze, jóképű, tehetséges fiú. Alessandro és ő jó barátok voltak.

– Mi? Azt hittem, hogy tavasszal és nyáron végig Bostonban voltál – morogta a nagybátyja.

– Közben Londonban is megfordultam – magyarázta Nico, és még csak nem is hazudott, mert ott találkozott Portiával meg újdonsült férjével, és akár Posyval is összefuthatott volna.

Javiert ma délután hívta fel. Miután Nico tisztázta a helyzetet, kidolgoztak egy történetet, ami remélhetőleg elfogadható lesz.

– A nővére és Javier révén ismerkedtünk meg, és... és én fülig beleszerettem Posyba. Ugye, drágám? – fordult a lányhoz, majd feléje emelte a poharát.

– Ennek ellenére lehetetlennek tűnt ez a kapcsolat – rögtönzött Posy halk, de magabiztos hangon. – Nemcsak Nico kötelezettségei miatt, hanem mert mindketten rendkívül elfoglaltak voltunk. Nico Bostonban...

– Ahol sikeresen lediplomáztam közgazdaságtanból – egészítette ki Nico gyorsan.

– Engem meg annyira lekötött a balett, és nem is álmodtunk a viszontlátásról. De kapcsolatban maradtunk, és Nico végül rábeszélte, hogy iktassak be egy kis pihenést, és jöjjenek el a szigetre, mivel úgyis van itt egy házam. Ki akartuk deríteni, elég erősek-e az érzéseink. Természetesen tisztában voltunk vele, hogy a kapcsolatunk... – bocsánatkérő pillantást vetett Nico nagyanyjára – tekintettel a múltira, nem számíthat lelkes fogadtatásra.

Nicót lenyűgözte Posy magabiztossága és tapintata.

– Sajnálatos módon lelepleződünk, mielőtt beszélhettünk volna a családtagjainkkal – folytatta a lány. – Szeretnék elnézést kérni mindazon kellemetlenségért, amit a meggondolatlan viselkedésünkkel okoztunk. Pontosan ezt akartuk elkerülni.

– Egyszerűen túl erősek voltak az érzelmeink – egészítette ki Nico, és tetszett neki, hogy Posy milyen ügyesen, fantáziadúsan szőtte tovább a történetet.

– Mostantól kezdve kínosan ügyelnetek kell minden lépésekre – figyelmeztette őket a nagynéni. – Minden szem rátok szegeződik, és mindenki csak arra vár, hogy újabb botlást kövessetek el. Vincenzo és én keményen dolgoztunk azon, hogy rehabilitáljuk a Del Castro nevet, amely régóta a botrány szinonimájának számított. Nem tetszik a gondolat, hogy hiába fáradoztunk. Ez pontosan az a fajta helyzet, amit feltétlen kerülni kell. Gondolj csak a nagyapádra és az apádra, aki még a halálában is szegényt hozott szegény anyádra meg az egész családra!

Nico erősen markolta a borospohara szárát. Ha a nagybátyja dühös, keményen támad, de még az is sokkal jobb, mint a nagynénje színtelen hangja, ahogy halálos mérget csöpögtet a hallgatóság fülébe. A mai napig talány, hogy sikerült egy olyan érzékeny és kedves fiút felnevelnie, mint Alessandro.

Nico összeszorította a fogát.

– Nem áll szándékunkban botrányt kavarni – jelentette ki mereven.

– A PR-osztályunk majd gondoskodik erről – vágta rá a

nagybátyja. – Mindkettőtök határidőnaplója dugig lesz programokkal, és megkapjátok a szükséges nyilvánosságot, hogy demonstráljátok a szerelmeteket. És az öt hét múlva esedékes szeptemberi bálon jelentjük be az eljegyzésüket.

Nico kényszeredetten Posyra mosolygott. Közben úgy érezte, mintha egy láthatatlan kötél lassan megfeszülne a torka körül.

Kötelesség, haza, család...

Minden más, amiről álmódott, amit tervezett, nem számít. És mintha ez nem lenne elég, ezt a tündéri sellőányt – aki tágra nyílt szemmel mered rá – is magával rántja a mélybe.

– Tehát menthetetlenül szerelmesek vagyunk egymásba – szögezte le Posy tárgyilagosan, és megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor megszabadult kényelmetlen magas sarkújától.

Mivel Nico nem felelt, kérdőn felnézett rá.

– Örülten – felelte a férfi gúnyos mosollyal.

– Segített volna, ha a vacsora előtt kapok egy kis eligazítást.

– Minek? Tökéletes volt az alakításod.

– Jó tudni, hogy a hosszú éveken át tartó improvizációs gyakorlatoknak meglett az eredményük. Mikor beszéltél Javierrel?

– Nem sokkal a vacsora előtt. Ő és Portia mindent aprólékosan elterveztek. Már csak a dátumok és időpontok egyeztetése volt hátra. Vacsora közben kaptam Javiertől egy sms-t, hogy rendben. Figyelmeztethettek volna, de engem is meglepett, hogy a nagybátyám tüstént a tárgyra tért. Tulajdonképpen... számíthattam volna rá.

Posy fáradtan vállat vont.

– Igaza volt abban, amit mondott. – Az adrenalinszint csökkenésével érezte, mennyire elfáradt. Kimerülten a kanapéra rogyott. – Még mindig nem tudom, mi ütött belém, hogy... hogy olyan rám nem jellemző módon viselkedtem – kesergett. – Ilyet még sohasem tettem.

– Azért nekem is részem volt a dologban – emlékeztette Nico. – És nem akarom, hogy amiatt, ami köztünk történt, szégyelld magad. Inkább annak a gátlástalan paparazzónak kéne, aki titokban meglesett minket, aztán meg eladta a képeket.

– Azok voltak a legszebb perceim, amíg azokat a fotókat meg nem láttam az interneten. Az egyetlen alkalom, hogy ösztönösen cselekedtem, anélkül hogy belegondoltam volna...

Ezt tényleg kimondta hangosan? Posy hirtelen nagyon kínosan érezte magát.

Mivel Nico nem felelt, és az arca kifejezéstelen maradt, kétségbeesetten törte a fejét, hogy valami laza megjegyzéssel oldja a feszült légkört.

Nico hirtelen mellette termett, és megfogta a kezét.

– Ugyanabban a hajóban evezünk – mondta nyugodtan. – Nem mintha bármelyikünk is ezt szerette volna, de sosem foglak egy ilyen helyzetben cserben hagyni. És nem csak azért, mert az újdonsült sógorod kemény hollywoodi fickónak tartja magát – tette hozzá fanyar mosollyal.

Posy szívét melegség járta át, miközben a férfi profilját tanulmányozta. Hihetetlenül hosszú, sűrű szempillák, csábítóan érzéki száj... A legvonzóbb pasas, akivel valaha

találkozott.

És egyedül hozzá tartozik... illetve mégsem.

Nico vagy Nicolas Del Castro herceg egy életen át a társa lehetne, és mégis az egész csak színjáték marad.

– Hogy tudsz elfogadni egy elrendezett házasságot? – bukott ki váratlanul Posyból. – Nem vágysz igazi szerelemre?

– És te?

– Nem tudom – felelte őszintén Posy. – Amíg nem láttam a nővéreimet az oltár előtt, nem foglalkoztam ezzel. Percre be volt osztva az életem. A szerelem csak elvonta volna a figyelmemet a lényegesebb dolgokról.

– Lutri az egész. A szüleim szerelmi házasságot kötöttek, a nagybátyám azért vette el a nagynénémet, mert jól csengő névvel és tekintélyes hozománnyal rendelkezett. Sosem volt közös érdeklődési körük, és legfeljebb langyos szimpátia alakult ki köztük. Egyik párnak sem jutott osztályrészül boldogság. A közös cél, a közös felelősség segít, hogy az ember egy életen át reflektorfényben álljon. De köztünk legalább ott a rokonszenv és bizonyos vonzalom... – Az utolsó szavaknál Nico hangja mélyebben csengett. – Igazam van, ugye?

Túl késő lett volna tagadni.

Különösen, mert Posy minden idegszálával érzékelte a férfi közelségét.

– Igen – suttogta. – Így is mondhatjuk.

– Akkor már csak demonstrálnunk kell, hogy tényleg szerelmesek vagyunk egymásba. – Nico a hüvelykujját végighúzta Posy csuklóján, ott, ahol a pulzusa egyre

szaporábban vert. – Talán még élvezni is fogjuk. Lényeg, hogy meggyőző legyen az alakításunk.

– Szerintem ez már elég jól sikerült – mormolta Posy, és el akarta húzni a kezét.

– Állj! – tiltakozott Nico. – Gyakorolnod kell, hogy fogod a kezem, hogy spontán megcsókolsz, nevensz a vicceimen, és természetesen imádatl nézel rám.

– Szerencsére jó színésznő vagyok, ezért nincs szükségem túl sok... túl sok gyakorlásra – felelte Posy akadozva, mert a férfi keze lassan elindult felfelé a karján.

– A gyakorlás sosem árt...

– A nevetésről beszélsz, vagy az imádatról?

– A csókokról.

Amikor Nico kezét megérezte a vállán, Posy már képtelen volt tisztán gondolkozni, csupán ösztönösen cselekedett. A férfi mellkasához simult, hátrahajtotta a fejét, mire Nico lecsapott az ajkára. A csók ugyanolyan édes volt, mint az emlékeiben élt. Posy átölelte a férfi nyakát, és még erősebben hozzápréselte magát.

Nico kapkodva megszabadította az elegáns ruhától, sietve ő is levetkőzött, míg aztán már semmi fizikai akadály nem volt köztük.

9. FEJEZET

Még csak szeptember eleje volt, de már érződött az ősz illata. A nap később kelt, és az esték egyre hűvösebbek lettek. A szél belekapott Posy sötét hajába, és meglibbentette.

Nico ügyesen kormányozta a sportkocsit a szűk hajtűkanyarokban felfelé a hegyre, a másik oldalon szédítő mélységben terült el alattuk az azúrkék tenger. Posy hátradőlt az ülésen, a szemét eltakarta a hatalmas napszemüveg, a kezét összekulcsolta az ölében.

Nico még mindig veszélytelenebbnek látta a meredek, kanyargós utat nézni, mint Posyt. Az a feladatuk, hogy szerelmeseknek tűnjenek. Ám ami váratlanul kialakult köztük, az csak pusztá szenvedély volt. Nico nem számított erre, a tengerparton történt, előre el nem tervezett, érzéki felütés ellenére sem.

Azt hitte, Posynak időre lesz szüksége, hogy hozzászokjon az új helyzethez, ezért helytelen lenne a tiszteletnél és megbecsülésnél többet mutatnia iránta. Nem akart visszaélni a helyzetével.

De aztán a lány olyan sebezhetőnek és elveszettnek tűnt, amikor azt mondta, hogy számára felejthetetlen volt az első szeretkezésük. És a szemében ott tükröződött a leplezetlen vágy.

Hogy a testi intimitás leegyszerűsítette vagy elbonyolította a dolgokat, Nico nem tudta volna megmondani. Ráadásul a palotában mindenki elvárta, hogy Posy lakosztályában töltsse

az éjszakákat. Csak felesleges szóbeszédre és spekulációkra adott volna okot, ha nem így tesz.

S noha még mindig nem tudta, mi Posy kedvenc étele, kedvenc írója, melyik film nevelteti vagy ríkatja meg, pontosan tisztában volt vele, hogyan csókolja és érintse meg. Tudta, milyen éjszaka, amikor lehunyja a szemét, az ajka egy kicsit elnyílik, ahogy elszenderedik. És hogy reggel másodpercek alatt éber, kíváncsian körülnéz, mintha azonnal látni akarná, mit tartogat számára az új nap.

A gondolat, hogy Posy is ugyanilyen sokat tud róla, csöppet sem zavarta Nicót. Hogy a lány látja, amikor alszik, amikor sebezhető, amikor elveszíti a kontrollt...

Nappal Nicónak ott voltak a feladatai: megbeszélések a tanácsadókkal, utazásszervezőkkel meg befektetőkkel, valamint a hivatalos fellépések és kötelezettségek, amelyek száma napról napra nőtt.

Jóllehet Posy egyelőre vendég volt a palotában, de a szeptemberi bál és az eljegyzésük hivatalos bejelentése után az ő határidőnaplója is hasonlóan fog kinézni. Egyelőre intenzív oktatáson vett részt, az etikettől kezdve az olasz nyelvleckéken át Isola dei Fiori történelméig, földrajzáig és a helyi hagyományokig.

Posy zúgolódás nélkül fogadta a dolgot, hiszen hosszú évek alatt megszokta a fegyelmet, a szigorú munkát. Ha túl soknak találta az egy helyben ülést, elmenekült a palotában berendezett edzőterembe.

Amikor Nico az első alkalommal ott találta a lányt, megállt a háttérben, és elbűvölve figyelte, amint kecses balettpózban

ott áll a bordásfal előtt, formás, izmos lábát számára lehetetlennek tűnő szögben kinyújtva. Táncolás közben megfigyelni még intimebbnek tűnt, mint alvás közben, ezért inkább hangtalanul visszavonult. Azóta kerülte, hogy egyszerre legyenek az edzőteremben.

– Mi a terved? – zökkenetette ki Posy a férfit az ábrándozásból.

– A tervem? Az egyik legszebb és leghíresebb kirándulóhelyre megyünk, ahol a kamerák előtt demonstráljuk őszinte szerelmünket. Egész mellékesen bemutatjuk Isola dei Fiori romantikus kulisszáit...

– Tehát két legyet ütünk egy csapásra.

– Így van.

Az elmúlt két hétben számos festői helyet felkerestek, és úgy rendezték, hogy a helyi sajtó is értesüljön róla. Időközben számos kép készült róluk Nico vitorlásán is: a szerelmespár beszélget, nevet vagy csókolózik a naplementében. Csodálatos délutánt töltöttek el San Rocco óvárosában, ahol kéz a kézben sétáltak a helyi piacon. Egy másik fénykép egy nagy vízésés alatt mutatta őket, amelyet a legenda szerint Vénusz könnyei táplálnak.

A PR-csapat a nap huszonnégyszerében felügyelte a koronaherceg szerelmi kampányát. Jó két hét alatt kirajzolódott a tendencia, hogy az emberek kíváncsiságából és szenzációéhségéből lassan elfogadás lett. Úgy tűnt, bevették a mesét.

Ráadásul a következő nyári szezonra rövid idő alatt megugrottak a foglalások. És a palotában alig egy hónap

múlva bejelentik az eljegyzést.

Posy egész családját meghívták a szeptemberi bálra. A szülei, a három nővére és a sógorai már igent mondtak.

– *Santo Cielo!* – kiáltotta Posy egyre gyarapodó olasz szókinccsel, amikor ezt meghallotta. – Szükségünk lesz minden színészi képességünkre, hogy meggyőzzük őket. Kizárólag Portia ismeri az igazságot, és ez maradjon is így. Egyetlen célzás, hogy ez csak komédia, és a családom elvonszol innen!

– Hiszen már régóta nagykorú vagy – tiltakozott Nico. – Senki sem kényszeríthet olyasmire, amit nem akarsz.

– Semmiképpen sem szeretnék csalódást vagy szomorúságot okozni nekik.

Posy három hónapot ígért, és Nico tudta, hogy tartani fogja a szavát. De a házasság előnyeiről még távolról sem sikerült meggyőznie a lányt.

Noha a fényűző életet a palotában szemlátomást értékelte, akárcsak bőséges új ruhatárát, amelyben szívesen pózolt a kamerák előtt, valahányszor fotózásra került sor.

Ám sem a legszebb ruha, sem a legértékesebb ékszer nem tette boldogabbá, mint az aznap reggel Londonból érkezett egyszerű csomag. Egy pár halvány színű szatécipő lapult benne.

– A balettcipőm! – lelkesedett Posy, és megtörölte könnyes szemét. – Nézd csak...

Nico nem akarta szóvá tenni, hogy itt kevés hasznát fogja venni.

– Biztosan több száz ilyened van – dörmögte csak, amikor a

lány kivette az egyik cipőt a dobozból, és gyöngéden megsimogatta, mintha élőlény lenne.

– Direkt nekem készítették – lehelte meghatottan. – Ez a kedvenc márkám, és tökéletesen illik rám. Mindig több párat kapunk, hogy ne kerüljünk zavarba, ha valamelyiket mosni vagy javítani kell.

– Ami bizonyára nem a te feladatod.

Posy megsemmisítő pillantást vetett Nicóra.

– Minden táncos, mindegy hogy szólista vagy csak egy stazista az utolsó sorban, személyesen felel a cipőjéért.

Felesleges munka, elavult szokások, merev hierarchia?

Nem csoda, hogy Posy Marlowe könnyedén beilleszkedett a palota életébe. Még a nagyanyja is beismerte, hogy a lánynak kitűnő a modora, noha még mindig bizalmatlanul állt hozzá, hiszen egykori riválisa keresztlánya volt.

Posy fészkelődni kezdett az ülésen, ami egyértelműen jelezte, hogy valami nyomja a szívét.

– Nico, úgy tervezem, hogy a szüleimet és a nővéreimet a Villa Rosában szállásolom el.

– Hiszen rengeteg hely van a palotában – felelte a férfi, tekintetét továbbra is a veszélyes szerpentinre szegezve.

– Tudom, egy egész szárny üres, de a szüleim szeretik Sofia házát. Mindhárom nővérem ott találta meg a boldogságát, és... ha mi...

Elakadt. Nico már megtapasztalta, hogy minden alkalommal ezt teszi, ha a közös jövő kerül szóba.

– Úgy értem, ha minden úgy alakul, ahogy képzeled, úgysem lesz szükségem a Villa Rosára. Ha meg három hónap múlva

megállapítjuk, hogy... hogy nem működik a dolog, aligha lesz kedvem valaha visszatérni Isola dei Fiorira, arról nem is beszélve, hogy itt élek. Ami azt jelenti, hogy nyugodtan átépíttetheted szállodává a villát. Legalább így mások is megtapasztalhatják a hely varázsát. De szeretnék még egyszer ott időzni a családommal...

– Te is ott akarsz megszállni? Bölcs dolog ez?

A szigetet még mindig ellepték a riporterek meg a fotósok, és árgus szemmel figyelték, nem pattan-e ki újabb botrány.

– Szerintem menni fog. Javier és a testőreim képesek egy rövid időre biztonságosan lezárni a villa környékét. De lenne még valami...

– Mi? – kérdezte Nico rosszat sejtve, és önkéntelenül erősebben markolta a kormányt.

– Ha összeházasodunk, azt szeretném, ha... a Villa Rosa lenne a hozományom. Nem tudom, mi mást adhatnék egy férfinak, akinek minden megvan.

Nico megdermedt.

Ő lenne az a férfi, akinek mindene megvan?

Anyagilag és fizikailag talán igen. Hálás volt, hogy kitűnő géneket örökölt, erős, izmos testet, jó egészséget és élénk szellemet. De ez minden.

Az álmai, a kutatása és a jövője Alessandróval együtt meghaltak. Akkoriban tudatosult benne, hogy senki sincs, aki törődne azzal, él-e, hal-e. Az anyját már több mint két éve nem látta, és nem is beszélt vele.

– És ha nem lesz esküvő, teljesen fair, ha anyagi kárpótlást kérsz a villáért – mondta Nico.

– Köszönöm. Nem tudom, hogy egyáltalán igényt formálhatok-e rá, de a Villa Rosa minden, amim van.

– Eladhatod a sztoridat. Ha könyvet írsz róla, biztosan gazdag nő leszel.

Posy hallgatott egy sort.

– Fel nem foghatom, hogy ilyesmit feltételezel rólam.

– Nem te lennél az első – védekezett Nico, és ő maga is hallotta a keserűséget a hangjában. – Vagy a második... – tette hozzá könnyedebben, és összerezsent, amikor megérezte Posy kezét a karján.

– Ki volt az? – kérdezte a lány nyugodt hangon.

– Valószínűleg egyszerűbb lenne, ha azokat nevezném meg, akik nem – próbálkozott Nico gúnyos hangon. – Hosszú a lista, kezdve az első lánnyal, akivel lefeküdtem, folytatva a többiekkel... – Kiábrándította, óvatossá és cinikussá tette, hogy a nőket elsősorban a neve meg a rangja vonzotta. – Ne nézz rám ilyen rémülten! – vigyorodott el, miután kurtán oldalra sandított. – Ez a név és a rang átka. Az ilyen családok, mint a miénk is, folyton a címlapokon szerepelnek. Mit gondolsz, miért világított át téged olyan alaposan a PR-osztály? Biztosnak kellett lennünk abban, hogy nincs semmi a múltadban, amivel zsarolni lehet minket.

Nico felnevetett, amikor a tekintete találkozott Posy értetlen pillantásával.

– Ilyen szalagcímekre gondolok: „Én voltam az, aki a párhuzamos korlátnál elvettem Posy szüzességét!” Szerencsére a kapcsolataid csak rövid ideig tartottak, és a partnereid nyilvánvalóan úriemberek voltak, akik nem

fordultak a médiához.

– Köszönöm! Egyébként nem a párhuzamos korlátnál történt – felelte Posy.

Elégedetten, hogy az elterelő hadművelet sikeresnek bizonyult, Nico sebességet váltott, és ismét az útra koncentrált. A megkönnyebbülése azonban nem tartott soká.

– Ki volt ő?

– Kicsoda?

– Az első barátnőd.

– Már nagyon régi történet. – Nico ezzel le is akarta zárni a témát, de amikor oldalt fordult, látta a lány kíváncsi, fürkésző tekintetét. Megadóan felsóhajtott. – Francia volt, az anyai ágú unokatestvérem barátnője... néhány évvel idősebb, mint én. Modell volt, és szerepelt pár középszerű szerelmes filmben. Tizenhat voltam, és teljesen belebolondultam. Aztán búcsú nélkül visszament Franciaországba, a nyilvánosság elé tárta a románcunkat, így megkapta azt a reklámot, amire szüksége volt.

– Mit szólt hozzá a családot?

– A nagyapám igazi Del Castrónak nevezett. Az apám azt mondta, ő is szívesen megismerte volna közelebbről azt a lányt, a nagybátyám a szememre hányta, hogy szégyent hoztam a nevünkre. A család női tagjai úgy tettek, mintha semmi sem történt volna. Tehát a szokásos Del Castrobotrány.

– És Alessandro?

Nico érezte, hogy elszorul a mellkasa.

– Sajnálta, ami velem történt.

– Én is! – bukott ki hevesen Posyból. – Noha az a nő egy buta liba volt, és jól jártál, hogy megszabadultál tőle.

Nico elmosolyodott.

– Most már én is tudom, de tizenhat évesen... azt hittem, örökre összetört a szívem.

De nem tört össze, csak megkarcolódott. És az évek során újra meg újra, míg kemény, áthatolhatatlan kéreg nem keletkezett rajta.

– És Alessandro?

– Hogy érted? – kérdezte Nico óvatosan.

– Ő is Del Castro volt. Vele nem történt hasonló? Huszonegy vagy huszonkét éves volt, és szingli, amikor meghalt. Ő nem keveredett botrányokba?

– Nem, nem igazán. – Nico kis szünetet tartott, majd vett egy mély lélegzetet, és elmondott valamit Posynak, amit még soha senki másnak: – Alessandro tizenhét évesen szerelmes lett. És úgy tudom, hogy a halála napjáig hű volt az illetőhöz.

– De... az ég szerelmére, akkor miért nem vette feleségül? Úgy értem, ha egy teljesen idegen lány, mint én... – Nico kemény arcélére pillantott, és derengeni kezdett előtte az igazság. – Nem lány volt, ugye?

10. FEJEZET

– A neve Guido – erősítette meg Nico tompa hangon. – A gárda kapitánya. Majd bemutatom neked, kedvelni fogod.

– Ki tudott róla?

– Rajtam kívül senki. Guido tisztában volt vele, hogy elveszíti az állását, ha kiderül a dolog. És Alessandro attól tartott, hogy a botrány túl sok lenne a királyságunknak.

– Botrány? Biztos, hogy felkavarta volna az állóvizet, de aztán az emberek hamar elfelejtik az ilyesmit...

– Ez nem London, hanem egy kis, mélyen vallásos, konzervatív közösség. A lakosság egyre toleránsabb lesz, az egyneműek házassága azonban még mindig tabu. Remélem, hogy egy nap ez majd megváltozik. De hogy elfogadnának egy homoszexuális királyt? Jelenleg elképzelhetetlen.

– Hogy tervezte Alessandro megoldani ezt a problémát?

– Le akart mondani a trónról.

– És mi akadályozta meg ebben? A nagybátyád biztos dühös lett volna, de ez még mindig jobb, mint hazugságban élni, és...

– Én – szakította félbe Nico. – Én akadályoztam meg ebben. Alessandro tudta, mennyire irtózom az uralkodással együtt járó kötelezettségektől meg a felelősségtől, és hogy nagyon nem akarok király lenni. Tehát úgy határozott, szakít Guidóval, feleséget keres, és örökösöket nemz. Ám évről évre halogatta a döntését, míg késő nem lett...

Posy dermedten ült.

– Tudtam ugyan, milyen boldogtalan, de nem jeleztem felé, hogy nekem könnyebb lenne elfogadni az uralkodói szerepet, mint neki lemondani élete szerelméről. És aztán elveszítettem a legjobb barátomat... Guido a mai napig gyászolja Alessandrót, én meg beleestem abba a csapdába, amit el akartam kerülni. Az unokabátyám áldozata hiábavaló volt...

Posy vigasztaló szavakat keresett, de nem talált.

– Nagyon szívesen megismerném Guidót – mondta végül.

– Majd megszervezek egy közös vacsorát.

– Rendben.

Posy elfordította a fejét, és a csillogó tengert bámulta. Hamarosan megérkeznek, kiszállnak az autóból, kéz a kézben sétálnak, mélyen egymás szemébe néznek, és csókolóznak – mindezt a kamerák kedvéért.

Eddig élvezte ezeket a „szerelmi demonstrációkat”, mivel Nico fantasztikusan csókolt, egyszerre volt gyöngéd és szenvedélyes. De ma...

– Kivételesen nem lehetne, hogy ne legyenek fotóriporterek a nyomunkban? – csúszott ki a száján. – Hogy azt csináljuk, amihez kedvünk van?

Nico szerencsére nem fűzött megjegyzést a dologhoz, csak futólag a lányra pillantott, majd bólintott.

Posy megpróbált lazítani, de nem sikerült. Nico valami nagyon bizalmasat mesélt el neki, ami mélyen megrendítette.

Rövid életű, jelentéktelen kapcsolatai és aközött, amit az elmúlt tizennégy napban átélt, nincs semmi közös. Az előbbieken során érintetlen maradt a szíve.

A férfiak eddig nem igazán voltak fontosak neki, legfeljebb

mint lehetséges táncpartnerek. Ám Nico nem csupán kimondottan jóképű, hanem udvarias és figyelmes. Ugyanazokon a dolgokon nevetnek, és gyakran szavak nélkül is megértik egymást. De ennyi elég, hogy fel lehessen építeni rá egy életet?

Három hónapban állapotok meg. Posynak eddig nem volt semmi problémája. Még nem voltak sürgős kötelezettségei, amelyeket teljesítenie kellett. Az éjszakák Nicóval fantasztikusak voltak, de a férfi nyilván nem várja el tőle, hogy végül tényleg igent mondjon neki. Örültség lenne.

Ám Nico iménti váratlan feltárukozása megváltoztatott mindent. Új oldaláról mutatkozott meg, ami elbizonytalanította Posyt. Eddig abban a meggyőződésben élt, hogy a megbeszélte három hónapot könnyedén végigcsinálja, feltéve, ha vigyáz a szívére.

De most?

– Mindjárt megérkezünk.

– Nagyszerű.

Posy köhécselt, majd körülnézett, és... alig látott valamit a félhomályban. Még mindig abban a hatalmas nemzeti parkban voltak, amely a Villa Rosát is körülvette. Ám ez hegyesebb vidék volt, és az erdő is sötétebb. Nico, aki szemlátomást jól kiismerte magát a környéken, a sűrű fák közt egy földúton kormányozta a kocsit, míg egy parkolószerű helyre nem értek, ahol már több autó állt.

Posy habozva kinyitotta az ajtót, és óvatosan kiszállt. Az öltözéke nem éppen alkalmas egy ilyen kirándulásra, gondolta.

Nem csoda, mert eredetileg azt tervezték, hogy meglátogatnak egy festői falut, ahol számos művész telepedett le. Posy már alig várta, hogy vegyen néhány tipikus fafaragványt, és megkóstolja a helyi piacon a finomságokat. Oda tökéletesen illett volna az ujjatlan fehér blúz és a kecses, aranyszínű szandál.

– Erre!

Miután Nico bezárta a kocsit, öles léptekkel megindult, és Posy igyekezett lépést tartani vele.

Az ösvény jobb állapotban volt, mint gondolta. Az utat szegélyező fák jótékony árnyékkal szolgáltak, és váratlanul egy jókora tóhoz értek, az azúrkék vizet erdős szigetek tarkították. A homokos part és a zöldellő fák gyönyörű látványt nyújtottak.

– Csoda szép! – lelkesedett Posy. – Kár, hogy az emberek nem ismerik. A nagyvárosi turisták pontosan az ilyen helyeket keresik.

– Legközelebb eljöhötünk ide egy csapat riporterrel – évődött Nico, és tetőtől talpig végigmérte a lányt. – És megfelelő öltözékben.

– Nagyon vicces!

Posy lesimította fodros szoknyáját, és követte Nicót egy facsoporthoz, ahonnan teljes pompájában tárult a szemük elé a tó és környéke. A vizet vitorlások és motorcsónakok szelték, de voltak itt kajakosok, szörfösök, és a parton gyerekek pancsoltak. Két masszív famóló nyúlt be hosszan a vízbe, mindkét oldalához csónakokat kötöttek ki. Szörfök, vízibiciklik heverték a parton a homokban. Egy hosszan

elnyúló épület mögött egy sokkal nagyobb parkoló terült el, mint ahol Nico megállt. Tele volt autókkal. Több sütögetőhely is volt a közelben fából készült padokkal meg asztalokkal, és az illatokból ítélve az emberek használták is őket.

Nico mosolyogva fordult Posyhoz.

– Tetszik?

– Igen – mondta a lány habozva. – Nyilvánvalóan mindenki remekül szórakozik itt.

– Rendben, akkor keressünk valami vízi járművet!

– Hm... mégis mit választanál?

– Ha lazítani akarok, akkor a vízibicikli az igazi, vitorlás, ha aktív kikapcsolódást keresek, és ha meg szeretnék szabadulni a fölös energiáimtól, akkor a kajak. Tagja vagyok a bostoni vízisport-klubnak. Szívesen mászok hegyet is, de mivel az egyetem folyóparton volt, a könyvtárban töltött kimerítő nap után a vízi sport tűnt a legkézenfekvőbb kikapcsolódásnak. Télen természetesen a legszívesebben síelek.

Természetesen!

– Én nem tudok se síelni, se hegyet mászni, se vitorlázni vagy hasonló... Mindig vigyáznom kellett, hogy ne húzzam meg az izmimat, és ne törjem el semmimet.

– És mit csinálsz, ha lazítani akarsz?

Posy mély lélegzetet vett.

– Táncolok. – A kurta válasz mintha ott rezgett volna köztük a levegőben. – De gondolom, hogy most valami mást kell választanom – tette hozzá a lány egy kis szünet után. – Tehát mit javasolsz?

– Tegyük próbára az egyensúlyérzékedet! A legjobb, ha egy

kétszemélyes kajákat választunk, akkor nem kell segítséget hívni, hogy kimentsenek.

– Köszönöm a képességeimbe vetett bizalmadat. Mindenesetre az öltözékem csöppet sem megfelelő.

Nico elvigyorodott, és az állával oldalra bökött.

– Van ott egy üzlet, ahol bevásárolhatsz. Írasd a számlámra!

Posy tehát vett egy bikinit, egy pólót és egy meglehetősen szűk sortot, amelyben alig tudott mozogni. De a méretében nem volt más.

– Ha királlyá koronáznak, az lesz az első rendelkezésem, hogy a nők csak olyasmit vehetnek fel, ami illik rájuk, és kényelmes – jegyezte meg Nico szárazon.

– Én... én sem érzem jól magam ebben. Pedig mindig büszke voltam a kisportolt testemre – vallotta be Posy. – Eddig nem is okozott gondot, hogy megmutassam, de a tengerparton készült fotók óta... Nem én döntöttem úgy, hogy lefényképezhetnek. Soha többé nem akarom olyan kiszolgáltatottnak érezni magam.

Nico dühösen mormogott valamit, körülnézett, szemügyre vette a boltot, majd alig egy perc múlva visszatért egy rikítóan tarka pólóval, és odanyújtotta Posynak a saját fehér vászoningét.

– Tessék, vedd fel!

Egy kicsit gyűrött volt. Posy belebújt, és még érezte a férfi testének melegét és fanyar illatát, amit annyira szeretett. Feltúrta az ing ujját, és mivel túl hosszú volt, a derekán megkötötte. Így már sokkal jobban érezte magát.

– Tessék, emögött még jobban el tudsz bújni – mondta

Nico, és odadobott a lánynak egy felfújható mentőmellényt.

Posy felvette.

– Oké, kapitány, készen állok!

Ha Posy nem ült volna előtte, és evez inkább több lelkesedéssel, mint ügyességgel, Nico most mindent beleadott volna, hogy gyötrő lelkiismeret-furdalását adrenalinkábulatba fojtsa. Ehelyett csak azon igyekezett, hogy ne boruljanak fel.

– Hoppá! Sajnálom, az én hibám volt.

– Azt hittem, hogy egy balerina tökéletes egyensúlyérzéssel rendelkezik.

– A szárazföldön igen, de ebben a kajakban egészen más.

– Értem.

Nico megpróbált az evezésre koncentrálni, de Posy iménti elkeseredett szavai nem mentek ki a fejéből. Elszorult a szíve, mert újra maga előtt látta sápadt arcát, amikor bevallotta neki, mennyire kiszolgáltatottnak érezte magát.

Nicót nem is annyira a képek, hanem az időzítés zavarta. Ennek ellenére látnia kellett volna, mit jelentenek ezek a fotók olyasvalaki számára, aki nincs hozzászokva a kegyetlen nyilvánosságához.

„Aranyos, lelkes és ügyetlen.” Az első barátnője így jellemezte a szerelmi igyekezetét, és ezt az egész világ olvashatta. Később már sokkal kevésbé bántották a hasonló nyilatkozatok.

Ám Posy nem tartozik ehhez a világhoz, és csak mert nem csinált cirkuszt, még nem jelenti, hogy a képek ne kavarták volna fel.

Nico gyorsan elhessegette ezeket a gondolatokat, és az

egyik legtávolabbi sziget felé irányította a kajakot.

– Tartsd az evezőket pontosan ebben a szögben! Igen, így jó – dicsérte meg Posyt.

– Nehezebb, mint gondoltam – zihálta a lány, amikor végre elérték a szigetet. Nico ügyesen a part mellé kormányozta a kajakot, és kisegítette a lányt. – Ez most a magánparadicsomunk? Építünk egy kunyhót, és frissen fogott halon meg kókuszdión élünk?

– Hamar éhen halnánk – hűtötte le Nico a lelkesedését. – A sziget alig kétszáz méter hosszú. Egy kunyhó, egy-két tűzvész, és kifogynánk a fából. Egyébként attól tartok, hogy nincs itt kókuszdió.

– Nincs? – Posy csalódottan lebiggyesztette az ajkát. – Akkor mit eszünk?

Nico behajolt a kajakba, és kihúzott az ülés alól egy hűtőtáskát.

– *Principessa, a tavola.*

Asztal ugyan nem volt, se abrosz vagy székek, csak a homok, az üvegekben víz, valamint sült panini mozzarellaival, grillezett zöldség és pesto. Meg olajbogyó.

Ennek ellenére Nico nem is tudta, hogy mikor érezte utoljára ilyen jól magát. Szinte boldognak, noha talán ez túlzás. De legalábbis elégedettnek... igen, ez a helyes kifejezés.

11. FEJEZET

– Kell önnek valami személyre szabott feladat.

Posy igyekezett elfojtani az ásítást, és helyette Melissára, Nico nagymamájával közös titkárnőjére összpontosítani.

Előző este Nico bemutatta neki Alessandro partnerét, Guidót.

Ha nem hivatalos étkezés volt, akkor Posy a vacsoráját a szobájában fogyasztotta el egyedül vagy Nicóval. Még mindig nem szokta meg, hogy egyszerűen megrendeli a palota konyhájában, amire gusztusa támad. Ám tegnap este először járt Nico lakosztályában, amely körülbelül akkora volt, mint az övé. Modernül, szinte spártaian volt berendezve, és éles fekete-fehér kontrasztok uralták.

Nico a szakácstól egy tálalt rendelt a szigeten népszerű antipastival, amelynek sokszínűsége jól mutatta a különböző nemzetek befolyását, amelyek az évszázadok során meghódították Isola dei Fiorit. A grillezett zöldségen kívül volt még arancini, bruschetta, sajtok és más csemegék.

Posy és Guido hamar megtalálták a közös hangot. Hármásban ettek, vörösbort ittak, és késő estig beszélgettek. Guido szórakoztató társaságnak bizonyult, alapos tudással rendelkezett a sziget legendavilágával és hagyományaival kapcsolatban. Posy ugyan sejtette, milyen nehéz lehetett a férfinak, hogy hivatalosan sosem ismerték el Alessandro partnerének, ám nyoma sem volt benne a haragnak vagy a keserűségnek.

– Azt mondják, ha valaki a Neptunus-szikla alatt, a Rosa Villa tengerpartján csókolózik, az megtalálja az életre szóló szerelmet. Alessandro és én olykor-olykor titkon odamentünk, noha tudtuk, hogy komoly kockázatot vállalunk.

Posy igyekezett nem nézni Nicóra, amikor Guido Neptunus szikláját említette. Ők is csókolóztak ott... sőt ennél sokkal tovább mentek!

– Signorina Marlowe?

Melissa éles hangja hirtelen és brutális módon visszahozta Posyt a valóságba, mielőtt megitta volna aznapi első kávéját.

– Tehát egy feladat. Pontosan mit ért ezalatt?

– Két hét múlva itt a szeptemberi bál.

Posy bólintott. Mintha elfelejthetné!

– És?

– Az eljegyzésüket az új rangjával együtt fogják bejelenteni...

– Állj! – Posy egyszeriben teljesen éber lett. – Hogy mivel?

– Új ranggal. Ez az eljárás, ha egy Del Castro polgári származású lányt vesz el. Az esküvője napján megkapja a házastársa rangját. Tehát *contessa* lesz.

Posy idegességében majdnem elnevette magát, de Melissa nyilvánvalóan nem látta a helyzet komikus oldalát.

– Rendben, ha ez a szokás... – adta meg magát Posy.

– Őfelsége fogja átadni a címet, aztán megérdeklődi, hogy milyen hivatalos területen számíthat az ön közreműködésére. Ludano király özvegye egy analfabetizmus ellen küzdő alapítvány védnöke, a királyné egy jótékonyági szervezetet támogat, hogy csökkentsék a szigeten a

gyermekszegénységet...

Gyermekszegénység? Néhány koronaékszer eladásával sokkal könnyebben enyhíteni lehetne, mint valamilyen szervezetben betöltött fiktív pozícióval. Posy azonban megtartotta magának ezt a megjegyzést.

Isola dei Fiori az ellentétek szigete. A két nagyváros és számos falu jómódú, akárcsak a nagyobb földbirtokosok. De ott vannak a nyomorúságos körülmények között tengődő parasztok, és a városok meg falvak nyomornegyedei nem sokban különböznek Marseille vagy Nápoly hasonló részeitől.

– Majd gondolkozom rajta – ígérte Posy nem túl nagy meggyőződéssel.

Huszonnégy éves, és csupán a tánchoz ért. Az elkészerítő gondolat még akkor is ott motoszkált a fejében, amikor Nicóval visszatértek a lovaglásból. Kiruccanásukhoz a szelíd dombok és a csillogó tenger szolgáltatta a varázslatos hátteret.

Szerencsére a lovak nemcsak gyönyörűek, hanem kimondottan kezesek voltak. A lovaglás is egyike volt azon dolgoknak, amiket a sérüléstől való félelmében Posy sosem tanult meg.

Nagyot sóhajtott. Bármennyire élvezte is az új kalandokat Nico oldalán, hiányzott neki a balettiskola megszokott fegyelme.

Nico a kajakozós délután óta kevésbé mutatkozott beszédesnek. Mintha megbánta volna, hogy megnyílt előtte.

– Nagyon csendes vagy – állapította meg Nico.

– Azt hittem, a békét és a nyugalmat kedveled.

– Ki vele! Mi nyomja a szíved?

Posy szeme dühösen megvillant.

– Csak mert csendes vagyok, még nem jelenti, hogy valami bajom van!

Nico szája széle gyanúsan megrándult.

– Talán nem, de mivel a kajakozás meg a lovaglás közben végig fecsegtél, és még a nyársat nyelt nagynénémmel is könnyedén elbeszélgetsz, feltűnik, ha csöndben vagy.

– Nincs semmi bajom – felelte Posy méltóságteljesen. – Csak azon töprengek, mihez értek én egyáltalán.

Nico meghökkent, és feléje fordította a fejét.

– Úgy értem, minek lehetnék a védnöke. Nekem nem kell a hivatalos cím, hanem igazi feladat.

– Hát nem nyilvánvaló? – kérdezte Nico meglepetten. – Ott a művészet.

– Igen, de milyen művészet? – kérdezte türelmetlenül Posy.

– Tudom, hogy a szigeten hagyománya van a néptáncnak, a népdaloknak, de még egy színház sincs.

– Nyilvános tényleg nincs, de a dédapám... vagy az ükapám... Mindenesetre az egyik ősöm nagy színházrajongó volt, különösen ami a női szereplőket illeti. Építtetett egy színházat, ami már évek óta zárva van. Főleg amatőr színjátszók használták, és meglehetősen lepusztult állapotba került.

– Tényleg van itt egy színház? – Posyra hirtelen rátört a honvágy. Színpad, reflektorok, függöny! – Odamehetnénk? Most rögtön?

– Ezzel akarod tölteni az első szabad délutánodat három hét

után?

– Igen, de ha nincs kedved, megkérhetem az egyik testőrt...

– Nem, odaviszlek, ha tényleg ezt akarod.

– Ó, igen! – ujjongott Posy. – El sem tudom képzelni, mit csinálnék szívesebben. Még nem látok megoldást a problémámra, de mindig is a színpadon támadtak a legjobb ötleteim...

Nem tartott soká, míg odaértek. A színház San Rocco központjában emelkedett, egy nyüzsgő művésznegyedben az egyetem közelében. A környéken egymást érték a hangulatos kávézók és különböző éttermek.

A színházépület homlokzatáról már lepattogzott a festék, de Posy élénken el tudta képzelni, milyen lehetett teljes pompájában. A szecesszió jegyeit magán viselő tágas, világos előcsarnokot márvánnyal borították. Mögötte terült el a viszonylag kicsi, de tökéletesen kialakított nézőtér székekkel, és fölötte az erkély. A királyi páholy a megszokottól eltérően nem oldalt, hanem középen kapott helyet, hogy Nico ük-ükapja jobban lássa a színésznőket és táncosnőket.

Posy szinte áhítatosan nézte a színpadot, beszívta az illatát, de rögtön meg is bánta, mert nagyon poros volt, és köhögni kezdett.

– Nézd csak... – krákolta, mihelyt levegőt kapott. – Tökéletes.

– Könnyű boldoggá tenni téged. – Nico kételkedve körülnézett. – Meglehetősen lepukkant, és véleményem szerint sürgősen fertőtleníteni kéne.

– Nem lepukkant – tiltakozott Posy. – Inkább karakteres.

Rendben, az ülések bársonya foszlott, a színpadi függöny kopottas, a kristálycsillárok elszíneződtek, de alapjában rendben van. A renoválása nem kerülne egy vagyonba.

– Eddig miért nem újították fel?

– Se az apámat, se a nagybátyámat nem érdekelte a színház.

Posy szórakozottan bólíntott, és újra beleszimatolt a levegőbe. Még érezte a várakozással teli örömet, az izzadságot, az izgalmat... Behajlította az egyik lábát. A színpad hangosabban és csábosabban hívta, mint bármely szirén éneke. Táncolni akart, újra életre kelni. Elővette a mobilját a táskájából, kiválasztott egy zenedarabot, majd levette a cipőjét. Mezítláb kell táncolnia, de nincs más választása. Elvégre itt a színpad.

Posy Marlowe hazaérkezett.

Abban a pillanatban, hogy Nico egy oldalbejáraton beengedte az épületbe, a lány a szeme láttára átváltozott. Testének minden porcikája vibrált. Nem látta a piszkot, a port, a színház ellenállhatatlanul hívta.

Amikor meghallotta a zeneszám első halk akkordjait, Nico felnézett a színpadra, ahol Posy mobilja a földön hevert. És aztán megpillantotta őt...

Szobormereven állt ott, erősen koncentrált, aztán táncolni kezdett.

Nico lélegezni se mert, nehogy megtörje a varázst. Egyszer már megleste tánc közben Posyt, azon a bizonyos estén a tengerparton, de nem a természetes közegében.

És hirtelen látta a nézőteret is, tele elegánsan öltözött vendégekkel, a ragyogó kristálycsillárokat és magát Posyt.

Mintha két személy lenne a színpadon, a lány rózsaszín ruhában, kibontott hajjal, mezítláb és a balerina szigorú konttyal, fehér tütüben és balettcipőben.

Nico már számos előadást látott a világ különböző fővárosaiban, de még soha ennyire nem rendítette meg egyik sem. Ez a tánc maga volt a megtestesült költészet, teli erővel, energiával, és a régi, elhagyatott színház ismét életre kelt.

Hogyan is hagyhatta el Posy a színpadot?

Ő annak idején ugyanúgy a megszállottja volt a kutatómunkájának, mint a lány a táncnak, és rettenetesen szenvedett, amikor abba kellett hagynia a projektjét, hogy közgazdaságot tanuljon.

– Sajnálom, egy pillanatra megfeledkeztem magamról.

Nico csak most ébredt rá, hogy a zene elhalt, és Posy a színpadról néz le rá.

– Gyönyörűen táncoltál. Mi volt ez a zene?

– *Giselle*. Gyakran táncoltam, de mindig csak a villit, a lidércet, nem pedig a főszereplőt, a bajor parasztlányt, aki megmenti a szerelme, a gróf életét. – Posy élesen, kicsit bizonytalanul felnevetett. – Sosem gondoltam volna, hogy átélem ezt a helyzetet, ahelyett hogy eltáncolnám.

– Átéled? Tehát meg akarsz menteni attól, hogy az esküvőjük előtt elhunyt lányok szellemei halálra táncoltassanak?

– Inkább a parasztlányra és a grófra gondoltam, mint a természetfeletti szálra.

– Tehát feltétlen el akartad táncolni azt a szerepet?

– Vagy a Júliát. – Posy nevetett, ezúttal öntudatosan és

vidáman. – A tragikus sorsok mindig különösen közel álltak hozzám. Természetesen minden táncosnő titkos álma a fiatal lány, aki már az első felvonásban szerelmes lesz. Aztán a felvonás végén az őrült jelenet, és a tragikus második felvonás a nagyszerű *pas de deux*-vel... Nem mintha valaha eltáncolnám. Ez már nem az én életem.

Nico felsóhajtott. Posy sokkal többet érdemel annál, mint amit ő nyújtani tud. Sokkal többet egy aranykalitkában leélt életnél. El kellene táncolnia azokat a szerepeket, amelyek után sóvárog. És találnia egy férfit, akit tiszta szívéből szeret.

– Igazad van, Nico.

A férfi összerezett. Zavartan azon tűnődött, hogy vajon hangosan is kimondta-e a gondolatait.

– Általában igazam szokott lenni...

– Híresen szerény vagy. Lehet, hogy elviselhetetlen király leszel, de ebben az esetben igazad van. Meg kellene próbálnom felhajtani a pénzt a színház renoválására. Fantasztikus turisztikai látványosság lenne, a helyiek kedvezményes jegyeket vásárolhatnának, az iskolások rendszeresen látogathatnák az előadásokat. Minden korosztály számára kínálhatnának programokat különböző műfajokban: tánc, zene, dráma...

– Remek ötlet.

– Még nem vagyok biztos benne, hogy megvalósítható, de talán ez az igazi hivatásom. Ahelyett, hogy én magam táncolnék, közelebb hozhatnám az embereket a zenéhez, a drámához és a tánchoz.

– Jól hangzik.

Nico egyre inkább lelkesedett Posy ötletéért. A színházba vendégszereplők is érkezhetnének egész Európából. Ráadásul ez beleillik a saját elképzelésébe, hogy a műveltségi színvonal emelkedjen a szigeten.

És ha Posy ilyen hosszú távú terveket dédelget, nem azt jelenti, hogy számításba veszi a három hónapos határidő meghosszabbítását?

És ő tényleg ezt akarja. Vagy nem?

12. FEJEZET

Posy gyerekkorában gyakran elbizonytalanodott, ezért az anyja azt tanácsolta, hogy készítsen egy listát, amely számításba veszi egy döntés meghozatalakor a mellette és ellene szóló érveket. Már régen nem csinált ilyet, de most talán a segítségére lehet.

Posy tehát tollat és papírt ragadott. Mi szól a maradása mellett, és mi szól ellene?

A színházi élet felélesztése több mint csábító. Igazi feladat egy férfi oldalán, akit nagyon kedvel, és akinek szüksége van rá. Posy lehunyta a szemét, és nagy levegőt vett.

Nicolas Del Castro koronahercegnek tényleg szüksége lenne rá? Miért? Hogy romantikus képek készüljenek róluk, és idecsábítsák a turistákat? Hogy örökösöket szüljön neki?

Ezt más is megteheti. Valójában bárki.

És tényleg le akar mondani az esélyről, hogy egyszer majd talál egy férfit, aki őszintén, teljes szívéből szereti őt? Hogy megtalálja a lelki társát? Számára eddig ez nem volt téma, mert a balettkarrierje teljesen lefoglalta. De hogy örökre lemondjon a szerelemről, amit a nővérei végre megtaláltak...

Posy felsóhajtott, és csüggedten félretette a listát.

A szorgos munkáskezeknek köszönhetően a Villa Rosa újra régi pompájában ragyogott, tehát nyugodt szívvel elszállásolhatja ott a családját.

Tegnap egymás után érkeztek meg a családtagjai. Néhány óra erejéig Posy csatlakozott hozzájuk, hogy üdvözlje őket,

és egyidejűleg elbúcsúzzon a Villa Rosától.

Megrendítő viszontlátás volt, noha alig két hónapja találkoztak Immi és Matt eljegyzési ünnepségén. De mennyi minden történt az azóta eltelt időben!

– A Villa Rosa szerencsét hozott nekünk – mondta Andie, és Cleve széles vállának dőlt. – Talán a leendő vendégek is átélnek majd itt valami hasonlót... de számunkra a villa már soha többé nem lesz ugyanaz – fűzte hozzá bánatosan.

Mindannyiuknál érződött az elszántság, hogy a lehető legtöbbet hozzák ki az utolsó itt-tartózkodásukból. Felhőtlen, meleg szeptemberi nap volt. Az egész család lesétált a partra, először a tengerben lubickoltak, aztán a meleg vizes sziklamedencében, majd sétára indultak.

A palotából ideszállított fejedelmi és bőséges vacsora után Sofia szalonjában ejtőztek.

Mindegyik pár szorosan egymás mellett ült, csak Posy gubbasztott egyedül, keresztbe vetett lábakkal a kedvenc foteljában.

– Mi van veled, Rosy-Posy? – A szülei szorosan összesimulva, kéz a kézben ültek a régi kanapén. Az ő korukban! Az indiai utazás szemlátomást ismét közelebb hozta őket egymáshoz. – Lehangoznak tűnsz.

– Gondolkodom.

– Nocsak...

– Ez mindent megmagyaráz!

– Vigyázz, Posy, hogy ne kapj agygörcsöt!

A nővérei egyszerűen elviselhetetlenek!

Mindenki vidáman mosolygott rá, csak Portia tekintete volt

– Posy megítélése szerint – túl éles és komoly. Nem csoda, elvégre egyedül ő ismeri az igazságot.

– Tulajdonképpen hol van a vőlegényed? – kérdezte Javier.

– Igen, mikor ismerjük meg végre a jövődő vejünket? – csatlakozott Paul Marlowe.

Posy kényszeredetten elmosolyodott.

– Még nem vagyunk hivatalosan jegyesek. Holnap megismerheted a bál előtt.

– Milyen ember az a koronaherceg, Javier? – kérdezte Julie Marlowe. – Hiszen te ismered őt. Elég jó a mi Posynknak?

– Mit gondoltál, amikor Londonban bemutattál minket egymásnak? – sietett Posy a sógora segítségére, amennyiben elfelejtette volna a kitalált történetet.

Javier megnyugtatóan mosolygott az anyósára.

– Pár évvel idősebb vagyok Nicónál, és inkább az unokatestvérével haverkodtam, amikor a szigeten tartózkodtam. Nico gyűlölte a palota korlátozó intézkedéseit, és élvezte, hogy fékezhetetlen fickó hírében áll, de ennek már régen vége. Alessandro halála óta a legfontosabb számára Isola dei Fiori jóléte. De mostantól nyilván Posyé az első hely – tette hozzá.

– Engem a lányom jövője foglalkoztat – morogta Paul Marlowe Posy tekintetét keresve. – Még mindig nem fogtam fel, hogy abbahagyta a balettot, kicsim. És miért ez a hirtelen esküvő? Nem tudtatok volna még várni pár évet?

– Nicónak kötelezettségei vannak. Alessandro halála után közgazdaságtant tanult, hogy végrehajthassa itt a szükséges változtatásokat. Ebben támogatásra van szüksége. Én

szeretném felvállalni a tánc és a kultúra ügyét a szigeten.

– Mindez szép és jó, de engem elsősorban az ember érdekel, nem a herceg. Mit szeretsz benne, kislányom? – kérdezte Julie Marlowe.

Posy nyelt egyet.

– Igen, mesélj róla! – csatlakozott Immi. – Igazi suttogónak kell lennie, ha sikerült téged lecsalogatnia a színpadról.

– Ööö... nos, igen... ő... – Az ikrek vihogni kezdtek, mire Posy hozzájuk vágott egy párnát. – Nico rendszeresen elnyeri az Európa legkapósabb fiatalembere díjat. A szeme sötétkék, és ha rád mosolyog, úgy érzed, számára te vagy az egyetlen ember a világon...

Posy csak megkésve vette észre a hirtelen beálló csendet, és hogy a családtagjai lopott pillantásokat váltanak egymással.

– És okos – tette hozzá dacosan. – Egy mérnöki kutatási projekten dolgozott, és csak Alessandro halála miatt halasztotta el a doktori disszertációját. Ezenkívül sportos, hegyet mászik, síel, úszik, vitorlázik és kajakozik.

– Lenyűgöző. Mit szeretsz még a sportos és okos hercegben? – firtatta tovább Immi.

– Sok mindent, ami talán nem is olyan szembetűnő. – Miért szorult el hirtelen a torka? – Például a kötelességérzetét. Az egész világot a vállán hordja, és úgy tesz, mintha könnyen menne neki. A legmegértőbb és legkedvesebb ember, akit ismerek, ezért... – Posy hangja megremegett. – Ezért fogok feleségül menni hozzá.

Kimondta. Tényleg kimondta!

– Alig várom, hogy találkozjak veled, drágám – közölte az

anyja, és mindannyian megkönnyebbülten bólogtak.

Kivéve Portiát, aki nem vette le a szemét a hűgárol.

Nico idegesen járt fel-alá. Lassan a nagyobb és elegánsabb lakosztályba kell költöznie, ahol hagyományosan a trónörökös él a családjával. Alessandro a huszonegyedik születésnapja óta egyedül lakott ott, és most üresen áll. Nico az utolsó percig a csodában reménykedett, hogy talán lehetséges számára a szabad élet a palota falain kívül.

Körülnézett a nappaliban, amely még lélektelenebbnek hatott, mint Alessandro lakosztálya. Eddig se ideje, se kedve nem volt itt berendezkedni, és most már nem is érdemes. Posynak majd szabad kezét ad a közös otthonuk kialakításában...

Santo Cielo! Ki mondta, hogy Posy egyáltalán itt marad?

Éles csengőhang riasztotta fel a tépelődésből, és megkönnyebbülten vette fel a kagylót.

– Igen?

– Halló, Nico – hallotta meg Posy édes hangját. – Zavarok?

– Nem, egyáltalán nem.

– Jól van. Ugye tudod, hogy Brunót, a balettmesteremet e-mailben megkértem, hozzon össze olyan emberekkel, akik tanácsot adhatnak a színház felújításával kapcsolatban? Úgy döntött, személyesen idejön. És magával hozta a mesterképző néhány harmadéves diákját is. Nagyszerű meglepetés, igaz?

– Egyszerűen a szigetre jött a diákokkal?

– Nem egészen. Úgy értem, egy hirtelen ötlettől vezérelve meghívtam, de nem számítottam rá, hogy tényleg eljön.

Posy egy kicsit kapkodva, zihálva beszélt, mint egy

búntudatos gyerek. Ez a Bruno sokat jelenthet neki.

– Ő egyszerűen mindenkit ismer. És ha hajlandó segíteni nekem, akkor... úgyszólván nyert ügyem van.

– Nagyszerű.

Nico tényleg így gondolta, vagy legalábbis próbálta bebeszélni magának. Posy láthatóan elszánta magát, hogy belekezd a színházprojektbe. Persze ez nem feltétlen jelenti, hogy feleségül jön hozzá.

– Talán valami spontán előadásra gondoltál a bál estéjén? – kérdezte gyanakodva. – A nagynéném az ilyen eseményeket percre pontosan megtervezi, kevés játékteret enged...

– Ő totál lelkes! Még sosem láttam ilyen buzgónak és nyitottnak. Először nevezett Rosalindnak, és nem Signorina Marlowe-nak. Szerencsére a bálterem elég nagy egy rögtönzött balettelőadáshoz. Azt hittem, örülni fogsz.

– Örülök is – jelentette ki Nico kényszeredetten. – Jól csináltad. Holnap megmutatod Brunónak a színházat?

– Az nem fog menni, mivel még ma este a bál után visszarepül Londonba. Most csak gyorsan bekukkantunk oda, mielőtt a próbák megkezdődnének a palotában.

– A bálig már csak hat óra van hátra – jegyezte meg Nico. – Nem kéne készülődöd?

A nagyanyja és a nagynénje biztosan már régen a fodrásznál meg a kozmetikusnál szépítkeznek.

Posy nevetett.

– Hat óra! Legfeljebb húsz percre van szükségem. Nagyon gyors és hatékony vagyok.

– Még nekem is több idő kell a fürdőszobában – felelte Nico

egy kicsit sután, de aztán összeszedte magát. – Tehát most rögtön a színházba mész?

– Tulajdonképpen ezért hívtalak fel. Mit szólnál hozzá, ha ott találkozánk? Megismerhetnéd Brunót, és mesélhetnél neki valamit a színház történetéről.

– Jól hangzik, de sajnos nem megy... Megbeszélésem van.

– Gondoltam. Akkor majd később találkozunk a fogadáson. A szüleim alig várják, hogy megismerjenek. Remélték, benézel hozzájuk a Villa Rosába, de én mondtam, hogy nagyon elfoglalt vagy.

Posy megbántódott, amiért nem volt ideje a számukra? Nagyon úgy hangzik.

Tulajdonképpen előző este csatlakozni akart Posyhoz meg a családjához, hogy üdvözölje őket a szigeten, és Paul Marlowe-tól megkérje a lánya kezét. De mivel nemigen voltak saját tapasztalatai vagy emlékei arról, milyen is a családi élet, betolakodónak érezte magát, és inkább lemondott róla.

– Rendben, jó szórakozást a színháznál!

– Később találkozunk.

Posy a legfegyelmezettebb nő, akit ismer. Ennek ellenére kicsengett a hangjából a csalódottság. Nico lassan letette a kagylót.

Öt hét! Alig öt hete ismeri, és Posy máris többet követel tőle, mint amit ő adni tud.

13. FEJEZET

– Még most se akarom elhinni, hogy ezt az ékszerdobozt üresen állni hagyták! – háborgott Bruno csípőre tett kézzel.

Posy először a színpadot mutatta meg neki, aztán a hátsó helyiségek labirintusát: az irodákat, az öltözőket, a próbatermeket és mindenekelőtt a két tágas stúdiót korlátokkal és tükrökkel.

– Természetesen minden nagyon elhanyagolt volt, de egy kicsit már kitakarítottam, és itt gyakorlok. A színház nincs messze a palotától, s noha van ott egy edzőterem, én szívesebben vagyok itt. Az egyetlen gond a hőmérséklet. Egyelőre még elmegy, de pár hét múlva túl hideg lesz. De ez csak apróság a számtalan lehetőséghez képest.

Bruno bólintott.

– Tehát balettiskolát akarsz itt nyitni?

– Nem, Isola dei Fiori ehhez túl kicsi, de egy vándorszínházzal, ahol különböző vendégtársulatok lépnek fel, a helyieknek és a turistáknak színvonalas szórakozást nyújthatnánk. A repertoárunkban szerepelhetnének színdarabok, koncertek, opera-előadások. Szerintem ez az egyetlen módja, hogy ezt a helyet életben tartsuk. Ezenkívül a gyerekeknek kínálhatnánk nyaranta balettkurzusokat. Míg az egész család vakációzik a szigeten, a kis balettnövendékek itt szakértő kezekben lennének, és gyakorolhatnának.

– A szakértő kezeken magadat érted? – mosolyodott el Bruno. – Mindig is úgy véltem, hogy kitűnő tanár lennél.

A bók rosszabbul érintette Posyt, mint annak idején a kritika.

– Nem, nem én. Ide jól képzett tanárok meg workshopok kellene, és olyan vezetők, mint maga. Szólisták, ismert nevek, amelyek megcélozzák a nemzetközi közönséget. Különben befulladás a projekt.

Bruno szeme elkeskenyedett.

– És ez kielégít téged?

Posy elfordult.

– Senki sem táncolhat örökké. Épp az imént mondta, hogy jó tanár leszek.

– Igen, egy nap, de nem most. Huszonnégy éves vagy, és még előtted a karriered...

Posy nyelt egyet.

– Az utóbbi időben alaposan megváltozott az életem.

– És megéri mindent feladnod a hercegedért?

– Azt hiszem, igen.

– Rendben, akkor ma este, Posy. Túl sok időnk nem maradt a próbára, de te még mindig a társulatunkat képviseled, tehát maximális teljesítményt várok el tőled.

– Tőlem? – Posy szíve kihagyott egy ütemet. – Hiszen én nem...

– De igen. A te ötleted volt, tehát táncolni fogsz.

Posynak a lélegzete is elakadt. Öt évig várt arra, hogy szólószerepet kapjon, de ez most nem a megfelelő hely és idő...

– Mi legyen az? – kérdezte Bruno.

– Júlia?

A férfi bólintott.

– Megvan a zene?

Mindig nála volt. Posy elővette az iPhone-ját, és bluetooth segítségével csatlakoztatta a hangrendszerhez, amit a Bruno által hozott táncosok már összeraktak.

Milyen jó, hogy az elmúlt napokban intenzíven gyakorolt! Posy reszkető kézzel megkötötte a balettcipője szalagjait, aztán a terem közepén felvette a kezdő pózt.

Júlia volt... fiatal és szépreményű, még előtte az egész élet...

Nico, aki az oldalajtón lépett be a színházba, megdermedt. A stúdióknak hosszú, keskeny ablakaik voltak. Az első gyakorlóteremben két fiatal táncos és két táncosnő épp bemelegített.

Posy a másik stúdióban volt. Sötét fürtjeit szigorú kontyba csavarta. Hihetetlenül törekenynek tűnt a szűk trikóban, amely fölött egyfajta átkötős szoknyát viselt. Karcsú teste szinte vibrált a visszafojtott életerőtől. Egy hevesen gesztikuláló ötvenes férfira figyelt, mielőtt felvette volna a pózt.

Nico élesen beszívta a levegőt, amikor a férfi megfogta a lányt, és addig igazgatta, míg elégedett nem volt vele.

Ezt csak nekem szabad! – kiáltotta egy hang a fejében. Csak nekem.

– Még egyszer előlről! – adta ki az utasítást a férfi. – Ne felejtse el... tizennégy éves vagy, tele életörömmel, boldogsággal. És most táncolj!

Posy bólintott. Felcsendült a zene, és ő megfeszült az egész világról maga körül.

Nico hipnotizálva bámulta a csábító tündér táncát. Mintha lebegett volna, mintha fittyet hányna a nehézségi erőnek. Aztán végül egy megrendítő pózban megmerevedett.

– Igen, ez az! – mondta a férfi. – Nem tudom, mi történt veled, de a kevés gyakorlás ellenére van valami a táncodban, ami eddig hiányzott. Igazi mély tűz.

– Köszönöm, Bruno, ez a dicséret számomra mindent jelent.

„Mindent.” Nico megborzongott. A szíve mélyén mindig is tudta, hogy Posy nem tartozik Isola dei Fiorihoz, és hozzá sem. Neki a színpad jelenti a világot.

– Komolyan gondoltam, amikor azt mondtam, hogy az ajtónk mindig nyitva áll előtted. Bevallom, hogy inkább koreográfust vagy a jövőendő asszisztensemet láttam benned... De a mostani produkciód alapján? Nyitva áll előtted minden ajtó, különösen, hogy Isabella terhes lett. Új szólistára van szükség. Megkaphatod az esélyt, hogy bizonyíthass.

Posy nyelt egyet.

– Szólista? Én?

– Már három évvel ezelőtt is az lehettél volna, de hiányzott valami lényeges a táncodból. A szív, a lélek... Nem kell azonnal döntened, az ajtó három hétig nyitva áll. Gondold jól meg!

– Rendben.

Nico elfordult, és csöndben távozott. Neki is gondolkoznia kell, noha tulajdonképpen már döntött.

– Helló, idegen! – Posy félénken Nicóra mosolygott, amikor belépett a lakosztályába. – Készen állsz a mai estére?

Nico keze görcsösen rászorult a két dobozkára, amelyeket a

zsebébe rejtett. A nagyobbikban egy gyémánt nyaklánc – egy régi családi ékszer – bújt meg, amelyet a nagynénje csak vonakodva adott oda neki, noha évek óta már csak egy trezorban tartották. A másikban egy gyűrű lapult, egy egyszerű gyémánt két tengerszínű zafírral. Ő maga vette, mert úgy gondolta, tökéletesen illik Posyhoz.

Most már csak oda kell adnia neki...

– Készen állok. Csoda szép vagy, mint egy prímabalerina.

– Köszönöm. Szerencsére már korábban e mellett az öltözék mellett döntöttem, ezért nem kell ruhát cserélnem.

Posy egyszerű, empire stílusú, lábszárközépig érő ruhát viselt. A krémszínű, ezüstsálakkal átszőtt selyem minden mozdulatra megcsillant. Hosszú haját kontyba tűzte.

– Örülsz, hogy táncolhatsz?

Posy arca ragyogott.

– Egy álmom vált valóra. Nem a teljes előadás, de végre eltáncolhatom Júliát.

– Megérdemled.

– Minden rendben? – kérdezte Posy. – Feszültnek látszol. Esetleg segíthetek?

– Már akkor segítettél, amikor megajándékoztál három hónappal. A nagybátyám azt tervezte, hogy ma este jelenti be hivatalosan az eljegyzésünket.

– Én is gondolkoztam ezen...

– Emlékszel még, mit mondtál, amikor megállapodtunk? Hogy bármelyikünk felmondhatja az alkut, ha úgy látjuk, a dolog nem működik?

Posy arcából kiszaladt minden szín.

– Ne kerülgesd a forró kását! Mondd ki kerek pereg, mit gondolsz!

– Jobb lenne, ha nem házasodnánk össze, és ezt ma hivatalosan is be fogom jelenteni. Szabad vagy, Posy.

– Értem...

Az iménti bájos teremtés állt most is előtte ugyanabban a ruhában, de mintha kihunyt volna a szemében a fény.

– Nem a te hibád...

Posy hátrahőkölt, mintha megütötte volna.

– Hagyd abba! Ez nem igazi szerelmi kapcsolat volt, tehát ne törődj az érzéseimmel! – fortyant fel, és dühösen letörölte árulkodó könnyeit.

– Én... azt hittem, hogy megkönnyebbülsz, hiszen...

– Hiszen a családom teljes létszámban megjelent, hogy megismerjen téged, és megünnepelje az eljegyzésünket, helyette azzal szembesül, hogy szakítasz velem az egész vendégsereg előtt? Eddig nem érdekelt, mit fecsegnek rólam, de amióta a címoldalakon szerepelek, érzékenyebb lettem. Nem akarom, hogy az egész világ rólam beszéljen!

Természetesen, elvégre csak ezért fogadta el a megállapodást is. Posy nem akart pletykát, és nem tudta, mit kezdjen az életével...

– Azt fogom mondani a családjainknak, hogy inkább lassítanánk a tempón, és egyelőre csak titokban jegyezzük el egymást. És tekintve a meglepetésnek szánt balettelőadást, az emberek meg fogják érteni, hogy néhány hónapra még visszatérsz Londonba...

– Ez azt jelenti, hogy nem leszek *contessa*? Nem mintha

nagyon bánnám, de titkon reméltem, hogy repülőn az első osztályon utazhatok. – Posy megpróbált mosolyogni, de a szája széle remegett. – Tehát ennyi volt? Visszarepülök Londonba, és örökre eltűnök az életedből?

Ha ez ilyen egyszerű volna!

– Nem azonnal. Attól tartok, egy darabig még fenn kell tartanunk a látszatot. Már a színházprojekt és a turizmus népszerűsítése miatt is...

– Értem – szakította félbe Posy nyersen. – És ez hogy fog működni? Ha te itt élsz, én meg Angliában.

– Olykor-olykor meglátogatnálak Londonban. Jövő tavasszal pedig nyilvánosságra hozzuk, hogy vége a távkapcsolatunknak.

– És közben kiválasztod a nagyanyád listájáról a tökéletes menyasszonyt.

– Igen.

– Tehát... mindent pontosan elterveztél.

– Tényleg hálás vagyok, hogy...

– Mi lesz a Villa Rosával? – szakította félbe Posy a férfit. – Feltételezem, még mindig érdekel.

– Megengedheted magadnak a fenntartását?

– Én nem, de Javier igen. Ő is szereti a házat, ahogy mi mindannyian. Neki eladhatnám.

Nico hirtelen halálosan fáradtnak érezte magát. Az a nevetséges rózsaszín villa! Bárcsak összeszedné a bátorságát, és bevallaná Posynak, hogy...

Hogy szereti, a fenébe is!

És akkor Posy itt maradna. Végleg feladná az álmait, hogy

segítse őt a rá váró nehéz feladatokban.

– Tehát mi legyen?

– Tégy, amit akarsz! Tisztességes árat fogok kínálni.

Posy kihúzta magát.

– Rendben, beszélek az ügyvédemmel.

– Ez lesz neked a legjobb, Posy. Fogadd el a balettmestered ajánlatát! Az életed a színpad meg a tánc. Menj vissza Londonba, és varázsold el a közönségedet! Itt csak elhervadnál, összeroppannál a terhek alatt.

– Talán igazad van – felelte Posy. – De most szeretnék egyedül maradni.

Nico távozott, a zsebében még mindig ott lapult a két doboz.

14. FEJEZET

Posy a kezét bámulta, és próbálta megérteni az imént történeteket.

Tegnap este kapott egy ajánlatot, és ma reggel meghozta a döntését. Bruno felkérése nemcsak hízelgő volt, hanem komoly elégtételt jelentett számára, és kísértésbe hozta. Ám az elmúlt hetekben egy másik világ nyílt meg előtte.

Nem egyszerű élet, tele poros konvenciókkal, ráadásul a riporterek is folyton a sarkában lesznek. De itt van Nico az éjkék szemével és szexi mosolyával! A szenvedélyes és gondoskodó Nico...

Természetesen hiányozna a *Royal Ballet* és a tánc, de az új feladat az itteni színházban lehetőség, hogy egyesítse Posyt és Principessa Rosalindot.

De Nico azt akarja, hogy fogadja el Bruno ajánlatát!

Posy megdermedt. Egyáltalán honnan tud róla? Lehet, hogy eljött a színházba, és véletlenül kihallgatta a beszélgetését Brunóval?

Posy nyelt egyet, és vadul kalapáló szívére szorította a kezét. Mikor döbbsent rá először, hogy szereti ezt a férfit? Ráadásul teljes szívéből. És nélküle nem tudja elképzelni az életét...

Egyszer már elmenekült, újra nem fog.

– Ezzel nem oldódnak meg a problémák, Nicolas Del Castro!

– Úgy nézel ki, mintha csatába indulnál – évődött Andie.

Posy mosolyt kényszerített az arcára, de a családját nem volt könnyű megteveszteni.

– Juliát táncolod, vagy a haldokló hattyút? – kérdezte Immi.

– Haha! Csak egy kicsit ideges vagyok, ami természetes – jelentette ki Posy.

A családját – testőrök kíséretében – több fekete limuzin szállította a Villa Rosából a palotába. Itt egy magánszalont bocsátottak a rendelkezésükre, hogy még egy kis időt eltöltsenek a jövőző *principessa* társaságában.

– Apa, egyszerűen fantasztikusan nézel ki szmokingban – próbálta Posy oldani a légkört.

Az apja lepöckölt egy képzelt porszemet a kabátja ujjáról.

– Csak attól félek, hogy véletlenül valaki pincérnek néz.

– Remek lenne! – szólalt meg Andie. – Ha valaki a kezébe nyom egy szendvicses tálcát, tartsd erősen, míg ott nem termek. Ugyanis farkaséhes vagyok.

– De hiszen csak most ettünk! – emlékeztette Immi, de Andie megvetően horkantott egyet.

– Már egy órája volt, és nekem most kettő helyett kell ennem.

Posy azon tűnődött, hogyan tudna kettesben maradni Nicóval. A program kötött, éjfél előtt nem sok esélye van rá. Percről percre idegesebb lett.

Mi van, ha bolondot csinál magából?

Nem számít, mondta egy belső hang. Legfőbb ideje, hogy merj kockáztatni.

Meglepő módon tulajdonképpen minden simán ment. Posy anyja úgy döntött, hogy nem vesz részt a bálon, így a

lányának megspórolta a hivatalos bemutatást. Javier jelenléte valósággal felvillanyozta Nico nagynénjét. Ráadásul kiderült, hogy a nagybátyja titkon odavan a csokornyakkendőért. Ő és Paul Marlowe hamar hangot találtak, úgy társalogtak, mintha régi cimborák lennének, Cleve, Andie és Immi pedig csatlakozott hozzájuk.

Nico nagyanyja kezdetben hűvösen viselkedett, de aztán odament Portiához, hogy az aktuális hollywoodi pletykákról érdeklődjön.

Nico csöndben meghúzódott a háttérben.

– Nem hittem volna, hogy minden ilyen jól fog menni – szólította meg halkan Posy.

– A családot egyszerűen... csodálatos.

– Azt mondanám, hogy átlagos.

Nico nem felelt, valahogy kívülállónak érezte magát. A nagybátyja fölöttébb rosszul fogadta, amikor közölte vele, hogy Posy és ő egy darabig még titokban akarják tartani az eljegyzésüket.

– Remélem, nem riasztottad el, ugyanis ő túl jó hozzád – morogta.

– Tudom – felelte Nico elszoruló torokkal.

És most, hogy Posy itt állt előtte, csak erősödött ez az érzés.

– *Principessa?* – Mosolyt kényszerített az arcára, meghajolt, és a karját nyújtotta. – Szabad?

Posy bólintott.

Nico lehunyta a szemét, szorosan magához húzta a lányt, az egyik kezét vékony derekára tette. Neki már csak ez a tánc maradt, ebből akarta kihozni a legtöbbet.

– Jól szórakozol? – kérdezte.

– Nem igazán – felelte Posy rendületlenül mosolyogva, noha az arca már majdnem görcsöt kapott.

Nico arra gondolt, ha ez a vége, akkor váljanak el egymástól úgy, ahogy kezdődött: egy csókkal.

A táncoló párok között ügyesen egy súlyos brokátfüggöny mögé kormányozta Posyt, hogy végre maguk legyenek.

– De... miért?

Nem válaszolt, hanem szenvedélyesen és hosszan megcsókolta a lányt, aki egy darabig odaadóan viszonzta, de aztán utolsó erejével ellökte magától.

– Ne! – zihálta döbbenet.

Nico lehunyta a szemét, és bólintott.

– Sajnálom.

Elfordult. Posy tudta, ha most hagyja elmenni, az örökre szól.

– Várj! Feltétlen mondanom kell valamit.

– Igen, a jövőben szólót fogsz táncolni. Szívből gratulálok. Tudom, hogy fergeteges sikered lesz, és...

– Nem! – kiáltotta Posy még határozottabban, mint az imént. – Úgy értem, igen. Bruno felajánlotta, de én nem ezt akarom. Szívesebben maradnék itt, és lennék a feleséged.

Nico megdermedt.

– Miért? – kérdezte végül rekedten. – Hiszen ezért dolgoztál egész életedben. Ez minden vágyad.

– Nem minden. Te nem voltál benne a csomagban.

– De... – Nico elakadt, és a hajába túrt. – Én nem vagyok elég jó neked...

– Ahhoz képest, hogy értelmes ember vagy, és egyszer te leszel Isola dei Fiori uralkodója, sok ostobaságot tudsz összehordani, Nicolas Del Castro.

Nico kényszeredetten felnevetett.

– Biztos vagy a dolgokban, Rosalind Anne Marlowe?

– Szeretsz?

– Jobban, mint az életemet.

– Akkor minden rendben.

Nico ismét felnevetett, ezúttal felszabadultan.

– Ebben az esetben, Posy Marlowe... – A zsebébe nyúlt, kivett egy sötétkék dobozkát, és letérdelt. – Megtisztelnél azzal, hogy a hercegném és jövőd királyném leszel, de mindenekelőtt az imádott feleségem, a lelkem másik fele?

UTÓHANG

Tíz hónappal később

– Posy, készen állsz?

Az apja idegesen rángatta a gallérját.

– Igen – bólintott a menyasszony, és szemügyre vette magát a tükörben. Egy óra múlva Rosalind Del Castro lesz, Isola dei Fiori koronahercegnéje, Nico felesége. – Minden rendben a külsőmmel?

A tudat, hogy az esküvőjét a középkori katedrálisban tartják, és rengeteg ember lesz ott, szorongással töltötte el. Posy maga választotta ki A vonalú menyasszonyi ruháját. A szoknyarészt gyöngyök díszítették, és egy csipkestóla fedte a vállát. A fátyol is csipkéből készült, és elég hosszú volt, hogy hat koszorúslány tartsa.

A fülét, a csuklóját meg karcsú nyakát értékes Del Castrogyémántok díszítették, és egy pompás tiara rögzítette a fátylát.

– Gyönyörű vagy – suttogta az apja meghiúsult. – Még szebb, mint a *Giselle*-ben.

Posy megszorította a kezét, és felmosolygott rá. Nico ragaszkodott hozzá, hogy néhány hónapra visszatérjen Londonba a *Royal Ballet*-hez, és a kemény téli edzések után tavasszal szólószerepeket táncoljon, amit Giselle alakításával koronázott meg.

Végül könnyű szívvel hagyta ott a balettet, és örömmel

várta jövendő életét.

– Rendben, akkor induljunk! – mondta Posy, azzal megfordult, és az anyjára meg a nővéreire mosolygott.

Immi egy csoda szép csokrot tartott a kezében, míg Andie és Portia még nagyobb kincset. Andie kislánya, Daisy immár nyolc hónapos volt, míg Portia a pár hetes csecsemőjét, Isabelle-t ringatta. Immi teljesen odavolt az unokahúgaiért, és nemrég vallotta be Posynak, hogy ő és Matt megpróbálkoznak a mesterséges megtermékenyítéssel.

– Lassan tényleg indulnunk kéne! – figyelmeztette Portia a húgát. – Amikor egy sereg tévécsatorna vár, a menyasszonynak nem illik elkésnie.

– Persze.

Paul Marlowe a hintóhoz vezette a lányát. Az út mindkét oldalán integető és ujjongó emberek sorakoztak. Posy hamarosan a katedrális kapujában állt. Az apja szokatlanul ünnepélyesnek tűnt, ahogy elindult vele az oltár felé.

Posy szíve nagyot dobbant, amikor megpillantotta az oltárnál álló vőlegényét. Találkozott a tekintetük. Ámulat és szerelem tükröződött a sötétkék szempárban, majd Nico gyöngéden, bátorítóan rámosolygott a menyasszonyára.

VÉGE

Jackie Ashenden
Csak két éjszaka?

1. FEJEZET

Enzo Cardinali nem szerette a partikat. Véleménye szerint a partik pusztán ürügyet jelentettek arra, hogy az ember üres fecsegéssel pocskolja el az idejét, miközben leittasodik, és lehetetlenül viselkedik.

Most Henry St. George pazarul berendezett szalonjának egyik sarkában ácsorgott, és onnan figyelte az elegánsan öltözött embereket, akik szemmel láthatóan jól szórakoztak. Mindeközben ő már egy órája ugyanazt a pohár scotchot szorongatta a kezében, és egyre türelmetlenebbé vált. A parti, amelyre meghívták, mintha egy örökkévalóság óta tartott volna, és neki már elege volt belőle.

Enzo utált várni, és mivel az embertársai általában nem tudtak lépést tartani a tempójával, örökösen úgy érezte, hogy várnia kell. És ezért folyamatosan ingerült volt.

Dante, az öccse gyakran intette őt megértésre, de Enzo nem látta be, miért kellene megváltoznia. Elvégre nem azért van ezen a világon, hogy mások életét kényelmesebbé tegye, és ha az emberek nem tudják felvenni a ritmusát, az az ő bajuk. Ez azonban a legnagyobb bosszúságára újra és újra visszaütött rá is.

Dantét kellett volna Angliába küldenie, hogy nyélbe üsse ezt az üzletet, de az utolsó pillanatban mégis úgy ítélte meg, a dolog túl fontos ahhoz, hogy az öccsére bízza. Így esett, hogy kénytelen volt részt venni ezen a hétvégi partin St. George pompás vidéki birtokán a Cotswolds kellős közepén.

St. George gazdag gyáros volt, aki szerette a régimódi partikat, és gyakran ezeket használta fel arra, hogy megkösse jövedelmező üzleti megállapodásait. Enzo ennek egyáltalán nem örült, de kénytelen volt belemenni a játékba, mert St. George-nak volt egy szigete Nápoly közelében, amelyet ő mindenképpen meg szeretett volna szerezni. A parti eddigi lefolyásával azonban akár elégedett is lehetett, mert félig már sikerült meggyőznie St. George-ot, hogy adja el neki a szigetet. Már csak nyélbe kellett ütni az üzletet.

St. George sajnos valamilyen okból hirtelen kéretni kezdte magát, Enzo azonban ezen a hétvégén mindenképpen a dolog végére akart járni. A férfi a szalon másik felében megpillantotta vendéglátója ősz fejét, amint az figyelmesen a mellette álló nő felé fordult. St. George partijai fölöttébb népszerűek voltak, London üzleti elitjének tagjai pedig kezüket-lábukat törték, hogy meghívást kapjanak rájuk.

Enzo türelmetlenül helyezte át a súlypontját egyik lábáról a másikra. *Dio*, ennek sose lesz vége. Csak néhány percre lett volna szüksége, hogy St. George elé terjessze a végleges ajánlatát, de a férfit folyton emberek vették körül. Dante azt tanácsolta neki, hogy különösen udvariasan és türelmesen intézze az ügyet, de a pokolba Dantéval!

Enzo mindenképpen meg akarta szerezni azt a szigetet. Isola Sacra... Egy talpalatnyi föld, amely minden más szigetnél jobban hasonlított Monte Santa Mariára, a kis adriai királyságra, amely egykor az otthona volt. Egészen addig, amíg az apja, a király túlzásba nem vitt egy hatalmi játszmát, és a parlament úgy döntött, hogy elég volt az uralkodói

hóbortokból. Kikiáltották hát a köztársaságot, és udvariasan, de határozottan megkérték a királyi családot, hogy hagyják el az országot. A soha viszont nem látásra.

A Cardinali család Milánóban telepedett le, de Enzo ott sosem talált igazán otthonra. Tizenöt éves volt, amikor el kellett hagyniuk Monte Santa Mariát, és azóta gyökértelesen érezte magát. Egykor egy királyság trónörököse volt, most azonban nincs semmije.

Na igen, egy milliárdokat érő ingatlankonszernt leszámítva, de az nem ugyanaz.

Ő otthont akart, és mivel a régibe nem térhetett vissza, keresnie kell egy másikat.

A vendégek nyüzsgése a szalonban, a nevetésük és a fecsegésük kezdett az idegeire menni. Ha St. George néhány percen belül nem fejezi be a beszélgetést azzal a nővel, félbe fogja szakítani őket, akár udvarias dolog ilyet tenni, akár nem. Ő már nem egy hazátlan tizenöt éves kamasz, aki egy milánói lakásban gubbaszt, hanem egy milliárdokat érő konszern vezérigazgatója, akinek szerte a világon vannak érdekeltségei. Országá talán nincs, de a nemzetközi üzleti világban királynak számít.

A következő pillanatban kinyílt egy ajtó a szalon másik végében. Egy gyerek dugta be rajta a fejét, és tágra nyílt szemmel körülnézett.

Egy gyerek ezen a késői órán? Már majdnem este tizenegyre járt.

A gyerek, egy kisfiú habozva belépett a helyiségbe, majd tanácstalanul körbehordozta a tekintetét. Kék pizsamát viselt,

sűrű, fekete haja pedig égnek állt. Enzónak valahogy nagyon ismerősnek tűnt.

A kisfiú bizonyára St. George fia... Meglehetősen késői apaság, a férfi ugyanis már a hatvanas évei elején járt. Körülbelül öt évvel korábban feleségül vett egy nőt, aki feleolyan idős sem volt, mint ő, és az esküvő után nem sokkal bejelentett terhesség szenzációszámba ment a londoni társaságban.

Enzót nem igazán érdekelték az efféle pletykák, a kisfiúban azonban volt valami...

A tágra nyílt szemű gyerek még beljebb óvakodott a szalonba, Enzo pedig felfigyelt a szeme színére. Tiszta, ragyogó borostyánszín.

Meghökken. Nem sok embernek van ilyen színű szeme, ő is csak kettőt ismert: az apját és saját magát. Az ilyen szem a Cardinali családban öröklődött, Monte Santa Marián pedig a királyi származás biztos jelének tekintették.

Érdekes, hogy ennek a gyereknek is pont ilyen színű a szeme, de minden bizonnyal véletlen lehet.

A következő pillanatban megint kinyílt az ajtó, a küszöböt pedig ezúttal egy nő lépte át. A jelen lévő hölgyektől eltérően ő nem drága dizajnerruhát viselt, hanem farmernadrágot egyszerű, sötétkék pólóval. A haját, amely vörösen lángolt a csillár fényénél, laza kontyba kötve viselte a feje tetején.

Az ismerősség halvány érzéséből bizonyosság lett.

Lángoló vörös haj legyezőszerűen szétterülve az ő meztelen mellkasán, az ujjai között egy selymes tincs, amely olyan vörös, mint a forró ajkak, amelyek csókolták...

A nő körülpillantott a szalonban, ami lehetőséget nyújtott Enzónak, hogy nyugodtan tanulmányozhassa az arcát. Magas homlok, egyenes orr, határozott kis áll. A magas, finoman metszett arccsonton szeplők. Szeplők, amelyek miatt a trópusi napsütésben annyira aggódott. Szeplők, amelyek drága aranyporként borították be telt, hetyke melleit, és amelyeket ő egyenként végigcsokolgatott...

Nem. Lehetetlen! Ez nem lehetséges!

A nő tekintete körbesiklott a helyiségben, aztán találkozott az övével. Enzo hirtelen egy olyan szempárba nézett, amely a viharos égre emlékeztette. Hűvös szürkességbe, amely jól leplezte a szenvedélyt és az érzékiséget, amely ebben a nőben lakozott.

Olyan szenvedélyt, amelyet a férfi addig nem ismert, és amelyet azóta sem élt át.

Olyan szenvedélyt, amelyből csak hideg hamu maradt, amikor Enzo másnap reggel felébredt a nyaralóban, és a lánynak már csak a hült helyét találta.

Majdnem öt évvel korábban a férfi megismerkedett egy nővel az öccse karib-szigeteki üdülőhelyén. Egy vörös hajú, szeplős nővel, aki annyira elcsavarta a fejét, hogy már logikusan gondolkodni sem volt képes. Aki néhány napra feledtette vele a vesztesége miatt érzett fájalmát.

És aki búcsú nélkül elhagyta őt.

A nő szeméből sütő rémület – most, hogy találkozott a tekintetük – megerősítette Enzo gyanúját. Igen, ő az. A vörös hajú, forróvérű lány, akivel öt évvel korábban futó, kétnapos afférja volt.

Megpróbálta elfelejteni őt. *Dio*, még be is beszélt magának, hogy sikerült.

Ám legkésőbb most, amikor belenézett ebbe a nagy, szürke szempárba, és elöntötte a vágy, rá kellett döbennie, hogy saját magát is becsapta. Semmit sem felejtett el. Sem a megfoghatatlan szenvedélyt, amely mindkettőjüket a hatalmába kerítette, sem azt a megnyugtató érzést, hogy hazatért, amikor a lány karjaiban volt.

És persze a dühöt sem, amelyet két nappal később érzett, amikor egyedül ébredt fel. Az ágy üres és hideg volt mellette.

Ez a düh most mintha gyomorszájon vágta volna, és a szenvedélyes vágyakozásával összekeveredve olyan robbanékony elegyet alkotott, hogy Enzo hirtelen levegőt sem volt képes venni.

Öt éve álmodik erről a nőről. Öt éven keresztül ébredt verejtékben úszva és frusztráltan, mert olyasmi után sóvárog, amit a világ összes pénzén sem vehet meg.

Valami után, amit csak ez a nő adhat meg neki.

A büszkesége megakadályozta abban, hogy kerestesse. Ehelyett bebeszélte magának, hogy egyik nő olyan, mint a másik. Csakhogy ez hazugság.

És a nő most itt van, évekkel később, több ezer mérföldnyire a Karib-szigetektől, egy angol úr szalonjában, és úgy néz rá, mintha ugyanazok az érzések kerítették volna a hatalmukba, mint őt.

Mit keres itt? Hol volt eddig?

Enzo önkéntelenül is tett egy lépést a nő felé, ám ekkor a kisfiú hirtelen megfordult, azt mondta: „mami”, aztán

odaszaladt a nőhöz, és átölelte a lábát.

Enzo úgy torpant meg, mintha villám csapott volna belé.

Mami.

A nő – aki annak idején Summer néven mutatkozott be neki – szeretetteljesen a kisfiú fejére tette a kezét, de egy pillanatra sem vette le a szemét Enzóról.

St. George gyerekét ölelte magához. St. George gyerekét, aki maminak szólította őt. Ami azt jelenti, hogy...

Ő St. George felesége!

Tulajdonképpen mindegynek kellene lennie, hogy ki ő. Ennyi év után a nőnek semmit sem lenne szabad jelentenie a számára.

Annak idején el sem akart menni Dante üdülőhelyére. Nem sokkal azelőtt hiúsult meg az első próbálkozása arra, hogy megvegye Isola Sacrát. Valaki elhappolta a szigetet az orra elől, neki pedig semmi kedve nem volt ahhoz, hogy az öccse menedzsment problémáival foglalkozzon. Danténak azonban más dolga akadt, ő pedig túlságosan is irányításmániás volt ahhoz, hogy másra bízza az ügyet.

A sziget attól a pillanattól kezdve az idegeire ment, hogy leszállt a repülőgépről. A füledt levegő és a tenger ragyogó kékje teljesen kikészítette. Túlságosan is emlékeztette a szülőföldjére... az elveszett otthonára, amelyet nem tudott elfelejteni.

Így aztán rosszkedvűen álldogált a pálmafák alatt, és hallgatta, amint az üdülőhely menedzsere felvázolja a problémát. A méretre szabott öltönye túl meleg volt, a kézzel készített bőrcipője tele volt homokkal... ő maga pedig csak

arra tudott gondolni, hogyan tűnhetne el onnan a lehető leghamarabb.

És akkor hirtelen meglátta őt, a feltűnően világos bőrű nőt, akinek piros bikinije valahogy tökéletesen illett tűzvörös hajához. A nő törölközővel a vállán és egy könyvvel a kezében a medence felé tartott. Miközben elhaladt mellette, ránézett Enzóra. Az alakja olyan volt, mint egy ötvenes évekbeli naptárlánynak, hívogatóan érzéki ajka pedig mosolyra húzódott, amikor a tekintetük találkozott. Ez utóbbi már önmagában is kilökte a férfit a komfortzónájából.

Az emberek ugyanis általában nem szoktak a szemébe nézni. Ahhoz túlságosan is tisztelték – vagy féltek tőle. Ez a lány azonban egyenesen a szemébe nézett. A tekintetéből pedig vidámság sugárzott... Mintha nem is a jéghideg, hatalmas ügyvezető igazgatót látta volna benne, a gazdasági világ királyát, hanem a férfit, aki a kirakat mögött megbújt.

Enzót abban a pillanatban olyan leküzdhetetlen vágyakozás kerítette a hatalmába, amelyet még sohasem érzett. Gondolkodás nélkül félbeszakította a menedzserrel való beszélgetését, és követte a medencéhez a lányt, aki elnyúlt az egyik napozóágyon, s hűvös pillantást vetett rá a könyve fölött. A pillantás azonban nem sokáig maradt hűvös.

A levegő egy csapásra szikrázni kezdett közöttük. Alig egy óra múlva Enzo a bungalójába kísérte a lányt, ahol mindössze néhány percbe telt, hogy az öltönye és a lány bikinije egyaránt a padlón landoljon.

Első alkalommal minden különösebb előjáték nélkül tette magáévá Summert a falnak támaszkodva, gyorsan és

keményen. Amikor belehatolt, a lány felkiáltott, és a csípője köré fonta a lábát. Hihetetlen érzés volt. Amikor pedig találkozott a tekintetük, Enzo nyomát sem látta kétségnek. Csak bámulatot látott. Mintha a lány még soha életében nem látott volna olyasmit, mint ő. Őt pedig még soha semmi nem izgatta annyira, mint a lány. A következő pillanatban a bámulat szintiszta kéjjé változott. A férfi a falhoz szorította Summert, aztán egyre gyorsabban és egyre mélyebbre döfött, míg bele nem veszték szenvedélyük tengerébe.

Két nap az övök volt. Két nap, amely idő alatt Enzo a lány testének minden négyzetcentiméterét megismerte, méghozzá a legerotikusabb módon, amelyek során a karjában tartotta őt, és olyasmiket osztott meg vele, amiket még soha senki mással. Bepillantást engedett a lánynak a lelke legmélyébe úgy, ahogy még soha senkinek azelőtt.

Már kezdte azt gondolni, hogy az ember nemcsak egy helyen érezheti otthon magát, hanem bizonyos személyekkel is.

Amíg a lány szó nélkül el nem hagyta őt.

Nem, ennek nem lehet jelentősége számára.

– Matilda? – St. George felfigyelt a nőre, és kíváncsian fordult az ajtó felé. – Valami baj van?

A vörös szépség – az ő Summerje – megszakította a szemkontaktust, és St. George felé fordult.

– Nem, semmi baj. – Ez a hang... Enzo sosem fogja elfelejteni a szexi csengését, amikor a magáévá tette őt, amikor az ölébe temette az arcát, amikor megmarkolta feszes mellét... – Simon felébredt és felkelt. – A nő lehajolt, és a

karjába vette a kisfiút. – Kíváncsi volt.

Matilda. Tehát Matildának hívják. És ő St. George felesége.

Enzo dermedten nézte, ahogy St. George odamegy hozzájuk, és mond valamit a kisfiúnak. A gyerek feléje fordult, de a tekintete St. George válla fölött Enzóra tévedt.

A felismerés villámcsapásként sújtott le a férfira.

Matilda St. George volt az ő Summerje, aki öt magányos éven keresztül kísértette az álmait. Az időbeli egyezést is figyelembe véve csak egyetlen magyarázata lehet annak, hogy egy gyereknek pontosan ilyen árnyalatú legyen a szeme színe.

Enzo olyan erősen szorította a poharát, hogy az megrepedt.

A kisfiú nem St. George gyereke.

Hanem az ő fia.

Matilda szorosan magához ölelve tartotta a gyermeket, miközben Henry barátságosan beszélt hozzá. A szíve mintha olyan hangosan dobogott volna, hogy minden más hangot elnyomott.

Hibát követett el. Borzalmas hibát.

Nagyon ravasznak hitte magát, és gondosan ügyelt arra, hogy egész hétvégén kitérjen Enzo útjából. Napközben kirándulásokat tett Simonnal, esténként pedig visszavonult a kisfiúval a felső emeletekre, és távol tartotta magát Henry vendégeitől. Már csak ezt az egy estét kellett volna kibírni. Simon korán ágyba kéredzkedett, és ő maga is kényelmesen elhelyezkedett a szobájában a tévé előtt a kedvenc fagylaltja társaságában.

És meg is feledkezett a vendégről, akivel semmilyen körülmények között nem lett volna szabad találkoznia.

Simon azonban váratlanul fölébredt, és mivel az emberek szinte mágikusan vonzották őt, a szalonból kiszűrődő hangoknak meg nevetésnek nem tudott ellenállni.

Miközben Matilda a fiát kereste, először észre sem vette a sarokban álldogáló férfit, amikor azonban belépett a szalonba, hirtelen nagyon is ismerős bizsergést érzett.

Önkéntelenül is megtorpant, aztán körülnézett. Enzo ott állt a kanapé mellett. Feltűnő jelenség volt, Matilda nem is értette, hogy nem vette észre azonnal.

A magas, széles vállú férfiből ugyanaz a magával ragadó, ellenállhatatlan energia áradt, amely öt évvel korábban rohammal hódította meg őt. Türelmetlen, nyughatatlan, forró energia.

Enzo elegáns, méretre szabott antracitszürke öltönyt viselt, rövidre nyírt, koromfekete haja pedig kihangsúlyozta arisztokratikus vonásait: karakteres állától kezdve nemes vonalú orrán keresztül meglepően érzéki ajkáig. Szép arc. Markáns, ellenállhatatlan, felejtethetlen.

Azonban leginkább a szeme volt az, amely a bűvkörébe vonta a lányt, és elérte, hogy szinte a földbe gyökerezzen a lába. Tiszta, borostyánszínű szempár, akár a trópusi nap azon a szigeten évekkkel korábban, és legalább olyan perzselő is.

Matilda megborzongott. Olyan tűz lobbant lángra a bensőjében, amelyről azt hitte, hogy már évekkkel korábban kihunyott. Nem tehetett mást, megint rá kellett pillantania a férfira, hogy megbizonyosodhasson róla, tényleg ő az.

Enzo azonban már nem őt nézte, hanem Simont. Néhány másodpercig még kétségbeesetten kapaszkodott a reménybe,

hogy a férfinak nem tűnik föl a kisfiú szemének különleges színe, de aztán Enzo ismét fölnézett rá.

Ő pedig látta a szemében a féktelen dühöt.

Tudja.

Henry még mindig beszélt, Matilda azonban már rég nem figyelt rá. Az első és egyetlen gondolata az volt, hogy meneküljön. Hogyan tűnhetne el a szalonból, és szökhetne el a férfi elől, akinek a tekintetét még úgy is magán érezte, hogy hátat fordított neki?

A férfi elől, akivel két mámorító napot töltött el? A férfi elől, akit búcsú nélkül elhagyott? A férfi elől, aki a kisfia apja?

Melege volt, és fázott egyszerre, és semmi mást nem akart, csak eltűnni. Tudta azonban, hogy Henry mennyire utálja a nyilvános jeleneteket. Ezért aztán magára erőltetett egy mosolyt, és kipréselt magából néhány megnyugtató szót, de mielőtt még a férfi válaszolhatott volna, vagy ne adj' isten eszébe jutott volna bemutatni őt a vendégeinek, gyorsan kisetett a szalonból.

Miután fölért az emeletre, Matilda megpróbált megnyugodni egy kicsit. Nem akart arra a férfira gondolni, akinek borostyánszínű szeme dühösen villámlott, amikor rájött, ki Simon igazi apja. Mindenekelőtt azonban azt az emésztő vágyat szerette volna ignorálni, amely Enzo láttán előntötte. A vágyat, amelyet évek óta igyekezett elfelejteni.

Visszafektette az ágyba Simont, énekelt neki egy altatódalt, és addig simogatta a hátát, amíg újra el nem aludt. Amikor már biztos volt benne, hogy a kisfiú mélyen alszik, lábujjhegyen kiosont a gyerekszobából, és halkán becsukta

maga mögött az ajtót. A folyosón nekidőlt a falnak, a tenyerébe temette az arcát, és szabad folyást engedett az érzelmeinek.

Természetesen látta korábban a vendéglistát, és a tőle telhető legközönyösebb hangon megkérdezte Henryt, hogy miért hívta meg az olasz milliárdost. A férje válaszát, mely szerint Enzo valamilyen szigetet akar tőle megvásárolni, csak fél füllel hallotta, annyira sokkolta a név látványa.

Enzo Cardinali. Milliárdos ingatlanmágnás és egy királyság örököse, amely már nem létezik. Jéghideg, lelkiismeretlen, becsvágyó üzletember, aki az öccsével, Dantéval közösen a szerény kis Cardinal Construction céget nemzetközi konszernné fejlesztette. Már rég nemcsak házakat építettek, hanem nagyszabású ingatlanfejlesztésekkel is foglalkoztak. Szállodák. Termelés. Technológia.

Enzo a Fortune 500 köreibe tartozott, amelyekben Henry is forgolódott. Szakmai berkekben jéghideg üzletembernek tartották, akit tisztelet és félelem övezett. Cápa, hidegvérű ragadozó... a sajtóban legalábbis ezt lehetett róla olvasni.

Nem mintha Matilda vadászott volna a róla szóló cikkekre, de szeretett képben lenni. Nem árt, ha az ember szemmel tartja a potenciális veszélyforrásokat.

Annak idején nem látta veszélyforrásnak a férfit. És hidegvérűnek vagy lelkiismeretlennek sem. Enzo akkor az iránta érzett szenvedély tüzeiben égett... ő pedig, aki még sosem találkozott Enzohoz hasonló férfival, hagyta, hogy ez a szenvedély őt is magával ragadja.

Matilda halkán felsóhajtott. Minden erejét össze kellett

szednie, hogy ne roskadjon le a folyosó drága perzsaszőnyegére. Miként képzelhette, hogy gond nélkül keresztezheti Enzo útját? Miért nem utazott el Simonnal a nagynénjéhez és a nagybátyjához a hétvégére? Vagy Londonba? Vagy akárhová? Csak el innen!

Késő bánat. Itt maradtak, és Enzo meglátta őt. És ami még rosszabb, Simont is meglátta.

Tudja.

Hát persze hogy tudja. A kisfiú szemének a színe magáért beszél. Olyan más. Olyan különleges. Olyan gyönyörű.

A Cardinalik családi jellegzetessége, ahogy azt Enzo elmesélte, amikor szorosán összeölelkezve feküdtek a strandon, és nézték a csillagokat. Akkor mesélt neki a szigetkirályságról is, amelynek egykor a trónörököse volt. És annyi melegség áradt belőle... Matilda akkor úgy érezte, mintha végre átélhette volna a nyarat az évekig tartó tél után a nagynénjével meg a nagybátyjával, akik mindig is tüntetően visszafogottan, érzéketlenül viselkedtek, és gondolkodás nélkül odaadta magát a férfinak.

Az volt az utolsó nyaralása az eljegyzés hivatalos bejelentése előtt. Henry ajándéka, aki kezdettől fogva tisztában volt azzal, hogy ő nem szeretne hozzájárulni. Ezért meg akarta könnyíteni számára a dolgot. Nem mintha Matilda ennek akkor tudatában lett volna. Számára az volt az egyetlen döntő érv, hogy a nagynénje és a nagybátyja elveszítették volna a gyönyörű devonshire-i udvarházukat, ha ő nem megy hozzá Henryhez. A dolog egy ízig-vérig angol, már majdhogynem középkorias megállapodás volt.

A szülei halála után a nagynénje meg a nagybátyja, akik gyermektelenek voltak, magukhoz vették Matildát, és bár mindig jók voltak hozzá, a lány sosem tudott teljesen szabadulni az érzéstől, hogy csak megtűrik őt maguk mellett. Így aztán mindig azon volt, hogy hasznossá tegye magát, hogy senkinek ne legyen terhére, és megfeleljen a nevelőszülei elvárásainak.

Amikor pedig a bank nem adott több hitelt az öreg udvarház fenntartására, és Henry St. George, a család régi barátja felajánlotta a segítségét Matilda kezéért cserébe, mindenki természetesnek vette, hogy a lány bele fog egyezni a dologba. És természetesen bele is egyezett. A Henryvel való házasság csekély áldozatnak tűnt, ha ezáltal a nagybátyja meg a nagynénje, akik biztonságos otthont nyújtottak neki, és tisztességgel felnevelték őt, megtarthatták a házukat.

Így aztán egyetlen szóval sem panaszkodott amiatt, hogy nem szereti Henryt, aki inkább a nevelőszülei korosztályához tartozott, mint az övéhez, sőt még csak nem is vonzódik hozzá. Noha a férfi többször is biztosította arról, hogy a házasságtól nem vár szexet, csak a lány társaságát, Matildának voltak kétségei a dologgal kapcsolatban. Nem utolsósorban ezért is fogadta el Henry ajánlatát, hogy az eljegyzés előtt befizeti őt egy karib-tengeri nyaralásra. Afféle fájdalomdíjnak tekintette ezt az üdülést.

És ott találkozott Enzoval.

A medence felé menet, amikor a férfi az üdülőhely igazgatójával beszélt. Tekintve, hogy egy trópusi szigeten voltak, Enzo teljességgel oda nem illő öltözetet viselt. Sötét,

háromrészes öltöny volt rajta, és a perzselő napsütésben tökéletesen nevetségesnek kellett volna tűnnie. Ehelyett dominánsnak, ellenállhatatlannak és... lehenгерlően vonzónak tűnt. Matilda egészen addig a tanulmányaira koncentrált, és még soha nem találkozott olyan férfival, mint Enzo Cardinali.

Egyszerűen muszáj volt megbámulnia őt. Aztán a férfi fölnezzett, és a borostyánszínű szempár tekintete elakasztotta a lány lélegzetét. Matilda egészen addig szerény, visszafogott életet élt, ez a férfi azonban egy csapásra fölébresztett benne valamit, ami a szülei halála óta a lelke legmélyén szunnyadt: a forróvérű, lázadó oldalát.

Enzo valahogy dühösnek tűnt, gyönyörű szeme pedig kihívóan csillant meg. Matilda gondolkodás nélkül elfogadta a kihívást.

Csúfondárosan mosolyogva állta a férfi tekintetét, miközben elment mellette, és a saját merészségétől serkentve hirtelen nagyon is tudatára ébredt női vonzerejének. Izgalmas játéknak érezte a dolgot, mint amikor az ember egy ketrecbe zárt tigris ingerel, abban a megnyugtató tudatban, hogy a rácsok megvédelmezik az életét.

Természetesen nem számított arra, hogy a férfi utánamegy. De utánament, és közben mindenki megbámulta őt. Ő azonban minden figyelmét Matildának szentelte. A lány ebben a pillanatban lánggra lobbant, és a visszafogott kislányból, aki a szülei halála óta volt, semmi sem maradt, csak egy kupac hamu.

Amint becsukódott mögöttük a bungalója ajtaja, a férfi

forrón és vágyakozva megcsókolta őt. Matildát még soha senki nem csókolta meg így. A szíve hevesen dobogott, miközben Enzo a falhoz szorította, és magában azért imádkozott, hogy a férfi ne vegye észre, mennyire tapasztalatlan. A világ minden kincséért sem szeretne volna megkockáztatni, hogy abbahagyja, amit csinál.

Enzo azonban úgy tűnt, ugyanannyira odavolt érte, mint ő a férfiért, és türelmetlenül rángatta le róla a bikinit. Aztán mielőtt még bármi kétsége támadhatott volna, megfogta a mellét, és simogatni kezdte megkeményedett mellbimbóját.

Matilda már az emlék hatására is vágyakozva sóhajtott fel, majd lehunyt szemére szorította a tenyerét.

Elakadt a lélegzete, amikor Enzo a combjai közé csúsztatta a kezét, és ott becézgette, ahol a legjobban vágyott erre. Hozzádörgölözött a férfi ujjaihoz, miközben elárasztotta testét a kéj. Még soha életében nem volt része ilyesmiben. Csakúgy mint akkor, ma is alig hitte el, hogy efféle dolgokat engedett meg egy férfinak, akit alig ismert. De megtette. És leírhatatlan érzés volt: olyan izgatóan tiltott, olyan megfoghatatlanul jó...

Matilda vett egy mély lélegzetet, és elszántan igyekezett elnyomni magában a hivatlan emlékeket és az ölében érzett lüktetést egyaránt.

Nem, az a nő, aki akkoriban azon a szigeten volt, nem létezik többé. Nem akar az a nő lenni. Többé nem. Időközben ugyanis egy kisfiú édesanyja lett, és ez felelősséggel jár.

Miután visszatért Angliába, ígéretéhez híven feleségül ment Henryhez, aztán pedig megszakította a tanulmányait, hogy

minden idejét Simonnak szentelhesse. Tulajdonképpen csak akkor vette észre, hogy terhes, amikor már majdnem négy hónapja férjnél volt. Addigra arról is megbizonyosodott, hogy Henry tényleg csak baráti kapcsolatot szeretne vele kialakítani. Ami pedig a terhességet illette, a férfi nagyon nagylelkűen viselkedett, és mindkettőjüket megkímélte a botránytól, amikor a sajátjaként ismerte el Simont. Sosem kérdezte, ki a kisfiú igazi apja, és Matilda megőrizte a titkot.

Igen, Henry St. George jó ember és jó férj, a lány azonban azt kívánta, bárcsak ne hívta volna meg pont Enzo Cardinalit az ostoba partijára.

Az ördögbe is, micsoda slamasztika! Vajon meg tudná úszni másnap reggelig a dolgot? Akkor minden vendég elutazik, Enzót is beleértve, neki pedig nem kellene többet aggódnia miatta.

Komolyan azt hiszed, hogy csak úgy lemond majd Simonról most, hogy tudja az igazat?

Hát persze hogy nem. Matilda hirtelen úgy érezte, hogy feláll a hátán a szőr. Lassan leengedte a kezét, és fölnézett.

Enzo Cardinali közvetlenül előtte állt.

– *Buonasera*, Mrs. St. George! – A férfi mély hangja, amely egykor izgató becézgetéseket súgott a fülébe, most hidegen és fenyegetően csengett. – Azt hiszem, beszélnünk kell.

2. FEJEZET

Matilda ráemelte kifejező szürke szemét. Enzo félelmet is kiolvasott a tekintetéből.

Helyes. Féljen csak tőle, mert még soha életében nem volt ennyire dühös.

Nem mintha valaha is képes lenne bántani egy nőt. Az nem az ő stílusa. De nem fogja megkönnyíteni Matilda dolgát. Azt meg tudja bocsátani neki, hogy az együtt töltött hétvége után csak úgy eltűnt, annak ellenére, hogy gyávaságnak tartotta a viselkedését. Még azt is el tudja nézni neki, hogy bár öt év eltelt azóta, még most, ebben a pillanatban is forrón kívánja őt. De azt soha nem fogja megbocsátani, hogy eltitkolta előle a fia létezését. Mert ez a kisfiú az ő gyereke, ebben egyetlen pillanatig sem kételkedett.

Látta Matildán, hogy a szíve a torkában dobog, miközben fölnéz rá. A tekintete az asszony nyakára szegeződött. Annak idején is érezte a szívverését, amikor lehajolt hozzá...

– Beszélünk? – kérdezte Matilda rekedt hangon, bár láthatóan nagyon igyekezett úrrá lenni az érzésein. – Miről?

Enzo nagy nehezen elszakította a tekintetét az asszony nyakáról.

– Semmi kedvem a játszadozáshoz, Summer – mondta hidegen. – De valószínűleg inkább Matildának kellene szólítanom téged. Azért jöttem, hogy a fiamról beszéljünk.

Az asszony tekintetében megvillant valami, de aztán ismét rendezte az arcvonásait.

– Igen, ez a nevem, és semmi szükség rá, hogy túldramatizáld a dolgot. Ami pedig a kisfiút illeti... fogalmam sincs, miről beszélsz.

Matilda dacos arckifejezése legalább annyira feltüzeltte Enzo dühét, mint a saját mérhetetlen vágyakozása. Az asszony bő, fehér pólója alatt kirajzolódott feszes melle, és mivel meglehetősen közel álltak egymáshoz, a férfi érezte a testéből áradó melegséget. És ez csak még jobban felingerelte. Miért vágyik rá ennyi idő eltelte után is? Ebből elég! Ez a nő eltitkolta előle a fia létezését!

– Ez a taktikád? Úgy teszel, mintha semmit sem tudnál a gyerekről, akit az imént kikísértél a szalonból? – kérdezte Enzo jeges hangon. – Akinek ugyanolyan színű a szeme, mint az enyém? Talán azt is el akarod játszani, hogy nem emlékszel rám?

A férfi tett egy lépést Matilda felé, aki háttal a falnak ütközött, és már nem tudott hová menekülni.

– Természetesen nem. – Matilda kényszerítette magát, hogy állja Enzo tekintetét. – Emlékszem rád, Enzo Cardinali.

Az, ahogy Matilda lágy és izgató hangon kimondta a nevét, érzéki emlékeket idézett fel Enzóban... Fényes nappal szeretkeztek a bungalóban, a lány pedig úgy fonta köré a kapcsú lábát, mintha nem tudná elég mélyen magában érezni őt. Vagy a hatalmas napozóágyon a magánmedencéjük mellett a lány ölébe temette az arcát, és hallgatta, amint az a tenger morajlásának ütemére újra meg újra a nevét sóhajtotta. Matilda teljesen kifordította őt magából, és már-már elhitette vele, hogy mégsem az a szívtelen, önző üzletember, akinek

mindig is tartotta magát, és aki jobban hasonlított az apjára, mint szerette volna.

Hogy talán van benne valami több, valami jobb.

Ezt a reményt a lány másnap köddé válása brutálisan lerombolta.

Enzo átkutatta utána az egész környéket. Hiába. Csak miután egy órával később visszatért a bungalóba, vette észre, hogy a lány holmija is eltűnt. Akkor döbbsent rá, hogy elhagyta a szigetet. Az, hogy kutasson utána, szóba sem jöhetett. Volt elég nő, akik szívesen megosztotta vele az ágycát, ha ilyesmihez támadt kedve. Hiba volt azt hinnie, hogy ő talán más ember, a lány pedig egészen különleges. Nem. Örökre végzett vele.

Csakhogy egyáltalán nem így érezte magát most, hogy Matilda itt állt előtte. Lágy vonású arcát tűzvörös loknik keretezték, a melle pedig csábítóan domborodott a vékony póló alatt. Enzót annyira feldühítette önnön gyengesége, hogy a legszívesebben beleboksolt volna a falba. Ugyanakkor teljesen a hatalmába kerítette a vágy, hogy nekinyomja Matildát ugyanennek a falnak, lehúzza a farmerjét, és azzal a szenvedéllyel tegye a magáévá, amelyet soha nem tudott elfelejteni.

– Helyes. – A hangja nem árulta el az érzéseit. – Ha tudod, ki vagyok, akkor talán elárulhatnád, miért titkoltad el, hogy van egy fiam.

Matilda, ha lehet, még jobban elsápadt, de a tekintete dacosan villant fel.

– Mint már mondtam, fogalmam sincs, miről beszélsz.

Önnön gyengesége, amelyet ez a nő váltott ki belőle, a végletekig feldühítette Enzót. Saját maga is megrémült indulatai hevességétől. Mindig is büszke volt az önuralmára, az egyetlen dologra, amely megkülönböztette őt hataloméhes apjától. Ebben a pillanatban azonban ez sem számított. Ez a nő, ez a gyönyörű, szexi, minden szempontból izgató nő nem mondta meg neki, hogy van egy fia, és több mint négy éven keresztül eltitkolta előle a dolgot.

Négy éven keresztül!

Még közelebb lépett Matildához, közben pedig úgy érezte, hogy a dühe mindkettőjüket lángba fogja borítani.

– Értem. Szóval játszod az ártatlant.

– Simon az én fiam. És... Henryé. – Matilda átkozta magát a pillanatnyi habozásáért.

– Nem – mondott ellent Enzo metsző hangon. – Nem az övé. Olyan színű szeme, mint neki, kizárólag a Cardinaliknak van. Ő az én fiam.

– De én...

– Mióta tudod, Matilda? Egy éve? Két éve? Vagy már akkor tudtad, amikor visszatértél Angliába? Talán ez az oka annak, hogy hozzámentél St. George-hoz? Hogy a fiam ne fattyúként jöjjön a világra? Azt gondoltad, hogy St. George jobb apa lesz, mint én?

Matilda tekintetébe félelem költözött, de Enzo nem sajnálta meg. Olyan közel állt hozzá, hogy érezte a teste melegét, és beszívta a finom jázminillatát. Olyan ismerős volt ez az illat... kábító és ellenállhatatlan. Akkoriban egykettőre felizgult tőle.

Dio, most megint érezte a hatását. Félreérthetetlenül.

Elszántan igyekezett uralkodni magán, ahogy általában az élete minden részletét az uralma alatt tartotta. Ebben az ügyben tényleg kissé eltúlzott a reakciója, különösen, mivel a közeljövőre vonatkozó tervei között nem szerepeltek gyerekek. Először otthont akart találni magának, mielőtt a családalapításon gondolkozna.

De most kiderült, hogy van egy fia. Egy fia. Egy gyerek, akinek nem tudott a létezéséről, és soha nem is szerzett volna tudomást róla, ha nem jön el erre a partira. És ha a kisfiú nem tévedt volna be véletlenül a szalonba.

Enzo király volt királyság nélkül. Az örökségét elvették tőle, és megfosztották születési előjogaitól. Az anyja nem sokkal azután, hogy száműzték őket Monte Santa Mariáról, lelépett Dantéval, Enzót pedig megkeseredett, dühös apjánál hagyta. Egy apánál, aki egyszerűen tudomást sem vett róla. Időközben mindkét szülő meghalt, és bár Enzo nem gyászolta őket, azt még mindig zokon vette, hogy megfosztották a történelmétől. Az öccse és a milliárdokat érő vállalkozása persze még megvolt, de ő nem elégedett meg ennyivel.

Most azonban kiderült, van egy gyereke. A húsa és vére. Most pedig dühös, nem, egyenesen magánkívül van, amiért Matilda mindenáron távol akarta tartani tőle ezt a gyereket.

Ha a nő érezte is a haragját, látszólag egyáltalán nem ijedt meg tőle.

– Simon Henry fia – ismételte meg hűvös hangon. – Ehhez nincs több hozzáfűznivalóm.

Nem, ennyivel nem ússza meg!

Enzo mindkét kezével a falnak támaszkodott Matilda

fejének két oldalán, és lehajolt hozzá, hogy az asszonynak a szemébe kelljen néznie.

– Nézz rám, *cara!* Nézz rám, és mondd, hogy nem a fiad szemét látod!

Matilda vonakodva felpillantott. Valami megcsillant gyönyörű szemében, és gyorsabban szedte a levegőt. Hirtelen mintha szikrázni kezdett volna köztük a levegő.

Ugyanígy nézett rá annak idején, miközben vágyakozva hozzásimult, mintha valami olyasmi után sóvárogna, amit csak tőle kaphat meg.

Tehát mégsem olyan hűvös, mint amilyennek mutatja magát.

Ez hiba. Húzódj vissza!

Enzo azonban képtelen volt elhúzódni. Elégtétel és győzelemittasság uralkodott el rajta. Matilda ennyi év után is kívánja őt, még úgy is, hogy másik férfi felesége. Csak le kellene hajolnia hívogató ajkához, hogy megcsókolja, és...

Igen, feleség. Egy másik férfi felesége, hát elfelejtetted?

Matilda pislogott egyet, mintha neki is ebben a pillanatban jutott volna eszébe ugyanez.

– Mr. Cardinali – mondta rekedt hangon –, ragaszkodnom kell ahhoz, hogy...

– A sziget a Karib-tengeren, a bungaló – vágott közbe a férfi, mert bosszantotta Matilda tagadása. – Te meztelenül az ágyon fényes nappal. Meztelenül a padlón, alighogy beléptünk az ajtón. Nem tudtál betelni velem. Ugyan már, hát nem emlékszel?

Matilda elvörösödött.

– Tényleg nem tudom, hogy...

Enzo maga sem tudta, miféle ördög bújt belé.

– Emlékszel még, olyan vadul szeretkeztünk, hogy attól féltünk, leszakad alattunk az ágy? De az egyetlen, ami tönkrement, az az óvszer volt. Mondtam neked, hogy másnap gondoskodni fogok mindenről, de te aztán eltűntél.

Matilda fölpillantott a férfira azzal a kifejező szürke szemével. Pont ugyanígy nézett rá akkor is, amikor azon a két éjszakán átadták magukat a szenvedélynek. Enzo tudta, hogy veszélyes játékot űz, de képtelen volt leállni.

– Teherbe estél – folytatta, és megint feldühödött. – És még csak annyira se méltattál, hogy üzenetet hagyj nekem. Ehelyett hozzámélt egy másik férfihoz, és hagyta, hogy őt tartsák az én gyerekeim apjának!

Matilda mély levegőt vett. A póló vékony anyagának feszülő mellbimbója kis híján a férfi felsőtestéhez ért. Enzo ujjai bizseregtek, annyira szerette volna megsimogatni.

– Ha közelebb jössz, segítségért kiáltok – figyelmeztette Matilda halk, de határozott hangon.

A férfi hitetlenkedve felnevetett. Kísértést érzett, hogy az asszony karcsú nyakára tapassa az ajkát, és próbára tegye őt, hogy tényleg kiáltana-e segítségért. Vagy inkább a gyönyörtől sikoltozna.

De Matilda egy másik férfi felesége.

– Ó, ne aggódj. Álomban sem jutna eszembe ilyesmi. Értelmesen akarok beszélni veled a fiunkról, ahogy civilizált emberekhez illik. De a jelek szerint te erre nem vagy képes. Ez pedig sajnos nem hagy nekem választási lehetőséget. – A férfi

elhúzódott, bár ez nehezebben ment, mint szeretne volna. – Ha továbbra is ilyen vehemensen tagadod a nyilvánvalót, kénytelen leszek ragaszkodni egy apasági teszt elvégzéséhez.

– Nem engedem meg! Nem teheted...

– Megtehetem, és meg is fogom tenni.

– De Henry...

A lány elhallgatott, mintha többet árult volna el, mint amennyit szeretett volna.

– Mi van Henryvel? – kérdezte azonnal Enzo.

Matilda elfordította a tekintetét, lehajtotta a fejét, és úgy dörzsölte meg a halántékát, mintha fájna a feje. Annak idején, amikor ők ketten egy másik férfi és egy másik nő voltak, Enzo együttérezett volna vele. De most most van, és ők többé már nem az a férfi és az nő. Matilda a fia anyja, és eltitkolta előle ezt a gyereket.

– Henry nem tudja – ismerte be végül az asszony. – Azzal tisztában van, hogy Simon nem az ő fia, de azzal nem, hogy... te vagy az apja.

Enzót magát is meglepte, hogy milyen diadalmas érzés töltötte el ennek a vallomásnak a hallatán. Nem mintha nem lett volna nyilvánvaló az apasága. De az, hogy Matilda kimondta, vágyat keltett benne aziránt, hogy Matilda hozzá tartozzon.

Csakhogy egy másik férfi felesége. Enzo már nem akart tőle mást, csak a fiát.

Ezért aztán elnyomta magában a vágyat, hogy megcsókolja.

– És? Olyan nehéz volt? Nem jó érzés igazat mondani? De bevallottad volna valaha is a dolgot, ha nem láttalak volna

meg odalent? Magadnak vagy nekem? Vagy az a gyáva nyúl maradtál volna, aki már akkor is voltál, amikor elhagytál azon a reggelen?

Matildának annyira remegett a térde, hogy egyedül a falnak köszönhette, hogy állva tudott maradni.

Enzo kérdései tördőfésekként hatoltak a szívébe. Az sem segített, hogy a férfinak természetesen igaza volt. Hogy jó oka volt arra, hogy dühös legyen.

Amikor a férfi a falnak támaszkodott, és egészen közel hajolt hozzá, azt hitte, menten lángra lobban. A lélegzete is elakadt Enzo dühének tüzétől, és annak a gyönyörű szempárnak a tekintetétől. És bár a férfi jéghideg hangon beszélt vele, az izgató olasz akcentusa ellenállhatatlanná tette. Hogy ő mennyire szerette ezt az akcentust! Hiszen olyan egzotikus hangzásúvá varázsolta a választott nevét, amikor Enzo olasz becézgetéseket sugdosott a legnagyobb szenvedély közepette a fülébe...

Matilda kétségbeesetten igyekezett elhessegetni magától ezeket a nemkívánatos emlékeket és érzéseket. Noha a férfi hátrébb lépett, exkluzív borotvaszeszének az illata és a teste melege mintha továbbra is körülölelte volna az asszonyt.

Henry kezdettől fogva megengedte neki, hogy szeretőt tartson, amennyiben diszkréten intézi a dolgot. Miatta nem kellett volna lemondania arról, hogy szexuális életet éljen. Matilda azonban nem vágyott erre. Az a féktelen szenvedély, amelyet Enzóval megélt, valamiért megrémítette őt. Nem akarta, hogy még egyszer ilyesmire sor kerüljön. Azt hitte, hogy az önmegtartóztatás nem fog nehezebbé esni.

Most azonban, hogy Enzo itt állt előtte, rá kellett döbennie, hogy hiányzott a szex. Hiányzott neki Enzo.

Leküzdötte a vágyakozását, és megpróbált a jelenre koncentrálni, ugyanis ő és a fia veszélybe kerültek. Természetesen nem fizikai értelemben. Enzo sem őt, sem Simont nem lenne képes bántani, ebben biztos volt. De ha nem vigyáz, könnyen lehet, hogy érzelmi megpróbáltatásoknak néz elébe.

Egy hibát már úgylis elkövetett, amikor letagadta az igazságot. Ostobaság volt tőle, de egyszerűen megijedt. Megijedt, hogy a férfi dühös lesz rá, és hogy mindent, amit ő mond, üres kifogásnak tart majd. Jogosan?

Kellemetlen gondolat volt, amelyet Matilda gyorsan el is hessegetett. Ha most nem kezeli okosan a helyzetet, Enzo minden bizonnyal megpróbálja majd elvenni tőle a fiát, amit ő semmilyen körülmények között nem engedhet meg. Matilda nem volt túlságosan bátor, de a szüleit és az otthonát már elveszítette. Simont nem vehetik el tőle!

Talán az lenne a legjobb, ha igazat mondana.

– Henry egyáltalán nem volt kíváncsi rá, hogy ki Simon apja – mondta meglepően határozott hangon. – Ezért nem is árultam el neki. Ami pedig téged illet... – Minden bátorságát összeszedte. – Csak négy hónappal az Angliába való visszaérkezésem után jöttem rá, hogy terhes vagyok. Akkor pedig... eltartott egy darabig, mire kiderítettem, ki vagy, mert a vezetéknevedet nem tudtam.

Enzo olyan magas és széles vállú volt, hogy a folyosó egészen szűknek tűnt a jelenlétében, a levegő pedig mintha

szikrázott volna körülöttük.

– Nem olyan nehéz engem megtalálni, *cara* – felelte a férfi halkán. – Már ha tényleg meg akartál volna találni.

– Megtaláltalak. – Matilda nem szívesen idézte fel annak az emlékét, ahogy feltárcsázta az egyetlen számot, amelyre az internetes keresés során bukkant, és visszafojtott lélegzettel várta, hogy felvegye valaki a telefont. – És fel is hívtalak. De egy másik férfi fogadta a hívást. Amikor megmondtam neki, miért kereslek, hazugnak nevezett, és azt mondta, ne zaklassalak többé.

– És ez örökre el is tántorított téged? – kérdezte Enzo megvető hangon. – Mégis kivel beszéltél?

– Fogalmam sincs – válaszolta Matilda dacosan. Bár ez csak béna kifogásnak tűnt, tényleg így történt. – Nem mondta meg a nevét. Én pedig... azt gondoltam, hogy úgysem emlékeznél rám. Azt pedig biztosan nem akarnád, hogy a naiv vöröske azzal álljon elő, hogy te vagy a gyereke apja.

Ez a gondolat elviselhetetlen volt Matilda számára. Megtalálni Enzót, hogy aztán a férfi ne emlékezzen rá, vagy hazugnak nevezze. Azok után, ami a szigeten történt kettőjük között, amikor életében először érezte úgy, hogy egy másik embernek tényleg szüksége van rá.

– Micsoda szerencse, hogy pontosan tudtad, mit fogok gondolni!

Matilda megérdemelte a szarkazmust. Minden, amit mondott, üres kifogások sorának hangzott.

– Sajnálom – mondta sután. – Már korábban fel kellett volna vennem veled a kapcsolatot. Nincs mentség arra, hogy...

Minél tovább halogatta a dolgot, annál nehezebb volt rászánnia magát egy újabb telefonra. Végül aztán úgy döntött, hogy annyiban hagyja az egészet.

„Ugyanolyan önző vagy, mint amilyenek a szüleid voltak.”

Ezt a nagybátyja vetette a szemére, amikor arra vetemedett, hogy nagyon óvatosan és habozva, de megpróbáljon kifogást emelni a tervezett házassága ellen. Most ismét a fülébe csengtek a férfi szavai.

Nem, nem volt önző. Nagy áldozatot hozott azzal, hogy hozzáment Henryhez, és az egészet a nagybátyjáért meg a nagynénjéért tette.

– Ha azt hiszed, hogy egy bocsánatkéréssel megúszod, nagyon tévedsz. – Enzo jeges hangja visszarántotta Matildát a jelenbe. – Azt meg tudom bocsátani, hogy annak idején szó nélkül eltűntél, de a fiammal töltött éveket, amelyeket elloptál tőlem, semmi sem teheti jóvá.

Matilda torkát összeszorította a félelem. Az ördögbe is, miért nem bizonyosodott meg róla, hogy Simon tényleg mélyen alszik, mielőtt visszavonult a szobájába fagyit enni?

És most mit fog csinálni? Harc nélkül lemond Simonról?

Nem, az kizárt. Noha a bátorság tényleg nem volt az erőssége, a fiáért készen állt harcolni. Nem tervezte ezt a terhességet, de az első naptól fogva akarta és szerette Simont. Senki kedvéért nem fog lemondani róla, főleg nem ennek az arrogáns olasznak a kedvéért, aki istennek tartja saját magát.

Mindegy, mi történt köztük a múltban. Lehet, hogy annak idején gyáván elmenekült Enzo elől, de most fel sem merült ez az opció. Mert most Simonról volt szó.

Matilda elszántan kihúzta magát.

– Nem kérem a bocsánatodat, Enzo, de ha ez neked fontos, akkor...

– Elég! – vágott közbe nyersen a férfi. – Akármit akarsz is kínálni, nem érdekel. Csak egyféle megoldást tudok elfogadni...És jobb, ha tudod, Matilda, ha nem adod önként, elveszem, ami kell.

A félelem pánikká változott. A férfi csak egy dologra gondolhatott: a fiára. Nem! Matilda habozás nélkül oldalra lépett, és elállta a gyerekszoba ajtaját. A szeme elszántan csillogott.

– Nem. Őt csak a holttestemen keresztül kaphatod meg.

Noha Enzo meg sem mozdult, annyi fenyegetés áradt belőle, hogy Matilda alig kapott levegőt.

– Ő a fiam – mondta a férfi veszedelmesen halkán. – És meg fogom kapni.

Aztán mielőtt Matilda bármit is válaszolhatott volna, sarkon fordult és távozott.

3. FEJEZET

Ahogy Matilda a gyerekszoba ajtaja elé állt... Mintha attól félt volna, hogy ő csinál valamit a fiával!

Dio! Enzo azt hitte, már nem lehet dühösebb, mint amilyen eddig volt. Tévedett.

Először a beismerés, hogy mindössze egyetlenegyszer, és akkor is csak félszívvvel próbálta meg felvenni vele a kapcsolatot. Aztán bevallotta, többször nem is próbálkozott, mert azt hitte, hogy ő nem emlékezne rá...

Hogy gondolhatott ilyesmit? Miként feltételezhette, hogy elfelejtette azt, ami kettőjük között történt? Hogy neki semmit nem jelentett az a különleges kapcsolat?

Ez annyira elképzelhetetlen volt, hogy inkább csak gyenge kifogásnak tűnt a lány gyávaságára. És ez csak még jobban feldühítette Enzót. Az pedig végképp nem segített, hogy miután faképnél hagyta Matildát, még mindig kemény volt a vágytól.

Erre nem számított. Nem gondolta, hogy még mindig ennyire vonzódnak egymáshoz.

Nem. Alig látott a dühtől, de ennek most nem volt jelentősége. Nem számít, mennyire kívánja Matildát, a fiát meg akarja szerezni. És meg is szerzi, akár tetszik Matildának, akár nem.

De St. George házában tartózkodik, Matilda pedig St. George felesége, ezért úgy tartotta fairnek, hogy tájékoztassa a házigazdáját a szándékairól.

És mi van az Isola Sacrával, a szigettel, amelyet meg akarsz venni tőle?

Na igen. Ha okosan intézi a dolgot, talán mindkettőt megkaphatja: a fiát és egy helyet, amelyet majd mindketten az otthonuknak nevezhetnek.

Így aztán amikor visszatért a szalonba, határozottan lépett oda St. George-hoz, ügyet sem vetve a vendégekre, akikkel a férfi éppen beszélgetett. Olyan elszánt volt, hogy St. George arcáról egy csapásra eltűnt a joviális mosoly.

– Mit tehetek magáért, Cardinali? Valami baj van?

– Beszélünk kell. – Ez inkább parancsnak hangzott, mint kérésnek. – Most azonnal, ha nem gond.

St. George arcán meglepett kifejezés futott át.

– Semmi akadálya. Menjünk a dolgozószobámba.

Tipikus angol! Csak semmi nyilvános jelenet. Pedig nem is sejti, milyen kellemetlenségek várnak rá.

A többi vendég kíváncsi tekintetétől kísérvé hagyták el a szalont, Enzót azonban ez a legkevésbé sem érdekelte.

Henry St. George dolgozószobája úgy volt berendezve, ahogy az angol arisztokratáké általában: faborítású falak, magas könyvespolcok, masszív tölgyfa íróasztal az ablak előtt és egy kárpitozott ülőgarnitúra. A nyitott kandalló fölött kitömött szarvasfej díszelgett, a többi falat pedig klasszikus vadász-, illetve lovasjeleneteket ábrázoló képek borították.

Enzótól nagyon távol állt ez a stílus. Túl szűkös volt, túl zsúfolt. Ő a tiszta vonalakat és a modern berendezést szerette. Türelmetlenül állt meg a kandalló előtt, miközben a házigazdája a bárszekrényhez lépett, és elővette a brandyt.

– Nem kérek – mondta Enzo kurtán. – A dolog nem fog sokáig tartani.

St. George bosszankodva tette el az üveget.

– És miről lenne szó, ha szabad kérdeznem?

– A fiáról. Pontosabban az *én* fiamról.

– Tessék? – A vendéglátója értetlenkedve nézett Enzóra.

– Simon nem a maga fia – felelte Enzo kertelés nélkül. – Hanem az enyém.

Feszült csend állt be.

– Azt hiszem, ezt pontosabban ki kellene fejtenie – szólalt meg végül St. George óvatosan.

– Már beszéltem a feleségével – válaszolta Enzo hűvös hangon. – Azt állította, maga tudja, hogy Simon nem a maga gyereke, azt azonban sosem árulta el magának, ki a kisfiú igazi apja. Nos, ezennel tájékoztatom, hogy én vagyok az. Szűk öt évvel ezelőtt viszonyom volt Matildával egy nyaralás alkalmával a Karib-szigeteken.

Henry St. George néhány hosszú pillanatig hallgatagon nézte Enzót, aztán sóhajtva elfordult. Ismét felemelte az üveget, és töltött magának egy kiadós adag brandyt.

– Biztos benne, hogy nem kér? Ez a beszélgetés véleményem szerint megkívánja.

– Biztos vagyok benne. Én csak a fiamat akarom.

St. George nagyot kortyolt az italából.

– Nem siette el a dolgot.

– Tessék?

– Nos, Simon már négyéves. Hosszú idő ahhoz, hogy...

– Nem tudtam róla! – vágott közbe Enzo nyersen. –

A kedves felesége nem tartotta szükségesnek, hogy tájékoztasson a terhességéről.

St. George ismét csak hallgatott.

– Aha – mondta végül. – Értem.

– Igen, abban biztos vagyok. – Enzo ökölbe szorította a kezét a zsebében. – Pusztán udvariasságból tájékoztatom. Holnap magammal viszem a fiamat Milánóba.

St. George meglepetten nézett föl, és már szóra nyitotta a száját, amikor hirtelen kinyílt az ajtó, és a kipirult arcú, elszánt tekintetű Matilda lépett be.

Enzót nem lepte meg a felbukkanása.

Az asszonynak elég volt ránéznie a két férfira, és azonnal tudta, hányadán állnak.

– Megmondtad neki, igaz? – fordult nagy önuralmat tanúsítva Enzo felé. – Megmondtad a férjemnek, hogy...

– Valakinek meg kellett tennie. – Matilda szavai újfent haragra gerjesztették a férfit.

– Nem volt jogod hozzá.

– Én vagyok Simon apja. – Enzo élvezettel mondta ki ezeket a szavakat, és közben merőn Matilda szemébe nézett. – Minden jogom megvolt hozzá. Ráadásul vendég vagyok itt, és az udvariasság úgy kívánja, tájékoztassam a vendéglátómat arról, hogy holnap magammal viszem Simont Olaszországba.

Matilda finom arcvonásai összerándultak a rémülettől, amely aztán mély fájdalomnak adta át a helyét.

Enzo szíve elszorult, mintha saját magának is fájdalmat okozott volna azzal, hogy bántotta Matildát. De nem akart sem elnéző, sem együttérző lenni.

Hát nem azt nevelte bele az apja, hogy a gyengéd érzelmek nem válnak egy uralkodó hasznára? Hogy elgyengítik a férfiakat, és aláássák az erőfeszítéseiket? A gátlástalanság, az erő és a jéghideg elszántság sokkal célravezetőbb tulajdonságok az életben.

Persze nem az apja a legjobb példakép, ha az ember figyelembe veszi, hogy a gátlástalanságával kis híján anyagi csődbe vitte az egykori királyságot. Arról nem is beszélve, hogy közben a felesége életét is tönkretette. De ha valakit a sors egy bizonyos ösvényre kényszerített, akkor olyan tanácsokkal kell boldogulnia, amelyeket kapott, és hát ezek a tanácsok segítettek neki abban, hogy azzá tegye a birodalmát, amivé. Eddig nem látta okát annak, hogy változtasson a hozzáállásán.

Még ennek a nőnek a kedvéért sem. Különösen ennek a nőnek a kedvéért nem.

Matilda gyorsan összeszedte magát, és kihívóan eléje állt.

– Nem! Nem viszed Simont sehová!

– Nem? Hát csak figyelj!

– Nem fogom hagyni.

Enzo testébe ismét belehasított a vágy. *Dio*, teljesen feltűzelte, ahogy Matilda szembeszállt vele. Szerette volna még jobban felingerelni, hogy lássa a valódi temperamentumát. Mennyi bátorság és elszántság van benne! De hát a gyereket védelmezi. Enzo még csodálta is volna ezért, ha nem tőle akarta volna megóvni.

– Tényleg azt hiszed, hogy meg tudod akadályozni?

– Bűn kiszakítani egy gyereket az otthonából, ezért igen, azt

hiszem, meg tudom akadályozni.

Ezzel a megfogalmazással Matilda feltépett egy sebet, amelyről a férfi azt hitte, hogy már rég begyógyult.

Kiszakítani egy gyereket az otthonából...

Az apja testőrei az éj leple alatt rángatták ki az ágyból őt meg az álmittas Dantét, és titokban vitték őket a hajóra, amely Monte Santa Mariáról az olasz szárazföldre szállította őket. Nem volt idejük arra, hogy összepakolják a holmijukat, sem arra, hogy elbúcsúzzanak a barátaiktól és a kedvenc helyeiktől. Húsz perc alatt szakították ki az otthonából, hogy aztán két nappal később egy szűk lakásban találja magát Milánóban. Egy apával, aki a „hálátlan alattvalói” miatt dühöngött, és egy sápadt, hallgatag anyával, aki már nem szólt egy szót sem.

Tényleg képes lenne ugyanezt tenni a saját fiával?

Amit az apja tett vele?

Enzo összeszorította az ajkát. Nem, erre nem lenne képes. Mindegy, mennyire szeretné magánál tudni és megvédelmezni a fiát.

Enzo örökölte az apja egoizmusát. Ezt az anyja vetette a szemére, mielőtt cserben hagyta. Ezt ő sosem tagadta, de most Simonról volt szó, és arról, hogy neki mi a legjobb. Matildának igaza van, nem szakíthatja ki csak úgy egyszerűen a kisfiút a megszokott környezetéből.

Hacsak...

A testét elöntötte a forróság a gondolatra, amely olyan magától értetődőnek tűnt, hogy maga sem értette, miért nem jutott hamarabb eszébe.

Pedig jó oka volt.

Enzo elhessentette a fenntartásait, majd elégedetten mosolyogva St. George felé fordult, aki némán figyelte a jelenetet.

– Változtak a terveim – közölte Enzo. – Magammal viszem a fiamat. És a feleségét is.

A helyiségre nyomasztó csend telepedett.

Matilda megdermedt a döbbenettől. Enzo őt is magával akarja vinni? Mit jelentsen ez?

A szíve hevesen kalapált. Önkéntelenül is arra gondolt, amikor a férfi az imént olyan közel hajolt hozzá a folyosón, hogy már azt hitte, meg akarja csókolni. Egyrésztől rettegett ettől a lehetőségtől, másrésztől viszont kétségbeesetten vágyott rá.

Enzo azonban nem csókolta meg. Hála az égnek! Nem akart még egyszer beleveszni ebbe a mámorba. És főleg nem ezzel a férfival.

Mert pontosan tudta, hogy akkor mi történne.

Nem, semmi nem történne. Ő időközben erősebb lett, mint amilyen annak idején volt.

Henry St. George szkeptikusan vont a föl ősz szemöldökét.

– Valószínűleg kénytelen lesz megállapítani, hogy a feleségemnek más tervei vannak.

Matilda azonban még mindig hallgatott.

Miután Enzo az imént magára hagyta a folyosón, szüksége volt némi időre, hogy összeszedje magát. Arra a következtetésre jutott, hogy a férfi nyilván nem fog csak úgy visszatérni a partira, mintha mi sem történt volna. Inkább

lépéseket tesz majd, hogy elrabolhassa a fiát, ezért neki nem szabad gyengének lennie. Utánament tehát a földszintre, és legnagyobb rémületére a férje dolgozószobájában talált rá.

Épp elég baj már az is, hogy Enzo elárulta Henrynek, ő Simon apja. Ám még rosszabb, hogy magával akarja vinni a kislíát Olaszországba.

Matilda úgy érezte, mintha a szívét akarnák kitépni. Neki már egészen kicsi korában meghaltak a szülei, és pontosan tudta, milyen az, ha az ember azokat az embereket veszíti el, akik tényleg akarták őt. Akik feltétel nélkül szerették.

Nem hagyhatta tehát, hogy elvegyék tőle a gyereket. Ha pedig ezért Enzo Cardinalival kell megküzdenie, akkor meg fog küzdeni Enzo Cardinalival. Ellenkezett a természetével, hogy a sarkára álljon és lázadjon, de a fia kedvéért készen állt erre.

Csakhogy Enzónak egészen más elképzelései voltak.

– Hogy érted azt, hogy engem is magaddal akarsz vinni? – kérdezte Matilda akaratlanul is éles hangon.

Enzo átható pillantást vetett rá.

– Úgy vélem, igazad van. Nem szakíthatom el a gyereket mindentől, amit ismer, ezért magammal kell vinnem valamit, amit megszokott. – A férfi tekintetében megcsillant valami, amely még hevesebb dobogásra készítette Matilda szívét. – Más szóval téged, ha nem lett volna világos.

Matilda nyelt egyet.

– Megőrültél.

– Nem. Csak gátlástalan vagyok. Túl sok mindent vettem már el tőlem életemben, és ebből elegendő volt. Ami az enyém,

attól többé nem válok meg, és ebbe most már Simon is beletartozik.

– Matildára semmiképpen sem formálhat jogot – szólt közbe továbbra is szelíd hangon Henry St. George.

Enzo dühösen fordult feléje.

– Tessék? Maga azt hiszi, hogy a szeretőmmé akarom tenni? Hogy hozzáérnék egy másik férfi feleségéhez? Az ki van zárva. Nem, csak egy-két hónapra kell eljönnie, amíg Simon meg nem szokja az új otthonát.

Matilda felháborodása nem ismert határokat. Micsoda arrogancia! Nem elég, hogy úgy beszél róla, mintha ott sem lenne, és mintha szabadon rendelkezhetne vele, ráadásul még azt is feltételezi, hogy Simonnak nem lesz többé szüksége rá, ha már „megszokta az új otthonát”!

– Az anyja vagyok – mondta jeges hangon. – Nemcsak egy-két hónapig, hanem örökre.

Enzo ismét Matilda felé fordult.

– Akkor maradj az! Nincs kifogásom ellene. Nekem csak az számít, hogy a kisfiú velem éljen. Te akkor jössz és mész, amikor csak akarsz.

Matilda mély levegőt vett.

– Szóval azt várod el, hogy adjam fel az életemet Angliában, és költözzek oda, ahol laksz? Csak így egyszerűen?

– Miért ne? Te is eldöntötted, hogy elhallgatod előlem a fiam létezését. Csak így egyszerűen.

– A te szádból úgy hangzik, mintha könnyű lett volna a számomra ez a döntés.

– Miért, nem volt az? Ahelyett, hogy felvetted volna a

telefont, és másodszor is megpróbáltál volna fölhívni?

Matildát vegyes érzések öntötték el, amelyeket nem szívesen kezdett volna elemezni. Szégyen és megbánás is szerepelt ezek között az érzések között. Olyan sok hibát követett el, annyi mindent kellett jóvátennie. De miért a gyereke igya meg mindennek a levét? Vagy Henry, aki mindig jó volt hozzá?

A férjére pillantott, aki töltött magának még egy brandyt, aztán együttérző tekintettel nézett vissza rá.

– El kellett volna mondanod nekem, Mattie – szólalt meg lány hangon. – Különös tekintettel arra a tényre, hogy meghívtam őt.

Ez csak még tovább fokozta Matilda büntudatát. Henrynek természetesen igaza van, ő azonban azt hitte, elkerülheti a konfrontációt. Milyen buta volt!

Visszapislogta a könnyeit. Nem, nem fog sírni. Addig legalábbis biztosan nem, amíg Enzo látja őt.

– Sajnálom, Henry. – Nagyon igyekezett nem tudomást venni a másik férfiről, akinek a jelenléte betöltötte a helyiséget, de hiába. – De azt hittem... – folytatta, aztán elhallgatott. Henry túl megértő. Túlságosan kedves. Világos, hogy nem érdemli meg a férfit.

– Szóval? – Enzo minden figyelmét Matildának szentelte, mintha Henry St. George nem is lett volna jelen. – Hogy döntöttél? Te is eljössz holnap Milánóba?

Matilda tett még egy utolsó próbát.

– Ha elviszed Simont, hívom a rendőrséget.

– Nem, nem fogod hívni őket. – Henry hangja fáradtan

csengett.

Matilda csodálkozva nézett a férjére.

– Hogy érted?

– Azt hiszed talán, hogy Cardinali harc nélkül feladja? – Henry a poharával Enzo felé intett. – Természetesen nem, és ezt te is tudod.

– Akkor szembeszállok vele!

Miért akarja Henry ilyen könnyen feladni?

– Csak próbáld meg, *cara* – mondta Enzo fenyegetően halk hangon. – Meglátjuk, mire jutsz.

Henry azonban megrázta a fejét.

– Gondolj csak bele, mekkora botrány lenne ebből, Mattie. A pletykalapok azonnal darabokra tépnének, és az interneten is pillanatok alatt elterjedne a hír. Ezt nem kívánom Simonnak. És te?

Nem. Természetesen ő sem kívánta ezt. A hírre, hogy Henry St. George fia valójában a milliárdos ingatlanmágnás, Enzo Cardinali gyereke, egykettőre lecsapnának a pletykalapok, a riporterek pedig nemcsak Simon szüleit, hanem magát Simont is zaklatnák. A kisfiú egy év múlva iskolába megy, az internet pedig nem felejt.

– Nem – felelte Matilda végül rezignáltan. – Ezt én sem akarom.

– Előbb-utóbb úgyis kiderül a dolog – folytatta Henry. – De így legalább lesz néhány hetünk arra, hogy felkészítsük Simont, mielőtt a paparazzók a nyomába erednek.

Ez mind szép és jó, de...

Henry és ő sosem voltak igazi férj és feleség. Csak barátok.

Ennek ellenére azonban jól kijöttek egymással. A férfi azonban most meg sem próbál szembeszállni Enzoval, hanem a jelek szerint hagyná, hogy elmenjenek. Ő és Simon. Tiltakozás nélkül. Hát egyáltalán nem érdekli a dolog?

– Most magatokra hagylak titeket, hogy tisztázzátok a részleteket. – Henry letette a poharát, és az ajtóhoz lépett, mintha már minden el lenne intézve. – Örülnék, ha a dolgozószobám épségben maradna – tette még hozzá, aztán becsukta maga mögött az ajtót, és kettesben hagyta Matildát Enzoval.

A beálló csendben az asszony alig mert levegőt venni. Enzo mintha az egész helyiséget betöltötte volna. Matilda úgy érezte, mintha elszívná előle a levegőt. A férfi átható tekintete idegesítette. Vajon mit gondol arról, hogy Henry ilyen könnyedén lemondott róla?

Nagyon megalázó.

– Úgy tűnik, meghozták helyetted a döntést – szólalt meg végül Enzo.

Jó, elkövetett egy hibát. De most nem futamodhat meg. Simonról van szó, talán elfelejtette?

Nem, és ha megtanult valamit, akkor azt, hogy az Enzo Cardinali-féle ragadozók gátlástalanul kihasználják az áldozataik gyengeségeit, ezért aztán nem szabad gyengeséget mutatnia.

Matilda tehát kihúzta magát, és kihívó pillantást vetett a férfira.

Enzo borostyánszínű szemében cseppet sem meglepő módon diadalittas kifejezés ült. De ezenkívül volt benne még

valami más is, amire Matilda nem számított: ugyanaz az izzó vágy, amely annak idején lángra lobbantotta őt azon a szigeten, és amely az imént a folyosón ismét majdnem magával ragadta.

És nem csak őt. Enzót is.

Nem, nem felejtette el, milyen volt. Ahogy azt sem, hogy neki mekkora hatalma volt a férfi fölött. Hatalma, amellyel talán még mindig rendelkezik, ha van bátorsága felhasználni.

– Ne olyan hevesen! – mondta ezért nyugodt hangon. – Még nem mondtam igent.

Enzo magabiztosan elmosolyodott.

– De igent fogsz mondani, ez egészen biztos. Most menj, és csomagolj össze magadnak és Simonnak! Holnap kora reggel indulunk Milánóba.

4. FEJEZET

Enzo a luxusrepülőgépén ült, és a kisfiút nézte, aki a maga részéről komoly tekintettel figyelte őt.

A fiúcska fekete haja sündisznófrizurát formázott, borostyánszínű szeme pedig tisztán, értelmesen csillogott. A szeplőit az anyjától örökölte, ahogy a karakteres állát is, amelyet most épp olyan dacosan szegett föl, mint Matilda szokta.

Helyes kisfiú volt, ami nem is csoda, hiszen a Cardinalik királyi génjeit örökölte.

Inkább kívánd azt, hogy a királyi gyengeségek elkerüljék.

Enzo elhessegette ezt a kellemetlen gondolatot. Matildára fordította a figyelmét, aki sápadtan és hallgatagon ült a fia mellett. Egész idő alatt egyetlen szót sem szólt még Enzohoz, akinek ez egyáltalán nem volt ínyére, mert túlságosan emlékeztette az anyja szemrehányó hallgatásaira. De ha erőltette volna a beszélgetést, még azt a benyomást kelti, hogy Matilda fájdalmat okoz neki a hallgatásával, pedig szó sincs róla. Persze Matildának nem könnyű, de neki sem volt az, hogy éveken keresztül nem tudott a fiáról.

– Nem kedvellek téged – jelentette ki Simon minden bevezető nélkül.

Matilda láthatóan megdermedt.

– Simon...

– Semmi baj. – Enzo nem várt érzelmeket a kisfiútól, elvégre ő csak egy idegen a számára. – Nem kell kedvelned –

mondta közvetlenül Simonnak. – De attól még az apád vagyok.

Simon meglepően jól fogadta a hírt, hogy az apja hirtelen előbukkant a semmiből, és magával viszi őt meg az anyját Olaszországba. Amennyiben lesz ott medence, nincs kifogása a dolog ellen, jelentette ki.

Simon most néhány pillanatig gondolkodott, komoly arccskája pedig egyszeriben a saját apját juttatta Enzo eszébe.

– Miért nem jöttél hamarabb? – kérdezte a kisfiú.

Enzo Matilda tekintetét kereste, aki elvörösödve sütötte le a szemét. Noha megint farmert és pólót viselt, elragadóan nézett ki ezen a reggelen. A selymes, vörös tincsek tüzes hullámokban omlottak a vállára, Enzónak pedig elég volt egyetlen pillantást vetnie rá, hogy a hatalmába kerítse a vágy. A férfi azonban elhessegette magától az érzést, ahogy a dühöt is, amely a vággyal együtt járt. Enzo Cardinali megfogadta, hogy soha többé nem esik áldozatul az érzelmeinek vagy a vágyainak. Soha többé.

– Azért nem jöttem, mert nem tudtam, hogy van egy fiam. – Miért kellene tekintettel lennie Matilda érzéseire, amikor a nő sem volt tekintettel őrá? – Az anyukád csak tegnap este mondta meg.

A kisfiú még komolyabban elgondolkodott.

– És akkor most már örökre az apukám leszel?

– Igen. – Enzo egyenesen a fia szemébe nézett. – Most már örökre az apukád leszek.

Simon megemészttette a választ.

– Oké – mondta végül. – Henryt néha apunak szólítottam. Most téged is apunak szólítsalak?

Enzo nagyon dühös lett, de nem a kisfiúra. St. George volt az egyetlen apafigura, akit Simon valaha ismert. El tudta képzelni, hogy milyen kellemetlenül érezheti most magát Matilda, de azért olyan nagyon nem sajnálta. Elvégre ő tehet erről az egész bonyodalomról.

– Nem – válaszolta Enzo határozottan. – Félig olasz vagy, úgyhogy papának fogsz szólítani.

– Papà – ismételte Simon, különösen figyelve arra, hogy jól utánozza Enzo kiejtését. Részéről ezzel a dolog el is volt intézve. – Játshatok a telefonodon, mami?

– Ülj vele át oda! – Matilda a kabin másik felében lévő kanapéra mutatott. – Meg kell beszélnem valamit Mr. Cardinalival.

– Vagyis papával – javította ki Enzo, nehogy Matilda egy pillanatra is elfelejtse, ki a kisfiú apja.

Az asszony szeme megvillant, de nem szólt egy szót sem, amíg Simon el nem helyezkedett a kanapén.

– Azt hiszem, ideje lenne elárulnod, hogy mik a terveid – mondta aztán.

Enzo hátradőlt ültében, és fürkésző pillantást vetett a nőre. A szürke pólója csak még jobban kihangsúlyozta Matilda szemének szürkességét, amely ma leginkább egy viharfelhőre emlékeztetett. Igen, igazi szépség még smink nélkül is. A férfi figyelmét pedig az sem kerülte el, hogy a kisfiának rengeteg mindent becsomagolt, magának azonban csak egy utazótáskányi holmit pakolt össze. A jelek szerint így akarta

tudomására hozni, hogy nem áll szándékában kiöltözni a kedvéért, és nem akar sokáig maradni.

Nos, majd ő gondoskodni fog róla, hogy addig maradjon, amíg Simonnak szüksége van rá. Enzo komolyan gondolta, amikor azt mondta, hogy magával hozza őt is, mert a fiának szüksége van valakire, aki közel áll hozzá. És jelenleg az anyja ez a személy – egészen addig, amíg jobban meg nem ismeri őt.

Igen, Enzo elégedett volt a döntésével, hogy Simont és Matildát is magával viszi Olaszországba.

Az elutazásuk előtt még egyszer beszélt St. George-dzsal, és megduplázta az Isola Sacrára tett előző ajánlatát. Most, hogy kiderült, van egy fia is, nem akart kicsinyeskedni. St. George ugyanúgy vita nélkül elfogadta az ajánlatát, mint előző este azt, hogy Matildát is magával viszi Olaszországba. Az, hogy a férfi egy szóval sem tiltakozott, nagyon megdöbbenetette Enzót. Fordított esetben ő nem lett volna ennyire engedékeny.

Ha jobban belegondolt, igencsak... furcsának találta St. George viselkedését.

– Terv? Miféle terv? – kérdezte, miközben elgondolkodó tekintettel fürkészte Matildát.

– Pontosan tudod, hogy értem. Még egyetlen szót sem szóltál arról, hogy mi lesz, miután megérkezünk Milánóba.

– Mert nem kérdezted.

Matilda szeme dühösen megvillant.

Helyes, ez sokkal jobb, mint a hallgatás. Enzo mindig is vonzónak találta az erős nőket... Kár, hogy ez a nő egy másik férfi felesége, mert szívesen felfrissítette volna néhány vele

kapcsolatos emlékét. Elvégre csak szexről van szó. És akkor talán a saját fegyverét fordíthatná ellene, és ő hagyná ott Matildát az ágyban.

– Hát jó. – Matilda összefonta az ujjait az ölében. – Most kérdezem.

– Hogy mi lesz? – ismételte meg Enzo a kérdést. – Simon az én villámban fog élni, amíg mindent elő nem készítenek Isola Sacrán, a szigeten, amelyet ma reggel vettem meg a férjedtől. Utána odaköltözik velem.

Matilda pislogott egyet, ami a vörös szempillájára terelte a férfi figyelmét. Emlékképek jelentek meg a lelki szemei előtt. Ahogy Matilda a strandtörölközön fekszik, és mosolyogva néz föl rá, miközben meztelen vállát simogatja...

– Milyen szigetről van szó?

Enzo megpróbált nem tudomást venni az éles fájdalomról, amelyet az emlék okozott neki.

– Arról a szigetről, amelyet a férjed nem akart eladni, amíg részt nem vettem a nevetséges partiján. Szerencsére gyorsan megfeledkezett a fenntartásairól, amikor megdupláztam az ajánlatomat.

Matildát láthatóan zavarta valami.

– És... és mi lesz velem?

– Hogy érted azt, hogy mi lesz veled?

Enzo tekintete Matilda érzéki ajkára tapadt. Forró, vad és féktelen csókok, amelyek mindkettőjük szenvedélyét szabadjára engedték...

Matilda azonban meredten nézett kifelé az ablakon.

– Nyilván azt akarod, hogy Simonnal maradjak, nem?

– Persze hogy azt akarom. Elvégre ezért vagy itt.

Matilda most egyenesen Enzo szemébe nézett.

– Simonnal kereshetünk magunknak saját szállást. Nem muszáj nálad lalnunk.

Noha a férfi nagyon feldühödött, a szeme sem rebbent. *Dio*, hát ez a nő tényleg jó ötletnek tartja, hogy ebben a kérdésben szembehelyezkedjen vele? Azok után, amit vele művelt? És nemcsak vele, hanem a fiával is? Mert azzal, hogy távol tartotta tőle Simont, a kisfiút is távol tartotta az apjától. Egy gyereknek pedig szüksége van az apjára.

Kár, hogy a tiédre sosem számíhattál, amikor szükséged lett volna rá.

Ez a gondolat csak még jobban felszította Enzo haragját. Nem, az apjára sosem számíthatott. A férfi minden energiáját lekötötte, hogy a megváltozott életkörülményeik miatt érzett dühében meg önsajnálataiban dagonyázott, és a feleségén vezette le a frusztrációját. És Enzón meg Dantén. De amíg a fiatalabb fiúról lepergett mindez, Enzónak nem sikerült felülemelkednie a sérelmein. Ő volt az idősebb. Az örökös. Az ő vállát felelősség nyomta.

Szó szerint.

Jeges borzongás futott végig a hátán, de elhessegette magától az érzést.

Miután elveszítette a trónját, az apja az egész környezetét terrorizálta. Amikor pedig még a felesége is elhagyta, a helyzet tovább romlott. Enzo már nem is létezett a számára.

Amit meg is érdemelt.

Igen, valószínűleg így volt. Ő és az apja kölcsönösen

megérdemelték egymást. Ezt az anyja vágta a fejéhez, amikor a fia beleöntötte a lefolyóba az asszony titkos alkoholkészletét. Ő csak segíteni akart, de az anyja ezt nem így látta.

– Hogy merészelted? – rivallt rá a volt királyné a fiára. – Micsoda önző alak vagy! Ítélsz mások fölött, és mindent kontrollálni akarsz! Pont, mint az apád!

Mindegy... Simon nem érdekelt ilyet, és most csak a fia számít. Enzo megesküdött magának, hogy sosem fog úgy bánni Simonnal, ahogy az ő apja bánt ővele. Sem úgy, ahogy az anyja.

– Nem – mondta ezért határozottan. – Nálam fog lakni. Ahogy te is.

– Belegondoltál már abba, hogy milyen egy gyerekkel együtt élni? A négyévesek nem éppen a visszafogottságukról és a tapintatukról híresek...

– Nem számít. Nálam fogtok lakni. *Basta.*

Matilda dacosan szegte föl az állát, Enzo pedig azon kapta magát, hogy azt kívánja, bárcsak hevesebben tiltakozna, hogy ő...

Hogy ő...?

Dühösen összeszedte magát. Nem szabad hagynia, hogy ez a nő ilyen nagy hatással legyen rá. Annak idején, majdnem öt évvel ezelőtt bepillantást engedett neki a lelke legmélyébe. Ez többé nem fordulhat elő. Különösen most, hogy Matilda egy másik férfi felesége.

Matilda megint félig elfordult tőle, és kinézett az ablakon.

– Előreláthatólag mennyi időre szeretnéd, ha Simon

Olaszországban maradna?

Enzo ezt már alaposan végiggondolta.

– Négy évre. Négy évig veled élt Angliában, úgyhogy most négy évig velem fog élni Olaszországban. Aztán pedig... Nos, majd kötünk egy igazságos megállapodást a felügyeleti jog tekintetében.

Matilda éles pillantást vetett a férfira.

– Négy év?

– Igen. Talán azt hitted, hogy megelégszek néhány héttel, aztán visszaküldöm őt, mint valami nemkívánatos ajándékot?

– De... Egy szót sem beszél olaszul, és senkit sem ismer ott. Anglia az otthona.

– Most majd Olaszország lesz az otthona – felelte Enzo szenvtelenül. – Isola Sacra lesz az otthona.

Matilda arcán esdeklő kifejezés jelent meg.

– Ő még csak egy kisfiú, Enzo. Senkitől és semmitől nem tudott rendesen elbúcsúzni, mert föl sem fogta, hogy már nem tér vissza.

– Amikor az ember gyerek, mindez sokkal könnyebb. Hamarosan semmire sem fog emlékezni.

– Te sem felejtettél el mindent.

Matilda szavai eszébe juttatták Enzónak, hogy annak idején milyen sokat mesélt neki magáról. Az otthona elvesztése miatt érzett fájdmáról, a múltjáról, a gyökereiről. Bepillantást engedett neki a lelkébe.

Dio, sosem lett volna szabad elmondania mindezt.

– Én tizenöt voltam, Simon négyéves. Nem fog emlékezni. Ahogy az öcsém sem emlékszik.

Ez persze nem felelt meg teljesen a valóságnak. Dante tizenegy éves volt, és Enzo tudta, hogy az öccse nagyon is jól emlékszik mindenre. De ennek most semmi jelentősége. Simon tényleg nagyon kicsi még, és ha ő komolyan elkezd vele foglalkozni, hamarosan elfelejti, hogy egyszer angol volt.

A férfi látta, ahogy Matilda szeme megvillan. Jó anya, készen áll arra, hogy a fia érdekeit megvédje. Enzo nagyra értékelte ezt a tulajdonságot. Az ő anyja nem harcolt érte, hanem egyszerűen eltűnt.

Lehet, hogy neki így volt jobb.

Lehet. De most ennek sincs jelentősége. Matildának meg kell értenie, hogy semmi sem tántoríthatja el a szándékától, még az sem, ha ő makacskodni kezd.

Matilda azonban nem kezdett makacskodni, hanem lesütötte a szemét, és az ölében nyugvó kezére szegezte a tekintetét. Enzót hirtelen erotikus emlékek rohanták meg. Ahogy Matilda simogatta őt ezekkel a finom, karcsú kezekkel...

– Sajnálom, Enzo – szólalt meg Matilda rekedt hangon. – Tudom, hogy haragszol. Hibát követtem el, és nem tudom, mit... csináljak, hogy jóvátegyem.

A férfi felvértezte magát a lágy hang ellen, amely olyasmit szólított meg benne, amit hét lakat alatt akart tartani.

– Semmit, csak engedelmeskedj nekem.

Matildának az akaratereje minden cseppjére szüksége volt, hogy uralkodni tudjon magán. Legszívesebben felpattant volna, és kiabálni kezd Enzóval, hogy őt nyugodtan megbüntetheti, de ne a fián töltsse ki a dühét. De nem

mozdult. Már így is éppen elég szörnyű volt a helyzet, egy ilyen kirohanás csak még tovább rontott volna rajta.

Mély levegőt vett, hogy megnyugodjon egy kissé, de Enzo exkluzív borotvaszeszének az illata egy pillanat alatt az emlékezetébe idézte a szeretkezéseiket. Jóságos ég, erre most végképp nem akar gondolni!

Miután egész éjszaka szemhunyásnyit sem aludt, nem volt könnyű felkészítenie Simont az utazásra. Henry barátságosan, de távolságtartóan búcsúzott el a kisfiútól, amit Matilda a körülmények ismeretében meg is értett. Tőle viszont feltűnően hűvösen köszönt el. Se egy biztató szó, se egy baráti ölelés. Csak egy biccentés és egy megjegyzés, hogy majd találkoznak. Matildának úgy tűnt, mintha a búcsú örökre szólna.

A haragjába ismerős fájdalom keveredett. Hirtelen megint az a tízéves árva volt, akit kérdés nélkül a nagybátyja és a nagynénje nyakába varrtak, akik nem sok vigaszt nyújthattak neki, mert maguk is alig boldogultak a tragédia okozta sokkal meg gyásszal. Igen, ellenvetés nélkül magukhoz vették, Matilda azonban tudta, hogy soha nem akartak gyereket, őt pedig végképp nem.

Senkinek sem kellett.

Összeszorította a száját. Nem, nem engedhet teret ezeknek a gondolatoknak. Ezzel nem segít Simonnak, pedig most kizárólag erre kell koncentrálnia. A fia a legfontosabb az életében, és igen, szólnia kellett volna róla Enzónak. De ami történt, megtörtént, mostantól a jövőre kell gondolnia.

Csak a szeme sarkából vetett egy lopott pillantást a vele

szemben ülő, izgató kisugárzású férfira. Enzo méretre szabott öltönyének sötétkék színe felerősítette a szeme különleges borostyánszínét, és kihangsúlyozta sportos alakját. Látszólag hanyagul hátradőlve, az állát lazán a kezére támasztva figyelte Matildát, mint egy ragadozó madár... állhatatos tekintettel és félreérthetetlen vágyakozással.

Matilda nem nézett rá. Előző este az volt a benyomása, hogy a férfi sóvárog utána. Vagy tévedett?

A haragon kívül valami más is eluralkodott rajta, ettől azonban csak még jobban feldühödött. Berzenkedett ezektől az érzésektől. Nem akart a férfi karjai közt eltöltött két éjszakára gondolni. Nem akart ennyire fájdalmasan tudatában lenni a jelenlétének.

– Tehát – törte meg végül Enzo a csendet –, mondj el nekem mindent, amit a fiáról tudnom kell. És ha azt mondom, mindent, *cara*, akkor azt úgy is értem.

Matilda összeszedte magát, és fölnézett.

– Hát jó. Hol kezdjem?

– Mondjuk az elején – javasolta Enzo. – Annál a pillanatnál, amikor megtudtad, hogy terhes vagy, és úgy döntöttél, nem mondd meg nekem.

A jelek szerint a férfi azt sem hagyja, hogy ő akár csak egyetlen pillanatra is megfeledkezzen erről, nemhogy megbocsátaná.

– Rendben.

Matilda bólintott, aztán mesélni kezdett, Enzo pedig többször is belekérdezett. Az asszony számára hamar világossá vált, hogy komolyan gondolta a dolgot, és tényleg

mindent tudni akart a fiáról: az étkezési és alvási szokásairól, a fejlődéséről, a betegségeiről, de arról is, hogy miben tehetséges, és mit szeret csinálni. Enzo őszinte érdeklődésének köszönhetően Matilda fokozatosan ellazult, mert semmiről sem beszélt szívesebben, mint a gyerekééről.

– És te? Dolgoztál valamit? – kérdezte végül a férfi. – Járt Simon bölcsődébe, vagy ilyesmi?

– Nem. Én gondoskodtam róla.

Enzo arca kifürkészhetetlen maradt.

– Nem tanulni akartál? Úgy emlékszem, azt mondtad.

Nem felejtette el? Matilda az első éjszakán minden álmát és reményét megosztotta Enzoval, mert egészen elbódította az érzés, hogy egy ilyen férfi kívánja őt. Nem hitte volna, hogy még most is emlékszik minderre.

– Én... úgy döntöttem, hogy elhalasztom ezeket a terveket. Simon fontosabb volt.

– Ennek ellenére biztosan tudtál volna tanulni. A férjed elég gazdag ahhoz, hogy megfizessen egy jó bébiszittert.

Igen, Henry fel is ajánlotta ezt, de Matilda nem akart élni a lehetőséggel. Az első pillanattól kezdve a fia volt az első a számára.

– Simonnak így volt a legjobb.

Enzo átható tekintettel fürkészte Matildát, akinek az a nyugtalanító érzése támadt, hogy olyan dolgokat fedez fel benne, amelyekről még ő maga sem tud.

– De te tanulni szeretnél volna, ez volt az álmod.

– Mit számít? Simonról akartál többet megtudni, nem rólam.

– Te az anyja vagy, és természetesen hatással vagy rá.

– Tökéletesen elégedett voltam a döntéssel. – Ez még saját maga számára sem hangzott túl meggyőzően. – Tanulni később is tudok, de Simon csak egyszer gyerek.

A szavak elhangzottak, mielőtt még végiggondolhatta volna őket, Enzo arckifejezése azonban elárulta, hogy ezzel csak még jobban tudatosult benne, mit veszített.

Jóságos ég, miért kellett ezt mondania? Persze ez a helyzet már egyébként is kényes, úgysem tudnának minden zátonyt elkerülni.

A férfi megköszöri a torkát.

– Úgy vettem észre, St. George-ot nem igazán rázta meg, hogy el kellett engednie a feleségét. Még csak meg sem csókolt búcsúzól.

– Nem. – Matilda igyekezett nem elárulni, hogy Enzo érzékeny pontra tapintott. – Henry nagyon ódivatú az ilyen dolgok tekintetében. Nem híve a mások előtti érzelemnyilvánításnak.

– Annál furcsább, hogy az Angliába való visszaérkezésed után olyan hamar feleségül vett. Vagy az volt a sietség oka, hogy ne derüljön fény a terhességedre?

Enzo nem tudta, hogy őt már korábban odaígérték Henrynek. Ezt sosem mondta el neki, hanem meghagyta abban a hitben, hogy ő egyedülálló, és a tanulmányai megkezdése előtt nyaralni akart egyet.

Zavartan lesütötte a szemét.

– Mint már mondtam, Henry kezdettől fogva tudta, hogy Simon nem az övé.

– Akkor nagyon szerelmesnek kellett lennie beléd, hogy ennek ellenére is elvett.

Ez lett volna a legmegfelelőbb alkalom arra, hogy Matilda elmondja az igazat. Hogy a házassága csak névleges, és Henryvel mindig is pusztán baráti volt a kapcsolata. Valami azonban dacosan tiltakozott benne ezellen. A házassága nem tartozik Enzo-ra. Semmi köze hozzá, hogy miért ment feleségül Henryhez. A második és egyben utolsó éjszakájukon a karib-tengeri szigeten, amikor a csillagos ég alatt megosztották egymással a jövőre vonatkozó álmaikat és reményeiket, Enzo arról beszélt, hogy vissza akarja állítani az elveszett királyságát. Természetesen tisztában volt azzal, hogy az ősei szigetére nem tarthat igényt, ezért valahol máshol akart fölépíteni magának egy kis birodalmat, vagyis egy új otthon. Feleséggel és gyerekekkel. Családdal. Még azt is megmondta Matildának, milyennek képzeletben az ideális feleséget: erősnek, szenvedélyesnek, bátornak és szépnek. Olyan nőnek, aki tudja, mit akar. Aki egyenrangú társa lehet; királyné a király mellett.

Más szóval nem olyannak, amilyen ő volt.

Matilda akkor meggyőzte magát arról, hogy jobb lesz, ha tartja magát az ígéretéhez, és hozzámegy Henryhez, mert ezek a szavak azóta is túskeként fúródtak a szívébe.

Egyik sem illett rá. Ő árva volt, aki senkinek sem kellett, akit a nagynénje meg a nagybátyja továbbadott Henrynek, és akit Henry most továbbadott Enzónak.

– Igen, nagyon szerelmes volt belém – mondta végül Matilda, miközben kihívóan a férfi szemébe nézett. – Alig

várta, hogy elvegyen.

Enzo szeme megvillant.

– És? Az ágyban is ilyen féktelen volt?

5. FEJEZET

– Ehhez semmi közöd – felelte Matilda hűvösen. – Az egész házasságomhoz nincs semmi közöd. Itt kizárólag Simonról van szó, nem rólam.

A férfi hosszú pillanatokig fürkésző tekintettel meredt Matildára, aki azt hitte, már nem bírja sokáig elviselni a feszült hallgatást, aztán hirtelen elővette a telefonját a zsebéből, és a képernyőre szegezte a tekintetét.

– Mindent elő kell készítenem Simon érkezésére. Mondd meg, mire van szüksége!

Matilda a legszívesebben már nem is szólt volna a férfihoz, de az nem lett volna fair Simonnal szemben. Tehát megadott neki minden információt.

Enzo szó nélkül bólintott, aztán felállt, és a kabinban fel-alá járkálva telefonálni kezdett olaszul.

Matilda megpróbálta összeszedni a gondolatait, és kitalálni, hogy mi legyen a következő lépése, de ez végtelenül nehéznek bizonyult Enzo közelében, akinek a jelenléte mintha az egész kabint betöltötte volna. És ez egészen Milánóig így lesz. A férfi már le sem ült a landolás megkezdéséig, hanem folyamatosan telefonált. Matilda újra és újra azon kapta magát, hogy a mély hangja dallamát hallgatja, az út végén pedig úgy érezte magát, mintha kifacsarták volna.

Simon persze alig bírt nyugton megülni a fenekén az izgalomtól, a landolás után pedig egészen meg is feledkezett róla, hogy nem kedveli Enzót. Izgatottan ugrált a férfi mellett,

és kérdésekkel bombázta, miközben a várakozó limuzinhoz vezették őket. Matilda megpróbálta lenyugtatni a kisfiát, mert félt, hogy az apja idegeire megy, de Enzo leintette.

– Hagyd csak! Azt kérdez tőlem, amit csak akar – mondta, és tényleg minden figyelmét Simonnak szentelte.

Henry sosem törődött vele ilyen odaadóan. De hát Henryt természetesen sosem érdekelte annyira a kisfiú. Matilda Simon születése óta most érezte magát először... fölöslegesnek.

És ha Enzónak igaza van? Ha Simonnak egyáltalán nem fog hiányozni Anglia? Ha nem fog hiányozni neki Henry? Ha úgy beilleszkedik Olaszországban, mintha ott született volna? Ha többé nem is akar majd hazamenni?

Matildán eluralkodott a pánik. Enzo négy évet mondott. Ennyi ideig akarja magánál tartani a fiát Olaszországban. Persze bíróság elé vihetné az ügyet, de azzal kitenné Simont a médiafelhajtásnak. És az ehhez szükséges pénzt is magának kellene előteremtenie, mert Henry már közölte, hogy ebben ne számítsen a támogatására.

Más szavakkal nem maradt más lehetősége, mint Olaszországban maradni, hogy a fia közelében legyen, vagy egyedül hazamenni Angliába, és csak látogatóba jönni Simonhoz. Mindkét lehetőség borzasztónak tűnt. Olaszországban idegen, nem ismer senkit Enzón kívül, nem beszéli a nyelvet, és nincs semmi végzettsége, hogy munkát keressen. Teljesen magára lesz hagyatva.

Már megint nem kell senkinek.

Nem! Hogy képes ennyire belemerülni az önsajnálatba!

A kisfiának szüksége van rá, akkor is, ha most teljesen rabul ejtette őt az újonnan megtalált apja. Érte még egy kis magányosságot is hajlandó elviselni, amennyiben négy évig vele kell élnie Olaszországban.

És mi lesz Henryvel?

Ezt is meg kell gondolnia. A férfi vajon dühös lenne, ha ő úgy döntene, hogy Olaszországban marad? Elvégre azért vette feleségül, mert szeretett volna maga mellé egy társat. Vajon elfogadná, ha ő csak bizonyos időközönként látogatná meg? Vagy visszakövetelné a pénzt, amelyet a nagynénjének és a nagybátyjának adott a házasságért cserébe?

Nem, az nem az ő stílusa. Habár Matilda arra sem számított, hogy tiltakozás nélkül elengedi őt Enzóval Olaszországba.

Simon az új benyomásoktól elragadtatottan mutogatott kifelé a limuzin ablakán, és folyamatosan kérdésekkel bombázta Enzót, amelyeket a férfi türelmesen meg is válaszolt. Noha alig tizenkét órája tudott Simon létezéséről, már most sokkal szeretetteljesebben viselkedett, mint Henry valaha. Henry St. George mindig kedves volt a kisfiúhoz, de a három lépés távolságot megtartotta tőle.

Enzo azt mondta, hogy Simonnak szüksége van az apjára.

Matilda gyorsan visszapislogta a könnyeit. Hát persze hogy szüksége van rá! Hiszen azért is vannak itt, hogy a kisfiú megismerhesse az apját. Hát nem a saját bőrén tapasztalta meg, milyen fájdalmas dolog szülők nélkül felnőni? Miként is gondolhatta akár csak egy pillanatilag is, hogy egyedül hagyja Simont Olaszországban, és visszatér Henryhez? Nincs más választása, mint maradni.

Miközben tudatosult benne ez a felismerés, hirtelen rádöbbsent, hogy kifelé tartanak a városból.

– Azt hittem, Milánóban laksz.

– Ez igaz. Több ingatlanom is van a városban, de te és Simon a villámban fogtok lakni a városon kívül. – Enzo a kisleányra nézett. – Ott van egy saját parkom igazi erdővel, ahol kedvedre játszhatasz.

– És medence is van? – Simon szeme reménykedve felcsillant.

– Igen, persze. Medence is van.

– Mami! Van medence is! – A kisleány elragadtatott tekintettel nézett az anyjára. – Fürödhetek benne?

Egy park. Egy erdő. Egy medence. Hogy is versenyezhetne ő ezzel?

– Hogyne. – Matilda mosolyt erőltetett az arcára. – Micsoda szerencse, hogy a fürdőnadrágodat is becsomagoltuk, nem?

Simon azonban már nem figyelt rá, hanem további kérdésekkel bombázta Enzót. Hogy van-e ott ló is? Vagy kutya? És hogy lehetne-e saját kiskutyája?

Matilda szíve összeszorult. Nem érezte jobban magát akkor sem, amikor jó félórával később kinyílt előttük Enzo birtokának kovácsoltvas kapuja, a limuzin pedig végighajtott a gyönyörű fákkal szegélyezett behajtón a festői patríciusvilla felé, amely halvány okkersárga színben pompázott.

A park ugyanolyan makulátlan és elragadó volt, mint a ház, amelyet minden luxus ellenére egyszerűen rendeztek be. A gondosan kiválasztott, drága antikvitások így érvényesültek igazán, és érdekes kombinációt alkottak néhány modern

darabbal. Ami a technikai felszereltséget illetve – tévé, zenelejátszó, internet, biztonság- és háztartástechnika –, Enzo villája haladt a korrall.

Simon el volt ragadtatva a gyerekszobájától. A helyiségben volt egy hatalmas, baldachinos ágy, egy óriási játékosláda, és csodálatos kilátás nyílt belőle a parkra, az erdőre és a beígért medencére. Matilda figyelmét azonban nem kerülte el, hogy Enzo néhány igazán személyes holmit is ideszállíttatott a fiának. Így az ágy közepén ott trónolt a kisfiú kedvenc plüссе, egy zsiráf, amelyet a nagy izgalmak közepette Henrynél felejtett, az egyik komódon pedig ott díszelgett a kedvenc legóúrhajója.

Simon ujjongva vetette rá magát a zsiráfra, Enzo pedig lassabban, de láthatóan elégedetten követte őt.

– Signora St. George? – Maria, a házvezetőnő, aki a megérkezésükkor köszöntötte őket, Matildához fordult. – Jöjjön, megmutatom a szobáját!

Matilda vonakodva követte a barátságos asszonyt. Szívesebben maradt volna a kisfiával, hogy megbizonyosodjon róla, jól van-e – és hogy nem felejtí el őt ebben az új csodavilágban.

A késő nyári nap sugarai beragyogtak a folyosó magas ablakain, és meleg fénybe vonták a hűvös járólapot borító drága szőnyeget, valamint a fehérre meszelt falakon lógó festményeket. Enzo azt mondta, hogy semmi kifogása azellen, ha ő is a villájában lakik Simonnal. De akarja ő ezt egyáltalán?

Majdnem ugyanolyan lesz itt, mint Henryvel élni. Hol itt a probléma?

A szobája gyönyörű volt, egy tágas helyiség magas ablakokkal, pasztellkék falakkal és egy fehér drapériákkal borított, antik baldachinos ágygal. A fehér kanapén a kék minden elképzelhető árnyalatában pompázó selyempárnák heverték. A hatalmas komód tágas fiókjaiban Matilda gondosan összehajtogatva megtalálta azt a néhány ruhadarabot, amelyet magával hozott... Más, drága ruhadarabok mellett, amelyek nem az övéi voltak, de a jelek szerint a méretük pont megfelelt. Ez egy kissé bosszantotta.

A szomszédos fürdőszobában ugyanez volt a helyzet: a saját pipereholmiját gondosan elrendezték, kiegészítve őket mindenféle luxustermékkel. Matilda elgondolkodva ment vissza a hálószobába. Mit szóljon ehhez? Ezt a sok holmit nyilvánvalóan Enzo vásároltatta. Neki.

Lassan leereszkedett a művészien hímzett fehér ágytakaróra, közben pedig megrohanták a fájdalmas emlékek arról a napról, amikor a nagynénje és a nagybátyja bevezették őt a szobába, ahol attól kezdve laknia kellett. A szobában nem volt sokkal több minden, mint amit magával vitt a bőröndjében. A nagybátyja és a nagynénje nem vesződtek azzal, hogy személyesebbé varázsolják a helyiséget, amely így alig különbözött egy vendégszobától.

Enzo azonban ruhákat és pipereszerket is vásároltatott neki. Ezek persze nem olyan személyes holmik, mint a zsiráf és az úrhajó a fia számára, de akkor is. Legalább gondolt rá. És abból indult ki, hogy ő is a villában fog lakni. Vele és a fiával.

Matilda nem tudta, mire vélje ezt.

– Mindened megvan, amire szükség lehet?

Enzo mély hangja visszarántotta a lányt a valóságba. A férfi hanyagul az ajtófélfának támaszkodott, és figyelmes, de kifürkészhetetlen tekintettel nézte őt.

– Igen. – Matilda fölállt. – Azt hittem, minden szükséges dolgot magammal hoztam, de úgy látszik, tévedtem. A fiókokban rengeteg pluszholmi van.

– Mind a tiéd. Simonnal akarsz maradni, ami azt jelenti, hogy egy darabig itt leszel.

– Négy évig, ha jól értettem.

A férfi megvonta a vállát.

– Rajtad múlik.

Látványos érdektelensége bosszantotta Matildát.

– Ehhez talán a férjemnek is lesz majd egy-két szava – mondta kihívóan.

– Gondolod? – felelte Enzo gúnyos hangon. – Nekem nem ez volt a benyomásom.

Matilda elvörösödött, de mindent megtett, hogy eltitkolja, mennyire kellemetlenül érzi magát.

– Úgy veszem észre, nagyon érdekel a házasságom. Mégis miért?

– Tisztán tudományos célból. A St. George-dzsal való kapcsolatod kihatással volt a fiamra.

– Henry mindig nagyon jó volt...

– Ezt nem is vonom kétségbe – vágott közbe Enzo. – De hogy bánt veled? A szülők kapcsolata hatással van a gyerekekre... Legyen az szeretetteljes, távolságtartó vagy akár erőszakos. – A férfi fürkésző tekintettel nézett Matildára. – Ezért akarom tudni, hogy milyen a házasságod St. George-

dzsal.

Add meg neki, amit hallani akar, különben sosem hagy fel a kérdezősködéssel!

Ha most megmondaná az igazat, akkor egyszer és mindenkorra maga mögött tudhatná ezt a problémát. De akkor be kellene vallania, hogy csak a nagybátyja és a nagynénje kedvéért ment hozzá Henryhez. A pénze miatt. Hogy Henry gyakorlatilag megvásárolta őt, mert társaság kellett neki, nem feleség. Hogy Henry biztosította őt, hogy tényleg kedveli – hogy aztán abban a pillanatban lemondjon róla, amikor Enzo botránnyal fenyegetőzött...

– Szeretetteljes a házasságunk. – A hazugság könnyebben kicsúszott a száján, mint gondolta volna. – Henry fülig szerelmes volt belém, és viszont. Simont mindig is közös gyerekként kezeltük.

Enzo szeme megvillant.

– De nem tiltakozott, amikor azt mondtam, hogy magammal hozlak. És még csak meg sem csókolt búcsúzóul.

Matilda dacosan nézett Enzóra.

– Henry nagyon visszafogott ember. Nem híve a közönség előtti érzelemnyilvánításnak. És miért kellett volna tiltakoznia? Tudja, hogy úgylis visszatérek hozzá.

– És azt hogy képzeled el? Ha egyszer a fiad itt fog élni?

A férfi már-már megvető hangja feldühítette Matildát. Igen, hibát követett el, amikor eltitkolta Enzo elől a fia létezését. De az elmúlt négy év, amelynek során szép és nyugodt otthont biztosított a kisfiának, nem volt hiba.

– Majd megtalálom a módját – válaszolta jeges hangon. –

De ez sem téged nem fog érinteni, sem Simont.

– Nagyon is érint minket, ha minden hétvégén Angliába repülsz, hogy ágyba bújj a férjeddal.

– Miért? – kérdezte Matilda gondolkodás nélkül. – Talán féltékeny vagy? Ugyan már, Enzo, majdnem öt év eltelt azóta!

6. FEJEZET

Itt van hát. Az ő házában. Itt áll a szoba közepén, amelyet előkészítettett neki. Finom vonású arcát selymes loknik keretezik, amelyek aztán hullámokban omlanak le a vállára. A tűzvörös szín Matilda forró temperamentumára emlékeztetett, de a kifejező szürke szempár hidegen csillogott.

És a férjéről beszél. Hogy mennyire szerelmesek voltak egymásba. Ennek nem lenne szabad hatással lenni rá, de Enzo nem tagadhatta, hogy éktelenül dühítette a dolog.

Mit érdekli őt, hogy Matilda szereti a férjét? A személyes tapasztalatai már úgyszólván megtanították arra, hogy ne higgyen az olyan dolgokban, mint a szerelem. És mi köze neki ahhoz, hogy St. George még csak meg sem csókolta a feleségét búcsúzóul? Egyáltalán miért figyelt fel erre? Neki aztán mindegy, hogy Matilda Olaszországban marad-e, vagy sem, amíg a hiánya nem érinti rosszul Simont.

De egyszerűen nem tudta figyelmen kívül hagyni, mennyire elöntötte az indulat. Ahogy a nő ott állt látszólag teljesen hűvösen és nyugodtan... Enzo a legszívesebben megrázta volna.

Féltékeny lenne?

Önkéntelenül is ökölbe szorította a kezét. Lehetetlen. Hiszen nincs semmi alapja arra, hogy féltékeny legyen. Matildának igaza van. Majdnem öt év telt el a szigeten együtt töltött két éjszakájuk óta, miért érdekelné őt egyáltalán ez az

egész?

– Nem vagyok féltékeny – szólalt meg végül jeges hangon, bár egy kicsit kellemetlenül érezte magát, amiért hazudott. – És tökéletesen hidegen hagy, hogy mit művelsz a férjeddal. Engem kizárólag Simon érdekel.

– Mintha nekem bármi más fontosabb lenne! – válaszolta Matilda hevesen.

Aha. Mégiscsak sikerül kibillentenie őt a nyugalmásból?

– Kivéve, amikor arról volt szó, hogy beszélj neki az apjáról – szúrta oda Enzo szándékosan.

Ő is fájdalmat akart okozni Matildának.

– Nem – ellenkezett az asszony büszkén. – Akkor is az ő érdekét tartottam szem előtt.

– Hazugság! Csak magadra gondoltál.

Matilda elvörösödött, de állta Enzo tekintetét.

– Lehet. Lehet, hogy akkor tényleg magamra gondoltam. De mindent, amit tettem, érte tettem – jelentette ki teljes meggyőződéssel.

Hogy ez megfelelt-e az igazságnak, vagy sem, azt a férfi nem tudta, de világos volt a számára, hogy Matilda ebben a hitben él. Kezdett visszatérni a tisztelet, amelyet egykor ez iránt a nő iránt érzett, ugyanakkor rá egyáltalán nem jellemző módon egy kissé elbizonytalanodott.

Hát nem tanult semmit? Csak egy kicsinyes alak tölti ki egy nőn a frusztrációját.

Egy kicsinyes alak, milyen az apja volt? Igen, az apjának az volt a legnagyobb baja, hogy képtelen volt uralkodni magán. Hagyta, hogy az érzelmei irányítsák. Enzo ezzel szemben

szigorú önfegyelmet gyakorolt, mert semmiképpen sem akart olyanná válni, amilyen Luca Cardinali volt. A dühét, az egoizmusát, a becsvágyát és minden mást, amit az anyja a szemére vetett, a birodalma felépítésére fordította. Elképesztő sikerrel. Most ugyanezeket az energiákat a következő projektjébe fekteti: otthont kell teremtenie saját magának és a fiának.

Nem szabad Matildán kitöltenie az indulatát.

És nem hagyhatja, hogy a nő ilyen hatással legyen rá. Nem engedheti, hogy a haragja, amiért ennyi évet elveszített a fiával, eluralkodjon rajta. Ahogy azért sem dühönghet, amiért Matilda annak idején csak úgy elhagyta őt. Ezeknek a dolgoknak nincs jelentőségük a számára. Hűvösnek és szenvtelennek kell lennie. Távolságtartónak. Fegyelmezettnak.

– Helyes – szólalt meg tehát nyugodt hangon. – Addig maradsz itt a villában, ameddig csak szeretnél, én pedig gondoskodni fogok róla, hogy mindened meglegyen.

– Köszönöm – válaszolta Matilda szintén hivatalos hangon.

– Tényleg szívesen itt maradnék Simonnal, ha neked is megfelel.

– Ez csak természetes. – Enzo ellökte magát az ajtófélfától, amelynek eddig nekitámaszkodott. – A férjedre azonban nem szívesen terjeszteném ki a vendégszeretetemet, ha esetleg meglátogat.

Matilda olyan meglepetten pislogott, mintha ez a lehetőség eddig fel sem merült volna benne, amit Enzo rendkívül furcsának talált. Hát nem vágyik rá, hogy együtt legyen a

férjével? Hogy szeretkezzen vele? Különösnek tűnt annak ismeretében, hogy Matilda milyen érzéki és szenvedélyes nő.

– Nem – felelte most Matilda rekedt hangon. – Nem is kell. És én is ezt várom el tőled. Tartsd távol a... barátnőidet a fiunktól.

A fiunktól...

Vajon miért villanyozta föl annyira, hogy Matilda így fogalmazott? Enzo elhessegette a gondolatot, és inkább egy másik szóra koncentrált: barátnők. Természetesen lesznek még nők az életében, csak azért, mert már apa, nem fog úgy élni, mint egy szerzetes. Ezenkívül mindig is úgy tervezte, hogy egyszer megnősül, és családot alapít.

Első körben természetesen távol fogja tartani Simontól a potenciális menyasszonyokat, amíg meg nem találja a legmegfelelőbbet. De most legelőször is meg akarja ismerni a fiát.

– Ez magától értetődik – válaszolta ezért. – Előbb-utóbb persze megnősülök, Simon pedig meg fogja ismerni a jövődöbéli feleségemet, aki úgy fogja kezelni őt, mintha a sajátja lenne.

– A jövődöbéli feleséged?

– Miért vagy meglepve? Biztosan emlékszel még rá, hogy mit mondtam azon az éjszakán a tengerparton, amikor a tűz mellett feküdtünk.

Jobb meggyőződése ellenére Enzo mindkettőjük emlékezetébe idézte azt az éjszakát.

Matilda elfordította a tekintetét.

– Igen, emlékszem.

A férfi akkor egészen pontosan felvázolta, hogy mit vár a leendő partnerétől. Túlságosan is pontosan. Egy egész listányi tulajdonságot felsorolt... Minden olyan tulajdonságot, amelyet Matildában látott.

A lány azonban másnap reggel mégis elhagyta.

„Pontosan olyan vagy, mint az apád, Enzo. Túl mohó.”

Ezt az anyja mondta neki azokban a sötét hónapokban, amikor száműzetésbe kényszerültek. Akkoriban látta, hogy az anyja mennyire boldogtalan, és megpróbált neki valahogy segíteni. Kitakarította a lakásukat, virágot hozott, és gondoskodott Dantéről, hogy az asszonymak legyen egy kis ideje saját magára. De ez sem segített.

„Nem tudom, mit akarsz tőlem. Akármit akarsz is, én nem tudom megadni neked.”

„Túl sokat akarsz. Pont, mint az apád.”

Öt évvel ezelőtt azon a szigeten is túl sokat akart. Túl sokat követelt Matildától. És ezzel elijesztette őt. Semmit sem lett volna szabad mondania.

A feszült csendben a múlt sötét árnyékként vetült rájuk. Enzo valójában már menni készült, de képtelen volt levenni a szemét Matildáról. Valahogy másmilyen volt, mint annak idején, a szigeten: nyugodtabb és lényegesen visszafogottabb. Leszámítva azt az egy pillanatot még Angliában, amikor kikelt ellene. A férfi akkor megint látta felvillanni Matilda régi énjét, azt a szenvedélyes temperamentumot, amelyről tudta, hogy benne lakozik. Ez azonban most olyan tűz volt, amely mintha egy üvegfal mögött égett volna: lángolóan fényes, de hideg.

És ez egyáltalán nem tetszett Enzónak.

– Egykor azt hittem, te leszel az – szaladt ki a száján, mielőtt még végiggondolta volna.

– Kicsoda?

– A jövődöbéli feleségem.

Matilda földbe gyökerezett lábbal állt, félig elfordított arca pedig olyan volt, mint egy maszk. A feszült tartása azt a benyomást keltette a férfiban, hogy megbántotta, bár fogalma sem volt róla, hogy mivel. Ha Matilda annak idején vágyott volna rá, hogy a felesége legyen, nem ment volna el. De elment. Az ő döntése volt, nem Enzóé. Tehát saját magának köszönheti, ha most megbántva érzi magát.

Csakhogy ez a gondolat furcsán hamisan csengett a férfi számára, mintha valamiféle önigazolás lenne. És ez sem tetszett neki.

Anélkül, hogy meggondolta volna, mit csinál, tett néhány lépést a másik felé.

Matilda nem mozdult. A nap sugarai lángoló tengerre változtatták vörös hajkoronáját. Enzót hatalmába kerítette a vágy, hogy megérintse a selymes tincseket, és az ujjá köré csavarja a fürtöket.

De nem érintheti meg őt. A kezét sem teheti vigasztalóan a vállára. Csak a szavak maradtak... hogy kifejezze a dühét, és még jobban megbántsa őt.

Kicsinyes alak.

– De te hirtelen eltűntél. – A férfi maga sem tudta, miért nem engedi el a témát. – Elutaztál, mielőtt jobban megismerhettük volna egymást.

Matilda lassan feléje fordult, hogy aztán szorosan

összepréselt szájjal és hűvös tekintettel nézzen föl rá. Enzo a legszívesebben beletúrt volna a ragyogó hajkoronába, és addig csókolta volna az érzéki száját, amíg az készségesen meg nem nyílik előtte. De erre még gondolnia sem szabad, már csak azért sem, mert ez a nő egy másik férfi felesége.

– Persze hogy elutaztam – szólalt meg Matilda bosszantóan hűvös hangon. – Ugyanis nem akartam a feleséged lenni. Ez lett volna az utolsó dolog, amire vágytam.

A férfi talán hitt volna neki, de Matilda szeme, az egész testtartása másról beszélt. Tehát hazudik. Annak idején az eltűnésével mindkettőjüket megfosztotta attól, ami lehetett volna. Aztán meg a fiától fosztotta meg.

Közömbösnek kellene lennie Matilda iránt. Ehelyett, mielőtt még visszafoghatta volna magát, kinyújtotta a kezét, és a tenyerébe vette az asszony állát. Matilda megdermedt, és tágra nyílt szemmel nézett föl rá, ő pedig hirtelen csak arra tudott gondolni, milyen selymes az asszony bőre, milyen érzéki és csábító az ajka, és hogy mennyire szeretné megcsókolni.

És hogy mennyire szeretné megbüntetni azért, amiért elhagyta őt, és amiért eltitkolta előle a fia létezését.

A levegő szinte szikrázott kettőjük között. Matilda hangosan és kapkodva vette a levegőt. A pupillája kitágult, a szeme pedig elsötétedett a vágytól.

Enzo tudta, hogy el kellene engednie. Nincs joga így megérinteni őt. Mégsem volt képes uralkodni magán, muszáj volt végigsimítania a hüvelykujjával Matilda állán.

– Nem szabad hazudnod, *cara* – mondta rekedt hangon. –

Már csak azért sem, mert pontosan tudom, miként vehetek rá arra, hogy igazat mondj.

Matilda nem húzódott el, és állta a férfi tekintetét.

– Mégis hogyan?

Micsoda kihívás! Enzo készen állt arra, hogy elfogadja. Úgy kívánta ezt a nőt, mint még soha senkit. Matilda nem tiltakozna, hanem készségesen odaadná magát neki, fékevesztetten és szenvedélyesen, mint annak idején azon a szigeten.

Csakhogya ezt nem teheti meg. Matilda már egy másik férfi felesége. Ezt a határt sosem lépné át.

– Bárcsak megmutathatnám, de nem lehet. – Enzo leengedte a kezét, és kényszerítette magát, hogy hátrébb lépjen. – Te már férjnél vagy, ha esetleg megfeledeztél volna róla.

Matilda elvörösödött.

– Nem feledkeztem meg róla – felelte rekedt hangon, miközben továbbra is a férfi ajkára szegezte a tekintetét. – Csak próbára akartalak tenni.

Próbára tenni? És mégis mit akart kideríteni? Ha tovább ingerli őt, akkor előbb-utóbb az ágyban kötnek ki. Mielőtt eljutnának eddig a pontig, és mielőtt olyat tenne, amelyet később megbán, Enzo sarkon fordult, és faképnél hagyta Matildát.

Matilda számára kízó lassúsággal teltek az elkövetkezendő napok. Enzo már reggel elhagyta a villát, nyilván azért, hogy beutazzon Milánóba, a cége székhelyére, és csak este tért vissza.

Az ember azt hihette volna, hogy már meg is feledkezett a fiáról. Ám Matilda, amikor mindjárt első nap korán reggel felkelt, hogy gondoskodjon Simonról, a konyhában találta őt az apjával. A reggelizőasztalnál ültek, tojást és pirítóst ettek, amelyet Enzo készített el, és versenyautókról, lovakról, valamint a medencéről beszélgettek.

Matilda szúrást érzett a szíve táján, hogy apa és fia rövid idő alatt ilyen közel kerültek egymáshoz, de nem akarta zavarni őket, ezért visszafeküdt az ágyába. Aludni persze már nem tudott. Folyton hallani vélte azt a meleg hangot, ahogy Enzo Simonnal beszélt, és amely tiltott emlékeket idézett fel benne.

Már egyáltalán nem kételkedett abban, hogy Enzót őszintén érdekli a fia, és tényleg meg akarja ismerni őt. Ennek tulajdonképpen örülnie kellett volna, ő azonban csak büntudatot érzett.

Mivel Enzo az elkövetkezendő napokban is a fiával reggelizett, Matildának jutott némi ideje magára is. Hogy valamivel elfoglalja magát, ismerkedni kezdett a villával. Volt mit felfedezni: egy lenyűgöző könyvtár, ősök képei a falakon... Enzo nem mesélt sokat a családjáról, csak annyit mondott, hogy van egy öccse.

Persze már rég fel kellett volna hívnia Henryt, hogy legalább azt közölje a férjével, mi lesz vele és Simonnal a továbbiakban, de nem tudta rávenni magát. Leginkább azért nem, mert fogalma sem volt, mit mondjon. Magától értetődő, hogy Olaszországban fog maradni a fiával, de ez vajon milyen hatással lesz a házasságára?

A lelke legmélyén attól félt, hogy Henry dühös lesz, amiért

megszegte a szavát, és ragaszkodni fog ahhoz, hogy Angliában maradjon. Azonban ha őszinte akart lenni magához, be kellett ismernie, valójában attól félt, hogy a férfi megvonja a vállát, és egyszerűen csak tudomásul veszi a döntését. Mintha semmi köze nem lenne hozzá.

Mintha ő már nem is kellene neki.

Neki talán nem. De Enzónak igen.

Ez a gondolat nem hagyta nyugodni Matildát.

Ostobaság volt tőle, hogy megbántódott, amikor a férfi nősületről kezdett beszélni, és még azt is kijelentette, hogy annak idején őt akarta feleségül venni. Ez tényleg fájt.

Mert amikor annak idején Enzo felsorolta, milyen tulajdonságokat vár el a jövőbelijétől, neki meg sem fordult a fejében, hogy talán róla beszél. Őróla még soha senkinek nem volt ilyen jó véleménye. Enzónak miért lett volna?

És mivel ez annyira fájt neki, önvédelemből és daczból azt mondta, hogy amúgy sem akart volna soha hozzámenni. Aztán a lélegzete is elállt, amikor Enzo megérintette. A férfi tekintetében fellobbanó tűz olyan szenvedélyt szított fel a bensőjében, amelyet túlságosan régóta fojtott el magában. Hirtelen tudatára ébredt, milyen magányos volt a hosszú évek során, és hogy mennyire vágyott egy kis gyengédségre. Azóta ugyanis senki nem érintette meg így.

Te nem arra vágysz, hogy csak úgy akárki megérintsen. Te őt akarod.

Hogy elterelje a figyelmét ezekről a gondolatokról, Matilda annyi időt töltött Simonnal, amennyit csak tudott, miután

Enzo elment hazulról. A titkos remény, hogy Henry esetleg majd jelentkezik nála, nem vált valóra. Minél tovább tartott a sokatmondó hallgatás, Matilda annál magányosabbnak és elhagyatottabbnak érezte magát.

Egyvalamit azonban megtanult az Enzóval történekből: semmi jó nem származik abból, ha az ember félelemből nem cselekszik. Így aztán az Olaszországba érkezésük utáni ötödik napon összeszedte a bátorságát, és felhívta Henryt. Miután lefektette Simont, elhelyezkedett a könyvtár egyik kényelmes kanapéján, és bepötyögte a számát.

A telefon kicsöngött néhányszor, mielőtt a férfi felvette.

– Matilda? – Henry hangja jókedvűen csengett, a háttérből pedig zene, beszédfozlányok és nevetés hallatszott. – Már kérdeztem is magamtól... Hogy van Simon?

– Jól.

– És te? Mikorra várhatlak?

Matilda nyelt egyet.

– Nos, ez a probléma. Enzo egy darabig itt akarja tartani Simont Olaszországban.

– Értem. – Henry hangja nem árulkodott semmilyen érzelemről. – Számítottam valami ilyesmire. Cardinali nem olyan férfi, aki könnyen feladja.

– Nem – értett egyet Matilda.

– És te? Te is Olaszországban maradsz? – kérdezte Henry szinte csak úgy mellékesen.

– Aligha van más választásom. – Matilda igyekezett nem kimutatni, mennyire meg van bántva. – Természetesen bíróság elé citálhatnám...

– Azt semmiképp se csináld! – vágott közbe Henry. – Nem szabad kitennünk magunkat és Simont egy ilyen botránynak. Boldog a kisfiú?

– Igen, az – felelte Matilda őszintén.

– Akkor ott van, ahová tartozik.

Matilda mély levegőt vett.

– És... mi van velünk?

– Velünk? – A kérdés a jelek szerint meglepte a férfit. – Ja, értem. Mit szeretnél?

Tényleg őrá akarja testálni a döntést? Hát még annyit sem jelent neki, hogy véleményét formálja?

Nem szerelemből vett el téged, te ostoba. Mit akarsz tőle?

Hogy legalább sajnálja, hogy ő Olaszországban marad. Hogy megkérje, térjen haza. Megerősítést akart kapni, hogy az a majdnem öt év, amelyet együtt töltöttek, jelentett valamit, még akkor is, ha csak baráti volt a viszonyuk.

– Fogalmam sincs, Henry – mondta rekedt hangon. – Elvégre házasok vagyunk. Úgy értem, te is így akartad.

A férfi néhány pillanatig hallgatott.

– Igen – mondta végül. – De egy kicsit nehéz úgy házasnak lenni, hogy te Olaszországban maradsz. Különösen akkor, ha a házasság amúgy sem volt igazi.

– Hogy érted?

Henry felsóhajtott.

– Nézd, tudom, hogy valójában egyáltalán nem is akartál hozzám jönni. A nagybátyáért és a nagynénédért tetted, amit nagyra értékelek. De... talán ideje lenne keresned valakit, aki a te korosztályodhoz tartozik.

– Tehát... már nem kellek neked?

– Mattie – mondta a férfi lány hangon. – A mi házasságunk sosem erről szólt. Baráti kapcsolatot akartunk, és ezt meg is kaptuk. Viszont be kell vallanom, hogy azóta talán megváltoztak az elképzeléseim.

Miért fáj ez ennyire? Hiszen nem is szerette Henryt.

– Tényleg?

– Én... megismerkedtem valakivel – vallotta be a férfi habozva. – Egy korombeli asszonnyal. Jól megértjük egymást, és nagyon kedvelem.

– Ó! – Ehhez most mit szóljon?

– Szóval talán ideje lenne véget vetnünk a mi kis megállapodásunknak – folytatta Henry határozott hangon. – Öt éven keresztül nagyon jól megvoltunk, de azt hiszem, most már mindkettőnknek másra van szüksége. Te új irányt akarsz szabni az életednek, és én is ezt tervezem. Bízd csak rám a részleteket! – tette még hozzá, mielőtt Matilda válaszolhatott volna. – Felhasználok a kapcsolataimat, hogy gyorsan lefusson a dolog, és a sajtó ne szerezzen tudomást semmiről.

Már-már úgy tűnt, hogy a férfit nem érte felkészületlenül a helyzet. Mintha csak a megfelelő pillanatra várt volna, hogy megszabaduljon tőle. Ahogy a nagybátyja és a nagynénje is annak idején. Bár elszorult a torka, Matilda nem akarta átadni magát az önsajnálatnak. Talán tényleg így lesz a legjobb. Legalább minden figyelmét Simonnak szentelheti.

– Hát jó – mondta meglepően nyugodt hangon. – Ha ezt akarod...

– Igen, és felteszem, hogy te is. – Ez nem kérdés volt,

hanem megállapítás.

– Természetesen. Köszönöm, Henry.

– Igazán nincs mit. – A háttérzaj egyre hangosabb lett. – Most mennem kell. Majd beszélünk.

A vonal megszakadt. Matilda kábultan meredt a mobil kijelzőjére. Henry tehát megismerkedett valakivel, és elengedi őt.

Olyan sok ember engedte már el.

Henry. A nagybátyja és a nagynénje. Enzo...

Mintha a gondolataival megidézte volna őt, a következő pillanatban kinyílt a könyvtár ajtaja, és a férfi lépett be rajta. Olaszországba érkezésük óta csak ritkán mutatkozott. Matilda szíve hevesebben kezdett verni a láttán.

Enzo átkozottul vonzó volt az antracitszürke, méretre szabott öltönyében, amelyet fehér inggel és a szeme színét még jobban kiemelő, mézsárga nyakkendővel viselt. Ellenállhatatlan karizmája vibráló feszültséggel töltötte meg a helyiséget.

Matilda önkéntelenül kihúzta magát, és idegesen figyelte, amint Enzo becsukta maga mögött az ajtót, egy szék támlájára hajította a zakóját, aztán odament a hatalmas, nyitott kandallóhoz.

– Úgy nézel ki, mintha mondani akarnál valamit – ragadta magához a kezdeményezést Matilda.

Elhatározta, hogy nem hagyja magát megfélemlíteni.

– Fel kell készítened Simont egy újabb utazásra – válaszolta a férfi. – Hamarosan.

– Hogyan? Miféle újabb utazásra? Mi az úti cél? – kérdezte

Matilda meglepetten.

Enzo a kandallópárkányra tette a mandzsettagombjait, és elkezdte feltúrni az ingujját. Matilda minél tovább nézte napbarnított, izmos karját, annál hevesebben tombolt benne a vágy.

Most már megérintheted. Szabad vagy.

– Isola Sacra, a sziget, amelyet a férjedtől vettem meg.

Ja, igen, a sziget, amelyet még a repülőgépen említett...

– Értem. – Matilda elfordította a tekintetét.

– Te is eljössz oda? Nyugodtan eljöhetsz, de ha szeretnél, a szárazföldön is maradhatsz. – A férfi tekintete megvillant. – Vagy visszarepülsz Angliába? A férjed már biztosan hiányol.

A szavak úgy érték, mint a tűszúrások. Enzo mintha szándékosan kínoztta volna, habár nem tudhatta, hogy Henrynek ő egyáltalán nem hiányzik.

– Igen – válaszolta a lány dacosan. – Azt szeretné, ha hazamennék.

Enzo látszólag nyugodtan tűrte föl a másik ingujját is.

– Mit mondtál neki? Tudja, hogy itt maradsz Simonnal? És velem?

Az utolsó két szó csak még jobban felkorbácsolta Matilda vágását.

Igen, neki kellesz. Nem úgy, mint Henrynek.

Állta Enzo izzó pillantását.

– Igen, tudja.

A férfi mozdulatlaná dermedt, és fürkésző tekintettel nézte Matildát.

– És nem emelt kifogást? Azt hittem, hiányzol neki.

– Magam hozom meg a döntéseimet.

Enzo tetőtől talpig végigmérte Matildát.

– Ha hozzám tartoznál, én egészen biztosan nem engedném, hogy négy évig egy másik országban élj. Egy másik férfival.

Ha hozzám tartoznál...

Felvillanyozó gondolat. Tartozhatna hozzá is. Ha elválnak Henrytől, már semmi sem áll az útjában. Miért is ne? Nem lenne jobb, ha ő élne együtt Enzoval egy másik nő helyett, aki őt a pesztonka szerepébe kényszerítené?

Nem. Csak a holttestén keresztül. Amíg él, nem fogja hagyni, hogy egy másik nő vegye át az anya szerepét Simon életében. Ha Enzo nősülni akar, ideje, hogy ő követelje magának a feleség szerepét.

7. FEJEZET

Enzo képtelen volt levenni a szemét Matildáról, aki a kanapén ült, és azok közül a ruhák közül viselte az egyiket, amelyeket ő választott ki a számára. A lány, szürkés-kék anyag kihangsúlyozta Matilda szeme színét és elragadó domborulatait. Az elülső gombok közül a legfelsők nyitva voltak, látni engedték Matilda világos bőrét, amelyet a szeplők csak még izgatóbbá tettek. Enzónak bizseregtek az ujjai, annyira szeretett volna kigombolni még néhány gombot, hogy megérinthesse a feszes halmokat...

Dio, nem lett volna szabad megkeresnie őt. Az irodájából kellett volna felhívnia, vagy küldeni egy üzenetet. Távol kellett volna maradnia tőle, ahogy az elmúlt napokban is tette.

De nem, ő bebeszélte magának, hogy van elég önuralma, és ellen tud állni neki. A jelek szerint azonban elég volt egy vágyakozó pillantás Matilda részéről, és az önfegyelme semmivé foszlott.

Mert Matilda pontosan így nézett most rá: vágyakozva és... félelmet nem ismerően. Úgy, ahogy annak idején.

Nyilvánvaló, hogy valamilyen döntésre jutott.

– Tartozhatnék hozzád – szólalt meg nyugodt hangon. – Nem azt mondtad, hogy feleségül akartál venni?

Enzo erre nem számított.

– Hiszen te már férjnél vagy.

– Megkértem Henryt, hogy váljunk el.

Egy pillanatra mintha megállt volna az idő.

– Elválni? – A férfi szíve olyan hevesen vert, hogy majd kiugrott a mellkasából, a testében pedig adrenalin áradt szét, mert a benne lakozó vadász pontosan tudta, mit is jelent ez. – Azt hittem, fülig szerelmes vagy belé.

– Nos, ezzel kapcsolatban talán nem voltam... teljesen őszinte. – Matilda állta Enzo tekintetét. – Talán csak megpróbáltalak...

– Féltékennyé tenni? – A férfi önkéntelenül is tett egy lépést feléje.

Matilda dacosan szegte föl az állát.

– Talán. A lényeg az, hogy a házasságom Henryvel, nem számít, milyen okból, de csak névleges volt.

A Matilda iránt érzett vágyakozás egyre inkább kínozza a férfit. De ugyanakkor miért dühös? Miért érdekelné, hogy Matilda hazudott neki a házasságáról?

– Ezt fejtsd ki bővebben!

Matilda kecsesen felállt. A szürkéskék ruha körbeölelte az alakját. Enzo maga sem értette, miként tudja megállni, hogy magához ne rántsa, de nem ért hozzá. Lehet, hogy el akar válni St. George-tól, de jelen pillanatban még mindig férjnél van. Ezenkívül Enzo azt a lángoló szenvedélyt sem akarta szabadjára engedni, amely benne fortyogott. Még egyszer nem.

– Henry társaságra vágyott, egy nőre, aki mellette van, de el akarta kerülni a pletykát és a botrányt, amely elkerülhetetlen lett volna, ha egy fiatal lány csak úgy együtt él vele. Ezért a házasságot tartotta a legjobb megoldásnak.

– És te csak úgy belementél ebbe?

– Miért ne? Megígérte, hogy nem nyúl hozzám, és betartotta az ígését. Simon születése után pedig mindenben támogattott. De sosem voltunk szerelmesek egymásba. Csak barátok vagyunk.

Enzo fürkésző tekintettel nézte a lányt. Tényleg hihetőnek tűnt, amit mondott. Ez megmagyarázná a furcsa távolságtartást, amelyet St. George és közte észrevett. Arról nem is beszélve, hogy a férfi egy szóval sem tiltakozott, amikor ő Olaszországba akarta hozni a feleségét.

Enzo azonban érezte, hogy van még valami.

– Miért mondod el ezt nekem? Akarsz valamit, igaz?

Matilda állta a tekintetét.

– Nem akarok itt pusztán Simon bébiszittere lenni. Nem akarom kívülről nézni, ahogy egy mostohaanya mellett nő fel, legyen az akármilyen kedves is. – Matilda odalépett a férfihoz. – Én vagyok az anyja. Más szóval, ha feleséget akarsz keresni, be kell érned velem.

Hát tényleg azt képzeled, hogy azok után, amit vele tett, ő készségesen feleségül veszi? – háborgott magában Enzo.

Dio, micsoda arcátlanság!

– És miből gondolod, hogy megtenném? – kérdezte fenyegetően halk hangon. – Elhagytál engem, *cara*. Tényleg azt hiszed, hogy csak csettintesz, és vissza fogok menni hozzád?

Matilda még közelebb lépett, úgyhogy Enzo már belélegezhetette édes jázminillatát, és érezhette teste melegét. A férfit heves vágy kerítette a hatalmába. Már hetek óta nem

volt nővel, ami csak még jobban megnehezítette számára ezt a helyzetet. Most azt kívánta, bárcsak igénybe vette volna a számtalan nő egyikét, akik bármikor kaphatóak voltak arra, hogy vele töltsék az éjszakát.

Kit akarsz becsapni? Csak ő kell neked. Mindig is csak ő kellett neked.

Matilda óvatosan a mellkasára tette az egyik kezét. Leheletfinom érintés volt, mégis hatalmas vihart kavart a férfi bensőjében.

– Kívánsz engem – mondta nyugodt hangon. – És én is kívánlak téged. – A tekintete izzása visszatükrözte a férfi érzéseit. – Akkor hát miért is ne?

Igen. Miért is ne?

Először is azért, mert Enzo senkitől sem vette jó néven, ha meg akarta mondani neki, mit tegyen. Egy olyan nőtől meg főleg nem, aki először elhagyta, aztán meg eltitkolta előle a fia létezését. Aki hazudott neki a házasságáról, és olyan érzéseket ébresztett benne, amelyek eddig idegenek voltak a számára, mint például a féltékenység...

Másrésről amúgy is az volt az elképzelése, hogy egy nap majd megnősül. Matilda mellett szóltak érvek, például ő Simon anyja. A szex pedig fantasztikus lenne. Ővele aztán szó sem lehetne „névleges házasságról”.

De gondoldj csak a szüleid házasságára! Arra, ami az anyáddal történt. Te pedig annyira hasonlítasz az apádra.

A gondolatok tördöfészként hatoltak a férfi szívébe, de elfojtotta őket. Ő nem pontosan olyan, mint Luca Cardinali, és Matilda sem olyan, mint az anyja. A házasságuk másmilyen

lenne. Ő nem akadályozná meg Matildát abban, hogy éljen a saját kedvteléseinek, és nem szívná ki belőle az életet, ahogy az apja tette az anyjával. Ő ugyanis képes uralkodni az érzésein.

Szóval igen. Miért is ne? Egy valamivel azonban Matildának tisztában kell lennie: ez a házasság nem ideiglenes lesz, hanem örökre szól. Egyszer már mindent elveszített, még egyszer nem fordulhat elő vele.

És előtte egy kicsit még megtáncoltatja Matildát.

– Honnan jött ez a meglepő ötlet? – kérdezte, miközben igyekezett leplezni, mennyire felizgult.

Matilda csábítóan simított végig az ingén.

– Egyszerűen csak nem akarom, hogy a fiam körül idegen nők jöjjenek-menjenek.

– Már biztosítottalak róla, hogy ilyesminek nem tenném ki őt.

– A probléma végleges megoldást nyerne, ha én lennék az egyetlen jelölt.

Azzal Matilda elkezdte kigombolni a férfi ingének legfelső gombjait. Az ujjhegye érintése mintha tüzes nyomot hagyott volna hátra Enzo meztelen bőrén. A férfi elmosolyodott.

– Ha azt hiszed, hogy megelégednék egy olyan jellegű házassággal, amilyenben Henryvel éltetek, akkor nagyon tévedsz. Minden éjszaka az ágyamban fogsz aludni, és az alvás alatt azt értem, hogy meztelenül fekszel a karjaimban, én pedig benned vagyok.

Matilda elpirult, a tekintetét pedig a férfi nyakán nyugvó ujjaira szegezte.

– Tudom. És én is ezt akarom.

– Nem lesznek szeretők, *cara*. Csak te és én, örökre. Biztos, hogy készen állsz erre?

Matilda érezte az ujjai alatt Enzo erőteljes, szabályos szívverését. Olyan közel volt hozzá, hogy a testmelege egészen beburkolta őt. Ha még egy kicsit közelebb lépne hozzá, a melle a férfi izmos felsőtestét súrolná. Már a gondolattól is megkeményedett a mellbimbója. A drága borotvaszesz illata egészen elbódította, és minden porcikája a férfira hangolódott.

A feleségének lenni. Örökre.

Enzo feltételei nem lepték meg. Ha őszinte akart lenni magához, annak idején a lelke legmélyén tudta, hogy Enzo órá gondolt, és ezért is menekült el. Még nem állt készen rá, hogy hozzákösse az életét. Akkor nem.

És most készen áll? A szigeten a férfi mindent követelt tőle, sőt még annál is többet. És még az sem volt elég neki. Matildának olyan érzése támadt, mintha a lelkére is igényt tartott volna. Ez az intenzitás megrémítette. Akárcsak a saját, váratlanul heves érzelmei, amelyek éles ellentétben álltak a nagybátyja és a nagynénje házában megszokott érzelmi vákuummal. Soha senki nem beszélt vele arról, hogyan kell kezelni a szenvedélyes szerelmet. Soha senki nem beszélgetett sokat vele.

Enzo fékevesztett vágya megijesztette őt, és nem volt senki, akitől tanácsot kérhetett volna.

Matilda nem mert a férfi szemébe nézni, mert attól tartott, nem lenne képes állni a tekintetét. Enzo szenvedélye most is

zabolátlan és heves, mint annak idején. Amikor azt követelte, hogy a házasságuk „örökre” szóljon, azt nem szerelemből tette.

De hát az élete nagy részét amúgy is szeretet nélkül élte le, nem? Más dolgok majd kárpótolják ezért.

– Nos? Hogy döntöttél?

Matilda ismét végigsimított az ing kivágása mentén. Nem, az „örökre” nem olyan rossz ajánlat.

Akkoriban úgy érezte, nem méltó hozzá. Miért hiszi azt, hogy most más a helyzet?

Mert ezúttal nem az érzelmeké a főszerep. Ezenkívül most nem az ő félelmeiről van szó, hanem Simonról és arról, hogy neki mire van szüksége. A kisfiúnak szüksége van az apjára. És egy családra. Nem tagadhatja meg tőle ezt az esélyt.

– Az örökre hosszú idő. Biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

– Ha az ágyamban tudhatlak téged, mi más kellene még? – kérdezett vissza Enzo nyomatékosan. – Az életem során már túl sok dolgot veszítettem el, *cara*. A jövőben nem mondok le semmiről.

Matilda összeszedte minden bátorságát, és a férfi szemébe nézett. Semmi kedvesség. Semmi gyengédség. Csak vad szenvedély és vágy. Nem, Enzo semmiféle kompromisszumot nem fog kötni. Számára csak a „mindent vagy semmit” létezik. Annak idején is, és most is.

– Szóval én csak egy „dolog” vagyok a számodra – jegyezte meg. – Senki nem akar csak egy dolog lenni, Enzo.

Ő legalábbis biztosan nem. A nagynénje és a nagybátyja is úgy bánt vele, mintha csak egy dolog lenne, amelyet akaratuk

ellenére megörököltek. És ez Henryre is érvényes volt, mert társ ide vagy oda, a férfi végső soron megvásárolta őt.

– Mit akarsz még? – kérdezte Enzo rideg hangon. – Öt évvel ezelőtt mindent megadtam volna neked, de te elhagytál. Megvolt az esélyed, Summer. Az az ajánlat lekerült az asztalról.

A férfi szavai nyílhegyekként fúródtak Matilda szívébe. De hát megfogadta, hogy nem mutatja ki, mennyire meg van bántva. Akkor már biztonságosabb, ha kitart a haragja mellett. Nem, nem fogja átengedni Enzónak az irányítást!

Anélkül, hogy elfordította volna a tekintetét, az egész tenyerét az ing kivágásában a férfi meztelen bőrére tapasztotta.

– Helyes – mondta kihívóan. – Azt az ajánlatot amúgy sem akartam elfogadni. Nem akarok tőled mást, csak ezt... – folytatta, majd lassan és csábítóan simogatni kezdte Enzót a hüvelykujjával.

A férfi nem mozdult, de Matilda érezte, hogy a teste megdermed. Aztán elmosolyodott. Ez a mosoly egy tigris mosolya volt, Matildát pedig félelem és izgalom keveréke töltötte el.

A saját fegyverével akarod legyőzni őt? Ezzel az erővel egy vihart is megpróbálhatnál befogni...

Matildát kétségek kezdték gyötörni, de ő elhessegette őket. Enzo kívánja őt, ehhez nem férhet kétség. Épp ideje a maga hasznára fordítani ezt a tényt.

– Akkor megegyeztünk. – A férfi szavai érzéki ígéretnek hangzottak. – De ha azt várod, hogy most rögtön megkapod,

amit akarsz, csalódást kell okoznom. Egyelőre egy másik férfi felesége vagy, ha elfelejtetted volna. – Matilda visszafojtotta a lélegzetét, amikor Enzo megfogta a csuklóját. – Addig nem fogok hozzád érni, amíg le nem zárul a válóper. – Azonban ahelyett, hogy elengedte volna, még erősebben szorította a kezét. – De talán szükséged lehet egy kis emlékeztetőre arról, hogy kivel van dolgod. – A férfi gyengéden, de határozottan a szürkéskék ruha kivágására vezette Matilda kezét. – Itt foglak téged megérinteni.

Matilda szíve a torkában dobogott. Tiltakoznia kellene, mert Enzo pontosan azt tette, amit ő nem akart megengedni neki: magához ragadta az irányítást. De... egyszerűen képtelen volt megmozdulni. Mintha az összes érzéke új életre kelt volna, és egyre többet akart.

Így aztán teljesen mozdulatlan maradt, miközben a férfi kezdte lefelé húzni a kezét a testén, és megállapodott a melle domborulatánál.

– Aztán itt...

Matilda nyelt egyet.

Enzo irányításával az ujjai az egyik mellbimbóját kezdték simogatni, amely keményen feszült neki a ruha vékony anyagának. A kék villámként cikázott végig a testén, a légzése pedig szakadozottabbá vált.

Anélkül, hogy megszakította volna a szemkontaktust, a férfi a másik mellével is megismételte a folyamatot.

– Legközelebb az én kezem fogja csinálni – mondta Enzo sokat ígérően.

Matilda megremegett. Pontosán tudta, hogy el kellene

húzódnia. De... valójában nem akarta. A kéz és a gyötrelem kiegyenlítették egymást. A lénye egy része éhesen és mohón vágyott erre. Az a rész, amelyet annak idején Enzo ébresztett föl benne, és amely az Angliába való visszatérésekor ismét álomba merült.

Ez a rész most megint felébredt, és tudatára ébresztette Matildát, hogy mi hiányzott neki, mi után sóvárgott.

Enzo közelsége valósággal megmámorosította. A férfi szándékosan lassan vezette lefelé a kezét lapos hasán át a combja közéig. Matilda halkán felsóhajtott, amikor a saját ujja a ruha és a bugyi anyagán keresztül megérintette pont ott, ahol a legjobban vágyott az érintésre.

– És itt is meg foglak érinteni – folytatta a férfi rekedt hangon. – Hogy még jobban kívánj, mint ahogy egyébként is kívánsz.

– Enzo... – lehelte Matilda tehetetlenül.

– Igen, *cara*. Ugyanígy fogod sóhajtani a nevemet. – Enzo erős keze nem engedett a szorításán. – Mondd ki még egyszer! Most – folytatta, miközben a legérzékenyebb ponthoz nyomta a lány ujjait, akinek egész testén végighullámzott a kéz.

– Enzo... – nyögte Matilda esdeklően.

A férfi arcán elégedett mosoly terült szét.

– Igen, így jó – mondta némi elégtétellel a hangjában. – De nem fogok mindent azonnal megadni neked, mivel nemcsak Simonnal, hanem a házasságoddal kapcsolatban is hazudtál nekem. Ezen nem tudom csak úgy túltenni magam. – Ismét fokozta a nyomást a lány ujjain, aki önkéntelenül is előrébb tolt a csípőjét. – Ezért van még egy feltételem a

megállapodásunkhoz: Ha azt akarod, hogy segítsek elélvezni, *cara mia*, akkor meg kell kérned erre.

Matilda megpróbált a férfi szavaira koncentrálni.

– Ez büntetés lenne, igaz? Nem gondoltam, hogy ez neked ennyire fontos.

– Én sem. – Enzo megint a testéhez szorította Matilda ujjait. – Úgy látszik, tévedtem. De ne aggódj, szerintem élvezni fogod a büntetéseket, amelyeket kieszeltem a számodra! Egészen biztos vagyok benne.

Matilda nagyon hangosnak találta a saját zihálását a könyvtár csöndjében. Tulajdonképpen szégyellnie kellett volna magát, amiért Enzo ilyen könnyen manipulálni tudja ezen a módon, ehelyett azonban csak arra tudott gondolni, mennyire vágyik arra, hogy meztelenül a férfi karjába simuljon, és végre kielégüljön.

– Semmire sem foglak megkérni – mondta dacosan. – Hacsak nem térdelsz le előttem.

Enzo gúnyosan felnevetett.

– Ha előtted térdelek, akkor pontosan tudom, mivel lesz elfoglalva a szám. Egészen biztosan nem azzal, hogy bármit is kérjek tőled. Inkább azzal, hogy kéjes sikolyokat csaljak ki belőled.

Matildának az arcába szökött a vér, a lába köze pedig már-már elviselhetetlenül lüktetett. Meg akarta mondani a férfinak, hogy az ő sikolyaira aztán várhat, de nem jött ki hang a torkán.

A következő pillanatban a férfi hirtelen elengedte őt.

– Enzo... – suttogta a lány tehetetlenül.

A férfi még egyszer végighordozta rajta a tekintetét, ahogy ott állt egy kissé imbolyogva, és még mindig a testére szorította a kezét.

– Tudom, hogy most akarsz, igaz? Mindkettőnk szempontjából nagy kár, hogy még mindig férjnél vagy. – Enzo tekintete megvillant. – Majd szólj, ha lezajlik a válás, és akkor folytatjuk ezt a beszélgetést!

Aztán mielőtt még Matilda bármit is mondhatott volna, sarkon fordult, és elhagyta a helyiséget.

8. FEJEZET

- Egy fiú, akiről nem tudtál? – kérdezte Dante hitetlenkedve.
- Ilyesminek nem inkább velem kellene megtörténnie?

Enzo mozdulatlanul állt a hatalmas panorámaablak előtt, és lenézett Milánóra. Ez a kilátás volt a fő oka annak, hogy annyira szerette az itteni irodáját. Olyan érzése volt, mintha a város, amely egykor annyira megnehezítette számára a beilleszkedést, a lábai előtt heverne.

– Az a meglepő, hogy még nem történt meg. – Enzo összekulcsolta a kezét a háta mögött. – Figyelembe véve mozgalmas szerelmi életedet.

– Csak nem kritizálsz, bátyókám? – válaszolt Dante közönyös hangon. – Vagy ez csak álszenteskedés?

Enzo elmosolyodott. Az öccse szerette provokálni, de ő már rég megtanulta, hogy nem kell a szívére vennie a piszkálódását.

– Simon négyéves – mondta ezért a szurkálódásra ügyet sem vetve. – Hamarosan találkozhatasz vele.

– Már alig várom. És tényleg el akarod venni az anyját? Annak ellenére, hogy elhagyott, és eltitkolta előled a gyereked létezését?

– Igen. – A férfi Matildára gondolt, ahogy az ott állt előtte a könyvtárban. Izgatottan. Vágyakozva. – El fogom venni.

– Érdekes. Nem hittem, hogy a megbocsátás az erősségeid közé tartozik.

– Ez a házasság nem a megbocsátásról szól. – Enzo végre az

öccse felé fordult, aki kényelmesen elhelyezkedett az egyik fekete bőrkanapén. – A fiamról van szó. Ő az anyja, és ezért ő a legmegfelelőbb feleség a számomra.

Ha figyelmen kívül hagyja, hogy valójában magának akarja őt.

De egyáltalán nem hagyta figyelmen kívül. Magának akarta Matildát. De csak az ágyban, semmi több. Az pedig, hogy izgatónak találta a gondolatot, hogy erotikusan megbüntesse egy kicsit, senkire sem tartozik.

Dante a szemét forgatta. Számára bizonyos dolgok nem voltak olyan fontosak, legalábbis úgy tett. Enzóval ellentétben például nem vágyott arra, hogy új otthont találjon magának, és családot alapítson. Pont ellenkezőleg. Gyakran mondogatta, hogy számára a meghitt otthon meg a család földi pokolnak tűnik, és örül, hogy már nem herceg. Fejest ugrani az élvezetekbe minden felelősség nélkül, ez volt Dante személyes mottója. Figyelembe véve, hogy milyen életet élt, miután az anyjuk magával vitte őt, Enzo ezt nem is vethette a szemére.

– Te tudod – mondta Dante. – Gondolom, előbb-utóbb nekem is bemutatod ezt a különleges *signorát*.

A gondolat, hogy osztozzon Matildán, furcsán idegessé tette Enzót, még akkor is, ha tudta, Dantétól nem kell tartania. Igaz, hogy az öccse notórius szoknyavadász, de egy másik férfi, különösen a bátyja territóriumán sosem portyázott volna.

– Persze, de egy kicsit még várnod kell. Csak azután hozhatom nyilvánosságra a dolgot, hogy már elvált.

Dante fölvolta sötét szemöldökét.

– Válás? Azt akarod mondani, hogy férjnél van?

Enzo normál körülmények között viccesnek találta volna az öccse felháborodását, de most nem volt olyan hangulatban.

– Igen – felelte kissé éles hangon. – Férjnél van. És nem, nem értem hozzá. Ez... ez egy hosszú história.

– Igen, úgy tűnik. – Dante sötét szeme csúfondárosan csillogott. – Van esetleg még valami, amit el akarsz mondani nekem?

– Nincs. – Enzo megállt a hatalmas íróasztal előtt, és teljesen szükségtelenül igazgatni kezdett egy papírkupacot. – Nincs valami dolgod?

Dante védekezően felemelte a kezét.

– Hé, te akartál beszélni velem!

– És most vége a beszélgetésnek. Nagyra értékelném, ha megtartanád magadnak a hallottakat, amíg szabaddá nem válik a pálya. Nem akarom, hogy a sajtó már most megneszeljen valamit. A fiam kedvéért.

Dante közönyös arcán egy pillanatra felvillant a Cardinalik temperamentuma.

– Ne vágj már ilyen fenyegető képet, bátyó! – mondta figyelmeztetően. – A titkod biztonságban van nálam. Indiánbecsszó.

Enzo tudta, hogy az öccse nem fogja elárulni.

– Helyes. Majd szólok, mikor lépek a nyilvánosság elé.

Miután becsukódott az ajtó Dante mögött, Enzo ismét az ablak felé fordult, és végighordozta a tekintetét Milánón. *Dio*, remélhetőleg nem kell sokáig várnia.

Az Isola Sacrán lévő villa renoválása már majdnem befejeződött. Amint lezárul Matilda válása, elveszi őt feleségül, aztán a családjával a szigetre költözik, ahogy mindig is tervezte.

A férfit heves vágyakozás kerítette a hatalmába, amikor visszagondolt arra az estére a könyvtárban. Hihetetlen erotikus feszültség vibrált kettőjük között. Matilda valósággal reszketett a vágytól, és szinte már könyörögve sóhajtotta az ő nevét. Kifejező szürke szemében pedig Enzo ismét megpillanthatta azt a szenvedélyes és érzéki nőt, akivel öt évvel korábban találkozott a Karib-tengeren.

Azoknak a forró éjszakáknak már a gondolatától is merevedése támadt. Igen, a könyvtárban minden akarateréjére szüksége volt, hogy elhúzódjon, és magára hagyja Matildát. Valamit azonban bebizonyított ezzel legfőképp saját magának: hogy az ő kezében van az irányítás, és ő diktálja a szabályokat. Ha Matilda próbára akarja tenni őt, meg kell tanulnia, hogy milyen kemény ellenféllel áll szemben.

Matilda azt mondta, St. George fel fogja használni a kapcsolatait, hogy felgyorsítsa a válási procedúrát. Ennek ellenére néhány hétbe biztosan bele fog telni a dolog, ezért Enzo amilyen gyakran csak tudott, elmenekült a villából. Simonnal persze továbbra is együtt reggelizett. Időközben mindkettőjük számára fontossá vált ez a szokás, amelynek segítségével egyre jobban megismerték egymást. Néha esténként is hamarabb hazament, hogy még egy kis időt együtt töltsön a kisfiúval.

Matilda jelenléte a villában azonban igazi kihívásnak bizonyult. Enzo megesküdött magának, nem nyúl hozzá addig, amíg el nem vált, de nem gondolta, hogy ilyen nehéz lesz megtartani a fogadalmát. A villa folyosóin mindenhol Matilda bódító jázminillatát érezte, az asszony lágy, érzéki hangja pedig még zaklatottabbá tette őt, mint amilyen már amúgy is volt.

Amikor a közelében tartózkodott, Matilda újra és újra magára vonzotta a tekintetét. Itt Olaszországban már nem farmert és pólót hordott, hanem azokat a nőies ruhákat, amelyeket ő vett neki. Lágy anyagok, amelyek izgatóan ölelték körbe a csábos domborulatokat, a kigombolt legfelső gombok pedig szexi helyekre engedtek bepillantást. Ezenkívül mostanában mindig leengedve hordta a haját, úgyhogy a tűzvörös tincsek szabadon táncoltak a finom vonású arca és a válla körül.

Az ember azt hihette volna, Matilda pontosan tudja, mennyire megőrjíti Enzót a várakozás, és elhatározta, hogy még nehezebbé teszi számára a dolgot. A férfi kinézte belőle, hogy így van. Azon az estén a könyvtárban meg is próbálta a saját fegyverével legyőzni Enzót.

Ahányszor csak erre gondolt, a férfit féktelen vágy kerítette a hatalmába. Másrészről viszont tetszett is neki, amikor Matilda szembehelyezkedett vele, és olyan érzése volt, hogy neki is szüksége van a konfliktusra. Annál édesebb lesz a kapituláció mindkettőjük számára.

A telefon csörgése visszarántotta Enzót a jelenbe.

– Igen, Alessia? Mi az?

– Egy nő van itt, aki szeretne beszélni magával, de nem árulja el a nevét – válaszolt a titkárnő.

Csak ő lehet az.

– Vörös hajú?

– Igen, határozottan.

A férfi szíve hevesen kalapált.

– Küldje be!

Csak egy vörös hajú nő látogathatja meg őt időpont nélkül, és a látogatásának csak egyetlen oka lehet.

Az ajtó kinyílt, a nő pedig belépett. A fehér ruha szoknyarésze körbeölelte hosszú lábát, vörös fürtjei pedig a hátára omlottak.

Matilda!

Enzo napok óta került a közelségét, de most itt volt, és betöltötte az irodáját a bódító illatával meg érzékiségével. A férfi még soha egyetlen nőt sem kívánt ennyire.

– Remélem, azért jöttél, hogy közöld, szabad nő vagy, mert már kezd elegendem lenni a kisdéd játékaidból – mondta Enzo nyers hangon.

Matildának minden erejére szüksége volt, hogy leplezze, mennyire ideges. Enzo az íróasztala mögött állt. Magas volt, és impozáns, az antracitszürke, méretre szabott öltönyben, a fekete ingben és a vörös nyakkendőben pedig korona nélkül is királyi volt a megjelenése.

Matilda mély levegőt vett. A válási papírok reggel jöttek meg futárral, ő pedig részben izgalommal, részben pedig félelemmel telve vette át őket. Izgalommal, mert többé nem kell leküzdenie az Enzo iránt érzett vágyakozást, és

félelemmel, mert többé Enzo sem fogja majd vissza magát. És akkor minden megváltozik.

De hát van egy terve.

Igen, a könyvtárbeli estén világossá vált a számára, hogy egy olyan férfival szemben, mint Enzo Cardinali, csak akkor állhatja a sarat, ha van valamiféle hatalma fölötte. Ezért aztán egészen tudatosan hordta azokat a nőies ruhákat, amelyeket kapott, és direkt gombolta ki mindig a legfelső gombot, hogy még jobban felizgassa Enzót, hogy próbára tegye híres önuralmát, és tudassa vele, mennyire tudatában van önnön erejének.

A stratégia működött. Amikor egymás közelében voltak, Enzo lángoló pillantásokat vetett rá, és Matilda pontosan tudta, hogy a férfi miért kerüli el őt egyre gyakrabban. Tényleg kemény próbatétel elé állította Enzót, és ez reményt adott neki, hogy a feleségként majd egyenrangú partnere lehet. Ezért aztán nem is habozott, amikor a papírok megérkeztek. Miután Maria gondjaira bízta Simont, a sofőrrel bevitette magát a férfi milánói irodájába, hogy bátran szembenézzon vele.

De ahogy most itt állt az irodájában, és érezte a belőle áradó féktelen szenvedélyt, hirtelen kétségei támadtak.

– Nem tudom, milyen játékról beszélsz, de igen, pontosan azért jöttem. – Matilda felmutatta a borítékot. – A válási papírok. Aláírva. Lepecsételve... – Odalépett az íróasztalhoz, és letette rá az iratokat. – És leszállítva.

Enzo futólag a borítékra pillantott, aztán visszafordította a tekintetét Matildára. A levegő szinte szikrázott a

feszültségtől.

– Zárd be az ajtót! – A férfi nagyon igyekezett, hogy szenvtelennek tűnjön a hangja.

Matilda testét elöntötte a forróság. Mindaz a sóvárgás, amely a könyvtárbeli közbiztonság óta a felszín alatt forttyogott, most kitörni készült.

Enzo tehát nem akar várni. Helyes. Ő ugyanis készen áll.

9. FEJEZET

Megfordult, odament az ajtóhoz, és bezárta. A keze alig remegett.

– Gyere ide!

Lassan visszament az íróasztalhoz. Tudatosan választotta ki a fehér ruhát, mert az anyaga szinte átlátszó volt, és tökéletesen kihangsúlyozta az alakját.

Enzo egy pillanatra sem vette le róla a szemét, amelyben tomboló vágy égett. Hátrált egy lépést, hogy helyet csináljon Matildának, aki hevesen dobogó szívvel állt meg közvetlenül előtte.

Az íróasztal széle a combja hátsó felének nyomódott, és olyan közel volt a férfihoz, hogy érezte teste melegét. Enzo egyelőre nem mozdult meg, de a lángoló tekintete megremegtette Matildát... Mint annak idején, amikor először néztek egymás szemébe.

Kívánta őt. Annyira kívánta! Mi értelme lenne hát küzdeni ezellen?

Készen állt arra, hogy mindkettejüknek megadja, amire olyan hevesen vágytak. Csak előbb meg akarta mutatni a férfinak, hogy nem minden az ő akarata szerint történik.

Enzo szó nélkül megragadta a csípőjét, és különösebb erőfeszítés nélkül föltette őt az íróasztalra. Matilda megigézve nézett föl, de aztán az emlékezetébe idézte, hogy nincs kiszolgáltatva a férfinak. Enzo szeméből ugyanis világosan kiolvashatta, mekkora hatalma van: hogy a férfi mennyire

kívánja őt... és még valami mást is ki tudott olvasni belőle, amit már annak idején, azon a két forró éjszakán is észrevett. Amikor Enzo újra és újra a magáévá tette, vadul, már-már megszállottan, kiéhezve valamire, amit csak ő adhatott meg neki.

Ugyanezt a kétségbeesett sóvárgást ismerte fel most is, és belesajdult a szíve a látványba. Anélkül, hogy végiggondolta volna, mit csinál, gyengéden megsimogatta a férfi arcát.

– Semmi baj, Enzo. Megkaphatsz. Itt és most, ha szeretnéd.

A férfi úgy rántotta félre az arcát, mintha megégette volna. Hogy elleplezze az árulkodó reakcióját, a dühéhez menekült.

– Tényleg azt hiszed, hogy várnék? – kérdezte, miközben Matilda combjai közé csúsztotta a kezét. – Öt év után? – Azzal gyengéden, de határozottan széttárta az asszony lábát. – Azok után, hogy az elmúlt két hét során szándékosan izgattál? Ó, igen, kívánlak, *cara*. És nem fogok várni.

Enzo dühe egyáltalán nem rémítette meg Matildát. Tudta, hogy a férfi sosem bántaná őt. És ő is akarta a dolgot, érezte a forró lüktetést az ölében.

– Miért vagy ilyen dühös? – kérdezte lágy hangon.

A kérdés először mintha megdöbbenetett volna Enzót.

– Mit gondolsz? – kérdezte aztán heveskedve. – Talán mert egész idő alatt átlátszó ruhákban flangáltál a villában?

Matilda megrázta a fejét.

– A dühödnek nem ez a valódi oka.

– Ó, nem, *cara*! – Enzo összepréselte az ajkát. – Most nem fogod elterelni a figyelmemet. – A keze felsiklott Matilda combjának belső felén, mire az asszony szíve vadul dobogni

kezdett, a lélegzete elakadt, és már nem volt egyetlen épkézláb gondolata sem. – Mondd, hogy akarod...

És újra itt volt ez a rejtett kétségbeesés. Mintha a férfi attól félne, hogy ő mégsem adja oda neki magát. A sebezhetőség eme megnyilvánulása mélyen megindította Matildát. Felhasználhatná Enzo ellen, ahogy a férfi is felhasználta ellene a gyengeségeit... de mi lenne, ha inkább mutatna neki egy másik utat? Mi lenne, ha... ha egyszerűen csak szeretkezne vele? Ahogy a szigeten tette?

Matilda az érzéseire hallgatva kétoldalt megtámaszkodott a kezével az íróasztalon, és provokatívan hátradőlt.

– Akarom – mondta ki kerek perec. – Akarlak.

Enzo szemében felvillant valami. Aztán lassan előrehajolt, és Matilda kezei mellé támaszkodott a kezével.

– Ugye tudod, hogy könnyörögni fogsz nekem? Megígértem, hogy rá foglak bírni!

– Én pedig megmondtam, hogy nem fogok könnyörögni.

A férfi olyan közel hajolt Matildához, hogy az ajka majdnem hozzáért az övéhez.

– És azt is megmondtam, mi fog történni, ha letérdelek eléd. Biztos vagy benne, hogy készen állsz erre?

Matilda nyelt egyet.

– Teljesen. Talán abba hagyhatnád végre a fecsegést, és hozzáláthatnál.

Enzo néhány pillanatig némán nézte az asszonyt, aztán megragadta a csípőjét, és az íróasztal széléhez húzta. Matildának torkában dobogott a szíve. Enzo úgy nézett ki, mintha elevenen fel akarná falni őt.

Talán azt is fogja tenni.

Ó, igen, ő pedig alig várta, hogy így legyen.

Az izgalomtól remegve nézte, ahogy a férfi letérdel az íróasztal elé, majd a derekáig fölhajtotta a szoknyáját. Aztán a csipkebugyi következett, amelyet szándékosan lassan húzott le a lábán, majd hanyagul a padlóra ejtette.

– Gyönyörű... Pontosan olyan, mint az emlékeimben. Tűzvörös és ugyanolyan forró.

Enzo egy kicsit még előrébb húzta Matildát, egészen közel a szájához.

Matilda zihálni kezdett, aztán megragadta az asztal szélét, és megpróbált felkészülni a pillanatra, amikor a férfi ajka hozzáér. Enzo gyengéden végigsimított a combja belső felén, aztán az ölébe temette az ajkát, ő pedig elveszett...

Hangosan felnyögött. Végre, végre... Már olyan régen volt, és ez a hihetetlen kéj majdhogynem több volt, mint amit még el bírt viselni. Nem mert lenézni, mert attól félt, hogy akkor rögtön elélezne. Szorosan lehunyt szemmel túrt bele Enzo fekete hajába, és előrébb lökte a csípőjét. Nem tudott betelni a férfival.

– Ó, Enzo, kérlek...

A férfi fölpillantott.

– Jó, kezdetnek megteszi. – Leírhatatlanul erotikus volt, ahogy a lélegzete Matildát csiklandozta. – Kérjél olaszul, és akkor még többet kapsz!

Matilda képtelen volt gondolkodni.

– Nem tudok...

– Ó, dehogynem. Megtanítottalak rá, nem emlékszel? És

csodálatosan hangzott a szádból. – Enzo ujjai pontosan tudták, hogy Matildának mire van szüksége. – Szükséged van talán némi emlékeztetőre?

– *Per favore*, Enzo...

– Ügyes kislány – suttogetta a férfi. – És most sikíts!

Azzal ismét Matilda ölébe hajtotta a fejét, aki elveszett. Előrébb nyomta a csípőjét, és hangosan felkiáltott izgalmában.

Az iroda falai Enzo nevét visszhangozták. Nyilván a titkárnő is hallott mindent, a férfit azonban ez a legkevésbé sem érdekelte.

Őt csak a nő érdekelte, aki a gyönyör utóhatása alatt zihálva ült az íróasztalán. *Dio*, végre! Annyi év után Matilda végre ismét az övé volt. Ahogy mindig is lennie kellett volna.

Lassú mozdulatokkal simogatta a lábát, és érezte, hogy még mindig remeg. Annyira kívánta, olyan kőkemény volt, hogy az már fájt, de nem akart semmit elkapkodni. Matilda nem fog diktálni neki.

Meg akarta büntetni őt az öt évért, amely során folyamatosan utána epekedett, a hazugságokért... és azért, hogy még mindig megőrül érte.

Igen, meg akarta büntetni Matildát. Vágyakozással.

Enzo fölegyenesedett, beletúrt a selymes vörös hajkoronába, és gyengéden hátradöntötte Matilda fejét. Aztán lehajolt az érzéki szájhoz, amely készségesen megnyílt előtte, és szenvedélyesen megcsókolta. Matilda halkán felnyögött, a férfi nyaka köré fonta a karját, és habozás nélkül viszonzta a csókot.

Igen, ez volt az a nő, akire Enzo emlékezett, aki nem fogta vissza magát, és fékevesztetten viszonzta a szenvedélyét. Aki mindent megadott neki. Úgy, hogy ő még többet akart, mindig többet...

Csak óvatosan.

Igen, vigyáznia kell. Még egyszer nem engedheti olyan közel magához Matildát. Ezúttal nem szabad kiengednie az irányítást a kezéből.

Enzo finoman kibontakozott az asszony karjai közül, és elővette az aktatáskáját. Matilda tiltakozóan felnyögött, és vágyakozó tekintettel nézett föl rá. Ez az egész annyira erotikus volt, hogy a férfi a legszívesebben még hosszú órákig folytatta volna az előjátékot, de a türelme már a végét járta. Ezért aztán elővett egy óvszert a táskájából, és hanyagul az asztalra ejtette.

Matilda azonnal utánanyúlt. Enzo annak idején megmutatta neki a szigeten, hogyan helyezze fel, és mindketten élvezték a dolgot.

Most azonban nem így fogják csinálni, a férfi ugyanis nem akarta kiengedni a kezéből az irányítást.

– Ne! Csak gombold ki a nadrágomat! – mondta nyers hangon.

– Nem kell tartanod tőlem, Enzo. – Matilda kioldotta a férfi övét, aztán kigombolta a nadrágját. – Mindent megteszek, amit csak akarsz.

A lány, gyengéd hang hallatán a férfi megdermedt. Erre is emlékezett. A gyengédségre, amely teljesen levette őt a lábáról, méghozzá azért, mert sosem volt ilyesmiben része.

Az anyja elutasította őt, az apja pedig a megvetésével büntette.

Elfojtotta ezeket a gondolatokat, és inkább a haragjához menekült. Ez azonban egyre nehezebben ment, miközben Matilda belenyúlt a nadrágjába, és a kezébe vette őt.

Enzo felnyögött. *Dio*, ha az asszony folytatja, amit csinál, mindjárt elélvez.

Egy kissé talán túl heves mozdulattal lökte félre Matilda kezét, hogy visszavegye az irányítást. Az asszony nem tiltakozott, hanem kibontotta a műanyag tasakot, és odanyújtotta neki a kondomot.

– Ne csináljam inkább én...?

– Ne. – Enzo keze enyhén remegett, miközben felhelyezte az óvszert. – Ez is a büntetésed része, *cara*. Nem érinthetsz meg, amikor csak akarsz.

Matilda hátradőlt, miközben a férfi megragadta a csípőjét, és közelebb vonta magához. A tekintete lágy és szeretetteljes volt. Megértés sugárzott belőle, amelyet Enzo nem kért, és amellyel nem is tudott mit kezdeni.

– Te viszont megérinthetsz engem – mondta nyíltan. – Amikor csak akarsz. Soha nem fogom megtagadni tőled.

– Akkor nagy ostobaságot csinálsz – válaszolta a férfi rekedten. – Nyújtsd oda a kisujjadat egy magamfajta férfinak, és ő az egész karodat akarja majd.

Mert ő ilyen. Mindig túl sokat akart. Mohó és egoista, az anyja is megmondta.

– Lehet. – A lány végigsimított Enzo széles mellkasán. – De egyszer talán bele kellene gondolnod, hogy tulajdonképpen

miért is akarod az egész kart, különösen, ha én azt amúgy is szívesen odaadom.

Nem, a férfi nem akarta sem Matilda együttérzését, sem a megértését. Nem akart még egyszer úgy a rabjává válni, ahogy öt évvel ezelőtt, ezért inkább magához rántotta, és belehatolt. Keményen és mélyen.

Matilda halkan felnyögött, aztán Enzo dereka köré fonta a lábát. A férfi arra gondolt, ahogy annak idején első alkalommal a falnak szorította őt, és úgy tette a magáévá. Hihetetlen, leírhatatlan volt az élvezet.

És most megint átélhette.

– Summer – mondta ki önkéntelenül is a nevet, amelyet akkor használt.

Matilda a nyaka köré fonta a karját. Enzo újabb lökése lassabb és tudatosabb volt, mintha minden pillanatot ki akart volna élvezni.

– Ó... – nyögte Matilda felindultan.

– Summer...

Mindketten érezték, milyen különleges a kötelékük, ez az intenzív gyönyör. Pont olyan, mint annak idején a szigeten. Még mindig megvolt.

– Ó, igen... Enzo...

Matilda kitapogatta Enzo ingének gombjait, aztán becsúszta a kezét az anyag alá, hogy megsimogassa a férfi meztelen bőrét. Enzo pedig hirtelen elvesztette az irányítást. Szinte megittasodva hatolt egyre mélyebbre, egyre keményebben, Matilda pedig fékevesztetten együtt mozgott vele.

– Más férfi ezt nem adhatja meg neked, *cara* – suttogta Enzo. – Csak én. Csak én. Mondd, hogy megértetted!

– Megértettem. – Matilda hevesen zihált. – Ó, Enzo... kérlek...

Bármennyire akarta is, a férfi nem tudta tovább visszafogni magát. Megkereste a legérzékenyebb pontot az ujjával, miközben tovább mozgott, és érezte, ahogy az asszony élévezett. Miközben Matilda a gyönyör hullámain lovagolt, ő is felért a csúcsra.

Az asszony teste köré fonta a karját, és úgy szorította őt magához, mintha soha nem akarná elengedni.

Többé nem fogja elhagyni őt. Soha többé.

10. FEJEZET

Egy héttel később Matilda az Enzo hálósobájában lévő tükörben nézegette magát.

Egy talpig ezüstbe öltözött nő nézett vissza rá. A ruha, amelyet Enzo az eljegyzési partira kiválasztott, igazi műremek volt. Az ezüstös flitterek, amelyek a ruha felső részét díszítették, csillogtak a fényben, ahogy Matilda megfordult a tükör előtt. Deréktól lefelé megritkultak a flitterek, és csak itt-ott ragyogtak fel, olyan hatást keltve, mintha a szoknyát csillagporral szórták volna meg. A mélyen kivágott, szűk felsőrész, valamint a bővülő tüllszoknya Matilda vékony derekát és az izgató domborulatait is kihangsúlyozta.

Még soha nem volt ilyen szép ruhája. És az, ahogy az Enzo által alkalmazott fodrásznő selymesen ragyogó kontyot formázott vörös hajzuhatagából, eleganciát és... igen, szépséget kölcsönzött neki.

Matilda örült ennek a partinak.

Enzóval közösen úgy döntöttek, hogy ez lesz a legjobb módja az eljegyzésük bejelentésének, valamint Simon közös fiuként való bemutatásának, akinek a létezését azért titkolták eddig el, hogy megvédjék. Utána a hatalmas és fényűző esküvő talán majd eltereli a sajtó figyelmét a gyerekről.

Matilda tudta, hogy Enzo minden befolyását latba fogja vetni, hogy a minimumra csökkentse a szóbeszédet, hiszen nagyon fontos volt neki a fia. És maga Simon is el volt

ragadtatva, hogy a mamija és a *papà*ja össze fognak házasodni.

A kisia őszinte öröme vegyes érzelmeket keltett az anyjában. Egyrészt még jobban bánta, hogy a félelmei miatt megfosztotta Simont attól, hogy kezdettől fogva igazi családban nőjön fel, másrészt viszont nagyon örült, hogy most megadhatja ezt neki.

De milyen árat kell fizetnie ezért?

Soha többé nem kell aggódnia a pénz miatt, sem amiatt, hogy a kisia az apja nélkül nő fel. Lesz egy szentelenül vonzó férje, akivel csodálatos szeretkezésekben lehet része. Kívánni fogják. Végre tartozni fog valahová.

De...

Matilda határozottan elhessegette ezeket a gondolatokat, mert ebben a pillanatban kinyílt mögötte az ajtó. Nem kellett hátranéznie, a tükörben látta, ki lépett be.

Enzo.

A férfi lélegzetelállítóan nézett ki, a fekete szmokingot mintha csak a széles vállára szabták volna. Elégedetten mosolyogva lépett Matilda háta mögé, és a derekára tette a kezét.

– Tudtam, hogy gyönyörű leszel benne.

Az asszony szíve hevesen kalapált. Ahogy Enzo ránézett, ahogy hozzáért, az mindig perzselő vágyat ébresztett benne. Az Olaszországba való megérkezése óta egyre jobban sóvárgott azután, hogy valahová és valakihez tartozzon. A szülei halála után ez az érzés hiányzott neki a legjobban. Az Enzóval való kapcsolatában azonban mégiscsak volt egy

tüske. Minden alkalommal, amikor a férfi ilyen vágyakozva nézett rá, és megérintette, világos volt számára, hogy csak a teste fontos neki, valamint az a tény, hogy ő Simon anyja. De eszében sem lett volna feleségül venni, ha ő nem erősködött volna.

– Nagyon szép ez a ruha.

Enzo a tükrön keresztül Matilda szemébe nézett.

– De?

– Olyan... furcsán érzem magam benne – válaszolta Matilda őszintén.

– Miért? – kérdezte a férfi meglepetten.

– Mert olyan... elegáns. Mintha szélhámos lennék.

Enzo megszorította Matilda derekát.

– Nem vagy szélhámos. A jegyesem vagy. A ruha elegáns, igen. Mert ha még meglenne a királyságom, te lennél a királyném.

A férfi királyi múltjáról eddig még nem nagyon beszélgettek. A Karib-szigeteken Enzo futólag megemlítette a dolgot, de Matilda a kíváncsisága ellenére sem kezdte el faggatni, mert érezte, hogy ez fájdalmas téma.

Most azonban talán ideje lenne feltenni azokat a kérdéseket.

– Emlékszem, hogy beszéltél erről. Azt azonban nem mondtad el, hogyan veszítetted el a királyságot.

– Nem én veszítettem el – felelte a férfi éles hangon. – Az apám műve volt. Neki sem a föld, sem az alattvalói nem jelentettek semmit. Csak a hatalom és a pénz érdekelte. Kapzsiságában túl sok hibát követett el, és a parlament végül

úgy döntött, hogy megszabadul tőle. Családostul.

Matilda figyelmesen nézte a vőlegényét a tükörben.

– Pontosan mi történt?

– Felszólítottak minket, hogy hagyjuk el a szigetet. – Enzo arcvonásai mintha kővé dermedtek volna. – A katonák az éjszaka közepén törtek ránk, és csak néhány óránk maradt összepakolni a holminkat, mielőtt feltettek egy hajóra, amely kivitt minket a szárazföldre.

Matilda szívében együttérzés ébredt. Pontosan tudta, hogy egy ilyen törés mit jelent az ember életében. Amikor össze kell pakolnia a cókmókját, mert el akarják vinni egy helyre, amelyről semmit sem tud. Vele is ez történt a szülei halála után.

Ebben az eseményben gyökerezne Enzo haragja? Érezte ezt az indulatot, amikor a férfi az irodájában a magáévá tette, és azon tűnődött, hogy nem rejtőzik-e mögötte valami más is. Meg is kérdezte ezt Enzótól, de nem kapott választ.

Matilda fürkésző tekintettel nézte a férfi arcát. Igen, még mindig tele van keserőséggel meg haraggal amiatt, hogy évekkorábban el kellett hagynia a hazáját és az otthonát. Biztosan ezért is volt annyira fontos számára, hogy azon a szigeten, amelyet Henrytől vásárolt, saját otthonát és saját családot alapítson.

És ezért nevezte őt a királynéjának. Így akarta újjáéleszteni a királyságát.

– Nagyon nehéz lehetett a számokra – mondta lány hangon.

– Mindössze tizenöt éves voltál, igaz?

– Igen. Elég idős ahhoz, hogy megértsem, mi történik... és

mit veszítettem.

Az otthonát. Nála jobban ki érthetné meg ezt?

– Én tízéves voltam, amikor a szüleim meghaltak. Engem az édesanyám hűgához vittek. A nagynénémnek és a nagybátyámnak nem volt gyereke, és nem is akartak engem, de befogadtak, mert nem volt senki más, aki megtette volna. Igen, én is tudom, mit jelent elveszíteni a megszokott és biztonságosnak tűnő életet. Tényleg nagyon-nagyon nehéz.

A férfi szemében megvillant valami.

– Sosem mesélted, hogy elveszítetted a szüleidet.

– Nem egy túl vidám történet.

– Hallani szeretném.

Matilda szerette volna megosztani Enzóval a történetét, de hirtelen nagyon sebezhetőnek érezte magát.

– Először te mesélj a családotról! – kérte inkább.

A férfi összepréselte az ajkait.

– Nincs túl sok mesélnivalóm. Az apám egy hataloméhes, megkeseredett gazember volt, akinek arról sem volt fogalma, mi tesz valakit férfivá, nemhogy királlyá. Az anyám pedig mártírként tűrte a dühkitöréseit és az őrjöngését. Amikor leszálltunk a hajóról, alig volt valamink. Az apám mindenféle összeesküvéseket próbált meg kitervelni, hogy visszaszerezze a trónját, ahelyett hogy férjként és apaként teljesítette volna a kötelességét, az anyám pedig inni kezdett, és teljesen belemerült az önsajnálatba. Végül elhagyott minket, és Dantét is magával vitte. Nekem az apámmal kellett maradnom. – Enzo hangja keserűen csengett. – Őt mindez egyáltalán nem érdekelte... Sem az, hogy az anyám elhagyta, sem az, hogy én

vele maradtam... Őt csak a hatalom izgatta, és egyszerűen nem tudta feldolgozni a tényt, hogy száműzöttként kell élnie.

Matilda a saját szüleire gondolt, akik kedves és szívélyes emberekként éltek az emlékezetében. Ami csak még szörnyűbbé tette, hogy elvesztette őket. De legalább megtapasztalhatta, hogy milyen az, ha szeretik az embert.

– Nagyon sajnálom – mondta együttérzően. – Az édesapád borzasztó ember lehetett, az édesanyád pedig... Bizonyos szempontból te is elvesztetted mindkét szülődet, nem igaz?

– Igen. De most mesélj a tieidről!

Matilda nyelt egyet.

– Nekem sincs túl sok mesélnivalóm, de ők szerettek engem, és én is szerettem őket. Egy autóbalesetben haltak meg, amikor engem akartak hazavinni az iskolából.

Enzo hátulról átkarolta Matildát, és magához szorította... Hihetetlenül jó és megnyugtató érzés volt.

– És miért mentél végül hozzá St. George-hoz? Így akartál szabadulni a nagybátyádtól és a nagynénédtől?

– Nem. Igaz, hogy nem szerettek, de sosem voltak barátságtalanok vagy gonoszak hozzám. Végül is otthont adtak nekem, és fizették a taníttatásomat. Felneveltek. – Matilda igyekezett igazságos lenni. – Henryhez azért mentem hozzá, mert nem volt pénzük, és már csak egy hajszál választotta el őket attól, hogy elveszítsék a házukat. Henry a család barátja volt, és felajánlotta, hogy kifizeti a szükséges összeget, ha hozzámegegyek feleségül.

– És miért nem adta csak úgy oda nekik a pénzt? – kérdezte Enzo bosszúsan.

– Mert magányos volt, és társaságra vágyott abban a nagy házban. Ugyanakkor el akarta kerülni a szóbeszédet, amely mindenképpen szárnyra kap, ha egy fiatal nő együtt lakik egy idősebb férfival. – Matilda néhány pillanatig habozott. – Azt hiszem, tudta, hogy valójában nem nagyon akartam hozzámenni, ezért mindent megígért a nagynénémeknek.

– Vagyis gyakorlatilag megvett téged.

Matilda önkéntelenül is a védelmébe akarta venni Henryt. Nem, ennek a házasságnak a kezdete valóban nem volt ideális, de a férje mindig is igazi úriemberként viselkedett vele... És ő tulajdonképpen beleegyezett ebbe az egészbe.

– Eleinte tényleg nem akartam hozzámenni, ez igaz, de az a pénz nagyon kellett a nagynénémnek meg a nagybátyámnak, és ők olyan sokat tettek értem...

– Olyan sokat tettek érted? – vágott közbe Enzo. – Magukhoz vettek, ahogy ez minden családnak kutya kötelessége egy árva esetében. Nem tartozol nekik semmivel. Elvégre nem a te hibád, hogy elvesztetted a szüleidet.

Matilda elvörösödött.

– Tudom. De tényleg nem volt sok pénzük, és már az iskoláztatásom is sokba került. Kötelességemnek éreztem, hogy megtegyem ezt a kedvükért.

Enzo fürkésző tekintettel nézett Matildára.

– Miért véded még mindig őket?

– Mi közöd hozzá? – kérdezett vissza az asszony élesebb hangon, mint ahogy szándékában állt.

A beálló feszült csendben a férfi átható tekintettel fürkészte az arcát.

Jóságos ég, ezt meg miért mondta? Hiszen nem akart megint veszekedni a férfival. Matilda Enzo kezére tette a kezét, és megpróbált kibontakozni az ölelésből, de nem tudott.

– Hát ezért bántott annyira, amikor St. George olyan könnyedén elengedett, igaz? – kérdezte a férfi éleslátóan. – Mert jelentett neked valamit, és te is jelenteni akartál neki valamit. Ahogy a nagynénédnek és a nagybátyádnak is.

Matilda elfordította a tekintetét, mert attól félt, hogy Enzo kiolvassa a sóvárgást a tekintetéből. A sóvárgást egy olyan hely és olyan emberek után, ahová és akikhez tényleg tartozhat.

– Nézz rám! – mondta a férfi lágy hangon, aztán lassan a tenyerébe fogta Matilda állát, és fölfelé fordította az arcát, ezzel kényszerítve őt, hogy a tükrön keresztül a szemébe nézzen.

Matilda borzasztóan sebezhetőnek érezte magát.

– Árudd el, hogy mitől félsz! – szólította föl őt Enzo.

Mivel képtelen volt elszakítani a tekintetét a férfietől, Matilda úgy döntött, hogy sutba vágja a méltóságát.

– Attól félek, hogy nem tartozok sehová – mondta ki egyenesen. – Hogy nem tartozok senkihez. Hogy csak egy dolog vagyok, amit senki sem akar, vagy továbbad, amint ráunt. Félek kilógni a sorból, félek kitűnni a tömegből. Félek ellenkezni vagy kimondani a véleményemet. Mert pontosan tudom, hogy mi történik, ha megteszem. – Matilda segélykérő pillantást vetett a férfira. – Akkor megszabadulnak tőlem, mintha semmi lennék. Vagy a semminél is kevesebb.

Mielőtt eltöprenghetett volna, Enzo vajon hogyan fog erre reagálni, a férfi maga felé fordította őt, hogy egyenesen a szemébe nézhessen.

– Nem vagy semmi – jelentette ki nyersen. – És csak egy dolog se vagy. Amikor azt mondtam, hogy „örökre”, azt komolyan gondoltam. Én nem akarok megszabadulni tőled. Az enyém vagy.

Azzal mielőtt még az asszony válaszolhatott volna, lehajolt, és úgy csókolta meg, mintha örökre az ajkához akarta volna tapasztani az ajkát.

Időközben már számos alkalommal szeretkeztek, de Enzo mindig nagyon tudatos volt, és uralkodott magán. Most nem ez volt a helyzet. Most nekiszorította Matildát a tükörnek, és vadul, követelőzően csókolta.

Eszében sem volt megszabadulni tőle, gondolta.

Matilda a férfi sűrű, sötét hajába merítette az ujjait, és szorosan hozzásimult, miközben a háta a hideg tükörhöz nyomódott.

– De téged sem én érdekellek, nem igaz? – suttogta két forró csók között. – Te saját királyságot akarsz. És egy királynét. Nem engem.

– Ne mondd meg nekem, hogy mit akarok, és mit nem. – A férfi vágyakozva tapasztotta az ajkát Matilda nyakára, aki felnyögött. – Ha csak egy királynét akartam volna, bárkit elvehettem volna, de én téged akarlak.

– Simon miatt.

– Nem Simon miatt. – Enzo most már nem csinált titkot abból, hogy mennyire kívánja Matildát. – Akarlak téged.

– Csak az ágyadban akarsz tudni. Semmi több.

– Igen. – Enzo a tenyerébe fogta Matilda arcát. – De ezt sem kellene lebecsülnöd. Bármelyik nőt az ágyamban tudhatnám, *cara*, de én kizárólag téged akarlak.

Matilda ugyan nem egészen ezt szeretne volna hallani, de ez is elég volt. Elég volt ahhoz, hogy elcsendesítse a kétségeit, és balzsamként hasson megsebzett szívére. Ezenkívül, ha valamit megtanult, hát azt, hogy elfogadja, amit kaphat, akkor, amikor kaphatja.

Így is tett, magához húzta Enzót, és az ajkával az ajkát kereste. Nem akart a sebekre gondolni, amelyeket a férfi úgysem tudna begyógyítani... Arra pedig végképp nem, mennyire vágyott rá, hogy pont a férfi gyógyítsa be őket. Ehelyett átadta magát a lélegzetelállító érzéseknek, amelyeket Enzo váltott ki belőle, amikor megfogta a mellét, és simogatni kezdte megkeményedett mellbimbóját.

– A parti – suttogta Matilda zihálva, miközben szorosan a férfihoz simult.

– A pokolba a partival! – válaszolta Enzo rekedt hangon. – Legyen bátorságod kilógni a sorból! Feltűnést kelteni. Mondd ki a véleményedet, mondd meg, mit akarsz! Most.

Matilda gyengéden eltolta magától a férfit, majd letérdelt előtte. Amikor kigombolta Enzo nadrágját, és lehúzta a sliccét, a férfi nem állította meg. Becsúsztotta a kezét a bokszeralsó alá, és kezébe fogta Enzo hímtagját, aki halkan felnyögött, aztán egy kissé előrehajolt, és lenézett Matildára.

– Megpróbáltalak elfelejteni – mondta váratlanul. – Öt éven keresztül. De nem sikerült. Ezért voltam olyan dühös rád. De

most itt vagy, az enyém vagy, és te vagy minden, amire csak vágyok. Világos?

Igen, világos volt. Matilda megértette, hogy a férfi mindent megadott neki, amit csak adni tudott. És hogy ő fontos a számára.

A szájalom nem elég.

Egyelőre azonban elég volt. Anélkül, hogy megszakította volna a szemkontaktust, Matilda elkezdte a csábító kényeztetést az ajkával és a nyelvével, méghozzá úgy, ahogy Enzo azon a két forró éjszakán tanította neki. Látta a férfi szemében, ahogy először feltámad, aztán egyre növekszik benne a vágy. A következő pillanatban Matilda egészen a szájába vette Enzo péniszét, közben megragadta a csípőjét. A férfi mélyről felszakadó nyögése diadalmas érzéssel töltötte el.

Igen, az egyetlennek lenni, akit Enzo kíván, elég.

Folytatta az erotikus kényeztetést, méghozzá azzal a feltett szándékkal, hogy olyasmit nyújtson a férfinak, hogy az sose felejtse őt el. És nagyon élvezte, hogy Enzo közben egyre inkább elvesztette az irányítást. Az elegáns frizurára ügyet sem vetve a férfi beletúrt a hajába, mohón markolta a selymes tincseket, míg végül a vörös loknik tüzes hullámokban omlottak le Matilda vállára. Az asszony nem lankadt, Enzo pedig egyre sürgetőbbben és egyre hevesebben lökte előre a csípőjét.

Matilda még elnyújtotta volna egy darabig a kényeztetést, de a férfi az utolsó pillanatban visszavette az irányítást, előreleandult, és elévezett, közben pedig az asszony

legnagyobb elégedtségére az ő nevét sóhajtotta.

Matilda Enzo lapos, kőkemény altestére fektette az arcát. A szíve hevesen kalapált, az öle pedig ugyanolyan hevesen lüktetett a vágytól. A férfi végighúzta az ujjait a kibontott hajkoronán, majd megsimogatta Matilda nyakát. Az asszony maga is megdöbbsent, milyen mély meglepedettség áradt szét a testében.

Igen, ezt ismerte.

– Állj fel! – mondta Enzo rekedt hangon.

Matilda lassan felállt, és a vőlegénye szemébe nézett. A férfi finoman a tükörhöz szorította, aztán kiadósan és élvezettel megcsókolta őt. A lány Enzo nyaka köré fonta a karját, szorosan hozzásimult, és hagyta, hadd irányítson. Csodálatos érzés volt, hogy így tartotta őt a karjában.

Enzo azonban a következő pillanatban hirtelen fölnézett, elhúzódott, majd rendbe szedte az öltözékét.

– Szívesen viszonzom a szívességet, de sajnos itt van ez a parti, amelyen részt kell vennünk.

Matilda borzasztóan kívánta a férfit.

– Erre majd még visszatérünk – suttogta.

Enzo arcán sajnálkozó kifejezés suhant át, ami némi elégtétellel töltötte el Matildát. Aztán a férfi a nadrágzsebébe nyúlt.

– Mielőtt elfelejtem, van itt valami a számodra.

Matilda kérdő tekintettel nézett le a kis fekete bársonydobozkára, amelyet Enzo feléje nyújtott.

– Mi ez?

– Nyisd ki, és nézd meg!

Matilda felnyitotta a dobozka tetejét, és a lélegzete is elakadt. Egy gyűrű ragyogott benne, a közepében egy aranszínű drágakővel, amely pont ugyanolyan árnyalatú volt, mint Enzo szeme, és amelyet gyémántok vettek körbe. Az antik foglalat arról árulkodott, hogy az ékszer nagyon régi. Matilda hódolatteljes tisztelettel érintette meg a gyűrűt.

– Enzo... ez csodálatos.

– Monte Santa Maria királyi gyűrűje. – A férfi visszavette a dobozkat, és kiemelte belőle a gyűrűt. – Sárga gyémánt, ami nagyon ritka. A színe a borostyánszín szemet jelképezi, amely a Cardinali családban öröklődik. – Enzo megfogta Matilda bal kezét, és a szemébe nézett. – Minden király viselte, eztán pedig az én királyném fogja hordani.

Azzal gyengéden fölhúzta a gyűrűt Matilda ujjára.

A mérete és a súlya ellenére az ékszer tökéletesen passzolt.

Matilda torka egészen elszorult.

Lassan a testtel! Ez a gyűrű nem a szerelem jelképe.

Nem, nem az. Enzo azonban megint adott neki valamit. Valamit, ami fontos a számára.

Matilda pillantása találkozott a férfi várakozásteljes tekintetével.

– Gyönyörű, és én büszkén fogom viselni.

Enzo nem mosolyodott el, hanem még behatóbban nézett Matildára.

– Most már az enyém vagy – mondta, mintha csak esküt tett volna. – Menjünk, hozzuk ezt az egész világ tudomására!

11. FEJEZET

A villa báltermében ott tolongott a milánói társaság krémje, valamint számos ismert személyiség a világ minden tájáról: filmsztárok, politikusok, gazdag mecénások, az olasz arisztokrácia tagjai.

Senki nem utasította vissza a meghívást, mert mindenki kíváncsi volt, hogy végül kinek sikerült megkaparintania Enzo Cardinalit. Hogy még jobban felkeltse az emberek érdeklődését, Enzo elhintette a sajtóban, hogy némi botrányra is számítani lehet, azt a tényt ugyanis, hogy a jegyese nemrég még Henry St. George neje volt, úgysem rejthették véka alá.

A férfi reménye, hogy a botrány kifulladás, amint bemutatja a nyilvánosságnak a kisfiát, helytállónak bizonyult. Simon az apja kezét fogva úgy fogadta a vendégeket, ahogy egy jövődöbéli király tenné. Nagyon komolyan vette házigazdai feladatait, amelyekről az apja beszélt neki, és mindenkit elvarázsolt nyílt és kötetlen viselkedésével.

Ez pedig a terveknek megfelelően szépen elvonta a figyelmet a nőről Enzo oldalán, akinek az ujján ott csillogott a királyi gyűrű. Azok után, ami odafönt a hálószobában történt, a férfi csak magának akarta Matildát, még jobban, mint valaha. Az asszony nemcsak hogy felfedte minden félelmét, de aztán letérdelve azt is megmutatta, miért nem tudta őt elfelejteni még öt év alatt sem.

Matilda most már az övé, ő pedig meg fogja védeni, ahogy a rokonai a jelek szerint sosem védték meg.

Lassan a testtel! Kezd jelenteni valamit neked.

Na és? Mi a rossz abban? Matildának szüksége van valakire, akire számíthat. És ez a valaki ő is lehetne. Már csak a kislia kedvéért is, de saját maga miatt is. Enzo nem akarta, hogy Matilda boldogtalan legyen ebben a házasságban, sem azt, hogy az iránta érzett szenvedélye kihűljön.

Matildának azonban ennél többre van szüksége. Többre, mint amit te nyújtani tudsz neki, és ezt pontosan tudod.

Enzo megpróbálta elnyomni ezt a kellemetlen érzést. Mire lehetne még szüksége? Ő fejedelmi otthont biztosít neki, és a hatalmával meg a pénzével mindenben támogatja őt, úgyhogy azt csinálhat, amit csak akar. Ha szeretné, befejezheti a tanulmányait, és karriert építhet. És akkor a fantasztikus szexről még nem is beszéltek. Mi mást kívánhatna még?

Dante érkezése, aki szokás szerint elkésett, tökéletes figyelemelterelésnek bizonyult. Enzo odament az öccséhez, hogy bemutassa neki a menyasszonyát és a kisfiát.

– Ő itt Dante bácsikád – mondta Simonnak. – Köszönts szépen.

Simon tökéletes olaszszággal köszönt, ahogy az apjától tanulta, aztán tágra nyílt szemmel nézett föl Enzóra.

– Muszáj kedvelnem őt?

Dante meglepetten pislogott, miközben Enzo elfojtott egy mosolyt.

– Nem. De így is, úgy is a nagybátyád.

– Esetleg úgy tehetnél, mintha kedvelnéd – mondta Matilda mosolyogva. – Így lenne udvarias.

– Semmi baj. – Dante mosolyogva kacsintott rá az

unokaöccsére. – Velem nem kell udvariasnak lenned. Én sem vagyok az másokkal.

Simon szeme tágra nyílt.

– Tényleg?

Enzo ezen a ponton úgy döntött, hogy Simon épp elég időt töltött a nagybátyja társaságában, úgyhogy odasúgta a kisfiúnak, hogy keresse meg Mariát, mert ideje lefeküdni. Simon duzzogott egy kicsit, de aztán szót fogadott.

Amikor a férfi ismét az öccséhez fordult, azt látta, hogy Dante leplezetlen csodálattal méregeti Matildát. Enzo azonnal átkarolta a menyasszonya derekát, és magához szorította.

– Ő pedig a jövődöbeli sógornőd – folytatta a bemutatást, amelynek során a „sógornő” szót sokatmondóan megnyomta.

– Matilda, ő az én szörnyű öcsém, Dante Cardinali.

Dante vidáman mosolygott.

– Nyugi, Enzo, nem fogom elvenni tőled – mondta, majd kezét nyújtott Matildának. – Nagyon örülök, hogy megismertelek.

Enzo mindennek érezte magát, csak nyugodtnak nem. Már attól is borzasztóan féltékeny lett, hogy az öccse kezében látta Matilda kezét. Ami természetesen nevetséges. Dante a testvére, számára az ő menyasszonya tabu.

Matilda sugárzóan Dantéra mosolygott.

– Részemről az öröm.

Rád sosem mosolyog így.

– Szép gyűrű – jegyezte meg Dante. – Valahogy ismerősnek tűnik.

– Egy kicsit kisebbre vettem a menyasszonyom számára –

mondta Enzo jeges hangon. – Van valami kifogásod ellene, hogy az övé legyen?

Dante mosolygott, de sötét szemének pillantása elárulta, hogy pontosan tudja, mi játszódik le a bátyja fejében.

– Egyáltalán nincs. De nem magadnak akartad?

– Miért? – kérdezett vissza Enzo éles hangon. – Ez egy királyi gyűrű, én pedig nem vagyok király.

A beálló csendben a férfi szörnyen kellemetlenül érezte magát az öccse mindent tudó, valamint Matilda aggódó tekintetének kereszttüzeiben.

Dio, hát mi az ördög ütött belé?

A kínos szituációk elsimítása nem tartozott az erősségei közé. De szerencsére ott volt Dante, aki feltett néhány ártatlan kérdést Matildának, és ezzel sikerült oldania a feszültséget. Néhány perccel később ők ketten már úgy beszélgettek, mint a régi barátok, Matilda pedig szívből nevetett Dante egyik megjegyzésén.

Veled soha nem nevet így.

Nem, ő nem nevetette meg a menyasszonyát. Az anyját sem nevetette meg soha. De mit számít ez, amikor Matilda sikoltozik a karjai közt a gyönyörtől? Mire lenne még szüksége?

A mellkasában érzett fájdalom egyre erősebbé vált, és arra ösztönözte Enzót, hogy kivezesse Matildát a zsúfolt bálteremből egy olyan helyre, ahol maguk lehetnek, és átadhatják magukat a szenvedélynek. Csak hogy eltompíthassa ezt a fájdalmat, amely nem akart múlni.

Csak hogy nem volt hajlandó engedni ennek a

gyengességnek. Muszáj volt tennie valamit, hogy összeszedje magát, ezért aztán amikor Matilda a karjára tette a kezét, látszólag hanyagul elhúzódot az érintés elől, és azt mondta:

– Bocsáss meg, *cara*, de épp menni akartam megnézni a fiunkat.

Aztán anélkül, hogy válaszra várt volna, sarkon fordult, és elhagyta a termet.

Egy kicsivel később Matilda a bálterem egyik sarkában álldogálva végighordozta a tekintetét a vendégseregen, de Enzót hiába kereste.

Valami nem stimmel. Amióta beléptek a bálterembe, a férfi érezhetően egyre feszültebbé vált, aztán ott volt a kifogás, hogy látni akarja Simont, de azóta sem került elő.

Ő tehetne róla? Valamit rosszul csinált? Vagy ahhoz lehet köze a dolognak, amit odafönt a hálósobában csináltak? A férfi úgy döntött, hogy mégsem akarja őt?

– Sápadt vagy – lépett oda Dante a sógornője mellé. – Minden rendben?

Ez a másik furcsa dolog. A jeges hideg, amely Enzo felől áradt attól a pillanattól kezdve, hogy Dante megfogta az ő kezét. Az ember azt hihetné, hogy féltékeny. De hát mire lenne féltékeny? Igen, kedveli Dantét, szimpatikus, de nem az ő esete. Dante nem úgy néz rá, mint Enzo – mintha elevenen fel akarná falni. Dante lustán érzeki sármal bír, Enzo azonban kérlelhetetlenül követelőző és megnyerő. Ami tetszett Matildának.

Nem, szerette ezt.

Őt szereted.

Matilda hátán jeges borzongás futott végig. Ez örület! Ő nem szereti Enzót. Hogy is szeretheti? Hiszen alig ismeri.

– A legnagyobb rendben. – Matilda letette a borospoharát, amelyből alig néhány kortyot ivott. – Csak azon tűnődtem, vajon hová tűnt Enzo.

Dante bátorítóan elmosolyodott.

– A kicsi gyerekeket néha meglehetősen nehéz ágyba dugni, nem? Lehet, hogy Simon éppen próbára teszi az apja türelmét.

– Lehet. Habár Enzo mindig könnyedén boldogul Simonnal.

– Matilda idegesen megköszöri a torkát. – Talán... jobb lesz, ha utánanézek.

– Matilda... – Dante hangja figyelmeztetően csengett. – Légy óvatos Enzóval!

Az asszony bosszús pillantást vetett a sógorára.

– Legyek óvatos? Ezt hogy érted?

– Ő már nagyon sok mindent elveszített. Sok olyan dolgot, amelyet évek óta igyekeznek visszaszerezni.

– Igen, tudom.

– Az anyánk nem sokkal azután, hogy száműzetésbe kényszerültünk, lelépett. Engem magával vitt, de Enzót az apánknál hagyta. A bátyám sosem beszél az apánkkal töltött évekről, de hidd el nekem, Luca Cardinalival élni nem lehetett egy leányálom. Aztán az apánk korai halála után Enzo sokáig egyedül volt.

Matilda szívét előntötte az együttérzés, és arra a keserűségre gondolt, amellyel a férfi a szüleiről beszélt.

– Szörnyen hangzik – mondta rekedt hangon.

Dante fürkésző tekintettel nézte őt.

– Kedveled a bátyámat, igaz?

Annál többről van szó. Szereti őt. Abban a pillanatban beleszeretett, amikor először meglátta. Ezért is menekült el.

Matilda visszapislogta a könnyeit. Nem akarta szeretni Enzo Cardinalit. A férfi kívánta őt, és azt mondta, hogy örökre a magáénak akarja tudni. Ő pedig megelégszik ennyivel. Legalábbis próbálta meggyőzni magát erről.

De ez valójában nem elég.

– Igen – válaszolta halk hangon, egyrészt mert ez volt az igazság, másrészt mert már nem akarta tovább eltitkolni. – Igen, kedvelem őt.

– Helyes – felelte Dante. – Csak mert mindent megtesz, hogy nehéz legyen kedvelni őt, és szüksége van egy erős emberre.

Egy erős emberre. Ő lenne az?

Mielőtt Matilda bármit is mondhatott volna, Dantéra lecsapott néhány vendég, ő pedig magára maradt a gondolataival. Hirtelen erős késztetést érzett, hogy megkeresse Enzót, és megbizonyosodjon róla, hogy jól van-e. Így aztán feltűnés nélkül elhagyta a báltermet, és fölment Simon szobájába.

A kisfiú az ágyában feküdt, és mélyen aludt, Enzónak azonban híre-hamva sem volt. Miután az emeleten sehol sem találta, Matilda visszament a földszintre, és benyitott a könyvtárba. A férfi a kandalló előtt állt, és töprengő arckifejezéssel meredt a kihűlt parázsba. Matilda szíve elszorult a látványtól.

– Mit akarsz? – kérdezte Enzo anélkül, hogy megfordult volna. – Simon alszik.

– Tudom. Most voltam bent nála. – Matilda becsukta az ajtót, és a férfi mellé lépett. – Csak utána akartam nézni, hová tűntél. Olyan hirtelen mentél el, és...

– Minden rendben – mondta Enzo kifejezéstelen hangon. – Csak egyedül akartam lenni néhány percig. Menj vissza a partira!

Amit Matilda természetesen nem tett meg. Dante azt mondta, hogy a bátyja sokáig volt egyedül, és szüksége van valakire, Matilda pedig pontosan tudta, milyen érzés magányosnak lenni.

Tehát nem mozdult.

– Mi a baj, Enzo?

– Semmi.

– Kit akarsz becsapni? A bálteremben úgy viselkedtél, mintha féltékeny lennél. Úgy néztél az öcsédre, mintha fel akartad volna nyársalni a tekinteteddel. Erről van szó?

– Nem voltam féltékeny. – A férfi tekintete kifejezéstelen volt, a hangja pedig elutasító. – Van valami fontos megbeszélnivalónk? Csak mert vendégeink vannak, mint azt te is tudod.

Szándékosan ki akarja zárni őt, távolságot tartani. Tényleg azt hiszi, hogy ő ezt hagyni fogja? Matilda szorosan a férfi mellé lépett.

– Én tehetek róla? Valamit rosszul csináltam?

– Nem, természetesen nem. Hogy jut eszedbe ilyesmi?

– Valami nem stimmel, te pedig nem akarsz megmondani,

mi az.

– Menj vissza a partira!

Enzo arca zárkózott volt, a tekintete hideg és kifürkészhetetlen. A lángoló szenvedélynek nyoma sem volt. Matildának azonban eszében sem volt ilyen könnyen feladni. A férfi az ujjára húzott egy csodálatos gyűrűt, és ez jelent valamit. Enzónak szüksége van valakire, és ő akar ez a valaki lenni.

A tenyerébe fogta a férfi arcát, érezte a bőre melegét.

Enzo nem mozdult.

– Mit akarsz? – kérdezte. – Menj vissza a partira!

– Nem. – Matilda végigsimított a vőlegénye markáns állán.

– Addig nem, amíg el nem árulod, mi a baj.

Enzo szeme összeszűkül, de továbbra sem mozdult meg, és továbbra is hallgatott.

– Nem kell féltékenynek lenned. – Matilda fürkésző tekintettel nézett föl a férfitra. – Nem Dante gyűrűje van az ujjamon.

– Nem Dante miatt aggódok – felelte Enzo éles hangon.

– Akkor mi miatt?

A férfi megfogta Matilda kezét, és esdeklő tekintettel nézett le rá.

– Mit akarsz tőlem? Én nem tudlak úgy megnevetetni, mint ő. Én nem tudok úgy mosolyt csalni az arcodra, mint ő. Én csak azt a másik dolgot tudom nyújtani, ami köztünk van. Mást nem.

– Nem is akarok többet – hazudta Matilda.

– Akkor ne nézz rám úgy, mintha akarnál! – felelte Enzo

nyersen. – Mert én nem tudok többet adni.

Matilda megint érezte a férfi haragját, és elhatározta, hogy a végére jár a dolognak.

– Mások többet követeltek tőled, igaz?

Enzónak a szeme sem rebbent, de a hüvelykujjával gyengéden simogatni kezdte Matilda csuklóját.

– Miért kellene bármit is elmesélnem neked?

Matilda nem hátrált meg.

– Mert odafönt a hálósobában én is mindent elmeséltem neked. És mert utána letérdeltem eléd, és még többet adtam.

Enzo mély levegőt vett.

– Az apámat kizárólag a hatalom érdekelte, és amikor nem tudtam neki segíteni, hogy visszaszerezhesse, úgy tett, mintha nem is léteznék. Az anyám pedig annyira boldogtalan volt a száműzetésben, hogy semmit nem tehettem, amitől jobban érezte volna magát. Egy nap kiöntöttem az összes piáját, mert azt hittem, azzal segíték neki. De ő... ő dühösen rám támadt. A fejemhez vágta, hogy engem nem érdekel az ő boldogtalansága, csak a saját magamé. Hogy nem vagyok jobb az apámnál, és mindig még többet akarok... – A férfi elhallgatott egy pillanatra, és igyekezett összeszedni magát. – Valójában azonban a szüleim voltak azok, akik egyre többet és többet akartak tőlem. Én egyszerűen nem voltam elég nekik.

Matilda nyelt egyet. Érezte Enzo haragját meg fájdalmát, és nagyon feldühödött, mert pontosan tudta, milyen érzés, ha az embert visszautasítják.

– Számomra elég vagy – mondta határozottan. – Több mint elég. Úgy kellesz nekem, amilyen vagy.

A férfi szeme megvillant.

– Jobbat érdemelnél. Többet érdemelnél, mint amennyit én nyújtani tudok.

Matilda enyhe szúrást érzett a szívében, de nem vett róla tudomást, mert most nem róla volt szó. Gyengéden a tenyerébe fogta Enzo arcát.

– Azt mondtad, a tiéd vagyok, és többé nem hagysz elmenni. Én pedig nem is akarok elmenni, hallod? A tiéd akarok lenni.

A férfi továbbra sem mozdult, de a tekintete magáért beszélt.

– Nem kell megnevettetned – folytatta Matilda. – Nem kell mosolyt csalnod az arcomra. Csak add meg nekem, amit tudsz, és az elég lesz – mondta, majd megsimogatta Enzo arcát. – Több mint elég.

Mielőtt Matilda felocsúdíhatott volna, a férfi lehajolt és megcsókolta. A kemény, vágyakozó csók mindent kifejezett, amit Enzo szavakkal nem tudott elmondani. Matilda habozás nélkül viszonzta a csókot, és szorosán a férfihoz simult, aki hangosan felnyögve megragadta a csípőjét, és nekiszorította az egyik könyvespolcnak.

– Igen – nyögte, miközben türelmetlenül rángatta fölfelé az ezüstszínű szoknyát. – Erre van szükséged tőlem, *cara* – mondta, majd becsúsztatta a kezét Matilda csipkebugyijába. – Ez minden, amire valaha is szükséged lesz tőlem.

Abban a pillanatban, amikor ilyen hihetetlenül erotikus módon kényeztette, könnyű volt hinni a szavainak, Matilda ugyanis semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, hogy

vége enyhülést találjon a karjaiban. Sóhajtva nyomta előre a csípőjét. Igen, ez volt minden, amire csak szüksége van. Rá, aki így érinti meg őt.

– Enzo... – zihálta. – Ó, kérlek!

A férfi még jobban nekiszorította őt a könyvespolcnak, kigombolta a nadrágját, aztán mélyen és lendületesen belehatolt. Matilda testén leírhatatlan gyönyör söpört végig, és nyögdécselve mozgatni kezdte a csípőjét, miközben szinte teljesen megbabonázta Enzo lángoló tekintete.

– Igen – suttogta alig hallhatóan. – Vedd el, amire szükséged van! A tiéd vagyok.

Enzo egyetlen mozdulattal széttépte az ezüstszínű ruha dekoltázsát, és megfogta Matilda meztelen mellét. Amikor lehajolt, és egymás után mindkét megkeményedett mellbimbót szopogatni kezdte, az asszony visszafojtotta a lélegzetét. Közben egyre gyorsabban és gyorsabban mozogtak. Matildát magasba repítették a gyönyör hullámai. Ő nem küzdött ezellen, hanem hagyta, hogy elragadja a hév, és teljesen átadta magát a mindent elsöprő érzéseknek. Mert ezt ígérte meg Enzónak. Ha ez minden, amit a férfi nyújtani tud, akkor ő ennyivel fogja beérni.

Akkor így lesz. Ő pedig megelégszik ezzel.

– Mondd, hogy ez minden, amit akarsz! – követelte Enzo rekedt hangon. – Ígérd meg, hogy soha nem fogsz többet kérni tőlem!

– Nem. – Matilda kéjesen nyögdécselve hunyta le a szemét.
– Egészen biztosan nem.

Enzo megállt, az asszony pedig frusztráltan felzokogott.

Enzo most nem hagyhatja abba!

– Mondd ki!

Matilda megremegett, közben pedig érezte, hogy megállíthatatlanul közeledik a csúcsponthoz.

– Meg... megígérem, hogy nem fogok többet kérni tőled – lihegte. – Ez minden, amit akarok.

– Nézz rám!

Matilda fölnézett, és a pillantása találkozott a férfi izzó tekintetével.

– Soha nem fogod megbánni. – Ez úgy hangzott, mint egy eskü. – Megígérem neked.

Aztán a magáévá tette Matildát, vadul és féktelenül. Az asszony lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a szenvedély árja magával ragadja, a szíve mélyén érzett fájdalom halk hangját pedig elnémította.

12. FEJEZET

– Nem. – Enzo egy fehér plüsskanapén ült, és tetőtől talpig végigmérte Matildát. – Ezt ne!

Az asszony megfordult a hatalmas tükör előtt, miközben a menyasszonyi ruha tervezője előtte térdelt, és a ruha szegélyét igazgatta. Abban az exkluzív szalonban voltak, amelyet Enzo választott ki. A férfi ragaszkodott hozzá, hogy ő is segítsen a ruha kiválasztásában. Eddig három ruhát utasított el, és ez sem tetszett neki jobban.

– Miért? – kérdezte Matilda szelíden.

– Túl egyszerű. – Enzo felpattant, és körüljárta a menyasszonyát. – Túl szerény... túl hétköznapi egy olyan esküvőhöz, mint a miénk.

Az eljegyzési parti óta eltelt hetekben a küszöbönálló esküvőjük megtervezése és megszervezése kötötte le szinte minden idejét. Nem volt könnyű feladat ilyen rövid idő alatt egy akkora eseményt összehozni, amekkorát a férfi akart. A ceremóniát a szigetükön lévő villa teraszán fogják lebonyolítani, méghozzá annyi illusztris vendég és újságíró jelenlétében, amennyit Enzo ilyen rövid idő alatt mozgósítani tudott. Elvégre bizonyos értelemben királyi esküvőről van szó.

Ehhez királyi menyasszonyi ruha dukál.

Matilda elfordította a tekintetét.

– Ha nem tetszik neked, semmi baj. Majd fölpróbálok még egyet.

Enzo a tükrön keresztül a menyasszonyára nézett, akinek

volt valami a hangjában, a zárkózott arckifejezésében...

– Neked tetszik? – kérdezte feszülten. – Mondd meg, ha így van.

– Ha nem ez a megfelelő, akkor úgymint mindegy – felelte Matilda kifejezéstelen hangon. – Majd fölpróbálok egy másikat.

A harc nélküli engedelmissége nem javított a dolgon. Pont ellenkezőleg, a menyasszonya beletörődése, passzivitása borzasztóan irritálta a férfit.

Talán emlékezteti valakire?

Hát persze. Az anyjára, aki akkor beszélt így, amikor meg akarta békíteni az apját.

Enzo szívét mintha egy jeges kéz markolta volna meg.

– Magamra hagyna néhány percre a menyasszonyommal, kérem? – fordult a ruha tervezője felé.

– Természetesen, Mr. Cardinali.

A nő felállt, és kiment a helyiségből, amelyre feszült csend telepedett.

– Ha nem tetszik, nem muszáj viselned – szólalt meg végül Enzo nyers hangon. – Válassz egy másikat!

– Azt mondtad, túl hétköznapi, én pedig tudom, hogy nem akarsz hétköznapi ruhát. – Matilda végre a férfi szemébe nézett. A tekintete tele volt megértéssel, és Enzo pont ezt nem akarta látni. – Tudom, hogy ez milyen fontos neked.

Igyekezett megadni neki, amit akar. Ahogy az anyja az apjával tette. Mintha nem lenne fontos a saját kívánsága.

„Olyan önző vagy! Pont, mint az apád.”

Hát nem volt igaza az anyjának? Egoista, akit csak a saját

céljai érdekelnek. Ha valamit megtanult, hát az az volt, hogy ne számítson másoktól semmire, hanem maga szerezzé meg, amit az élettől akar. És pontosan ezt is tette. Erre az egoizmusra építette fel a birodalmát, a saját királyságát.

És most saját családot fog alapítani. Matilda kárára.

Enzo kelletlenül gondolt vissza az eljegyzésük éjszakájára. Ahogy a menyasszonya a könyvtárban a tenyerébe fogta az arcát, és átható tekintettel a szemébe nézett... És azt mondta, hogy olyannak akarja őt, amilyen. Magának sem vallotta be, milyen mélyen érintették ezek a szavak.

Matilda komolyan gondolta, amit mondott. Enzóra még soha senki nem nézett így, és még soha senki nem fogadta el őt olyannak, amilyen volt – a hibáival együtt. Amelyekből volt bőven. És Matilda nem követelt semmit cserébe.

Így aztán a könyvespolchoz szorította, és a magáévá tette őt. Matilda nagylelkű ajándéka felszabadított benne valamit, amit nem tudott kontrollálni. Nem csak arról volt szó, hogy viszonzni akarta a gyönyört, amit a menyasszonya okozott neki. Nem, ez egyfajta csillapíthatatlan éhség volt. Szükséglet, amely kielégülésre vágyott. Abban a pillanatban nem volt neki elég a testi kék, pedig pontosan ezt ígérte Matildának.

Matilda most itt állt előtte az egyszerű ruhában, amelyről a férfi tudta, hogy tetszik neki, és hihetetlenül gyönyörű volt. Az elefántcsontszínű selyem a lány világos bőrét és a tűzvörös haját egyaránt kiemelte. Az elől meglehetősen zárt ruha hátul mélyen kivágott volt. Ékszerekre már nem is volt szükség, Matilda így is lélegzetelállítóan gyönyörű volt.

Akkor meg miért ragaszkodik ahhoz, hogy trófeaként

mutogassa?

– Elbűvölően nézel ki – mondta Enzo rekedt hangon. – Soha nem láttam szebbet.

Matilda meglepetten fordult hátra.

– De azt hittem...

– Válaszd ezt a ruhát!

– Miért?

– Mert tetszik neked. És mert gyönyörű vagy benne. Mert semmi szükségem a fényűzésre.

Csak rád van szükségem.

A jeges kéz összeszorította Enzo szívét. Nem akarta, hogy szüksége legyen Matildára. Semmit sem akart érezni iránta. A lány azonban fontos a számára. Ám félt, hogy összetöri a szívét.

Az anyjának igaza volt. Annak idején tényleg csak a saját boldogtalansága készítette arra, hogy megpróbálja megmenteni a családját. Aztán mindent tönkretett.

Most pedig arra készül, hogy Matildával és Simonnal is megtegye ugyanezt.

A menyasszony idegesen pillantott rá.

– Mi a baj? – Az aggodalmas hang a férfi elevenébe talált. – Ha a ruháról van szó, választok másikat...

– Ne csináld ezt! – mondta Enzo nyers hangon. – Ne add fel önmagad, csak hogy megbékíts engem!

– De hát nem adom fel magam!

– Ó, dehogynem! Tetszik neked a ruha, de azonnal kész vagy lemondani róla, mert nekem más az elképzelésem.

– Ez csak egy ruha, Enzo – mondta Matilda lágy hangon.

– *Dio!* Nem az átkozott ruháról van szó!

– Hát miről?

– Nem akarom, hogy elnyomd a vágyaidat. Azt akarom, hogy boldog legyél – felelte a férfi gondolkodás nélkül.

Matilda finom arcvonásain talányos kifejezés suhant át.

– Boldog vagyok.

Enzo átfogta a derekát, és magához vonta.

– Tényleg? – Ez hirtelen nagyon fontos lett a számára. – Tényleg az vagy, *cara*?

– Igen, persze hogy az vagyok.

A férfi azonban észrevette az árulkodó villanást a szemében.

– Miért hazudsz nekem?

– Nem hazudok. – Matilda ezúttal állta Enzo tekintetét. – Higgy nekem!

Azzal lábujjhegyre állt, és gyengéden szájon csókolta a férfit, Enzo azonban nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy csak azt mondja, amit ő hallani akar.

Miként akar Matilda boldog lenni, ha mindig aláveti magát az ő akaratának, ahogy az anyja tette az apjával? És alá fogja vetni magát, mert szeretetteljes és nagylelkű. Ő pedig ki fogja használni ezt, ahogy Matilda nagynénje, a nagybátyja és St. George is tette.

Igen, Matilda végül meg fog törni, és ő fogja tönkretenni, ahogy a saját családját is tönkretette.

Nem veheti el feleségül. Nem érdemli meg őt.

Azt akarja, hogy Matilda boldog legyen, mert fontos a számára. Mellette azonban sosem lehet boldog.

– Enzo?

– Nem vehetek el.

A férfi szavai tőrdöfésként érték Matildát.

– Mit... mit mondasz?

– Többre van szükséged, mint amit én nyújtani tudok, *cara*. Neked olyasvalaki kell, aki boldoggá tesz. És az nem én vagyok.

– Nem! – tiltakozott Matilda. – De hát megmondtam, hogy boldog vagyok. Én...

– Hazudtál! Láttam a szemedben.

Matilda nyelt egyet.

– De... de megígérted – dadogta rekedt hangon. – Megígérted, hogy nem fogsz te is elküldeni. Megígérted, Enzo! A férfi szívét borító jégpáncél olvadozni kezdett.

– Tudom, de nem tarthatom meg az ígéretemet. El kell engednem téged és Simont, mert akármit is mondasz, a szex meg a pénz nem elég. Neked többre van szükséged, Matilda. *Dio*, többet érdemelsz.

– De hát te sokkal többet adsz nekem ennél – győzködte Matilda a férfit. – Családot adsz, otthont. A tiéd vagyok, mert a tiéd akarok lenni. Nekem nem kell más. Téged akarlak, olyannak, amilyen vagy. Mert szeretlek. Olyannak, amilyen vagy. – Matilda arcán legördült egy könnycsepp. – Nem akarom, hogy megváltozz. Sose kértem tőled ilyet.

Dio, ez még nehezebb volt, mint amire számított. De tartozik Matildának ennyivel. Az, hogy az asszony szerelmet vallott neki, még elviselhetetlenebbé tette a dolgot.

– Tudom, de én nem fogom ugyanúgy kihasználni a nagylelkűségedet, ahogy a többi ember tette az életed során.

Az apámnak végül nem voltam hasznára, az anyámat pedig elűztem, nem tudtam megakadályozni, hogy a boldogtalansága miatt elmenjen. Így aztán tönkretettem az egész családomat. Ugyanezt tenném veled és Simonnal is. Csak azt tanultam meg, hogyan vegyem el, ami kell. El kell engednem titeket, mielőtt túl késő.

Nem! Matilda minden porcikája tiltakozott Enzo szavai ellen. De látta a fájdalmat a férfi szemében, ami ráébresztette, hogy talán még van remény. Ő pedig készen állt a harcra.

– Enzo Cardinali, sosem gondoltam volna, hogy ilyen gyáva vagy! Mert ezúttal nem én vagyok az, aki elmenekül, hanem te!

– Matilda...

– Te nem vagy olyan, amilyen az apád volt. Neked sokat jelent a fiad. Jó apja vagy. Jó hatással vagy rá. Hagyd abba az önmarcangolást! Túl fiatal voltál ahhoz, hogy segíteni tudj édesanyádon. Túl sokat vártak el tőled. Ne légy ennyire szigorú magadhoz! – A lány a tenyerébe fogta Enzo arcát, és mélyen a szemébe nézett. – Téged akarlak, és sokkal többet tudsz nyújtani nekem, mint hiszed.

Azzal lábujjhegyre állt, és szenvedélyesen megcsókolta a férfit.

– *Dio*, Matilda – suttogta Enzo. – Annyira akarlak. Mindennél fontosabb vagy a világon, kivéve talán Simont. Én... én is szeretlek. A tiéd vagyok... Az első pillanattól kezdve a tiéd vagyok, hogy a Karib-szigeteken megláttuk egymást. Testestül-lelkestül.

A férfi olyan szorosan ölelte magához Matildát, hogy ő alig

kapott levegőt, ugyanakkor leírhatatlan melegség és biztonságérzet töltötte el.

– Sohasem foglak elhagyni – ígérte Matilda határozottan, miközben Enzo mellkasára hajtotta az arcát. – Hallod? Bármit teszel is, semmi nem készíthet arra, hogy még egyszer elszökjek tőled.

– Ne aggódj, *cara*, úgysem engednék el! Most már az enyém vagy. Ami pedig az enyém, attól soha többé nem válok meg. De bevallom, félek. Ne hagyd, hogy tönkretegyem a boldogságunkat!

– Jaj, Enzo! – Matilda gyengéden megcsókolta a férfit. – Ne felejtsd el, hogy itt van a szerelmünk. Az majd átsegít a jó és a rossz időkön is.

Enzo hirtelen elmosolyodott, még hozzá olyan felszabadultan, ahogy Matilda még sosem látta mosolyogni.

– Nagyon okos vagy, én Summeröm. És nagyon erős. Már kezdettől fogva tudtam.

– Persze hogy erős vagyok – felelte a lány magabiztosan. – Teher alatt nő a pálma.

A férfi még szélesebben mosolygott.

– Jut is eszembe... Azt hiszem, tartozom neked azzal, hogy még egyszer megkérdezzem... – mondta, majd mielőtt az asszony felfoghatta volna, mire készül, letérdelt. – Matilda St. George, megtisztelnél azzal, hogy feleségül jössz hozzám?

Matilda most már nem tudta visszatartani a könnyeit.

– Igen. Igen. Igen!

– Helyes – felelte Enzo. – A gyűrű már amúgy is a tiéd.

Matilda mosolyogva segítette talpra a férfit, és szorosan a

karjába simult.

VÉGE

Ella Hayes
A mogorva skót

1. FEJEZET

Milla O'Brien az első ülésen kinyitva heverő térképre pillantott. Szövegkijelölővel kiemelt bizonyos jellegzetes helyeket, hogy pontosan követhesse az útját északra. Épp az utolsó rózsaszín körön haladt át, egy csillogó folyó fölött átvezető kőhídon. Most már csak körülbelül tizenöt mérföld van hátra az úti céljáig: a Calcarron birtokig.

Az út éppen egy szurdokon vezetett át. Mint valami keskeny, szürke szalag kígyózott a zord skót hegyvidéken.

Milla erre a vad tájra vágyott. London túl sok fájdalmas emléket őrzött, egyszerűen képtelen volt dolgozni ott. Két hét Strathburn Bothyban, egy félreeső hegyi kunyhóban segíteni fog, hogy kiheverje a bánatát, és kedvére festhessen. Hat hét múlva ki kell állítania a műveit, tehát lesz mit csinálnia.

Az egyenes szakaszon Milla nagyobb sebességbe kapcsol, és gyorsított. A májusi nap aranyos fénybe vonta a meredek sziklafalakat. Sárga, széltől tépett sáscsomókkal teli hegyoldalak suhantak el mellette. Lenyűgözte a természet vad szépsége – aztán egyszerre elveszítette a kontrollt a jármű felett, és a kocsit keresztbe fordult.

A jobb hátsó kerék vészjósuló pattogása mindent elárult. Milla leállította a motort, majd behúzta a kéziféket is. Nagyszerű! Defektet kapott a semmi közepén.

Autószerelő lányaként és három báty mellett – akiknek benzin folyt az ereikben – értett valamelyest a kocsikhoz. Legalábbis elméletileg.

Elővette az első ülés mögül az autóemelőt és egy franciakuлcsot, kiemelte a csomagtartóból a pótkereket, és munkához látott. Tudta, hogy először a csavaranyákat kell meglazítania a defektes hátsó keréken, mielőtt megemeli az autót. Tehát megpróbálkozott a franciakuлccsal.

Semmi.

Újra kísérletezett, megint csak sikertelenül. Teljes erejéből nekifeszült az egyik anyának, de az egy millimétert sem moccan. A többivel is próbálkozott, de hiába. A francba! Fel kellene hívnia az autómentőt, csak hogy itt gyaníthatóan nincs térerő.

Épp kivette a mobilját a kesztyűtartóból, amikor közeledő motorzúgást hallott. Kezével leárnyékolta a szemét, és megpillantott egy ezüstszürke sportkocsit. Az autó lefékezett mellette.

Milla egy kicsit szorongott. Fiatal nő, és egyes-egyedül van ezen a kihalt vidéken. A mobiljára pillantott.

Nincs térerő.

A sportkocsi ajtaja kinyílt, és Milla egyenesen az őt kritikusan fürkésző mogyoróbarna szempárba nézett. A férfi nem mosolygott, de nem tűnt különösebben fenyegetőnek. Inkább olyasvalakinek, aki terhes kötelességnek tesz eleget. Nyilván azért állt meg, hogy segítsen, ha nem is szívesen.

Kiszállt a kocsiból, közelebb lépett, a franciakuлcsra és a lapos hátsó kerékre nézett.

– Úgy látom, tudja, mit kell csinálni. Nem akarok ráakaszkodni magára. Csak meg akartam győződni róla, nincs-e szüksége segítségre.

Milla úgy saccolta, a férfi a húszas évei végén járhat, csak egy kicsit idősebb nála, de fiatalos buzgóságnak nyomát sem látta. Vajon rosszkedvű vagy szomorú valamiért?

– Elméletileg tudom, mit kell csinálni, de ez most kevés – felelte bosszúsan. – Azok az átkozott anyák úgy beszorultak, hogy emberfeletti erő kell a meglazításukhoz. Esetleg ha megpróbálná...

A férfi arcán mintha mosoly suhant volna át. Aztán felgyűrte az inge ujját, a defektes hátsó kerék fölé hajolt, és kézbe vette a franciakupcsot.

Barna haját rövidre vágták, izmos karja napbarnított volt. Látszott, hogy sokat tartózkodik szabad levegőn.

– Tényleg nem mozdul – állapította meg.

– Nem megmondtam?

A férfi összeszedte minden erejét, hogy elfordítsa a franciakupcsot, ami ezúttal tényleg megmozdult. Egymás után lazította meg az anyákat, aztán anélkül, hogy felnézett volna, megkérdezte:

– Maga ír származású, ugye?

– Éles megfigyelő.

Miért vagyok ilyen barátságtalan? – tette fel magának a kérdést Milla.

Utálni fog minden férfit csak azért, amiért az egyikük csúnyán becsapta? Felsőhajtott. Ha a segítőtje bemutatkozott volna, ahogy normális emberek között szokás, talán szívélyesebb lenne hozzá.

A férfi a kocsiemelőért nyúlt.

– Ezt is csináljam meg? – kérdezte szenvtelenül, mire Milla

csak bólíntott.

Az idegen ügyesen leszerelte a kereket, és a csomagtartóba tette. Ha észre is vette a festőállványt és a vásznakat a hátsó ülésen, nem tette szóvá.

– A következő szerelóműhely Ardoigban van. Ne felejtse el megjavíttatni a kereket.

– Parancsára, uram! – A férfi komor arca láttán Milla sietve elmosolyodott. – És köszönöm a segítségét. Milyen szerencse, hogy épp erre járt! Ugyanis nincs térerő. Megspórolt nekem egy hosszú gyaloglást és legalább három letörött körmöt.

– Tényleg mázli. – A férfi Milla kezébe nyomta a franciakulcsot. – Ritkán autózom erre.

Kurtán bólíntott, majd beült a kocsijába, és elporzott.

Cormac Buchanan a visszapillantó tükörből figyelte a fiatal nőt, miközben gázt adott. Utána még sokáig látni vélte ragyogó zöld szemét. A lány láthatóan bosszankodott a viselkedése miatt, és joggal. Öt éven át a műszaki alakulat parancsnoka volt a brit hadsereg egy speciális egységénél, ami valószínűleg nyomot hagyott a modorán. De a lány nem hagyta megfélemlíteni magát, és ez tetszett benne.

Cormac ügyesen bevette a következő kanyart. Ne próbáld becsapni magad! Nemcsak a lány elszántsága tetszett, hanem a mosolya, a finom bőre, hosszú szőke haja, amely félig kibomlott a csatból, és az arcába hullott.

Művésznek gondolta volna akkor is, ha nem látja a kocsijában a festéshez szükséges eszközöket. Piros csőnadrágot meg zöld bakancsot viselt, kigombolt farmerdzsekije alatt rojtos mellényt és a bal fülében számos

piercinget. Mindez kreatív személyiségre utalt. Cormac feltételezte, hogy a képei színesek, eredetiek és kicsit ironikusak.

Mi ütött belé? Tíz perc a csinos ír művésznő társaságában, és neki máris meglódult a fantáziája. Jobb, ha az útra koncentrál, és Calcarronba ér, mielőtt Rosie húga újabb pánikrohamot kap az esküvője előtt.

Még egy hét van hátra a nagy eseményig, és az e-mail-fiókja tele az elintézendők végtelen sorával. Belsőépítészként Rosie magas igényeket támasztott a családi birtokon megrendezésre kerülő esküvővel szemben. Ha már a vendégek olyan messziről ideutaznak, érvelt, akkor valami különlegeset kell kapniuk.

Cormac véleménye szerint egy esküvőnél a fiatal pár fogadalma a lényeg, de ha a húga a fejébe vesz valamit, jobb nem ellenkezni. Az ő dolga volt a szabadtéri sátor és a táncparkett felállítása, valamint a több ezer méter fényfüzér elhelyezése a fákon és a kerti utak mentén. Ezenkívül is vártak még rá feladatok, amelyek – ahogy Rosie hízelkedve mondta – katonai precizitást igényelnek.

A fékre lépett, amikor egy anyajuh két báránnyal keresztezte az utat. Az állat rövid időre megállt, és gyanakodva bámulta. Aztán komótosan továbbment, vézna lábain követte a két bárány. Cormac felsóhajtott. Mindent megtenne Rosie-ért, de Calcarronba menni komoly próbatétel a számára.

Afganisztán megváltoztatta. A barátja halála megváltoztatta. Nem tudta túltenni magát rajta, és ha most hazamegy, a fájdalom is vele tart. A Duncannel kapcsolatos

emlékei elválaszthatatlanok a skót szülőföld emlékeitől.

Még a húga kedvéért sem képes felhőtlenül örülni az esküvőnek. Előre borzad a felszínes fecsegéstől, a meghívott kétszáz vendégtől. Mint egy skót földbirtokos család fiának és örökösének bizonyos társadalmi kötelezettségei vannak, de ezeket jelenleg csak tehernek érezte. Mintha egy malomkövet kötöttek volna a nyakába.

Milla az autójában ült, és a mogyoróbarna szemű férfira gondolt, aki alaposan összezavarta. Ő pedig meglehetősen elutasítóan viselkedett vele. Elutasítóan és barátságtalanul, ami csöppet sem jellemző rá.

És ez Dan bűne. Miatta ilyen bizalmatlan és kötekedő. Ha ezt teszi az emberrel a szerelem, hát ő a jövőben szívesen lemond róla.

Gázt adott, és elgondolkozva bámult ki a szélvédőn. Az idegennek nagyon szomorú volt a szeme. Ha elmosolyodik, kimondottan vonzó lett volna. Egyetlen kedves megjegyzése oldotta volna a feszült légkört. Ehelyett szárazon csak ennyit kérdezett:

– Maga ír származású, ugye?

De az ő válasza sem volt valami kedves. Nem csoda, hogy a férfi ezután már inkább a defektes kerékkel foglalkozott. Talán beszédesebb lett volna, ha ő eljátssza a gyámoltalan nőt, de Millának esze ágában sem volt a férfiak hiúságát kiszolgálni.

Sebességet váltott, és közben arra gondolt, teljesen mindegy, hogy a férfi mit gondol róla. Elment, és neki meg kell keresnie Ardoigban az autószerelőt.

Ami mint kiderült, nem volt nehéz. A műhelyen kívül csak

egy kisbolt és egy ősi hotel volt a városkában. Az autószerelő, egy cserzett bőrrű, őszes szakállú férfi, hajlandónak mutatkozott azonnal megjavítani a kereket. Közben Milla benézett a boltba, és vett némi élelmiszert.

Az orrát megcsapta a frissen sült kenyér, a tisztítószerek és a molyirtó szaga. Miközben a polcok között sétált, és különböző árucikkekkel pakolt a kosarába, egy nő lépett be az üzletbe.

– Szia, Mary! A sorsjegyemért jöttem.

– Rendben, Sheila. A szokásos zsákbamacska?

– Igen, igen. Láttad Cormacot elhajtani erre? Hazajött az esküvőre.

– Igen, tudom. Lesz bőven dolga a fiúnak. Amint hallom, Rosie nagyszabású esküvőt akar.

Milla morfondírozott, vegyen-e gyertyát. A hegyi kunyhóban volt ugyan áram, de nem árt gondolni a vészhelyzetekre is. Végül teamécseket meg egy doboz gyufát tett a kosarába, és elindult a pénztár felé. Miközben a két nő még mindig a sorsjegyekről és a legújabb helyi pletykákról diskurált, átfutotta a polcokra kitett újságok címsorát.

– Jessie szerint Cormac még mindig nagyon maga alatt van

– mondta Sheila. – Micsoda tragédia!

Milla felfedezett egy csomó turistatérképet, és kiválasztott egyet. Térerő nélkül ugyanis nem tudja használni a GPS-t.

– Hát igen, de előbb-utóbb össze kell szednie magát... – vélekedett Mary a pult mögött állva, aztán Millához fordult. – Sajnálom, kedvesem, észre sem vettem, hogy bejött! Máris megyek.

Milla barátságosan bólintott, a másik kezébe tette át a kosarát, és várt.

– Rosie csoda szép menyasszony lesz, az biztos. Egyébként már a koszorúslányaival együtt itt van. Az anyja szerint szorgalmasan dolgoznak. – A gép kidobott egy rózsaszín szelvényt. – Rendben, Sheila, itt van a nyertes sorsjegyed.

Mary a vevőjére hunyorított, aki nevetett, és integetve elhagyta a boltot.

– Most pedig maga következik – fordult Mary mosolyogva Millához. – Elnézést, hogy megvárakoztattam. – Egymás után vette ki a kosárból az árucikket, tartotta oda a leolvasóhoz, amikor észrevette a térképet. – Túrázni akar?

– Nem... vagyis talán. Tulajdonképpen festeni jöttem.

– Ó, akkor biztosan a Strathburn Bothyba tart.

Milla bólintott.

– Nyugodtan szeretnék dolgozni a képeimen.

Mary elgondolkozó arcot vágott, miközben papírtáskába tette az árucikkeket.

– Attól tartok, nem a legjobb időszakot választotta. Szombaton nagyszabású esküvőt tartanak itt, csapatostul jönnek majd az emberek. Tudja, hogy jut el a kunyhóhoz?

– Esküvőt? – kérdezte Milla kicsit bosszúsan. – Igen, azt hiszem. Át a falun, aztán a következő kereszteződésnél jobbra Calcarron irányába, majd balra felfelé az úton, ugye?

– Pontosan. Az erdőben megy tovább körülbelül másfél mérföldet, aztán megpillantja a kunyhót. Ha gondolja, felhívom a tulajdonost, hogy hozza a kulcsot.

Ez a közvetlenség és segítőkészség írországbeli otthonára

emlékeztette Millát.

– Nagyszerű lenne, köszönöm. Csak elhozom az autószerelőtől a megjavított gumimat, és máris indulok.

– Rendben. Addig én telefonálok. Vizsgálatásra!

2. FEJEZET

A Calcarron birtok kapujához érve Cormac lassított, és lehunyta a szemét. Tisztában volt vele, hogy ez az ünnepség Rosie-ről szól, és nem róla. A húga a főszereplő. Őt észre sem fogják venni.

De ez egy kisváros, és mindenki tudja, hogy ő nem tudta feldolgozni Duncan halálát. Még az anyja is poszttraumás stresszről beszél, de egyáltalán nincs igaza. A gyász az, ami megemészt, a fájdalom az, ami felőröli. Már nem tudja, hol a helye ebben a világban.

A laktanyában könnyebb volt. Ott egyike volt azoknak, akik érzelmi problémákkal küszködtek. Itt azonban kíváncsi pillantásokkal és részvevő kérdésekkel bombázzák, amelyeket tapintatosan háritania kell. Rosie kedvéért úgy kell tennie, mintha minden a legnagyobb rendben volna.

Kihúzta magát, és áthajtott a kapun.

Megpillantotta a házat, és egy pillanatra öröm járta át a szívét. Már majdnem elfelejtette, mennyire szereti a Buchanan család otthonát a két toronnyal és a régimódi osztóléces ablakokkal. Kiszállt, és meghallotta a kutyák barátságos ugatását a házban, ami mosolyt csalt az arcára.

Kinyílt a bejárati ajtó, a csaholás hangosabb lett, és három labrador rohant felé, mögöttük feltűnt az anyja karcsú alakja.

– Tyler, Mungo, Crash... elég lesz, fiúk, nyugodjatok meg!

A kutyák farkcsóválva tülekedtek Cormac lába körül, hozzányomták nedves orrukat, a kezét nyalogatták. A férfi

nevetve megsimogatta sima, fekete bundájukat, megpaskolta a fejüket.

– Cormac! – ölelte át örömmel Lily. – Milyen jó, hogy itt vagy! Már mindenki esküvői lázban ég. Azt se tudom, hol áll a fejem.

Cormac mosolyogva szemügyre vette az anyját, és átkarolta a vállát.

– Hiszen ez csak Rosie esküvője. A kisujjadból is kirázod.

Lily elkínzott pillantást vetett rá.

– Gyere, a lányok alig várják, hogy lássanak! De figyelmeztetek, Rosie kezében ott az Excel-táblázat az esküvői tervvel.

A szalonban Rosie és a három koszorúslány épp élénken beszélgetett az ünnepi sátor asztaldekorációjáról, amikor Cormac belépett. A lelkes üdvözlés után kimerülten lerogyott az egyik fotelba, és csak fél füllel hallgatta a társalgást.

Szerette ezt a magas mennyezetű szobát a súlyos kárpitozott bútorokkal. A könyvespolcokon ezüstkeretes családi fotók sorakoztak, a kandalló fölött egy gímszarvas olajképe függött, nem olyan pompás, mint az angol festő, Landseer híres műve „A Glen uralkodója”, de Cormacnak tetszett. Ezer emlék fűzte hozzá, mint itt mindenhez.

Végül is örült, hogy újra itthon lehet. Mindig is szerette Calcarront, és egy nap a birtok majd az övé lesz. Inkább előbb, mint utóbb, ha az apja szándéka szerint történnek a dolgok...

– Cor!

Cormac felpillantott, amikor a húga a becenevét kiáltotta.

– Figyelsz te egyáltalán? Épp azt mondtam, hogy a te

dolgod a sátor felépítése és a technika, a miénk a részletek. A mottó: erdő és mező. Ami azt jelenti, hogy a dekoráció természetes anyagokból készül. Tehát a teamécsesek hánccsal körültekert lekvárosüvegekbe kerülnek, és...

Cormac gondolatai már megint elkalandoztak. Nem mintha sajnálta volna Rosie-tól az álomesküvőt, de miként lelkesedhetne az „erdő és mező” romantikáért, amikor folyton arra kell gondolnia, hogy másutt emberek halnak meg a háborúban?

Egyébként is kissé túlzásnak találta Rosie Skót-felföld iránti imádatát. Hát nem elég, hogy az ünnepség a szabadban lesz? Az anyjának valószínűleg igaza van, hogy túlzásba estek. Minél előbb elszabadul innen, annál jobb. Amúgy is járni akart egyet.

Azon tűnődött, vajon Sam hogy bírja ezt a felhajtást. Derűs kedélyű öccse eddig nem mutatkozott. Talán ez a trükkje.

Lily besuhant egy jól megpakolt tálcával, és Cormac felállt, hogy elvegye tőle. Amikor letette a dohányzóasztalra, Rosie kedvesen rápillantott, odaugrott hozzá, és átölelte.

– Köszönöm, hogy eljöttél! Nagyon sokat jelent nekem. –
Suttogva hozzátette: – A nagy felfordulásban nem is kérdeztem meg, hogy vagy. Később majd beszélünk, jó?

Cormac a teáscsészéjével visszavonult az egyik ablakbeugróba, és kinézett az ismerős tájra. A földterület lágyan ereszkedett lefelé egészen a Calcarron-tóig. A birtok ékszerdoboz volt ez a tó, három oldalról meredeken emelkedő erdős hegyoldalak vették körül.

– Tulajdonképpen hol van Sam? – kérdezte Cormac Rosie-

tól, aki épp egy tál aprósüteményt kínált oda neki.

– Előkészíti a bothyt a művésznőnek, aki mára jelentkezett be. Azután horgászni akar. Nem láttad valahol?

A „művésznő” szóra Cormac előtt felvillant egy ragyogó szempár.

– Nem, nem láttam.

– Mi az ördög az a bothy? – kérdezte Rosie egyik barátnője.

– Egy házikó, amit a kirándulók használnak, ha kitör a vihar, vagy éjszakára menedéket keresnek – magyarázta Lily. – A mi bothynkban viszont egy teljesen felszerelt műterem van. Rosie nagyapja szenvedélyes amatőr festő volt. Mivel egyre több művész kereste fel, az az ötlete támadt, hogy szállást építtet nekik. A birtok nagy, bőven van hely, tehát a hegyekben felépíttünk egy kunyhót, ahol a művészek zavartalanul dolgozhatnak. Nagy tetszést aratott.

Rosie buzgón hozzátette:

– Valójában egy tágas faház, komfortos és modern. Ha valaki a teraszon lévő függőágyban fekszik, gyönyörködhet a hegyekben vagy éjszaka a csillagokban – lelkesedett. – A lakótér világos és szellős, a műterem felülről kapja a megvilágítást. Kályha is van, tehát télen be lehet fűteni. A kedvencem a hálóhelynek kialakított galéria. Nagyon romantikus! A belső kialakítása az én elképzeléseim alapján készült. Ha akarjátok, mutatok képeket...

Lily felemelte a kezét.

– Egy pillanat, nem csöng a telefon?

– Hagyd, majd én megyek! – Cormac kapva kapott az alkalmon, hogy kereket oldhasson. – Buchanan – szólt bele a

kagylóba, miután kiért a konyhába.

– Te vagy az, Sam? – kérdezte egy női hang.

– Nem, itt Cormac.

– Cormac! Mary Frazer beszél. Hogy vagy?

Cormacnak semmi kedve sem volt Maryvel fecsegni, de tudta, hogy az üzlete a környék pletykamalma, ezért barátságosan felelt:

– Halló, Mary! Köszönöm, megvagyok. Mi újság?

– A művésznő, aki kibérelte a bothyt, épp nálam vásárolt. Megígértem neki, értesítem Samet, hogy hamarosan ott lesz a kunyhónál.

– Értem. Majd átadom.

– Nem kell sietni. A fiatal hölgy említette, hogy először el kell hoznia egy megjavított kereket, mielőtt elindul, tehát...

Cormacnak elakadt a lélegzete.

– Rendben, köszönöm a hívást. Viszlát!

Nem volt kedves tőle, hogy lerázta Maryt, de különben a végtelenségig beszélt volna. Cormac a konyhaszekrénynek dőlt, és azon tűnődött, miért kalapál gyorsabban a szíve. Az új vendég tehát az a festőnő, aki defektet kapott. Na és?

Csinos és meglehetősen tüskés, de nem ezért nem tudja kiverni a fejéből. A ragyogó zöld szempárban volt valami sebzettség...

– Cor? – Az anyja bukkant fel a konyhaajtóban. – Minden rendben?

– Igen, igen. Csak egy kicsit kimerített az utazás meg ez az egész esküvői cirkusz. Azt hiszem, igazad van. Kemény hét áll előttünk.

Lily megpaskolta a karját.

– Ne aggódj, megoldjuk. Ha hazajön az apád, bezárkóztok a dolgozószobájába, megisztok egy whiskyt, és eltársalogtok. Egyébként ki telefonált?

– Mary az üzletből. Az új bérlőnk úton van a bothyba.

– És az öcséd megint nem elérhető – bosszankodott Lily. – Pedig a vendégek fogadása az ő dolga. Jellemző Samre. Hazajöttél, tehát nyugodtan elmehet horgászni, és mindent rád hagy.

– Rám?

– Gond lenne, ha beugranál helyette? – mosolygott rá cinkosan az anyja. – Így legalább kiszabadulsz a menyasszony meg a segítői karmai közül, és kipróbálhatod az új kvadot. Felmész vele a hegyekbe, és meglátod, kitisztul a fejed. – Lily a kezébe nyomta a szarvasagancs kulcstartón fityegő kulcsot. – Körbevezeted azt a nőt, és mire visszajössz, már itt az aperitif ideje.

Cormac elvette a kulcsot, és beleegyezően bólintott. Mi más választása maradt, miután Sam meglógott? Egyébként is szüksége van friss levegőre, és ha teljesítette a feladatát, talán vacsora előtt még marad annyi ideje, hogy ellátogasson a kedvenc helyére a sziklacsúcson.

A bejárat ajtóhoz ment.

– Várj! – Lily követte egy vastag könyvben lapozgatva. – A nőt Camilla O'Briennek hívják. Szép név, ugye? – Bátorítóan a fiára hunyorított. – Talán szerencséd van, és fiatal meg csinos.

Csomagtartójában a megjavított kerékkel Milla elhagyta

Ardoigot. Gond nélkül megtalálta a Strathburn Bothyhoz vezető utat. Nemsokára már az erdőben kapaszkodott felfelé a meredek úton.

A terep egyre nehezebb lett, kavicsshordalék és jókora gödrök tanúskodtak az esőzések után lezúduló víztömegekről. Milla idegesen a szájába harapott, és erősen markolta a kormányt, miközben lassan araszolt felfelé.

Egy örökkévalóságnak tűnő idő után elérte a hegy tetejét. Egy seprővirággal benőtt fennsíkon hajtott tovább, és hamarosan megpillantotta a kunyhót. Egy bemélyedésben épült, szorosán a hegyfalhoz simulva, és egy túlméretezett cirkuszi kocsihoz hasonlított kerekek nélkül.

Milla kellemesen meglepődve lefékezett, és szemügyre vette új otthonát. Kimondottan barátságosnak tűnt a fából készült verandával, ahol egy jókora függőágyat pillantott meg. Várakozásteli örömmel tette meg az utolsó, hepehupás szakaszt, aztán kiugrott az autóból.

A fantasztikus kilátás mellett az első, ami feltűnt neki, a csend volt, a tökéletes csend. Szinte meg is feledkezett a szerelmi bánatáról, ami miatt idejött. Felszaladt a lépcsőn a verandára, kitérte a karját, és nevetve körbeforgott. Tökéletes menedék!

Ahogy számított is rá, a kunyhó zárva volt, ezért az orrát az ablaküvegnek nyomta, hogy belessen. Világos deszkapadló, sötét kanapé, a karfáján mohazöld gyapjútakaró és egy öntöttvas kályha. Mellette keskeny falépcső, amely feltehetően a hálótérbe vezet. Szívet melengetően romantikus.

Kicsit bánatosan leereszkedett a széles függőágyra, amely két faoszlop között volt kifeszítve, és lágyan hintázni kezdett. Tűnődve megsimogatta üres gyűrűsujját, ahol valaha a jegygyűrűjét viselte. Annak idején rózsaszínben látta jövő életét... amíg Dan ki nem adta az útját.

Az esküvői előkészületek kellős közepén a férfi közölte vele, hogy beleszeretett valaki másba. Kijelentette, hogy nem tehet róla, egyszerűen csak megtörtént. És rábízta, hogy mindent fújjon le.

A kínos telefonokat a szállítókkal, az írországi rokonaival...

Az apja igyekezett, hogy a hangja csalódottan csengjen, de Milla hallotta a megkönnyebbült sóhajt. Az apja tulajdonképpen sohasem kedvelte Dant. A bátyjai sem. Milla olyan egyedül érezte magát, mint még életében soha. Nagy szüksége lett volna az anyjára, de Colleen már nem volt vele. Egyedül kellett boldogulnia.

Most tehát itt van Strathburn Bothyban, hogy kiheverje a szívfájdalmát, és újra az a lány legyen, aki valaha volt. Vagy legalábbis megközelítőleg. Ha sikerül a munkájára koncentrálnia, talán ismét talpra áll.

Motorzúgásra kapta fel a fejét. Kimászott a függőágyból, és alig akart hinni a szemének, amikor megpillantotta a közeledő kvadot.

Az országúti megmentője vezette.

3. FEJEZET

Milla idegesen figyelte a látogatót. Hogy jóvátegye az első találkozásuk alkalmával tanúsított undok viselkedését, barátságosan odaintett neki, de a férfi nem intett vissza. Talán túlságosan lefoglalta, hogy megtartsa a hepehupás úton a járművet, Milla mégis megsértődött. De mióta túlérzékeny?

Amikor a férfi a kvaddal megállt a kunyhó előtt, elébe sietett, és jókedvűen üdvözölte:

– Helló, hát megint maga az! Úgy tűnik, mindig az isten háta mögött találkozunk. Talán titkon követ engem?

– Pusztá véletlen, esküszöm! – morogta Cormac. – Bizonyára maga Camilla O'Brien.

– Bizonyára? – kérdezte nevetve a lány. – Milla vagyok. A Camilla olyan hivatalosan hangzik.

– Rendben van, Milla. Elhoztam a ház kulcsát.

A lány várakozva nézett rá.

– És? – kérdezte, amikor a másik semmi jelét nem adta, hogy be szeretne mutatkozni. – Magának is van neve?

– Elnézést, hosszú és nehéz napom volt. – A férfi kezét nyújtott. – Cormac Buchanan.

– Örülök, hogy megismertem, Cormac. Most már hivatalosan is.

Megfogta a férfi meleg tenyerét, egy másodpercre a szemébe nézett, aztán gyorsan elhúzta a kezét.

– Buchanan? Akkor magáé a birtok?

– Talán majd egy nap az enyém lesz. Jelenleg csak küldönc

vagyok.

– Igen, egy család is olyan, mint a munkahely. Az ember egészen lent kezd, aztán lassan felküzd magát – viccelődött Milla, de a férfi arca meg se rezzenet.

Ennek a Cormac Buchanannek semmi humorérzéke? Vagy talán úgy véli, hiányzik belőle a kellő tisztelet egy skót nagybirtokos fia iránt?

– Most kinyitom a házat. – A férfi már el is indult a bejárat felé. – Aztán beviszem a csomagjait, és mindent megmutatok, amit tudnia kell.

Milla homlokráncolva nézte. Nem kimondottan udvariatlan, de egyértelműen távolságtartó.

– Köszönöm. Miattam ne fáradjon – felelte hűvösen.

Cormac kitárta az ajtót.

– Nem fáradság. Ez a dolgom.

Alighogy beléptek a házba, Milla rögtön jobb kedvre derült. A lakótér barátságos és otthonos volt. A széles ablakokon át a hegyek látszottak, és az ember úgy érezhette, hogy a szabadban van. A természetes anyagok és a berendezés lágy színei csak erősítették ezt a benyomást.

Milla alig akart hinni a szerencsésének. Ez az oázis lesz két héten át az otthona. Ha itt nem talál felüdülést, akkor sehol másutt.

Mosolyogva fordult Cormachoz.

– Csoda szép. Tökéletes. Egészen odavagyok!

A férfi arca megenyhült.

– A húgom belsőépítész, mindent ő rendezett be – magyarázta alig titkolt büszkeséggel a hangjában, amitől

nyomban rokonszenvesebb lett. – Be tud gyújtani a kályhába?

– Igen, nekünk is volt ilyen odahaza.

Milla a fatüzelésű kályhához lépett – modernebb volt, mint a szüleié –, és kinyitotta az üvegajtót.

– A ház mögött van egy rakás fa, gyújtson be nyugodtan, ha fázik.

Ha nem látná a mogorva arcát, a hangját még szexinek is találná, gondolta Milla. Becsukta a kályha ajtaját, és megfordult.

– A konyha ott szemben van. Mosogatógép sajnos nincs...

Milla felnevetett.

– Majd én elmosogatok, túl sok edényt úgysem fogok használni. Ha dolgozom, általában elfelejtek főzni, és azt eszem, ami van. Például gabonapelyhet.

Cormac elhúzta a száját, de Milla nem tudta eldönteni, hogy viccesnek vagy meghökkentőnek tartotta-e a megjegyzését. Már megint túl sokat beszél, mint mindig, amikor ideges. És Cormac Buchanan határozottan idegesíti.

– A tusoló a folyosó végén van, és az a lépcső vezet a hálótérbe...

– Igen, azt gondoltam – felelte Milla, és elfordult. – Ó, milyen praktikus, itt van a falon egy térkép! Én is vettem egyet, de ez...

Cormac megköszöri a torkát.

– A lépcső melletti ajtó vezet a műterembe. Talán benézhet, míg én behozom a csomagjait az autóból.

A műterem sokkal nagyobbnak bizonyult, mint Milla várta, és a fényviszonyok ideálisak voltak. Amikor Cormac a

festőállvánnyal és egy halom vászonnal a hóna alatt belépett az ajtón, boldog mosollyal fogadta.

– Imádom!

– Igen, tényleg szép. – A férfi letette a cuccokat, és a hajába túrt. – Most már csak néhány doboz van az autóban. A bőröndjét is felhoztam.

Zavarba ejtően hosszan nézett Milla szemébe, mintha mondani akarna valamit, de aztán megfordult és kisietett. A beszéd nyilván nem az erőssége.

Milla kifújta az arcából egy szőke hajtincset, és körülnézett. Ez a fény, ez a nyugalom! A művészi ihlet vagy az afeletti öröm miatt, hogy ezen a csodálatos helyen landolt – hirtelen azt kívánta, bárcsak már egyedül lenne.

Éppen betette a hűtőbe a tejet, amikor Cormac az utolsó dobozt is behozta.

– Ez minden. Akkor még gyorsan elmondom a biztonsági szabályokat...

– Hagyja csak! – Milla felegyenesedett, és a férfira pillantott. Remélhetőleg megérti, hogy fáradt, és magányra vágyik. – Itt van! – Meglobogtatta a konyhapulton talált füzetecskét. – Kézikönyv a vendégek számára. Megígérem, hogy az egészséget elolvasom.

Cormac láthatóan megütközött.

– Rendben, de kérem, ügyeljen a szabályokra, mert fontosak! Akkor még egyszer kellemes itt-tartózkodást kívánok.

Kurtán biccentett, majd távozott.

Milla örült, hogy végre magára maradt, és a

konyhaszekrénynek dőlt. Cormac Buchanan valószínűleg megsértődött, amikor kiebrudalta. Miért is? Jóllehet kicsit kurtán-furcsán viselkedett a férfival, de udvariasan. Ugyanolyan udvariasan, ahogy Cormac vele.

Úgy látszik, újabban nem találja a hangot a másik nem képviselőivel. Dan is ezért hagyta el.

Feltette a vízfóralót. Ez a két hét a hegyekben jót fog tenni neki. Amíg lelkileg rendbe nem jön, remélhetőleg nem kell találkoznia egyetlen emberrel sem.

Cormac felült a kvadra, de nem indult el rögtön, hanem egy-két másodpercig komor arccal bámulta a vidéket. A fiatal festőnő egyszerűen kidobta!

Nem ismeri ki magát rajta. Egyszer tréfálkozik, máskor kifejezetten barátságatlan. Hogy viselkedjen vele? Teljesen összezavarja. Amikor a lány szemtelen mosolyára, dacosan előrszegezett állára gondolt, hirtelen elvigyorodott.

Maga elé képzelte finom arcát, az apró szeplőket az orrán, csillogó szemét... Mennyire örült a kunyhónak! Mintha a paradicsom ajtaját nyitották volna ki előtte. És milyen szexi volt feszes feneke a szűk farmerban, amikor lehajolt a kályhához...

Régen történt, hogy egy nő felébresztette az érdeklődését. Vagy bármilyen ember. Már egészen megszokta, hogy semmi mást nem érez, csak mérhetetlen fájdalmat a barátja elvesztése miatt. Ám a fiatal festőnő, ahogy a műterem fényében állt szőke hajával és várakozásteli tekintetével, elbizonytalanította. Egyszerűen nem találta a megfelelő szavakat.

A hegyoldalban álló fák csúcsa fölött látta Calcarron tornyait. Elképzelte, ahogy az apja a dolgozószobájában italt tölt, ahogy a húga és a barátnői a szalonban gin-tonikot szüröcsölnek, az anyja pedig az órára néz, és azt kérdezi, hol marad ilyen soká a fia.

Cormac indított. Várnak rá, de most még nem mehet haza. Először fel kell keresnie a kedvenc szikláját...

– Cormac!

Megfordult, és látta a feléje szaladó Millát. Leállította a motort.

– Milyen jó, hogy még elcsíptem! – zihálta a lány. – A csapból nem jön a víz. Teát akartam főzni, de a fürdőszobában sem működik. Mit gondol, meg tudja csinálni?

Cormac kelleetlenül nézett rá.

– Fogalmam sincs, de megpróbálom.

A hadseregben az ívózellátás specialistája volt. Értett a kútfúráshoz és a szennyvíz újbóli felhasználásához, de semmi sem nehezebb, mint megtalálni egy ház vízvezetékrendszerében a hibát. Különösen itt. Azt nem kötötte a festőnő orrára, hogy a csövek gyakran azért dugultak el, mert valamilyen csúszómászó beléjük szorult.

– Szívesen megkínálnám teával, de ez problémába ütközik – jegyezte meg tréfásan Milla, amikor a férfi követte a kunyhóba.

Cormac majdnem elnevette magát, de Duncan halála óta nemigen nevetett. Tehát csak biccentett, és nekilátott, hogy megvizsgálja a szifoncsövet. Mivel Sam rendszeresen tisztította, tiszta volt, tehát az idejövő vezetékben van a hiba.

A víztartály a domb tetején van, és a csöveket részben a föld alatt hozták ide. Órákig eltarthat, míg megtalálja a hibát. Mivel lassan beesteledik, a javítással várni kell holnapig.

Ám víz nélkül Milla nem maradhat a kunyhóban. Calcarronban kell éjszakáznia. Többet pillanatnyilag nem tehet az érdekében.

– Hogy az udvarházban aludjak?!

Cormac még fél órával később is maga előtt látta a lány felháborodott arcát, amikor a kvaddal lefelé hajtott a hegyen. Milla természetesen nem úgy képzelte, hogy Calcarronban tölti az éjszakát, de azért jobban is fogadhatta volna a fejleményeket. Mások egy vagyont fizetnének azért, hogy a tiszteletre méltó, ősi házban megszállhassanak.

Persze a lány az imént még tőle is gyorsan meg akart szabadulni. Cormac akkor ezt személyes sértésnek vette, de lehet, hogy Milla O'Brien egyszerűen csak el akar bújni a világ elől, ahogy ő is. Ebben az esetben a családja társaságában eltöltött estét természetesen büntetésként éli meg, ami érthető.

Cormac elhaladt a régi marhacsapás mellett, és lassított, amikor felszínre törtek benne az emlékek. Emlékek két vidám fiúról, akik fogócskáztak útban a kősírokhoz vagy rejtekhelyükhöz odafent a szikláknál.

Mindez mintha egy örökkévalósággal ezelőtt lett volna. Gondolatban a barátja még mindig vele volt, de a fájdalom és halál fátyla elhomályosította az emlékeket. Nem Duncan okozott neki rémálmodat. Hanem a büntudata, mert tulajdonképpen neki kellett volna meghalnia, nem pedig a

barátjának.

Árulásnak érezte, hogy ő él, és érezheti a lenyugvó nap sugarait az arcán, a szelet a hajában... A sors miért őt kímélte meg a haláltól, miért nem Duncant?

Ám ez a tépelődés nem vezet sehová.

Tény, hogy Duncan halála elvette az életkedvét. Nem vigasztalta az az elképzelés sem, hogy ő azért maradt életben, mert még feladata van. Azt a gondolatot sem találta megnyugtatónak, hogy egy magasabb értelem igazgatja a sorsát. Nem olyan fontos személy ő.

Mindenesetre nem számított rá, hogy a sors összehozza egy olyan nővel, mint Milla O'Brien. Egyszerűen elbűvölő, ami számára akár veszélyes lehet. Szerencsére holnaptól kezdve nincs dolga vele. Nehezebbé esik ugyanis, hogy a szép zöld szempár láttán ne ébredjen benne valamiféle remény, de ennek Afganisztán után nincs helye az életében.

Amikor ráfordult a Calcarronba vezető útra, gázt adott. Az apja beszélni kíván vele a birtok átvételéről, de ő még nem áll készen erre. Szereti a földet, és tetszik az elképzelés, hogy egy nap ő irányítja Calcarront, de még nem most. Egyelőre más feladata van, és gyávának érezné magát, ha visszavonulna a családi birtokra.

Ismét a gázra lépett. Bármi történt is, helyt kell állnia. Ha túl lesz ezen a mozgalmas héten, ismét aktív szolgálatra jelentkezik. Jelenlegi irodai munkája az örületbe kergeti. Vissza kell mennie a terepre.

– Hogy az udvarházban aludjak?!

Milla keserű csalódást érzett. Cormac az országúton segített

neki, akkor most miért nem tudja megjavítani a vízvezetékét? Nem fogadta el, üres kifogásnak tartotta, hogy ez túlságosan időigényes feladat.

– Mi lehet a dugulás oka?

Cormac egyik lábáról a másikra állt.

– Sajnálom, Milla, de csak holnap foglalkozhatok veled. És higgye el, Calcarron egyáltalán nem olyan rossz hely. Legalább nem kell főznie, és műtermünk nekünk is van.

Milla végül beadta a derekát, noha semmi kedve sem volt a nap hátralévő részét a férfi családjának körében tölteni. Hiába álmodozott az első békés estéről a romantikus hegyi kunyhóban!

Cormac kedvesen felajánlotta, előre meg, hogy előkészíttessen a számára egy szobát. Milla úgy érezte, most sürgős szüksége van egy kis magányra.

Miután a kvad elporzott, felment a lépcsőn a hálótérbe, ahol a táskáját hagyta. Nincs sok értelme kipakolni. Lefeküdt az ágyra, és a mennyezetet bámulta.

Bárcsak itt maradhatna! Idefent olyan biztonságban érezte magát, akár egy fészekben. Legszívesebben örökre elbújt volna ide. Nagyot sóhajtván összegömbölyödött.

– Köszönöm, Dan.

A Saint Martins College-ban, a híres művészeti és designfőiskolán ismerte meg Dant. Sziporkázó személyiség volt, igazi szabad szellem. Milla alig akarta elhinni, hogy egyáltalán tudomást vesz róla, egy félénk elsőévesről, és minden tekintetben reménytelenül jelentéktelenebbnek érezte magát nála.

Amikor a férfi először megcsókolta, és a fülébe súgta, hogy számára ő a menedék, a szikla a hullámverésben, határtalanul boldog volt. Dannek szüksége van rá! A férfi pedig kitölti a fájdalmas űrt, amit az édesanyja elvesztése hagyott az életében.

Az apja és a bátyjai szélhámosnak tartották Dant. Cockney akcentusát művinek nevezték, mulattak lófarokban viselt haján, viszolyogtak a tetoválásaitól és az orrpiercingjétől.

Milla igyekezett elengedni a füle mellett a megvető megjegyzéseket. Ő maga is varratott magának egy tetkót, egy kis szarvast a bokája fölött, és pusztán daczból tett néhány piercinget a fülébe. Mindenesetre nagyon bántotta, hogy a családja nem veszi komolyan a Daniel Calder-Jonesszal tervezett jövőjét.

Biztos volt benne, hogy az anyja értékelte volna Dan zsenialitását. Colleen művészettanár volt, maga is sikeres művész. Neki köszönhetően szerette meg Milla a festészetet.

Miután rákot diagnosztizáltak nála, az anyja továbbra is elvitte őt kiállításokra, és vidám színes kendőt tekert kopasz fejére. Millának a mai napig szörnyen hiányzott. Akárhányszor rá gondolt, könnyek szöktek a szemébe.

Dan valósággal élvezte Milla apjának és bátyjainak a megvetését. A művészet szükséges velejárójának tartotta, az ihlet forrásának. Egyébként tényleg olyan sikeres volt, hogy felajánlottak neki Berlinben egy ösztöndíjat.

Milla, aki épp egy stresszes vizsgaidőszak közepén volt, bátorította, hogy fogadja el. Tudta, hogy Dan csak profitálhat Berlin fiatalos, vibráló légköréből, és sok új kapcsolatra is

szert tehet, amelyek segíthetik művészi karrierjében.

Az elutazása előtti este Dan meghívta a kedvenc éttermükbe, és a vendégek előtt megkérte a kezét. Milla nagyon meglepődött, mert a férfi korábban nem csinált titkot abból, hogy nem akar megnősülni.

Könnyekig meghatva igent lehel, mire a jelenlévők ujjongása közepette Dan felhúzta az ujjára a csillogó gyémántgyűrűt.

Milla határtalanul boldog volt. Végre úgy érezte, tudja, hová tart. Most már csak a családjának kell belátnia, hogy Dan Calder-Jones tényleg szereti őt.

Dan nógatására rögtön ki is tűzték az esküvő dátumát. Szeptemberre tervezték, amikor a férfi visszajön Berlinből. Millának kevés ideje volt, de lelkesen belevetette magát az előkészületekbe.

Mindig is romantikus, vidéki stílusú esküvőről álmodott. Ennek megfelelően bérelt egy tarka szalagokkal feldíszített sátrat, Dannek külön egy bárt, valamint rusztikus fapadokat és -asztalokat, amelyeket – úgy tervezte – majd vadvirágokkal dekorálnak. Szerződtetett egy countryzenekart.

Legnagyobb öröme megalálta a tökéletes menyasszonyi ruhát is, egy vintage modellt fehér selyemből, apró, hímzett gyöngyökkel. A ruhapróbánál elsírta magát, mert az anyja nem volt ott, hogy elmondja neki, milyen gyönyörű.

Minden a happy end felé haladt. Míg Dan három hónappal ezelőtt Milla legnagyobb meglepetésére hazalátogatott Berlinből, hogy közölje vele, beleszeretett egy német művésznőbe, név szerint Mariába.

Milla vigasztalhatatlan volt. Nem tudta felfogni, hogy ilyen hamar elveszítette a boldogságot. Nem tudott se enni, se aludni, se dolgozni.

Az egyik professzorával megbeszélte találkozó azzal végződött, hogy a vállán kisírta magát. A férfi azt tanácsolta, hogy a változatosság kedvéért ecset helyett inkább fényképezőgépet fogjon, járja a várost, és fotózzon le mindent, ami felkelti a figyelmét. Milla ezt tette, és hamarosan kiderült, mi az, ami megragadja: üres utcák, a kapukban magányos alakok, egy kávéház ablaka mögött aggódó arc, egy lépcsőn üldögélő pár, mindketten másik irányba néznek...

– Vonzza a magány – állapította meg a professzor, miután megmutatta neki a képeket. – Ezek a fotók Edward Hopper alkotásaira emlékeztetnek. Ez az anyag ihletet adhat a festészetének. – Aztán Milla kezébe nyomott néhány prospektust Strathburn Bothyról. – Most nyugalomra és egyedüllétre van szüksége. Se mobil, se internet. Ez segíteni fog, hogy ismét magára találjon.

És most itt vagyok, gondolta Milla.

Felült, letörölte a könnyeit, és körülnézett az otthonos hálótérben. Nyugalom és egyedüllét. Az udvarházban aligha lesz része benne.

Maga elé képzelte Cormac arcát, a komoly barna szempárt, de gyorsan elhessegette a képet. Csak egy éjszakáról van szó. Holnap újra itt lesz, egyedül a konyhóban.

4. FEJEZET

Milla kétkedve nézett fel a hatalmas kapura, amely a Buchanan-birtok bejáratát jelölte. Bizonytalannak érezte magát, noha semmi oka nem volt rá. Nem az ő hibája, hogy igénybe kell vennie a bérbeadója vendégszeretetét. Ha valakinek, hát nekik kínos a meghibásodott vízvezeték.

Elképzelte, hogy az anyja mosolyogva bátorítja:

– Rajta, Milla! Gyerünk!

Egy határozott mozdulattal egyesbe tette az autót, és továbbhajtott a hosszú, fákkal és rózsaszín virágú rododendronokkal szegélyezett kocsfeljárón. Észrevett néhány ugrándozó nyulat a magas fűben. Az utolsó kanyar után elébe tárult a ház, egy régi, tekintélyt parancsoló szürke kőépület, amelyet parkosított kert, ápolt gyep és buja virágágyások vettek körül. Két tornyával a mesebeli kastélyokra emlékeztette Millát. A magas szárnyas ablakok a kertre és a völgyben elterülő, kör alakú tóra néztek. A ház előtti kövezett részen autók álltak, köztük Cormac ezüstszürke sportkocsija.

Milla óvatosan leparkolt mellé. A szíve gyorsabban vert, amikor észrevette a házból kilépő Cormacot. Vajon őt várta?

A férfi kinyitotta a kocsiját.

– Isten hozta Calcarronban! Szereti a kutyákat?

– Attól függ – felelte Milla ideges mosollyal. – Ha a kutyák szeretnek engem, akkor én is őket.

Cormac szája széle árulkodóan megrándult.

– Akkor menjen be a házba, az anyám már várja! Én hozom a csomagját.

Milla alighogy belépett a fával burkolt hallba, három hatalmas labrador szaladt az üdvözlésére. Mögöttük feltűnt a ház úrnője, egy csinos, középkorú asszony, aki mosolyogva nyújtott kezét.

– Üdvözlöm, Milla! Ugye szólíthatom így? Lily Buchanan vagyok. Örülök, hogy itt van, noha az ok egyáltalán nem örvendetes. Szörnyen sajnálom, hogy baj van a vízvezetékekkel. Micsoda bosszúság!

Lilynek ugyanolyan mogyoróbarna szeme volt, mint Cormacnak. Milla rögtön rokonszenvesnek találta.

– Jó estét, Mrs, Buchanan! Köszönöm, hogy itt tölthetem az éjszakát.

– Magától értetődik! És kérem, szólítson Lilynek! Jöjjön, megmutatom a szobáját! Közvetlen Cormac nagyapjának hajdani műterme mellett fekszik. Tehát ha az éjszaka közepén dolgozni szeretne, nyugodtan megteheti.

A hall végéből széles, vastag kék szőnyeggel borított lépcső vezetett az emeletre. A falon az olajjal festett tájképek mellett néhány modern, színes kép is függött, amelyek azonnal felkeltették Milla figyelmét. Nem volt alkalma közelebbről szemügyre venni őket, mivel a vendéglátója szaporán szedte a lépcsőfokokat.

– Itt is volnánk. – Lily Buchanan kinyitotta egy tágas vendégszoba ajtaját, amelyen érződött a friss festék szaga. – Remélem, tetszik.

A helyiséget a piros, a barna és a zöld árnyalatai uralták – a

skót fellép színei –, és kellemes nyugalmat árasztottak. Az ágyat gyapjútakaró fedte, a fejrész mindkét oldalán mahagóni éjjeliszekrény állt, melyek illettek a szemközti falnál álló nagy ruhásszekrényhez. Rozsdabarna bőrpamlag és az ablaknál egy füles fotel egészítette ki a berendezést.

Gyönyörű szoba volt, és Milla szinte szégyellte, amiért olyan vonakodva jött el ide.

– Igen, nagyon tetszik – mondta.

– A lányom, Rosie belsőépítész. Időről időre átrendezi a házat.

– Jó az ízlése.

– A nagyapjától örökölte a művészi vénát. – Szomorkás mosoly suhant át az asszony arcán. – Egyébként tőle van ez a festmény.

Milla alaposabban szemügyre vette a tájképet.

– Már a hallban feltűntek a képei. Hihetetlen energia sugárzik belőlük.

Kopogtak az ajtón, és Cormac lépett be. Milla a tekintetével követte, ahogy a férfi átvág a szobán, és leteszi a pamlagra a táskáját. Lily behúzta az egyik függönyt.

– Velünk vacsorázik, ugye? Kérem, ne mondjon nemet! Jó lenne új arcot látni az asztalnál, és a változatosság kedvéért nem folyton az esküvőről beszélni.

Az esküvő! Milla meghökkent. Mary a boltban egy küszöbönálló esküvőt említett, és csapatostul érkező vendégeket. Nyilván Rosie, a belsőépítész megy férjhez a hétvégén.

– Esküvő... milyen szép. – Milla mosolyt kényszerített az

arcára. – És ki...?

– A mi Rosie-nk. Szombaton megy férjhez. Hatalmas ünnepség lesz, és ez még enyhe kifejezés. – Lily és a fia elgyötört pillantást váltottak. – Akárhogy is... negyedóra múlva eszünk. Cor, megmutatnád Millának a műtermet? És amennyiben fel akarja frissíteni magát, kedvesem, ott a fürdőszobája.

A megvilágítás az oka, vagy a lány tényleg sápadtabb, a szeme pedig fénytelenebb? Cormacnak az volt a benyomása, hogy Millát csöppet sem érdekli a nagyapja műterme.

Mivel hirtelenjében nem tudta, mit mondjon, gyorsan kihúzott egy fiókot.

– Itt talál papírt, vázlatfüzetet és hasonlókat, de ezt jobban tudja, mint én.

– Köszönöm. – Milla csak futó pillantást vetett a fiókra. – Nem hiszem, hogy itt festeni fogok. Úgy értem, aligha lesz időm rá. Mihelyt holnap megjavította a vízvezetékét, visszamegyek a kunyhóba.

A lány meglehetősen idegesnek tűnt. Nem jó kiindulópont ahhoz, amit mondania kell. Pedig az anyja nyomatékosan a lelkére kötötte, hogy tisztázza Millával a helyzetet.

– Attól félek, hogy a javítás el fog tartani egy darabig.

Milla megpördült.

– Mit jelent, hogy „egy darabig”?

– Rosie ünnepi sátrát holnap szállítják, és nekem segíteni kell a felállításában.

– A munkások nem boldogulnak maga nélkül?

Cormac türelmesen elmosolyodott.

– Azért vagyok itt, mert Rosie engem kért meg, hogy a nap huszonnégy órájában irányítsam a munkásokat. A sátor felállítását, az áram bekötését, a kinti világítást... Mindezt rám bízta.

– És velem mi lesz? – fortyant fel Milla.

Az éles reakció meglepte Cormacot, de nem változtatott a döntésén.

– Sajnálom. Igyekszünk a lehető legkellemesebbé tenni az itt-tartózkodását, de többet nem kínálhatunk. – A homlokát ráncolva körülnézett a nagyapja imádott műtermében. – Őszintén szólva nem egészen értem, mi nem tetszik itt.

– Nem mondtam, hogy nem tetszik. De egyedül akartam lenni, békében dolgozni, és most itt találom magam egy...

Milla elhallgatott, de olyan boldogtalannak tűnt, hogy Cormac rákérdezett:

– Igen?

– Egy esküvői cirkusz kellős közepén. – Milla lesütötte a szemét, és zavartan húzkodta a pólója szélét. – Nem vagyok oda az esküvőkért, oké?

– Megszívlelem, és inkább nem kérem meg a kezét.

Milla felkapta a fejét.

– Viccesnek találja?

Cormac vállat vont. Maga sem tudta, miért mondta ezt. Talán csak fel akarta vidítani Millát. Sokkal jobban tetszett a mosolya, mint a mostani komor arckifejezése.

A lány lehajolt, és kihúzott még egy fiókot.

– Őrülség ez az egész felhajtás. Végláthatatlan készülődés, álmok a tökéletes esküvőről, aztán a végén zuhog

az eső, vagy a vőlegény nem érkezik meg. Hát nem fölösleges?

Cormac kíváncsian fürkészte.

– Saját tapasztalatból beszél?

Milla vagy nem hallotta, vagy nem akarta meghallani, mert tovább kotorászott a fiókban anélkül, hogy válaszolt volna. Cormac nézte szőke, finom szálú haját. A látvány valahogy megrendítette. Vajon vele történt meg, hogy egy férfi cserben hagyta az oltár előtt? Ha igen, az a fickó egy idióta volt.

De semmi köze Milla O'Brien történetéhez.

Mintha a lány megérezte volna a pillantását, felegyenesedett és ránézett.

– Elnézést a sopánkodásomért. Természetesen szép esküvőt kívánok a húgának, de nehéz lesz ilyen légkörben dolgoznom.

– Nem túlzás egy kicsit? – Cormac a régi festőállványra pillantott. – Ha egy kicsit is hasonlít a nagyapámra, akkor elfelejt mindent maga körül, mihelyt kézbe fogja az ecsetet. Menjen le, mindjárt eszünk! – tette hozzá. – Miután mindenkit megismer, jobban fogja érezni itt magát.

– Ha maga mondja. – Milla elsétált a férfi mellett, de a küszöbön visszafordult. – Elnézést, nem akartam udvariatlan lenni, csak...

– Csak utálja az esküvői cirkuszt, tudom.

Milla bólintott.

– Gyorsan felfrissítem magam, aztán jövök.

– Nem kell kapkodnia.

Cormac mély lélegzetet vett, miután Milla eltűnt a szobájában. Nem számított rá, hogy a lány örülni fog a fejleményeknek, de ekkora ellenállásra nem számított.

Az esküvő elleni heves ellenszenvének bizonyára személyes oka van. Látta a fájdalmat Milla szemében. Vajon ki sebezte meg?

Cormac megfeszítette a vállát, és elindult lefelé. Nem, nem szabad érdeklődnie Milla O'Brien iránt. Minden közeledés olyan ajtókat nyitna ki, amelyeknek örökre zárva kell maradniuk. Az élete már így is elég komplikált, nincs szüksége újabb bonyodalmakra.

Visszatérve a szobájába Milla a pamlagra rogyott, és kinézett az egyre sűrűsödő alkonyatba. Rettegett a családi vacsorától, ahol minden Rosie esküvőjéről fog szólni.

Megpróbálta megértetni Cormackal a problémáját, de a férfi egy rossz viccel elütötte a dolgot.

Rosie nehéz szívvel kivette a bőröndből a selyemblúzáat, amely az egyetlen félig-meddig alkalmas ruhadarabnak tűnt. Átöltözött, megmosta az arcát, megigazította a haját. A fürdőszobai tükör előtt néhányszor az arcába csípett, hogy frissebbnek tűnjön. Ezt a trükköt még az anyjától tanulta. Colleen használta, hogy eltitkolja, mennyire megviseli a kemoterápia. Milla indítéka nem volt ilyen önzetlen, de az anyja kálváriájához viszonyítva ez a vacsora gyerekjáték lesz.

– Meséljen a munkájáról!

Millának semmi kedve sem volt hozzá, de Cormac kérése legalább megghiúsította Rosie azon kísérletét, hogy kifejtse a legújabb esküvői trendeket.

Milla habozva letette az evőeszközét, a szalvétájával megtörölte a száját, és azon tűnődött, miként magyarázhatná

meg, hogy otthagya a várost. Minden szem rászegeződött.

– Nos, tulajdonképpen festésszettel foglalkozom, de jelenleg kísérletezgetek...

– Pontosan mivel?

Cormac tekintete annyira idegesítette Millát, hogy inkább az öccsére, Samre nézett, egy nyúlánk, kék szemű, vörösesszőke hajú, húszéves sráca.

– Portrékkal – felelte.

– Szívesen modelt ülök – ajánlotta fel Sam vigyorogva. – Szabályos az arcom...

– És mindenekelőtt nagy a szád – vágott közbe Rosie.

Milla nevetett.

– Köszönöm, Sam, de a londoni fényképeimet használom mintának.

– Ó, tehát azokat a nagyvárosi yuppie-kat festi le?

Cormac apjának, Alasdairnek ugyanolyan nevetőráncai voltak, mint a fiának, jöllehet az utóbbi ritkán mosolygott.

– Nem, nem yuppie-kat. A legkülönfélébb emberek érdekelnek, főleg az arcuk...

– Milyen kritériumok alapján válogat? – kérdezősködött tovább Cormac, de erre Milla maga sem tudta a választ, csak arra emlékezett, mit mondott a professzora.

– Azt hiszem, hogy a magány a témám. A képeimen az emberek valahogy elveszetteknek tűnnek.

Képzlődik, vagy tényleg árnyék suhant volna át Cormac arcán? Milla ismét Samhez fordult. A fiú letört egy darab fehér kenyeret, és vastagon megkenete vajjal.

– A művészek tulajdonképpen mért nem festenek boldog

embereket? A képeken, amelyeket láttam, többnyire borús arcok vannak, a bánatostól egészen a halálosan boldogtalanig, és senki sem mosolyog.

– Mona Lisát kivéve – vetette közbe Lily.

Sam legyintett.

– Ő sem mosolyog, csak vág egy grimaszt.

Milla örült, hogy végre már nincs a középpontban, és folytatta az evést. Zavarta, hogy Cormac ott ül vele szemben. Valahányszor felnézett, hosszan összekapcsolódott a tekintetük, amibe majd beleszédült. Amit a férfi szemében látott, egyáltalán nem illett hűvös, fegyelmezett viselkedéséhez. Egyébként is bosszantotta, hogy alig vesz részt a társalgásban, csak olykor-olykor, ha szóba kerül az esküvő.

Amikor Rosie lelkesen beszélni kezdett az emeletes menyasszonyi tortájáról, Milla a sajátjára gondolt, amellyel meg akarta lepni Dant. Az egyik újságban fedezte fel a receptet, és tudta, hogy pontosan ez kell a vőlegényének. Úgynevezett „férfitorta” hússal töltve, stilton sajt bevonattal, friss fügével és szőlővel körítve. Alig várta, hogy láthassa Dan arcát, amikor az esküvő napján megpillantja.

Nem lett belőle semmi.

Bánatosan pillantott a tányérján lévő sajtortára, amelyhez még alig nyúlt hozzá, amikor Cormac váratlanul elejtette a villáját.

– Istenem, Rosie, ne áruj már el mindent! Ha így folytatod, tízszer végigvesszük pontról pontra a nagy napot, mielőtt egyáltalán elérkezne.

Zavart csend telepedett az asztaltársaságra. Milla a férfit pillantott, és hirtelen megértette, hogy az ő kedvéért intette le a hűgát. Valahányszor szóba került az esküvő, gyorsan közbeavatkozott, és témát váltott. Vagy őt kérdezte a munkájáról, vagy az apját a birtokról.

Cormac most egyenesen ránézett, a hajába túrt, majd a hűgához fordult.

– Ne haragudj, Rosie, nem akartalak megbántani. Csak...

Milla legnagyobb meglepetésére Rosie arcán a felháborodás mosolynak adta át a helyét.

– Segítség, tényleg megtörtént!

– Micsoda? – kérdezte Sam kíváncsian.

– Menyasszörnnyé váltam.

5. FEJEZET

Izgatottan szorította meg az apja karját, amikor kitárult a templom ajtaja. Az apja idegesen rámosolygott.

– Elérkezett az idő. Induljunk!

Milla szemügyre vette a kezében tartott menyasszonyi csokrot, a tekintetét végighordozta a padsorokon, miközben az apjába karolva lépkedett. Az arcok feléje fordultak, barátságosan mosolyogtak. Milla valósággal sütkérezett a vendégek elismerő pillantásaiban. Mindenki boldognak látszott!

Várakozásteljesen előrszegezte a tekintetét abban a reményben, hogy megpillantja őt, de az oltár messze volt, a látása elhomályosult.

Szemerkélni kezdett az eső. A szempillájára meg a rózsacsokorra hulltak a cseppek, és ő felnevetett.

Egyre jobban esett, míg a padsorokat díszítő virágok már csak petyhüdten lógtak.

Rémülten pillantott le a lábára, és látta, hogy mocsárban gázol. A sár tönkretette a cipőjét, és csúnya foltokat hagyott a ruháján.

Az apja és az esküvői vendégek eltűntek. Egyedül volt. Pánikba esett, próbált továbbmenni, de beleragadt a sárba. Amikor a tekintetével kétségbeesetten a vőlegényét kereste, egyedül csak a papot látta az oltárnál.

– Mit keres maga itt? – kérdezte a férfi a fejét csóválva.

Milla hangosan zihálva kinyitotta a szemét. A szíve vadul

kalapált. Kellett egy kis idő, míg rájött, hogy csak álmodta az egészet. A templomot, az esőt, a mocsarat, a vőlegényt – aki nem jelent meg. Megkönnyebbülten letörölte a könnyeit. Dan még időben szakított vele, nem pedig az oltár előtt hagyta cserben. Ezt legalább megspórolta neki.

Hallgatta az idegen ház szokatlan neszeit. Léptek, csörömpölés, kutyaugatás, fűnyíró.

Bánatosan gondolt a magányos kunyhóra a hegyekben. Sokkal szívesebben ébredne odafent a csendre és a magányra, mint itt, a Calcarron birtokon. Lily tegnap este azt mondta neki, hogy a reggelinél mindenki szolgálja ki magát, de furcsa lenne számára egy idegen konyhában tenni-venni. Ezért kimondottan örült, amikor a háziasszonyára a reggeli újság olvasása közben bukkant rá.

– Jó reggelt, kedvesem! – Lily elegáns, kék kasmírpulóvert viselt, és barátságosan mosolygott. – Hogy aludt?

– Köszönöm, jól.

– Kávét vagy teát?

– Kávét kérek.

Lily a konyhapulthoz ment, fogta a kávéskannát, és töltött Millának egy csészébe.

– Sosem hittem volna, hogy ennyi munka megszervezni egy esküvőt – sóhajtott. – Ó, erről jut eszembe! Fel kell hívnom a virágost. Elnézést, Milla, de a továbbiakban nélkülem kell boldogulnia. Zabkása a tűzhelyen, de van gabonapehely és pirítós is. Kérem, szolgálja ki magát!

Azzal Lily bocsánatkérő mosollyal távozott. Milla tejet töltött a kávéjába, és helyet foglalt a faasztalnál, ujjait az

öblös csészére fonta. Szerencse, hogy Cormac nincs itt. Kellemetlen lenne találkozni vele. Utólag már egyáltalán nem volt biztos benne, hogy miatta mordult rá a vacsoránál a hűgára. Józanul tekintve ez csöppet sem valószínű.

Kortyolt egyet a kávéjából, és körülnézett a tágas, barátságos konyhában. A súlyos, ódon konyhakredenc tele volt edényekkel. A tűzhely fölött lógó serpenyőkön és lábosokon látszott a sok használat. Egyik darab sem illett a másikkhoz, de pontosan ez az összevisszaság tette otthonossá a helyiséget. Ellentétben Dan szüleinek a konyhájával.

Az ő londoni otthonuk akár egy modern lakásokat bemutató magazinban is szerepelhetett volna: üvegasztalok, visszafogott színű szőnyegek és itt-ott ügyesen elhelyezett műtárgyak. A konyha hófehér volt, minimálistílusban rendezték be, futurisztikusnak ható konyhai eszközökkel. Ezzel szemben a Buchanan család konyhája lakályos. Minden mozgalmas családi életről, szeretetről és gondoskodásról mesél.

Milla a saját anyjára gondolt. Újra rátört a fájdalom, amiért olyan korán elveszítette, de összeszedte magát, mert lépteket hallott az ajtó előtt. Azt hitte, Lily jött vissza, de Cormac bukkant fel.

Láthatóan futni volt. Szürke pólója átizzadt, meztelen karja és lába verejtéktől csillogott.

Amikor megpillantotta Millát az asztalnál, egy pillanatra megdermedt, aztán tétován a konyhapulthoz ment.

– Jó reggelt! Hogy aludt?

– Remekül, köszönöm a kérdését. – Milla önkéntelenül is

megcsodálta a férfi izmos vállát és karját.

Cormac a mosogatóhoz lépett, egy pohárba vizet engedett, és nagy kortyokban itta.

– Ó, ez jólesett! – mondta, a kézfejével megtörölte a homlokát, és újra megtöltötte a poharát.

Milla nézte nedvesen csillogó haját, széles vállát, keskeny csípőjét és hosszú, izmos lábát. Amikor Cormac feléje fordult, úgy tett, mintha elmerülne az asztalon fekvő újságban.

– Amikor elindultam, még nagyon esett – mesélte a férfi jókedvűen –, de időközben elállt. Úgy tűnik, szép idő lesz.

Milla arca felderült.

– Ez azt jelenti, hogy lesz ideje...

– Kérem – szakította félbe Cormac türelmetlenül. – Ez semmit sem jelent. Csak társalogni akartam.

Milla megbántva felállt, és a mosogatóhoz vitte az üres kávéscsészéjét. Amikor Cormac félrehúzódott, hogy helyet adjon neki, az orrát megcsapta férfiasan fanyar illata. Zavarba ejtően szexinek találta.

– Elnézést, nem akartam sürgetni – mondta, és kerülte Cormac tekintetét, miközben előblítette a csészét. – Sokat kéne dolgoznom, és hogy itt kell lennem, felborítja a terveimet.

– Megértem, de ezt az egy napot még ki kell várnia. Meglátja, mire észbe kap, már ismét odafenn lesz a kunyhóban. – Cormac letette a poharat, és elindult az ajtó felé. – Most megyek zuhanyozni. Szóljon, ha valamire szüksége lenne!

Milla a műterembe ment, papírt, ceruzákat meg festéket

keresett, és az ablakhoz tolta a festőállványt. Még mindig bosszankodott, hogy Calcarronba kellett költöznie. A műterem nagyszerű, a család segítőkész, de a nagy, tiszteletet parancsoló ház nem az ő világa, és Cormac jelenléte is elbizonytalanította.

Mert be kell látnia: tetszik neki. Hogyan lehetséges? Hiszen Dan csak nemrég szakított vele! És most éppen Cormac Buchanan iránt érdeklődik, aki teljesen közömbösnek mutatja magát iránta, noha a szeme mást mond?

Milla a vázlatfüzetéért nyúlt. Ha dolgozni kezd, biztosan megfeledkezik Cormacról. Sajnos, a fényképek a kunyhóban maradtak, ezért meg kell próbálnia emlékezetből dolgozni.

Éppen megfogta a ceruzát, amikor kopogtak, és Sam lépett be egy kosár tűzifával.

– Szia, Milla! Cor megkért, hogy rakjak tüzet a kandallóban. Szerinte hűvös van itt.

– Ó, ez nagyon kedves tőled!

Sokkal fesztelenebbül viselkedik Sam jelenlétében, mint amikor a bátyjával fut össze, gondolta Milla.

– Cor nagyon elfoglalt – közölte a fiú vigyorogva. – Ő irányítja a sátrat felállító munkásokat, és mondhatom, elemében van.

– Hogy érted? Azt mesélte, hogy ő itt csak kifutófiú.

Sam nevetett.

– Jellemző Corra. Ilyen a humora. – Egy égő gyufával lángra lobbantotta a kandallóban az alágújtóst. – Valójában csapatparancsnok a hadsereg műszaki alakulatánál.

– Értem.

Ez megmagyarázza Cormac határozott fellépését, napbarnított bőrét, rövidre vágott haját. Nem utolsósorban parancsoló modorát.

Jó hír, hogy legalább van némi humorérzéke, ha fanyar is.

– Jelenleg szabadságon van. Korábban Afganisztánban volt, de...

Sam elhallgatott, mintha valami tiltott dolgot árult volna el.

– Afganisztánban? – Milla megértően elmosolyodott. – Ahhoz képest egy ünnepi sátor felállítása valószínűleg sétagalopp.

– Viccelsz? – kérdezte Sam kétségbeesett hangon. – Rosie Buchanan rosszabb, mint bármelyik tábornok!

– Elvégre ez az ő nagy napja. – Milla igyekezett titkolni a feszélyezettségét. – Megértem, hogy fontos számára minden apró részlet.

Miután Sam távozott, Milla az előtte lévő fehér papírra meredt, de csak Cormacra tudott gondolni. Végül elejtette a ceruzát, és feladta. Tényleg elég hideg volt a műteremben. Nem csoda, hogy képtelen dolgozni. Várni kell, míg a helyiség némileg felmelegszik, addig megnézi a kandallópárkányon sorakozó fényképeket.

A legtöbb családi fotó volt, de akadt egy pillanatfelvétel is Cormacról, amint egy bajtársával áll a sivatagban. Mindketten jókedvűen néztek a kamerába. Milla még nem látta ilyen vidáman mosolyogni Cormacot.

Dideregve megdörzsölte a karját. Eszébe jutott, hogy Sam milyen zavartnak tűnt, amikor Cormac afganisztáni bevetéséről beszélt. Hogy mondta az a vevő a boltban, amikor

szóba került Cormac: „Még mindig nagyon maga alatt van.”

Milla szíve elszorult. Valami szörnyűség történhetett a férfival, és ez magyarázza a szomorúságot a szemében. Úgy látszik, elhamarkodottan ítelt. Talán Cormacnak is ugyanúgy megvan az oka a viselkedésére, mint neki.

– Milla aranyos lány.

Cormacnak eszébe jutott, milyen vicces volt, ahogy Milla a konyhaasztalnál ült, és elmerült az előtte fordítva fekvő újságban. Az már kevésbé vicces, hogy ő milyen bizonytalannak érzi magát a jelenlétében. A legártalmatlanabb beszélgetés is olyan, mintha aknamezőn járna.

– Úgy érted, szeszélyes?

Megfogta az ünnepi sátor egyik fémrúdját, és belehajtott egy csavart.

Sam a fejét rázta.

– Nem, egyszerűen aranyos.

Cormac pontosan tudta, mit jelent az öccse szemében a kaján mosoly.

– Akkor téged nyilván jobban kedvel, mint engem – jegyezte meg, és igyekezett közönyösnek mutatkozni.

– Azt hiszem, hálás volt a figyelmességedért. Mindenesetre megköszönte, hogy begyújtottam a kandallóba.

– Kiszellőztettem a műtermet, és észrevettem, hogy hideg van. Szóra sem érdemes.

Sam felsóhajtott.

– Persze. Most mennem kell.

Cormac az öccse után nézett, ahogy elballagott. Tudta, hogy

Sam csak fel akarta vidítani, ahogy mindenki a családban. Mindenki azt várja tőle, hogy lezárja a múltat, és előrenézzen, de ő nem tudja csak úgy egyszerűen lerázni magáról a gyászt. Ezért is látogatott olyan ritkán Calcarronba. Nem bírta elviselni, hogy aggódnak érte, hogy árgus szemmel vizslatják, hátha már jobban van.

De nincs jobban, és nem is lesz. Bárcsak a többiek elfogadnák ezt!

Sosem fogja elfelejteni, ahogy a legjobb barátja a szeme előtt meghalt. Akkor az emberei érdekében keménynek mutatkozott. Biztonságos helyre vitte a csapatot, halott barátja testét hazaszállíttatta.

Azóta kifejlesztett egy módszert, hogyan kezelje a gyászt. Abban áll a titok, hogy távolságot tart mindenkitől, senkit sem enged közel magához.

Csakhogy a módszere Millánál csődöt mondott. Nem tudta, a lány miért reagált olyan érzékenyen az esküvő témára, de felébresztette a védelmezőösztönét. Ezért förmedt rá Rosie-ra vacsora közben.

Milla úgy nézett rá, mintha sejténé, miért tette. Cormac Duncan halála óta nem érezte magát olyan sebezhetőnek, mint abban a pillanatban. Attól tartott, hogy a lány átlátott rajta.

Most határozott mozdulattal a következő fémrúdért nyúlt. A fizikai munka jót tesz, és legalább nem töpreng feleslegesen sem Afganisztánról, sem az apjáról, aki minél előbb szeretné átadni neki a birtokot. Sem Milla O'Brienről. Inkább sátrat épít. Az kevésbé veszélytelen.

6. FEJEZET

A ceruzája szabályosan repült a papíron. Egyre inkább felismerhetővé váltak egy arc kontúrjai. A pofacsontok, a szem, az orr...

Odakint egy kutya csaholt. Milla kifújta egy tincset az arcából, és a radír után nyúlt, hogy korigáljon egy elrontott vonalat. Sam kivételével senki sem zavarta meg munka közben, de a hatalmas házban pezsgett az élet. Hangos kiáltások, edénycsörömpölés, kutyaugatás – valami zaj mindig hallatszott. Odafent a kunyhóban csend lenne.

De felesleges siránkoznia. Vendég itt, és az ő baja, hogy úgy érzi magát a nyüzsgő házban, mint egy partra vetett hal.

Félretette a ceruzát, és kinézett az ablakon. Cormacnak igaza lett, szép az idő. Tehát elhatározta, hogy sétál egyet. Később majd főz magának egy teát, és szép nyugodtan megissza a műteremben. Szükség van ezekre a kis pihenőkre, ha ki akarja bírni a napot.

A vendégszobából elhozta a piros szédzsekijét, leszaladt a lépcsőn, és észrevétlen kiosont a házból.

Odakint lágy tavaszi szellő fújdogált. A még esőillatú levegőben érezni lehetett a frissen vágott fű szagát. Az égen már csak néhány felhő úszott, tökéletes kirándulói idő ígérkezett. Milla egy kissé tétován – mert nem tudta, hová menjen – átvágott a ház előtti gyepen, nagy ívben megkerülte az istállókat, ahol a munkások dolgoztak az ünnepi sátor felállításán.

A kutyák barátságosan odaszaladtak, és csatlakoztak hozzá, amikor bement az erdőbe. A fenyők árnyas zöldje és a tiszta levegő csodát tett. Mióta megérkezett a birtokra, Milla először érezte maradéktalanul jól magát. Mosolyogva nézte a labradorokat, ahogy az aljnövényzetben ügettek, és hallgatta a madarak énekét. Szaporán lépkedett, míg az ösvény egy sziklától körülvelt, kavicsos tóparthoz ért. A kutyák lelkesen gázoltak be a vízbe, és vidáman ugráltak.

Milla leült az egyik sziklára a part közelében, és a kilátásban gyönyörködött. Odafent a hegyoldalon látta az udvarházat és a melléképületeket. Innen valahogy még nagyobbak és impozánsabbnak hatott a birtok, mint közlről. Cormac boldognak mondhatja magát, hogy egy nap majd övé lesz az egész. Ám csöppet sem tűnik boldognak. Miért?

Az egyik felhőn áthatolt egy napsugár, és aranyos fénybe vont a tavat. Varázslatos kulissza. Milla arra gondolt, hogy inkább saját magával kellene foglalkoznia, mint Cormackal. Például azzal, hogy papíron megörökíti a felhőket, a fényt és ezt a csodálatos tájat... A táskájába nyúlt, és elővette a kis vázlatfüzetét, amelyet mindig magánál hordott.

Mire befejezte a rajzot, a kutyák lustán elheverték az árnyékban. Milla érezte, hogy a tagjai elgémberedtek, és megéhezett. Eltette a vázlatfüzetet, felállt, és óvatosan lépkedett egyik kőről a másikra. A kutyák boldogan, hogy továbbindulnak, ugráltak körülötte...

– Állj, mit műveltek! Még fellöktök...

Késő! Milla elveszítette az egyensúlyát, megcsúszott, és az éles kövekre esett.

Végre állt a sátor, a részvevők elégedettek voltak, és eljött a délutáni tea ideje. Cormac épp követni akarta a családját a házba, amikor látta, hogy a kutyák kirohannak az erdőből. A tekintetével Millát kereste, aki órákkal ezelőtt ment el velük együtt.

Amikor az egyik ebet megsimogatta, az bökdösni kezdte az orrával, és halkan nyüszített.

– Mi a baj, öregfiú? Hol hagyátok Millát?

Újabb bökdösés és nyüszítés, de Milla sehol. Cormac kezdett ideges lenni. A lány bizonyára még bóklászik valahol, de a kutyák viselkedése fölöttébb különös. Hirtelen elhatározással elindult az erdőbe. Ha messziről megpillantja Milla piros dzsekijét, még mindig észrevétlen visszahúzódhat. A lánynak nem kell megtudnia, hogy aggódott érte.

Már egy jó ideje ereszkedett lefelé a hegyoldalon, amikor a fák között feltűnt valami piros. Reflexszerűen a bokrok mögé hasalt. Természetesen ostobaság elbújnia Milla elől, de nem akart hamis benyomást kelteni.

Amennyire látta, egy fatönkön ült. Valószínűleg csak megpihent. Már épp meg akart fordulni, amikor a lány a homlokához nyúlt, és Cormac látta, hogy a keze véres.

Gondolkodás nélkül kiszaladt a bokrok közül.

– Milla!

A lány megfordult.

– Milla, megsérültél? Mi történt?

Cormac izgatottságában áttért a tegezésre.

– Odalent a tónál elcsúsztam a köveken. – Milla elkínzottan elmosolyodott. – De örülök, hogy látlak!

– Szabad?

Cormac óvatosan kisimította a lány homlokából a haját. Horzsolások és zúzódások, de semmi komoly, mint ahogy megkönnyebbülten megállapította. A vér Milla sérült kezéről származott. Vigyázva szétnyitotta az ujjait.

– Tudom, hogy fáj, de nem olyan vészes.

Milla fújt egyet.

– „Ez csak egy karcolás.”

– „Egy karcolás? Ne viccelj, levágtam a kezedet!” – idézte Cormac a Monty Pythonból.

Mindketten nevettek.

– Valószínűleg te is nagy Monty Python-rajongó vagy.

Milla zöld szeméből annyi melegség áradt, hogy Cormac azon kapta magát, legszívesebben megérintené. Megsimogatná az arcát, a füle mögé igazítana egy makrancos tincset... A fülcimpája mögé, amelyet a sok ezüstpiercing elcsúfított. De gyorsan összeszedte magát.

– Gyere, menjünk! El kell látni a sérüléseidet.

– Attól tartok, nem tudok lábra állni – mondta Milla panaszosan. – Megrándítottam a bokám, ezért is ülök itt. Próbáltam sántikálni, de nagyon fáj...

– Rendben, karold át a nyakam!

Milla szeme elkerekedett.

– Cipelni akarsz?

– Mi mást tehetnék? Biztosan nem fogok mentőhelikoptert hívni.

Milla habozva átkarolta a férfi nyakát, és Cormac felemelte. A lány nem volt nehéz, karcsú teste a karjába simult.

– Milyen jó, hogy véletlenül a közelben voltál – jegyezte meg Milla derűsen, de a férfi tudta, hogy ismét átlátott rajta.

Némán kapaszkodott felfelé a hegyoldalon anélkül, hogy egyszer is megállt volna.

– Igazán fitt vagy – állapította meg Milla. – Sokat sportolsz?

– A foglalkozásomnál ez követelmény.

– Persze, persze. Sam mesélte, hogy a hadseregnél szolgálsz.

– Pontosabban egy műszaki alakulat parancsnoka vagyok.

Cormac azon töprengett, vajon az öccse még mit mesélt róla.

– Mondd csak, a válladra hajthatom a fejem? – kérdezte Milla, de válaszra sem várva megtette.

Cormac érezte puha, illatos haját az arcán, meleg lélegzetét a nyakán. Rendkívül kellemesnek találta, ami megijesztette.

– Tehát parancsnok vagy. – Milla halkán felnevetett. – Gondolhattam volna, nagyon értesz az utasítgatásokhoz.

– Mégis mire gondolsz?

– Megparancsoltad nekem, hogy javíttassam meg a kereket.

– Fontos a pótkerék – mentegetőzött Cormac.

– Én is tudom. Az apám autószerelő.

– Ez megmagyaráz néhány dolgot. Nem sok nőt ismerek, akivel franciakulcsról és kerékanyáról lehet beszélni.

Cormac vállára hajolva Milla átengedte magát a léptek ritmusának. Miért nem vigyázott jobban? Nemcsak arról van szó, hogy pokolian fáj a bokája, de egy időre elfelejtheti, hogy átköltözzön a kunyhóba. Cormac családjá biztosan nem engedné, hogy egyedül legyen ott, amíg rendesen járni nem

tud.

Ha a műteremben maradt volna, ahelyett hogy felfedezőútra indul, most nem lenne ebben a fonák helyzetben. Noha nem éppen kellemetlen Cormac karjában lenni. Ellenkezőleg.

A bőre illata, az izmai játéka, erős karja jóleső érzéssel és egyben bizsergető izgalommal tölti el. Megmarkolta a férfi zakójának a hajtókáját, nehogy véletlenül megsimogassa. Dan valaha ébresztett benne hasonló vágyat? Nem emlékezett rá.

– Egyébként köszönöm, hogy odaküldted Samet a műterembe, hogy befűtsön.

– Nincs mit. Hideg volt ott. A nagyapám halála óta nem használtuk azt a helyiséget.

Millának erről eszébe jutottak a hosszú, vigasztalan hónapok az anyja halála után. És a festőállványon az el nem készült kép, amelyet senki sem mert eltávolítani, és az időközben pókhálós, virágos gumicsizma az előszobában...

– A nagyapád tehetséges volt. Láttam a képeit.

– Magát nem tartotta annak, de szenvedélyesen szeretett festeni – felelte Cormac bánatos mosollyal.

Maguk mögött hagyta az erdőt, és öles léptekkel igyekezett a ház felé. Láthatóan az egész család a teraszon gyülekezett teázni, aminek Milla nem igazán örült.

– Cor, nem akarom, hogy mindenki a balesetemmel foglalkozzon. Már így is elég ostobának érzem magam. Nem mehetnének egy másik úton?

Cornak nevezte! Úgy látszik, a közelsége elvette az eszét.

– Túl késő – felelte a férfi komoran, és a fejével a terasz felé bökött, ahol Lily most felállt, és izgatottan integetett. – Már

észrevettek minket.

– Egy ilyen nagy birtokkal biztosan rengeteg a munka. Hány alkalmazottja van, Alasdair?

Cormac csodálkozott, hogy a vacsora közben Milla milyen ügyesen kezeli a helyzetet. A kérdéseivel nemcsak a sérüléséről terelte el a figyelmet, hanem megakadályozta, hogy a társalgás ismét az esküvőről folyjon.

Az apja letette az evőeszközét.

– Van egy intézőnk és néhány munkásunk, de a családtagok segítsége nélkül nem menne – felelte, és jelentőségteljes pillantást vetett az idősebbik fia irányába.

Cormac némán bámulta a borospoharát. Azt kívánta, bárcsak az apja ne hozná elő ezt a témát újra meg újra. Az afganisztáni bevetése után képtelen zökkenőmentesen átállni a vidéki életre. Mérnök volt, nem frontkatona, de amíg emészti a Duncan halála fölötti gyász, nem tud itt békésen megtelepedni.

– Egy ilyen birtok irányítása nem kis dolog – magyarázta tovább Alasdair. – A tájvédelem és a vadállomány megőrzése a legfontosabb feladatunk. A jövedelmünk egy részét a vadásztársaságok hozzák.

– Mindig azt hittem, hogy növényzet magától nő – jegyezte meg Milla mosolyogva.

– Így is van, de olykor-olykor szükség van irányított égetésre. Igazam van, Cormac?

Cormac az apjáról Millára pillantott.

– Igen. A vadak a friss hajtásokat kedvelik, tehát felégetjük a régi növényeket, hogy helyet csináljunk az újaknak.

A további társalgás során hátradőlt a székében, és a szemé sarkából titkon Millát figyelte. Ám amikor elkapta Rosie fürkésző tekintetét, idegesen elfordult. Milla tényleg aranyos, ő pedig nem szerzetes, de a húga téved, ha azt hiszi, egy kis flörttel megoldható a problémája. Nem akar Millától semmit. A lány jobbat érdemel egy rémálmokkal küszködő fickónál.

Egyébként is utálja az őt minden oldalról körülvevő, szeretetteljes figyelmet. Azzal az ürüggyel, hogy sok a dolga, felállt, és távozott.

7. FEJEZET

A házban uralkodó csend alapján még nagyon korán lehet, gondolta Milla. Nagyot ásított, és megdörzsölte a szemét. A vacsora több mint fárasztó volt. Vajon mi az oka a feszültségnek Cormac és az apja között?

Kinyújtotta sérült lábát a takaró alatt. Próbaképpen megmozgatta, mielőtt letette volna a földre, és óvatosan felállt. Sikerült. Belebújt a köntösébe, és a mankó segítségével, amelyet Sam szerzett neki, elindult lefelé.

A konyhában épp teát töltött magának, amikor Cormac belépett. Farmert meg pólót viselt, és kimondottan fittnek tűnt.

– Jó reggelt, Milla!

A lány zavartan szorosabbra húzta vékony selyemköntöse övét.

– Jó reggelt! Nem számítottam rá, hogy találkozom valakivel.

– Hogy van a bokád?

Milla orrát megcsapta a férfi friss illata, és önkéntelenül eszébe jutott, ahogy a karjában vitte.

– Köszönöm, már jobban. Mindenesetre le tudtam jönni a lépcsőn.

– Kímélned kéne. Gyere, ülj le! – Cormac odahúzott egy széket, és magának is töltött teát. – Arra gondoltam, felmegyek a konyhához, és megnézem a vízvezetékét.

Ezt a lehetőséget nem hagyhatja ki!

– Kérlek, vigyél magaddal!

Cormac homloka ráncba szaladt.

– Nem hiszem, hogy olyan állapotban vagy...

– De igen! El kell mennem innen, érted? Mindannyian nagyon kedvesek vagytok hozzám, de a ház tele van emberekkel, mindenki az esküvőre készülődik... Kérlek!

A férfi még mindig kételkedve nézte, ezért Milla tett még egy elkeseredett kísérletet.

– Csak próbaképpen, rendben? Ha úgy látom, hogy nem megy, visszajövök veled, megígérem.

Cormac sóhajtott egyet, és összefonta a karját a mellkasa előtt.

– Oké, de a holmid egyelőre itt marad. Nem hiszem, hogy egyedül boldogulnál. Ha tévednék, majd utánad viszem a csomagjaidat. Megegyeztünk?

Millának uralkodnia kellett magán, hogy ne vesse magát a férfi karjaiba.

– Igen. Óriási szívességet teszel nekem.

Cormac halványan elmosolyodott.

– Akkor azt tanácsolom, gyorsan idd meg a teádat, és készülődj össze, mielőtt a családom riadót fúj! Addig én megtöltök az útra néhány üveget vízzel.

A dzsiphez menet Milla még hagyta, hogy Cormac segítsen neki, de felérve ragaszkodott hozzá, hogy egyedül sántikáljon el a konyhához. A csöndes, békés környezetben nyomban jobban érezte magát. Jókedvűen bicegett tovább a műterembe.

– A vizet a konyhába tettem – mondta Cormac, aki követte őt. – Fenn vagyok a hegyen, ha szükséged lenne rám.

Milla mosolyogva simította ki az arcából a haját.

– Köszönöm, de mindent megteszek, hogy ne legyen szükségem rád.

Cormac különös pillantást vetett rá, amivel mindig összezavarta Millát, aztán elvigyorodott.

– Rendben, akkor szerencsét próbálok a vízvezetékkel.

Milla nekilátott átválogatni a fényképeket, de nem tudta kiverni a fejéből Cormacot. Képzeli, vagy a férfi tényleg vonzódik hozzá? Vagy Dan annyira megalázta, hogy csak arról van szó, kétségbeesetten keres valami megerősítést? Valószínűleg ez az igazság.

Cormac nem érdeklődik iránta, ahogy ő sem a férfi iránt. Meg kell győznie őt, hogy egyedül is boldogul, és akkor végre egyedül maradhat. Nem bírna ki még egy családi körben elköltött étkezést, ahol az esküvőről társalognak.

Szürkésfehér felhőfoszlányok kergetőztek az égen, miközben Cormac lassan felfelé kaptatott a hegyoldalon a vízvezetékét követve. Még ma megjavítja, tartson bármeddig is, hogy Milla itt maradjon a kunyhóban. A lány ezt akarja, és ő is.

Lelki szemeivel ismét maga előtt látta a konyhában, csinos arcával, szőke, kócos hajával. Feszés, kerek melle jól kivehető volt a vékony köntös alatt. Folytonos kísértést jelent a számára.

Titokzatos zöld szeme, finom metszésű arca, a szája, a mosolya... Tegnapig azt hitte, hogy immunis vele szemben, de amióta a karjában tartotta, perzselő vágy ébredt benne.

De nem akarta érezni, amit érzett. Nem akart sóvárogni valami után, ami soha nem lehet az övé. Könnyű volna

beleszeretni Milla O'Brienbe, de nem szabad. A lány egy hőst érdemel, míg ő csak egy roncs. Cinikus, szeszélyes, és képtelen megnyílni mások előtt. Nem beszélve a rémálmokról, amelyekből izzadságban fürödve ébred.

Szerencsére Millának láthatóan nem tűnt fel, hogy mennyire tetszik neki. Ez is valami.

A víztartályhoz érve Cormac bedugta a karját a jéghideg vízbe, hogy megvizsgálja a szűrőt.

Nem Milla az egyetlen problémája. Az apja is hozzájárul a gondjaihoz. Természetesen szívén viseli a birtok sorsát, de most nem hagyhatja ott a hadsereget. Addig nem, amíg be nem bizonyítja magának, hogy újra képes a harcmezőre menni. Addig úgyszemint jelentene segítséget az apjának.

Némi keresgélés után talált egy köteg birkagyapjút, ami a könyökcsőben megakadt, valószínűleg a tartály tönkrement szűrője engedte át. Ki kell majd cserélnie, de addig is folyik a víz, és Milla a kunyhóban maradhat, ha akar.

– Milla? – A kunyhóba belépve Cormac orrát megcsapta a frissen főzött kávé illata. Felbukkant a lány is, a dzsekijét a csípőjére kötötte. Cormacnak kényszerítenie kellett magát, hogy ne bámulja a szűk, spagettipántos trikót. – A vezetéket kitisztítottam. Ha akarsz, most egyedül hagylak.

– Remek! De nem innál előtte egy kávé? Épp most főtt le.

Cormac ugyan elhatározta, hogy egy percet sem marad, de akaratlanul kicsúszott a száján egy „szívesen”.

– Akkor menjünk a teraszra! – javasolta Milla.

A hó alá csapta a vázlatfüzetét, miközben Cormac a teli csészéket hozta. Feltűnt neki, hogy a lány milyen rosszkedvű,

ahogy leült a függőágy szélére, és némán kortyolgatta a kávéját.

– Hogy megy a munka? – kérdezte mintegy mellékesen.

Milla felsóhajtott.

– Őszintén szólva rossz passzban vagyok.

– Hogyhogy?

– Hullámvölgybe kerültem a festészettel. A professzorom azt javasolta, hogy készítsék portrékat, de ez nem igazán az én világom. A szívem mélyén vidéki lány vagyok, de sajnos szorít az idő.

Cormac gyorsan megitta a kávéját, és indulni készült.

– Akkor nem is tartalak fel.

– Nem, kérlek, maradj még! – Az esdeklő hang hallatán Cormac meglepetten fordult vissza. – Gyere, ülj le, szeretnék mutatni valamit!

A férfi nem tartotta jó ötletnek, hogy közelebb menjen, de a zöld szempár olyan reménykedve szegeződött rá, hogy nem tudott nemet mondani. Habozva leereszkedett Milla mellé a függőágyra.

A lány kinyitotta a jegyzetfüzetét. Cormacnak elállt a lélegzete attól, amit látott. A Calcarron birtok valóságmű rajza, a felhők közül épp előkandikált a nap.

– Milla, ez gyönyörű!

A lány elmosolyodott.

– Tegnap a tónál öt vázlatot készítettem, és észre se vettem, hogy elrepült az idő. Talán inkább a tájképeknél kéne maradnom. Szükségem van térre, színekre, tágasságra... Csak az a gond, hogy a kificamodott bokámmal egyedül sehová sem

jutok el – mondta, és megfogta a férfi karját.

Cormac a lány szemébe nézett, és úgy érezte, lefelé rántja egy ellenállhatatlan örvény. Legfőbb ideje, hogy behúzza a kézféket!

Eltolta Milla kezét, és felállt.

– Nem, felejtsd el! Biztos lehetsz benne, hogy nem foglak kísérgetni. Alig tudsz járni, rám meg egy félkész táncparkett vár.

– Légy szíves, Cor! Csak két órát kérek. Megmutatsz nekem néhány szép helyet, én villámgyorsan készítek pár vázlatot, aztán örökre megszabadulsz tőlem.

– Nem, szó sem lehet róla! Nem érek rá, te pedig nem tudsz járni.

– Hogy tudnálak rábírní a véleményed megváltoztatására?

– Sehogy.

Milla a vázlatfüzetére pillantott, és mosoly suhant át az arcán.

– Tetszik a házatokról készült kép, ugye? Mit szólnál, ha csinálnék belőle egy akvarellt, és te Rosie-nak ajándékozhatnád az esküvőjére?

Millának igaza van. A Calcarronról készült kép tökéletes nászajándék lenne a húgának. Ezt az ajánlatot nem utasíthatja vissza.

Milla nyert.

Milla oldalról Cormacra sandított, miközben a férfi ügyesen kormányozta a dzsipet a hepehupás terepen. A vezetési stílusa még Milla apját is lenyűgözte volna. Mindamellet meg lehetősön mogorvának tűnt, ahogy a kormány mögött ült,

és egyenesen előrszegezte a tekintetét.

Nem csoda, hiszen Milla szégyentelenül manipulálta. Mivel a portrékkal elakadt, sürgős szüksége van Cormac segítségére.

A lány pillantása a volánt szorító kézre esett. Erős, napbarnított, a körme rövidre vágva. Ez a kéz tapogatta meg óvatosan a bokáját, majd emelte fel őt, és vitte az erdőn át.

Nézte Cormac szögletes állát, összepréselt ajkait, és elképzelte, milyen lenne, ha a férfi megcsókolná. Szelíden és gyöngéden, aztán vadul és szenvedélyesen...

Te jó ég, honnan támadt ez az ötlete? Hiszen épp az imént győzte meg magát, hogy nem érdeklődnek egymás iránt! Mi olyan izgató Cormac Buchananben? Még csak nem is flörtöl vele. Zárkózott és hűvös. Ennek ellenére annyira összezavarja, hogy Milla örült, amikor a dzsip megállt, és ő végre kiszállhatott.

Egy sziklaplatón álltak. A távoli hegyek csak elmosódva látszottak a rózsaszín délelőtti párában, az égen egyik bizarr felhőformáció követte a másikat. Milla állt, hűvös szél fújta az arcát, és hallani vélte azon emberek archaikus énekét, akik valaha itt tartották a szertartásaikat.

– Ez a hely valahogy ismerősnek tűnik – mondta.

– A nagyapám egyik kedvenc témája volt.

– Tudom már! A kép a vendégszobában.

Milla a férfi felé fordult. Némán néztek egymás szemébe, míg a lány tekintetét magára nem vonta valami mozgás. Egy ölyv írta le az égen fenséges köreit.

Rejtély, hogy Cormac miért fordított önként hátat ennek a vadromantikus vidéknek.

– A hadseregben nem hiányzik mindez?

– De igen.

– Akkor miért...

– Túl soká tartana elmagaráznom. Nincs sok időnk, már elfelejtetted?

– Igaz. – Milla elmosolyodott, mert úgy érezte, Cormac zárkózottságának inkább az önvédelemhez van köze, mint hozzá. Noha szívesen megtudott volna többet is róla, nem akart kíváncsiskodni. – Onnan fentről lenne a legszebb a kilátás – mondta, és sántikálva elindult felfelé a bokrokkal benőtt hegyoldalon, de Cormac az útját állt.

– Nem jó ötlet. Inkább maradj itt lent.

Természetesen igaza volt, és Milla csüggedten leült egy sziklára. Direkt a túracipőjét vette fel, de a bokája szörnyen fájt. Egyébként sem akarta feleslegesen magára haragítani Cormacot.

A férfi átnyújtotta neki a táskáját, és indulni készült.

– Nem baj, ha egy kicsit magadra hagylak?

– Nem. Menj csak nyugodtan!

Milla irigykedve bámult Cormac után, ahogy felfelé kapaszkodott a hegyen. De nemsokára annyira elmélyedt a munkában, hogy megfeledkezett minden másról.

Cormac a hegytetőről lenézett Millára. Felmerült benne, hogy a lány legalábbis megpróbálja követni. Ám úgy tűnt, elfogadta, hogy a sérült bokájával ez lehetetlen.

A távolba meredt, és azon kapta magát, hogy a hegygerincen rutinszerűen ellenséget keres. De itt nincsenek ellenségek, csak emlékek.

Duncan szerette ezt a helyet. Gyerekkorukban gyakran piknikeztek itt, tinédzserként titokban whiskyt ittak. Cormac szomorkásan elmosolyodott, amikor eszébe jutott, hogy az alkohol mennyire megoldotta a nyelvüket. De egyébként is mindent elmeséltek egymásnak.

Amikor legutóbb itt járt, Duncan özvegyével, Emmával a szélben együtt szórták szét a barátja hamvait. Igen, minden hiányzik itt, de már többé semmi sem ugyanaz, mint volt. Hogyan magyarázhatná el ezt Millának?

– Olyan békés ez a hely, egészen különleges az atmoszférája. Ha jobb lesz a lábam, eljövök ide, és körülnézek majd fentről is.

– Jó ötlet.

Millának láthatóan már sokkal jobb kedve volt. Lecsúszott a szikláról, amelyen ült, megbotlott, és egyenesen Cormac karjaiba esett.

– Minden rendben?

– Igen, köszönöm.

Milla idegesen mosolygott fel a férfira, a nyelve hegyét végighúzta a száján, és Cormac hirtelen semmit se kívánt jobban, mint megcsókolni ezeket az ajkakát. Megbűvölve bámulta, míg rádöbbsent, hogy még mindig a karjában tartja a lányt.

– Ideje indulnunk! – szólta.

Milla halkán felnevetett.

– Menj előre, parancsnok! Én leszek az utóvéd.

Miután Cormac besegítette a dzsipbe a lányt, úgy döntött, egyenesen visszaviszi a kunyhóhoz.

– Hé, hová megyünk? – tiltakozott Milla, amikor észrevette, merre mennek. – Még nem járt le az időm.

– Látom rajtad, hogy fájdalmaid vannak, csak túl makacs vagy, hogy beismerd. Visszamegyünk.

– Kérlek, ne! – nézett Milla rimánkodva a férfira. – Igen, fáj a bokám, de a munkám miatt elviselem. A hadseregnél szolgálsz, meg kell értened. Te sem léphetsz le csak úgy egyszerűen, ha fáj valamid.

– Rendben, feladom. Ismerek egy helyet, ami tetszeni fog, de aztán takarodó! Nem, semmi kifogás! Ha nem pihened ki magad, visszaviszlek Calcarronba.

– Jól van – motyogta Milla. – Mutasd meg azt a helyet, aztán menjünk vissza a kunyhóhoz!

– Bölcs döntés. Kapaszkodj, mert nehéz terep következik!

Cormac éles kanyart vett, majd elindult felfelé egy meredek hegyoldalon, és remekül mulatott Millán, aki rémülten kapaszkodott az ajtó kilincsébe.

– Ne aggódj, tudom, mit csinálok! – biztosította nevetve a lányt. – Nem lesz semmi bajod.

Milla dühösen pillantott rá.

– Valóban?

– Talán nem bízol bennem?

Legnagyobb meglepetésére Cormac élvezni kezdte a dolgot. Szándékosan hagyta, hogy a dzsip egy darabon visszaguruljon. Rémült pillantást vetett Millára.

– A francba! – kiáltotta. – Ki tudsz ugrani?

A lány felsikoltott, aztán hangos nevetésben tört ki.

– Én sem ma jöttem le a falvédőről, Cormac Buchanan.

Tudom, hogy csak rám akarsz ijeszteni. Hagyd abba a butáskodást, és vigyél oda, ahová akarsz, mielőtt szívinfarktust kapok.

Milla még mindig mosolygott, amikor Cormac megállt, és behúzta a kéziféket.

– Ez aztán a kilátás! A Calcarron-tó és a hegyek, amerre a szem ellát.

A lány lelkesedése átragadt Cormacra is. Egyre jobban érezte magát.

– Ez a kedvenc helyem – vallotta be.

– Fantasztikus! Ki akarok szállni.

– Állj! Abban egyeztünk meg, hogy kíméled a bokád.

– Persze. Csak körül szeretnék nézni egy kicsit.

Már félig ki is szállt, amikor Cormac a segítségére sietett.

– Gyere, add a kezed! A mankóval itt nem sokra mész – mondta, majd közönyös hangon hozzátette: – És most hová?

– Ahhoz a sziklakiszögeléshez, ott hátul.

– Rendben.

Milla a férfi segítségével elindult a bozótos, hangás területen, de aztán nem tudott továbbmenni. Cormac ezért ölbe vette, és úgy folytatták az útjukat. Amikor letette, melege volt, és vadul kalapált a szíve, de nem a megerőltetéstől.

Milla forró tenyerét a hűvös sziklára tette. Még mindig érezni vélte Cormac kezét a testén. Még sosem látta olyan felszabadultan nevetni, mint az imént, amikor felfelé kapaszkodtak a dzsippel a meredek hegyoldalon.

Hogy jól érzik magukat együtt, új és kellemes fejlemény volt, de egyben nyugtalanító is. Cormac egyre oldottabbnak

tűnt, de ezzel megnőtt a veszélye annak, hogy a végén még tényleg megkedveli őt. Ártalmatlan dolog egy csókról álmodozni, de ennél többről szó sem lehet.

Egyszer már keservesen csalódott egy férfin. Újra nem fog megtörténni. És ez elég ok arra, hogy még inkább belevesse magát a munkába.

A kilátás innen fentről páratlan volt, a meredek, viharvert sziklafalak egyszerűen megigézték Millát. Érezte, hogy ez a hely a végzete.

– Tessék.

Milla észre sem vette, hogy Cormac visszament a táskájáért, és meglepetten pillantott fel.

– Nagyon köszönöm.

– Nem mondom, hogy szívesen, mert hazugság lenne – felelte a férfi mogorván. – Nem úgy terveztem, hogy itt fenn otthonosan berendezkedünk.

– Elhoztál erre a csodálatos helyre, amit egyszerűen imádok. Hálás vagyok érte.

Cormac nagyot sóhajtva hátával a sziklafalnak dőlt, és a napba nézve lehunyta a szemét.

– Emlékeztess erre, ha Rosie megkérdezi, miért nincs lerakva a táncparkett!

Milla kurtán felpillantott, kinyitotta a vázlatfüzetét, és rajzolni kezdett.

– Rosie majd megbocsát, ha odaadod neki a Calcarronról készült képet.

Gyors vonásokkal felskiccelte a töredezett sziklákat és a szélfúttá füvet. Gondolatban már kis is színezte –

palaszürkére, bíborszínűre, világossárgára és halvány aranyra, telt földárnyalatokra. Lázasan dolgozott, jól tudva, hogy Cormac türelme véges. Amikor felpillantott a vázlatból, látta, hogy a férfi figyel.

– Mit látsz ezekben a sziklákban? – kérdezte. – Azt hittem, hogy a panoráma érdekel.

– A sziklák is hozzátartoznak, és sok mindent látok bennük. Egy mágikus helyet, amely védelmet és biztonságot nyújt. Látom a természeti erőket, amelyek formálták őket, a mintákat és a színeket a kőzetrétegekben. Te talán nem?

Cormac megdörzsölte a tarkóját.

– Én csak sziklákat látok. Gyere, induljunk!

Milla igyekezett nem hozzásimulni a férfihoz, amikor a dzsiphez vitte, de nem bírta ki megjegyzés nélkül:

– Sokkal többet látnál, ha akarnád. Csak ki kéne nyitnod a szemed.

Cormac pontosan tudta, mire gondol. Nagyon sokszor feljött ide, hogy a sziklák árnyékában vigaszt találjon. Háttal egy gránittömbnek támaszkodva, az embernek nem kell folyton a válla mögé néznie, és a szeme elé táruló fantasztikus panoráma segít, hogy higgyen egy felsőbb hatalomban. Feltéve, ha egyáltalán képes még hinni valamiben.

Örült, hogy Millát ugyanúgy elbűvölte ez a hely, mint őt, ugyanakkor szorongott egy kicsit. Szükség lenne rá a birtokon, és a többiek kérdezősködni fognak, hol maradt ilyen soká. Azt fogja mondani, hogy a vízvezeték javítása elhúzódott.

Visszafelé a kunyhóhoz kényelmesebb utat keresett, és megmutatta Millának az ösvényt, amely egyenesen felvezet a

hatalmas sziklához.

– De egy darabig még ne menj fel! – intette a lányt. –
A kifecmodott bokáddal nem bírnád.

– Rendben.

Cormac meglepetten nézett rá. Még sosem tapasztalta ilyen engedékenynek.

– Mi történt, Milla?

– Fáradt vagyok.

– Hogy mi vagy?

– Nagyon vicces.

A kunyhónál Cormac kisegítette a kocsiból a lányt, és az ajtóig kísérte.

– Biztos, hogy egyedül akarsz maradni?

– Igen... hogy nyugodtan koncentrálhassak a munkámra.

– Később majd elhozom a birtokon maradt holmidat.

– Rendben.

A férfi habozva elfordult. Nehezeére esett magára hagynia Millát.

– Cormac?

– Igen?

– Add át üdvözetemet és köszönetemet a családnak.
Elmagyaráznád nekik...

– A nagyapám is művész volt. Meg fogják érteni.

Milla mosolyogva bólintott.

– És neked is köszönök mindent. Igazán nagyon...

– Később majd találkozunk.

8. FEJEZET

Cormac alaposan körülnézett a műteremben. Biztos akart lenni benne, hogy semmit sem felejtett el, de Milla tényleg alig használt valamit a nagyapja holmijából. Egyetlen füzet hevert kinyitva az asztalon, egy arc elnagyolt vázlata, megrendítően üres, szomorú szemekkel.

Valóban úgy tűnik, hogy Milla alkotói válságba került, bármi okozta is a krízist. Cormac nem mert rákérdezni, elvégre semmi köze hozzá.

Tétován nézte a fényképpel teli borítékot a kezében, aztán a vázlatfüzetbe csúsztotta, amelyet el akart vinni Millának.

– Tessék, itt van. – Rosie jött be Milla utazótáskájával, amelyet a vendégszobából hozott. – Gyorsan ment, mert szinte semmit sem pakolt ki.

– Nem tervezte, hogy marad.

Cormac a táska után nyúlt, de Rosie letette a földre, majd kihúzta magát.

– Beszélhetünk?

Cormac rosszat sejtett.

– Bocsi, de sietek. Mi a gond?

– Kérlek, ne mássz falra, de észrevettem, tegnap hogy néztél Millára vacsora közben.

– Képzeld.

– Nem, nem hiszem. A bátyám vagy, ismerlek, mint a tenyeremet.

– Atyaég, Rosie...

– Várj, hadd fejezzem be!

Rosie a polchoz ment, és levett egy ezüstkeretes fotót, amely Cormacról meg Duncanról készült.

– Szeretem ezt a képet. Vidámnak látszol rajta.

– És? – kérdezte Cormac rekedt hangon.

– Mindennél jobban szeretném, ha megint boldog lennél. Vissza akarom kapni a bátyámat, nem csak egykori önmaga árnyát. Milla kedves lány, de...

– De?

– De szomorú és túlságosan érzékeny. Nem tudom, hogy épp egy ilyen nőbe kellene-e beleszeretned...

– Honnan veszed, hogy beleszerethetnék? – fortyant fel Cormac. – Csinos, az ember szívesen néz rá, de semmi több. És most mennem kell. – Felkapta a táskát, és az ajtóhoz indult. – Viszlát!

Úton a konyhá felé megbánta, hogy úgy kijött a sodrából. Rosie csak jót akart. Mindenki csak jót akar neki. Felsőhajtott. Mióta olyan ingerült? Afganisztán óta. És most a chatham-i irodájában gubbaszt, ahol megőrül az unalomtól.

Rosie-nak igaza van. Tényleg csak árnyéka egykori önmagának.

Milla kritikusan tanulmányozta a művét. A földön szétszórva heverték különböző szénrajzok – sziklák körvonalai, erezetei, drámai felhőformációk. Általában nem használt rajzszenet, de Cormac kedvenc helyének nyers, zordon szépségéhez valahogy ez illett a legjobban.

Újra kezébe vette a ceruzát, amikor hangos kopogást hallott. Biztosan Cormac az a csomagjával. Hátrasimította a haját, az

ajtóhoz sietett, hogy kinyissa, de a férfi már bejött. Millának egyből meglódult a pulzusa.

– Halálra ijesztesz, ha csak így belopakodsz! – méltatlankodott, hogy leplezze a bizonytalanságát.

Cormac elhúzta a száját.

– Kopogtam. De nézz csak a tükörbe!

Milla kérdően pillantott rá, aztán észrevette a rajzszéntől maszatos kezét és a fekete foltokat a mellényén.

– Tetőtől talpig fekete vagyok, ugye?

– Mondhatni – nevetett Cormac. – Itt vannak a cuccaid. A műteremből elhoztam a vázlatfüzetet is. Talán szükséged lehet rá.

– Köszönöm. – Milla zavartan gondolt a portréra, amelyen legutóbb dolgozott. – Belenéztél?

– Kinyitva hevert az asztalon. Egyetlen pillantás abba az üres szempárba...

A lány ijedten nézett Cormacra. A megkezdett vázlatban felismerte volna saját magát? Szörnyen kínos!

– Milla, csak tréfáltam!

A férfi nevetve közelebb lépett, és a lány vállára tette a kezét, amivel végképp összezavarta. Valószínűleg saját magát is, mert sietve elhúzódott.

– Tréfa ide vagy oda, a szomorú szempárt illetően mindenesetre igazad van – mondta Milla, miután egy kicsit összeszedte magát. – A tájképek jobban fekszenek nekem. És most megmosakszom. Vigyázz, hová lépsz! A műteremben óriási a káosz.

Amikor szemügyre vette magát a fürdőszobai tükörben,

nevetésben tört ki. Úgy nézett ki, mint egy álcázott katona éjszakai bevetés során. Itt egy cicamosdás nem elég, tehát gyorsan beállt a zuhany alá, tiszta farmert meg pólót vett, és feltűzte a haját, de közben a keze remegett, amikor Cormacra gondolt.

Ami ostobaság. Józanul kell szemlélnie a dolgot. Cormac és ő eltöltöttek együtt egy kellemes délelőttöt, a férfi egy kicsit megnyílt előtte, semmi több.

A műteremben találta Cormacot, ahogy kíváncsian tanulmányozza a képeit.

– Nagyon jók. Tényleg.

– Köszönöm, de csak előtanulmányok.

Milla érezte, hogy elpirul, amikor a férfi szeme rászzegeződik.

– Hogy van a lábad?

– Egész délután alig éreztem...

– Már nincs délután, hanem este hét óra – felelte Cormac. – Mikor ettél utoljára?

– Nem is tudom...

A férfi rosszállóan csóválta a fejét.

– Pontosan olyan vagy, mint a nagyapám. Enned és pihened kell, különben nem gyógyul meg a bokád.

– Tudom, de nagyon szorít az idő, és ez...

– Meggondolatlanságra késztesz? Ezt a szót keresed, ugye?

– Te talán sosem voltál meggondolatlan? – háborgott Milla.

Cormac arca megfeszült.

– Csak arra céloztam, vigyáznod kéne magadra, ha itt fenn akarsz maradni. – Hirtelen elvigyorodott. – Van elég

gabonapehely a házban?

Milla nevetett.

– Miért is meséltem el neked? Nem, akartam még venni, de nem jutottam hozzá.

– Akkor meghívlak vacsorázni, mielőtt az éhségtől kiesik a szemed. Nem, ne aggódj, nem az udvarházba! – előzte meg Cormac a lány tiltakozását. – Sokkal jobb ötletem támadt.

Ez randi vagy baráti segítségnyújtás? Milla gyanakodva szemlélte a férfit, de végül is beadta a derekát.

Útközben idegesen babrálta a kézitáskája zárját, de aztán összefonta a kezét az ölében, és a kilátásban gyönyörködött.

Néhány mérföldet megtettek a hegyekben, aztán egy faluba értek – zezgugos utcák, bájos, fehérre meszelt házak és virágládák az ablakokban. Mindenütt zászlók és girlandok lobogtak a szélben.

– Az egész falut kicsinosították a tavaszi ünnepre – magyarázta Cormac. – Szeretik a turistákat.

– Én mint turista ezt megerősíthetem – felelte vidáman Milla.

Az út meredeken kanyargott lefelé egy tóhoz, amelynek a partján egy fényfüzérékkel kivilágított stég egyfajta úszóházhoz vezetett. Cormac leparkolt, és segített Millának kiszállni.

– Ez a *Pier Smokehouse*. Itt szolgálják fel a legjobb halat egész Skóciában, és a panoráma sem megvetendő.

– Gyönyörű! – Milla a sötét vízre pillantott. – De ez nem a Calcarron-tó, ugye?

– Nem, ez a Collis-tó, és összeköttetésben áll a tengerrel.

Cormac a karját nyújtotta, de a lány mosolyogva megrázta a fejét, és a mankója után nyúlt.

– Megpróbálom inkább egyedül, ha nincs ellene kifogásod.

– Miért lenne?

Cormac előreengedte a lányt a fakapunál, amely a régi füstölőházhoz vezetett. Az egyszerű felirat az ajtó fölött és a trendi rézvödrök díszpázsittal az étterem rusztikus báját modern elemekkel vegyítették. Az ablakokon át piros-fehér kockás asztalterítőket és lobogó teamécseket lehetett látni.

Tökéletes helyszín egy randihoz, futott át Milla fején. Csakhogy ez természetesen nem randi.

Sokan voltak az étteremben, de Cormac jól ismerhette a tulajdonost, mert gyorsan kaptak egy nyugodt asztalt az ablaknál. Milla levette a kötött kabátját, és a szék támlájára tette.

Amikor a pincér hozta az étlapokat, a sajátját az orra elé tartotta, és lopva körülnézett. Tényleg nagyon romantikus, nem csoda, hogy furcsa érzések kerítik hatalmukba.

Cormacra sandított. Az ablakon beeső utolsó napsugarak aranyos fényt kölcsönöztek bronzsínű bőrének. Hihetetlenül szexinek tűnt, ahogy az étlap fölé hajolt, és a hüvelykujjával elgondolkozva simogatta az ajkát.

Amikor felnézett, Milla úgy tett, mintha a kínálatot tanulmányozná.

– Már döntöttél?

Hogyan, ha egyetlen szót sem olvasott el?

– Nem igazán. Ajánlj valamit!

– Rendben. Válassz a tengeri uborka és a füstölt lazac

között!

– Hm... a tengeri uborka csábosan hangzik, de inkább lazacot kérek.

Miután a pincér felvette a rendelésüket, Milla tanácstalanul kinézett az ablakon. Miről beszélgessen Cormackal?

– Mindenképp jobb, mint a gabonapehely, ugye?

– Határozottan. De a családod nem fog hiányolni a vacsoraasztalnál?

– És mi van, ha igen? Te vagy az egyetlen, aki nem folyton az ülésrendről, a menyasszonyi tortákról és csokrokról beszél.

Milla zavartan elkapta a tekintetét.

– Tudod, egyszerűen csak nem bírom az esküvőket...

– Értem – mondta Cormac, és olyan fürkésző tekintetet vetett rá, hogy Milla elhatározta, tiszta vizet önt a pohárba.

Nem szívesen beszélt Danról, de nem árt, ha Cormac személyében van egy szövetségese, ha további meghívásokat kapna az udvarházba.

– Kíváncsi vagy rá, miért vagyok allergiás a témára?

– A te dolgod, és semmi közöm hozzá.

– Ennek ellenére elmesélem. – Milla a tekintetét a tóra szegezte, és beszélni kezdett: – A vőlegényem elhagyott, amikor már nyakig voltam az esküvői előkészületekben.

– Sajnálom. Kemény lehetett.

Cormac annyi együttérzéssel mondta, hogy Milla szeme égni kezdett a visszafojtott könnyektől. De ha már belekezdett, folytatja:

– Dan Berlinben megismert egy másik nőt. És beleszeretett.

– Mivel Cormac nem válaszolt, mosolyogva hozzátette: –

Talán jobb is így. Úgy értem, hogy az esküvő előtt történt, és nem utána.

– A fájdalom az fájdalom, mindegy mikor és hogyan következik be.

Milla szívesen megkérdezte volna Cormacot, miért lett hirtelen olyan szomorú, de nem akart tapintatlan lenni.

– Amikor Dan szakított velem, teljesen a padlóra kerültem – vallotta be. – Nem tudtam dolgozni, semmit se tudtam. Ezért vagyok itt. A professzorom szerint jól tesz majd a környezetváltozás.

– De még mennyire! – jegyezte meg Cormac szárazon. – Nincs víz, kificamodott a bokád, és a vendéglátó család esküvői lázban ég. Ha tudtam volna...

– Akkor sem akadályozhattad volna meg.

Milla zavarba jött a férfi tekintetétől, mint mindig. Örült, amikor a pincér felszolgált az ételt.

A füstölt lazac valóban mennyei volt. Véleménye szerint a *Pier Smokehouse* semmivel se maradt le a legjobb londoni éttermek mögött. Csak akkor döbbsent rá, milyen felszabadító volt beszélni Cormacnak Danról, miután a desszerttel is végzett.

– Köszönöm, hogy elhoztál ide – mondta mosolyogva. – A családot csodálatos, de...

– De jelenleg meglehetősen idegesítő. Tudom.

– Te viszont komoly segítséget jelentesz nekik.

– Egyszer már tanú voltam egy barátom esküvőjén, így van némi gyakorlatom – felelte Cormac, majd elfordult, és intett a pincérnek, hogy fizet.

Cormac leállította a motort, és behúzta a kéziféket. Bosszankodott saját magán. Miért említette meg, hogy tanú volt? Valószínűleg azért, mert Milla mesélt neki a kudarcba fulladt esküvőjéről. Az őszintesége oda vezetett, hogy majdnem beszélni kezdett Duncanról, de az utolsó pillanatban szerencsére észbe kapott. A lány most biztosan csodálkozik, miért hallgatott egész úton.

Magán érezte kérdő tekintetét, és örült, hogy Milla a sötétben nem láthatja az arcát. Talán hiba volt étterembe menniük, de valahogy így alakult.

Miután bekísérte a lányt a konyhába, és mindenütt lámpát gyújtott, lázasan azon gondolkozott, mit kezdjen ezzel az új helyzettel. Legszívesebben azonnal elbúcsúzott volna, de Milla aggóató tekintete habozásra készítette.

– Még egyszer megnézem a vízvezeték-csatlakozást a ház mögött, rendben?

– Kedves tőled, de nem akarlak feltartani...

– Nem gond, mindjárt itt vagyok.

Amikor visszajött, Milla a kezében tartotta azt a borítékot, amit Cormac becsúsztatott a vázlatfüzetbe.

– Megtaláltam a fényképeket, amelyeket odafenn a hegyen készítettél. Nagyon köszönöm.

– Tudom, milyen szívesen felmennél oda.

– Mihelyt meggyógyul a bokám, többé semmi sem tart vissza – jelentette ki Milla.

– Azt hiszem, jobb, ha most megyek.

– Kikísérlek.

A veranda küszöbéhez érve Milla álmétkodva nézett fel az

éjszakai égre.

– Itt sokkal több a csillag, mint Londonban.

– A nagyvárosok fényszennyezése miatt. A sivatag fölött még sokkal több...

– Ó, nézd csak! Láttad?

– Mit?

– A zöld fényt a horizonton! Biztosan a marslakók, és éppen most landoltak a földön.

– Sajnálom, de csalódást kell okoznom – felelte nevetve Cormac. – Az ott az északi fény, az aurora borealis. Maradj idekint, ezt a látványt nem hagyhatod ki!

Könnyű szél támadt, és Milla szorosabban maga köré húzta kötött kabátját.

– Az északi fény, milyen szép! Még sohasem láttam. Nem akarsz társaságot nyújtani?

Cormac bizonytalan pillantást vetett rá. Tudta, hogy mennie kellene, de valami visszatartotta.

Megköszörülte a torkát.

– Persze. Miért is ne?

– Nagyszerű! Innál valamit? Van egy üveg whiskym. Természetesen ír.

– Jól hangzik. Áru! el, hol van, és már hozom is!

– *Sláinte!*

Milla elmosolyodott.

– *Sláinte chugat!*

Cormac érezte, amint a whisky kellemesen felmelegíti a torkát. A teraszon a padlóra telepedett le, és úgy bámulta az eget. Milla a függőágyon ült, és egy zöld pokrócba

burkolózott.

– Valójában hol vagy otthon? – kérdezte Cormac.

– Galwayben, ahol a családom él. De tanulni Londonba mentem. És te?

Cormac meglötyögtette a poharát, és nem kapkodta el a választ. Nem akart beszélni a hadseregről, de valószínűleg elkerülhetetlen.

– Jelenleg Chathamben a főhadiszálláson vagyok alkalmazásban.

– És szeretsz ott lenni?

– Nem különösebben.

– Akkor miért...

– Azt hittem, hogy az északi fényt akarod nézni.

– Képes vagyok egyszerre az eget csodálni és társalogni. Ezt nevezik multitaskingnak. Egyébként meg te kezdted el beszélgetni.

Cormac felsóhajtott.

– Azért vagyok Chathamben, mert a bevetésem befejeződött.

– De szívesebben lennél terepen?

– Természetesen. – Cormac néma borzadállyal gondolt az íróasztalán tornyosuló aktákra. – Odakint van a tulajdonképpeni munka.

– Milyen helyeken jártál már?

Cormac érezte, hogy a gyomra elszorult.

– Úgy hangzik, mintha egy popsztár lennék világtornén.

Milla belekortyolt a whiskyjébe, és nevetett.

– Ki tudja, mit hoz a jövő? James Blunt is katona volt, és

most világhírű énekes.

– Szeretsz viccelődni.

– Tetszik, nem?

Cormac elhúzta a száját.

– Többnyire igen.

– Csak többnyire? – biggyesztette el az ajkát Milla. – De még nem árultad el, milyen helyeken jártál.

– A Balkánon, Irakban és Afganisztánban...

– És hová mész legközelebb?

Cormac szíve elszorult.

– Még nem tudom. Innék egy pohár vizet. Te is kérsz?

Felállt, és a konyhába indult. Milla olyan kérdésekkel bombázza, amelyekre nem akar válaszolni. Visszatérve a verandára, Cormac úgy tett, mintha a táncoló kékeszöld fényt nézné az égen, valójában azonban egész más foglalkoztatta. Szerette volna tudni, milyen férfiak tetszenek Millának.

– A vőlegényed is művész volt?

A lány összerezzent.

– Igen, de nem akarok beszélni róla.

– Elnézést, tapintatlan voltam.

– Semmi baj. – Milla összehúzta magán a takarót. – Már túltettem magam Danen, csak a megsebzett büszkeségem fáj még.

– Mintha magadat szuggerálnád.

– Ami nem öl meg, erősebbé tesz – mosolygott Milla. Lecsúszott a függőágyról, és közelebb sántikált a férfihoz. – Egyébként sokkal kedvesebb vagy, mint eleinte.

– Igen, talán mert te sem vagy olyan undok.

– Undok? – háborgott Milla. – Ez volt rólam az első benyomásod?

– Igen, pedig én csak segíteni akartam.

– És még azt sem tartottad szükségesnek, hogy bemutatkozz, te beképzelt majom!

– Rendben, belátom, nem értek a felszínes fecsegéshez. De például sokkal több mindent látok, mint képzeled.

– Mégis mit?

– Például az északi fényt. Nézd csak!

Az izzó smaragdzöld és jégkék fények mint fel-fellobbanó lángok táncoltak az égen. Az idő mintha megállt volna.

– Hát nem csoda szép, Cor? – lehelte Milla.

A férfi szerette, ha Cornak szólítja.

– Igen, varázslatos.

Milla megérezhette, hogy Cormac nem az eget, hanem őt nézi.

– Az északi fényről beszélsz, ugye? – kérdezte hamiskás csillogással a szemében.

– Arról, amit magam előtt látok.

Cormac tétován a lány arcára tette a kezét, a hüvelykujjával körülrajzolta a szája vonalát. Amikor a következő ezüstöszöld fénycsík megvilágította az eget, felemelte az állát, és megcsókolta.

Először egészen gyöngéden. Aztán közelebb húzta magához, elmélyítette a csókot, és Milla ajkai megnyíltak.

Cormac kivette a lány hajából a csatot, és belefúrta az ujjait a selyempuha tincsekbe. Aztán hirtelen elhúzódott. Most sarkon fordulhatna és elmehetne, mintha semmi sem történt

volna, de az ábrándos ragyogás Milla szemében kiűzött a fejéből minden józan gondolatot. Átkarolta a lány derekát, és a függőágyhoz kormányozta. Milla nem tiltakozott, csak halkán felsóhajtott, amikor Cormac ismét átölelte és megcsókolta.

Összesimultak, és belevesztek egy hosszú, szenvedélyes csókba. Cormac a lány meztelen bőrét akarta simogatni, ezért türelmetlenül lecibálta róla a kabátot. Aztán ijedten megdermedt.

Tulajdonképpen mit művel itt? Neki nincs joga a boldogsághoz. Nem érdemli meg ezt a csodálatos lányt.

– Cor? – suttogta kérdően Milla.

A férfi elengedte és felugrott.

– Nem tehetem.

Milla zavartan fürkészte.

– Hogy érted?

– Ez óriási hiba volt. Nem lett volna szabad itt maradnom.

– Valamit rosszul csináltam?

– Nem rólad van szó, hanem rólam. Nem passzolok ide.

– Akkor menj oda, ahol jobban érzed magad. Nem kell egy szürke felhő alatt élned, ha nem akarsz.

Milla szavai ott visszhangzottak Cormac fejében, de nem tudott mit kezdeni velük.

– Sajnálom – mondta, azzal sarkon fordult és elindult.

– Egy ilyen csók nem lehet óriási hiba, Cormac – hallotta meg Milla hangját, amikor már a kocsinál járt.

A férfi megtorpant, de aztán felrántotta a dzsip ajtaját, beült, és gázt adott, mielőtt meggondolhatta volna magát.

9. FEJEZET

Milla a kávéjával a kezében kiballagott a verandára, és leült a fapadlózatra. A munkájával megint holtpontra jutott. Hogyan is tudna koncentrálni? Azért jött ide, mert nyugalmat és magányt keresett, de a tegnapi este után nem érzett mást, csak fájdalmat és zavart.

Miért is kérte meg Cormacot, hogy maradjon, és nézze vele az északi fényt? Természetesen többször is feltette magának a kérdést, vajon a férfi is vonzónak találja-e őt, de a csók teljesen meglepte – ennél jobban csak a hirtelen visszakozás.

Milla ivott egy korty kávé, de nem érezte az ízét. Csak Cormac szájára tudott gondolni a száján, a kezére a hajában...

„Nem rólad van szó, hanem rólam.”

Ezzel a közhellyel rázta le. Megcsókolta, majd rájött, hogy nem akarja őt. Egy újabb visszautasítás. De akkor miért nézett rá vágyakozva, miért szorította magához?

Milla azt kívánta, bárcsak tanácsot kérhetne bölcs édesanyjától, aki kitűnő emberismerettel rendelkezett.

Megdörzsölte a szemét, és felállt. Most át fog öltözni, munkához lát, és nem törődik semmi mással. A bokája már sokat javult, alig bicegett. A legjobb, ha fogja a vázlatfüzetét, és közvetlen közletről megfigyeli a természetet.

Már épp indulni akart, amikor autó közeledését hallotta. Vadul dobogó szívvel figyelte, amint a jól ismert dzsip feltűnik a dombtetőn. Nem tudta, hogy örül vagy csalódott, amikor Sam ugrott ki a volán mögül.

– Szia, Milla! Hogy van a lábad?

– Sokkal jobban.

– Remek. – Sam komoly arcot vágott. – Sajnálom, hogy zavarlak, de egy bizonyos Daniel Calder-Jones telefonált. Sürgősen beszélni akar veled.

Milla elsápadt.

– Daniel?

– Igen. Megígértem neki, hogy érted megyek. Várja a visszahívásodat.

Milla nem akart beszélni Dannel, semmiről sem. És mi van, ha...? Szörnyű gondolat futott át a fején. Mi van, ha a családjával történt valami? Fölöttébb valószínűtlen. Az apjának és a bátyjainak is megvan a Calcarron birtok telefonszáma, és szükség esetén kapcsolatba tudnak lépni vele. Dan más okból akar beszélni vele.

Milla érezte, hogy előnti az indulat. Lehet, hogy Dan elfelejtette az internetes bankolás jelszavát. Az ő világában ez valóságos katasztrófa. Mindegy, akkor is elmegy Sammel a birtokra. És akkor a kocsiával elhozhatja, ami még ott maradt.

Cormac lehajolt, hogy megvizsgálja a táncparkett rögzítését. A munkások lelkiismeretesen dolgoztak, de a hadseregnél megtanulta, hogy mindent kétszer-háromszor ellenőrizzen. Rendben találta.

Mi a következő teendő? A külső világítás. Csak úgy éli túl ezt a napot, ha szünet nélkül elfoglalja magát.

Az elmúlt éjjel alig hunyta le a szemét, és ha mégis, akkor a sivatagról vagy szenvedélyes, whiskyízű csókokról és egy smaragdzöld szempárról álmodott.

Nem lett volna szabad megcsókolnia Millát, még csak gondolni se rá. Mert – és ez volt a legrosszabb – a lány nyilvánvalóan akarja őt.

Nem engedheti, hogy komoly érzések ébredjenek benne, hiszen semmit sem nyújthat neki. Egyébként is elhatározta, hogy visszamegy valamelyik háborús övezetbe. És ha egy bevetésen az életét veszti, mint Duncan, akkor Milla egyedül maradna, akárcsak Emma. És ezt nem teheti vele. Már épp eleget szenvedett a miatt az idióta Dan miatt.

Elindult a ház felé, amikor szembejött vele a villanyszerelő.

– Szép az idő, nem ígérkezik eső. Ha szerencsénk van, ma estére már a helyükön lesznek a fényfüzerek.

Cormac bólintott.

– Remek. Még gyorsan ellenőrzöm a generátorokat, és...

Az utolsó szavait elnyelte a dzsip motorzaja, amely nagy sebességgel kanyarodott be a ház elé. Cormac figyelmeztetően kiáltani akart, de elállt a lélegzete, amikor látta, Sam kit segít le az első ülésről.

Milla kurtán feléje pillantott, aztán elfordult, és sietve követte Samet a házba.

Cormac pulzusa meglódult. Mit keres itt a lány? És miért olyan ideges? Sápadtnak és űzöttnek tűnik. Az ő hibája. Megbántotta.

Nehéz szívvel elindult a melléképületek felé, ahol a generátorok álltak. Nem sokkal később visszatért a házba.

Milla tétován nézett a kezében tartott cédulára, amelyen Dan telefonszáma állt. A férfi nyilvánvalóan még mindig Berlinben van. Sam biztosította, hogy itt a dolgozószobában

zavartalanul beszélhet, Milla ennek ellenére nem érezte jól magát a bőrében. Először a zavarba ejtő találkozás Cormackal, most meg ez a telefon...

Reszkető kézzel tárcsázott.

– Milla bébi! – búgta a fülébe Dan. – Miért bujkálsz azon az isten háta mögötti helyen? Egy örökkévalóság volt, mire a nyomodra bukkantam.

– Mi olyan sürgős, Dan?

– Ugyanúgy szeretlek, mint régen. Figyelj, bébi, gondolkoztam. Hiányzol. Sőt nagyon hiányzol.

Milla mindenre számított, csak erre nem.

– Hiányzom?

– Össze vagyok zavarodva, hidd el. Folyton magam előtt látom az édes arcodat. Tudod, hogy te vagy számomra a szikla a hullámverésben.

Milla hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Csak azt tudom, hogy ezt a sziklát egyetlen rúgással kipöccintetted az életedből, és a továbbiakban füttyültél rá.

– Megértem, hogy haragszol, de jóváteszem, hidd el!

– Mi van Mariával?

Rövid csönd.

– Maria elment – felelte Dan halkán.

– Igen? Feltételezem, azért, mert közölted velem, milyen sokat jelentek még mindig a számodra.

– Kérlek, ne légy már ilyen!

– Milyen? Csak tudni szeretném, hogy jól értettelek.

– Bébi, tényleg sajnálom. Hibáztam, de látni szeretnék.

A hétvégén Skóciába megyek, rendben?

Milla maga előtt látta Dan kék szemét, hosszú, sűrű szempilláját, keskeny orrát a piercinggel... Milyen boldog volt, amikor eljegyezték egymást! Most már nem tudta volna megmondani, miért. Mit látott abban a férfiban? A kép elhalványult, és Cormac arca tűnt fel helyette.

– Kérlek, Milla, adj még egy esélyt! – rimázkodott Dan.

– Nem.

– Miért nem?

– Mert már nem szeretlek.

– Úgy érted, vége?

– Igen. Minden jót, Dan.

Milla letette a kagylót, ülve maradt, és a kezébe temette az arcát. Nem, nem bánta meg, hogy kiadta Dan útját. Sőt megkönnyebbült. Életének ezt a fejezetét végleg lezárta.

Ijedten rezzent össze, amikor nyílt az ajtó. Cormac megtorpant, amikor megpillantotta Millát az íróasztalon ülve. Fáradtnak tűnt, az arca borostás volt.

– Elnézést, nem tudtam, hogy te...

– Semmi baj, már megyek is.

Milla elindult az ajtó felé, de Cormac nem állt félre, hogy elengedje maga mellett, hanem aggódva nézett rá.

– Minden rendben?

– Persze, köszönöm – felelte Milla dacosan felszegett állal.

– Azonkívül, hogy az utamban állsz.

Cormac mintha mondani szeretett volna valamit, de mégsem tette, hanem némán félrehúzódott. Ismerős illatától Milla majdnem elgyöngült. Meg akart állni, hogy magyarázatot követeljen, de a lába vitte tovább.

Máskülönben Milla örömmel gyönyörködött volna abban, ahogy a napsugarak áttörnek a fák ágai között, és aranyos foltokat festenek az útra. Megcsodálta volna a páfrányok zöldjét, a sás vékony, friss hajtásait, de most nem vette észre a természet szépségeit.

Tulajdonképpen elhatározta, hogy nem gondol többé a tegnapi estére, de a Cormackal való iménti találkozás teljesen összezavarta. A férfi alig szólt, csak állt ott az ajtóban, és nézte őt.

Millában fellobbant a harag. Mégis kicsoda ez a Cormac Buchanan? Csak egy szeszélyes fickó, aki játszik az érzelmeivel.

A kunyhóhoz érve kinyitotta a kocsiját, és egyenesen a műterembe masírozott. Az iPodján teljes hangerőre állította a zenét. Aztán kikeverte a színeket, munkához látott, és az előző napi vázlaton újjáteremtette a sziklás tájat. Dühösen és szenvedélyesen kitombolta magát ecsettel meg az ujjáival vásznon. Lángoló vörös repedéseket és barázdákat festett a képre.

Észre sem vette, hogy elszállt az idő, nem érzett se szomjúságot, se éhséget. Teljesen elmerült a munkájában.

Cormac tudta, hogy mondania kellett volna valamit, de egyszerűen nem találta a megfelelő szavakat. Még mindig érezte Milla finom illatát a dolgozószobában, és ez annyira összezavarta, hogy alig emlékezett rá, miért is jött ide. Ja, igen, még egyszer át akarta nézni a bérelt generátorok szerződéseit.

Lehuppan az íróasztal mögötti székbe, megkereste az

iratokat, aztán a pillantása a telefon mellett heverő cédulára esett. Az állt rajta, hogy Daniel Calder-Jones és egy telefonszám. Milla volt vőlegénye!

Cormac a férfi nevére meredt. Tudta, nem támaszthat igényt Millára, de ökölcsapásként érte, hogy a lány az exével beszélt. Hiszen azt mondta, hogy végzett Daniellel. Akkor miért hívta fel?

A cédulán felismerte Sam kézírását. Az öccse tudni fogja, miről van szó.

Az ünnepi sátorban találta Samet, éppen dobozokat pakolt.

– Azt hiszem, összekeverték a szállítmányokat. Rosie tombolni fog.

– Még kicserélhetjük őket. Csak semmi pánik.

– Rosie-nak mondd, ne nekem! – Sam vágott egy grimaszt.

– Számomra úgylis felfoghatatlan, miért kellenek organzából készült zsákocskák.

– Az ajándékoknak – felelte Cormac, mintha a dolog magától értetődő lenne, és az öccse hüledező arcát látva a rosszkedve dacára elnevette magát. – Duncan esküvőjének reggelén több száz ilyen zacskóba kellett likőrös üvegcséket pakolnom, mert valaki megfeledkezett róla. – Elfordult, könnyedén megrázott egy sátorrudat, mintha ellenőrizni akarná, hogy elég stabil-e. – Mondd csak, mi van Millával és veled? Láttalak benneteket beviharzani a házba, mintha ezer ördög lett volna a nyomotokban.

Sam elvigyorodott.

– Egy bizonyos Daniel felhívta Millát, és kérte, hogy sürgősen hívja vissza. Szerintem az exe, de semmi közelebbit

nem tudok a dolgról. Megígértem neki, hogy Milla telefonálni fog neki, tehát idehoztam. Egyébként mióta érdeklődsz Milla iránt?

– Nem érdeklődöm iránta. Csak mély benyomást tettek rám autóversenyzőket megszegyenítő képességeid. Most add ide a szállítólevelet, és tisztázzuk a rendelést!

A hirtelen csend, amikor elnémult a zene, sokként érte Millát. Hátrahőkölt, tekintetét a frissen csillogó vászonra szegezte. Nem tudta, mit tartson a művéről, de nem is számított. Kimerülten elejtette az ecsetet, a konyhába ment, és töltött magának egy pohár vizet.

A falórára pillantott, és csodálkozva állapította meg, hogy már négy óra. A nap szinte elrepült.

Kiment, és leült a függőágyra. Honnan ez a hirtelen támadt alkotókedv? Az északi fény misztikus energiája? Festékfoltos ujjaira meredt. A farmerja és a pólója sem nézett ki jobban. A halántékához szorította a vizespoharat. Olyan volt, mint egy jeges csók.

Nem, nem az északi fény adott szárnyakat neki. Pontosan tudta, mi a belső nyugtalansága oka, amit a festővászon vezetett le.

Tűnődve bámulta körös-körül a hegyeket, és beszívta a virágzó rekettye édes illatát. Még nincs túl késő egy sétához. Átöltözik és elindul. A munka közben hallgatott hangos rockzene még ott visszhangzott a fülében. Most csendre és magányra vágyott.

Csoda szép, napos késő délután volt. A seprővirág zöld-lila szirmai közt pókháló csillan, lepkék röppentek fel a lába

előtt. A homokos úton a bakancsa csikorgása és a bíbicek kiáltása volt az egyetlen zaj, amely megzavarta a fönséges csöndet.

Milla elérte a sziklákhöz vezető ösvény alját. Némi tétovázás után – fogja bírni a bokája? – elhatározta, hogy elindul felfelé. Miután felkapaszkodott a csúcsra, kinézett a sziklák közti résen, és óvatosan egyik lábát a másik elé téve kimerészkedett egy kiszögellésre. Megérte a fáradság.

A késő délutáni napfényben jól látszottak a kövek repedései és erezetei, a sziklarésekben a fű aranyos színben tündökölt. Milla keresett egy helyet, ahol kényelmesen megtámaszkodhatott, és lenézett a tájra, amelyet Cormac annyira szeretett. Erre a szép és rideg tájra.

Elővette a vázlatfüzetét, végighordozta a tekintetét a hegyeken, és meghúzta az első merész vonalat a papíron.

Vajon mit titkol Cormac? Milla megpróbálta bebeszélni magának, hogy nem érdekli, de ez nem volt igaz. A gondolataiba merülve rajzolt tovább.

Cormac vacsorázni vitte, szenvedélyesen megcsókolta – aztán minden magyarázat nélkül faképnél hagyta.

Milla nem szerette a bizonytalanságot. Ő olyan nő, aki rózsaszín karikákat rajzol a térképre, hogy ne tévedjen el. Vázlatokat készít, mielőtt a képet vászonra vinné. Elolvassa a használati utasításokat. Óvatos és körültekintő.

Legalábbis tegnapi az volt. Beképzelte magának, hogy Cormac és közte különleges kapcsolat van. A buta szíve megint tévútra vitte.

Leejtette a vázlatfüzetet, és behunyta a szemét.

A lenyugvó nap kis vöröses, ezüstös villanásokkal tűzijátékot varázsolt csukott szemhéja mögé. A hegyoldal alján felrikkantott egy fácán, nehézkes szárnycsapásokkal repült pár métert, és valahol messziről, nagyon messziről, motorzaj hallatszott.

10. FEJEZET

Miután a fényfűzér utolsó kábelszakaszát is a fára erősítette, Cormac lemászott a létráról, és leugrott a földre. Az egész délutánját azzal töltötte, hogy az ágakra lampionokat aggasson, és ezzel megteremtse az esti fogadáshoz a romantikus hangulatot. Idegőrlő tevékenység, de nem tudta elterelni a gondolatait Milláról.

Miközben a kábeleket bogozta, egyre inkább érezte a fájdalmas vágyakozást a lány után. Hogy hiányozhat ennyire valaki, akit alig ismer?

Mert hiányzott Milla nevetése, csillogó szeme, az illata, a hangja, vagy ahogy a homlokát ráncolja, ha nem tetszik neki valami.

„Egy ilyen csók nem lehet óriási hiba, Cormac.”

Nagyon igaz. S neki akkor szüksége volt minden akaraterejére, hogy beüljön a dzsipbe, és otthagyja Millát, de úgy érezte, nincs más választása. Legalábbis tegnap este még így gondolta. Azóta már nem volt olyan biztos ebben.

Az ünnepi sátor felé pillantott. Hangosan szólt egy rádió, miközben a villanszerelők a belső világítással foglalkoztak. Itt már nincs szükség rá. A tökéletes pillanat, hogy kereket oldjon.

Hirtelen csak egyvalamit akart. Látni Millát.

A lemenő nap a tarkóját sütötte, miközben a kvadot felfelé kormányozta a hegyoldalon. Eszébe jutott az a nap, amikor először jött fel ide, hogy átadja a lánynak a kunyhó kulcsát.

Milla a verandán állt, és kíváncsian fordult feléje.

Integetett is, de ő nem integetett vissza. Nem udvariatlanságból, hanem mert ideges volt. Mert félt, hogy ez az elbűvölő fiatal nő teljesen összezavarja.

Most senki sem állt a verandán. A kunyhó csöndesnek és elhagyatottnak tűnt. De Milla autója ott parkolt, tehát a házban kell lennie.

Cormac bekopogott.

– Milla?

Néma csönd. Az ajtó nem volt bezárva. Cormac belépett, és újra a lány nevét kiáltotta.

Semmi.

Talán annyira elmélyedt a munkájában, hogy nem hallja. Kinyitotta a műterem ajtaját, és elsőként a festőállványon lévő olajfestmény szúrt szemet neki. Nem egy kedves pasztellszínű tájkép, hanem a lélegzetelállítóan vad természeti erők megörökítése a vásznon. A vörös és az arany nedvesen csillogó rétegei leginkább egy csatajelenetre emlékeztették Cormacot.

Csak nehezen fordította el a tekintetét a képről, és nézett körül a helyiségben. A Milla által használt színpaletta az ablakpárkányon feküdt, a festékes ecset a földön.

Cormac egy kissé szédelegve hagyta el a műtermet. Milla festménye mélyen megrendítette. Van benne valami vad, haragos, zabolátlan, gondolta. Mint a fájdalom, amelyet megpróbált elnyomni, de mindig felszínre tör. Idegesen járkált fel-alá a verandán, míg egy madár éles hangja vissza nem hozta a jelenbe.

Lerogyott a függőágyra, és az arcát a szélnek fordította. Egy nyúl ugrált a ház előtt, aztán megdermedt, ijedten ránézett, majd eltűnt a bozótban. Cormac utánabámult, és hirtelen eszébe jutott, ahogy Milla aznap reggel kiugrott a dzsipből, és sietve elindult a ház felé. Már alig bicegett. Cormac most már tudta, hol kell keresnie.

Nem sokkal később ismét a kvadban ült, és gázt adott.

Kilépett a sziklák közül, és körülnézett. Milla ott ült, ahol feltételezte, egy sziklának dőlve, a vázlatfüzete mellette hevert a földön. Szafarinadrágot és spagettipántos pólót viselt, törékenynek, sebezhetőnek látszott.

– Milla!

A lány nem mozdult. Talán elaludt.

Odalépett hozzá, és halkán újra megszólította:

– Milla.

A lány összerezsent, feléje fordult, és talpra ugrott. Ott állt hűvös tekintettel, a haját fújta a szél.

– Sajnálom, ha megijesztettelek. Gondoltam, hogy itt fenn talállak.

Milla a nadrágja zsebébe dugta a kezét.

– Nyomozót játszol? Mit keresel itt?

– Csak bocsánatot szeretnék kérni a tegnap estéért. Azt hiszem, meg kell magyaráznom...

– Felesleges. Megcsókoltál, aztán meggondoltad magad. Megesik az ilyen. – Milla hátat fordította a férfinak. – Kérlek, most menj el!

Nem, nem mehet el. Helyre kell hoznia a dolgot. Cormac habozva a lány karjára tette a kezét. A bőre sima volt, és puha.

– Kérlek, nézz rám!

Milla lassan megfordult, és ráemelte könnyáztatta szemét.

– Ne sírj! – Cormac a hüvelykujja hegyével letörölte a lány könnyeit. – Tévedsz. Nem az történt, hogy megcsókoltalak, és meggondoltam magam. Hanem megcsókoltalak, és majdnem elveszítettem az eszem.

– Hogyan?

Milla zavartan, de reménykedve nézett fel rá. Cormac átölelte, és a legszívesebben újra megcsókolta volna, de türtőztette magát. Nem követheti el még egyszer ugyanazt a hibát.

– Gyere, üljünk le! Beszélnem kell veled – mondta, és vonakodva elengedte a lányt. – Remélem, meg fogsz érteni.

Aztán beszélni kezdett, akadozva, fájdalomtól el-elcsukló hangon, és alig tudta elhinni, hogy az egész már egy éve történt.

– A legjobb barátomat veszítettem el.

Milla nem szólt semmit, csak némán megfogta a kezét.

– „Afganisztánban elesett angol katona – írta az újság. – A hadügyminisztérium jelentése szerint hétfőn az egyik műszaki alakulat tagja Kabultól keletre egy bevetésen ellenséges támadás áldozata lett.” Ennyi volt. Duncan az életét áldozta fel, és ők mindössze két sort áldoztak rá.

Cormac előrehajolt, és a térde közé hajtotta a fejét. Most, hogy Milla itt volt, a fájdalom még hevesebben lángolt fel benne. Tényleg jó ötlet, hogy kiönti a szívét?

Fel akart ugrani, amikor megérezte, hogy a lány átkarolja, és gyöngéden megsimogatja a vállát.

Megremegett, és rekedt hangon folytatta:

– Épp arra tanítottunk egy csapat ottani katonát, hogyan kell ideiglenes hidat létesíteni egy szurdok felett. Tapasztalt emberekkel tíz percig tartott volna, de így nagyon lassan ment. Sötétedett, és a híd másik végén valami nem stimmelt. Egyik emberemet sem akartam odaküldeni, úgy döntöttem, inkább magam nézek utána, de akkor hívott az egyik feljebbvalóm, és telefonáltam. Mielőtt megakadályozhattam volna, Duncan elindult a hídon...

Még mindig érezte a szájában a port, és hallotta az alkonyatban a lövéseket.

– Minden előzetes figyelmeztetés nélkül támadás érte Duncant. Még magam előtt látom, ahogy ott feküdt...

Képtelen volt folytatni. Ökölbe szorított kezét a szeméhez emelte, és érezte, amint Milla erősebben öleli.

Szörnyű képek peregtek le előtte. A temetés, Emma krétafehér arca, a liliomok Duncan koporsóján...

– Nekem kellett volna meghalnom, nem neki – bukott ki belőle. – Az én feladatom volt tisztázni a helyzetet, nem az övé. Felesége és gyereke volt. Egy egész család ment tönkre, mert nekem telefonálnom kellett...

Milla most már mindkét karjával magához ölelte a férfit. A nap egyre lejjebb hanyatlott, a madarak éneke elhalt. Sokáig ültek ott némán, míg Cormac újra összeszedte magát.

– Egész életemben ismertem Duncant. Együtt jártunk iskolába, aztán együtt vonultunk be a sereghez, együtt fejeztük be a kiképzést. Mintha a testvérem lett volna. – Nagyot sóhajtva megrázta a fejét. – A halála hatalmas űrt

hagyott hátra. Azóta minden nevetés árulásnak tűnik, mert Duncan soha többé nem fog nevetni.

Milla szeme könnyes lett a résztvétől, és ez több volt, mint amit Cormac el tudott viselni. Elfordult, a szeme a messzeségbe révedt.

– Az apám azt akarja, hogy hagyjam ott a hadsereget, és vegyem át a birtok irányítását, de képtelen vagyok rá. Úgy érzem, hogy ezzel cserben hagynám Duncant és mindent, amiért harcoltunk. Szeretem ezt a vidéket, de még nem állok készen rá, hogy letelepedjek Calcarronban. Néha arra gondolok, hogy annak idején azért maradtam életben, mert még vár rám valami feladat. De egyelőre nem engednek háborús övezetbe. Attól félnek, hogy valami meggondolatlan dolgot tennék.

Milla a fényképre gondolt, ami Cormac nagyapjának a műtermében állt, a két nevető fiatalemberre. Duncan halála súlyos csapás lehetett Cormacnak, de ő erős, nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is. Újra kézbe fogja venni az életét, csak idő kell hozzá.

– Szörnyen sajnálom, ami történt. Tudom, hogy ezek csak szavak... – Milla felhúzta a lábát, és átkarolta a térdét. – Amikor az anyám meghalt, csupán tizenöt éves voltam, és még mindig nagyon fáj – mondta halkán. – Az ő halála messze nem volt olyan drámai, mint a barátodé, de rettenetes látni, ahogy egy szeretett személy lassan eltávozik. Szégyellem magam, de amikor meghalt, úgy éreztem, hogy cserben hagyott. Arra gondoltam, már csak a kedvemért is élnie kellett volna. Tudom, hogy gyerekes dolog, de attól

féltem, nem vagyok elég szeretetreméltó, hiszen itt hagyott egyedül.

– Nehéz lehetett, hogy korán elveszítetted az édesanyádat...

– Ahogy nemrég mondtad, a fájdalom az fájdalom, mindegy mikor és hogyan következik be. – Milla könnyedén megborzongott. – Örülök, hogy meséltél Duncanról.

– Meg kellett magyaráznom a tegnapi estét.

– Hogy érted?

Cormac keserűen felnevetett.

– Reménytelen eset vagyok, hát nem látod? Nem tudok aludni, járkálok, mint egy zombi. Képtelen vagyok a normális életre. A tegnapi este... nem tudom... Talán az északi fény volt az oka, vagy a whisky. Vagy te. Nem akartalak megcsókolni. Egyszerűen csak megtörtént, és teljesen felkavart. Te kavartál fel. Nem vagyok hozzászokva...

– Mihez nem vagy hozzászokva? – kérdezte Milla szelíden.

– Hogy elengedd magad? Hogy kimutasd az érzéseidet?

Cormac bólintott.

– Így valahogy. – Leszakított egy fűszálat, és tépdésni kezdte. – Amikor ma délelőtt találkoztunk a dolgozószobában, szívesen elmagyaráztam volna a tegnapi viselkedésemet, de egyszerűen nem találtam a megfelelő szavakat. Magam miatt mentem el, nem miattad, noha rettenetesen nehezemre esett, mert igazad volt.

– Miben?

– A csókkal kapcsolatban. Hogy nem volt hiba.

Milla elmosolyodott.

– És mit kezdünk ezzel?

Cormac szemében kihunyt a ragyogás, és talpra ugrott.

– Semmit se kezdünk vele. Azért kerestelek meg, mert nem akartam, hogy azt hidd, valamit rosszul csináltál, vagy hogy én nem éreztem semmit irántad. De nekünk nincs jövőnk.

Nincs jövőnk? Miért?

– Nem én vagyok számodra az igazi. Csak szerencsétlenséget hoznék rá, ahogy Duncanre is. Egyébként is itt van még Dan...

Milla nehézkesen felállt.

– Mi köze ennek Danhez?

Cormac éles pillantást vetett rá.

– Ma délelőtt felhívtad őt.

– Visszahívtam, mert azt üzenté, hogy nagyon sürgős. Az új barátnője elhagyta, és arra gondolt, hogy próbáljuk meg újra. Nem számított rá, hogy én már egyáltalán nem szeretem.

– Idióta volt, hogy hagyott elmenni, és én sem vagyok jobb nála. Megbántottalak, de többé nem fog előfordulni.

Cormac készül visszahúzódni a csigaházába. De ezt ő nem hagyhatja, gondolta Milla. Épp meg akart szólalni, amikor villámlott egyet, és esni kezdett.

Milla ijedten nézett körül. Fekete felhők tornyosultak felettük, és eltakarták a lenyugvó napot. Kövér esőcseppek hullottak az égből, de ő nem moccant. Az eső elkeveredett az arcán lepergő könnyeivel. Pár másodperc múlva már szakadt. Milla érezte, ahogy a víz végigfolyik a hátán. Megborzongott.

Cormac felnézett az égre.

– Nincs nálad esőkabát, ugye?

– Nincs! – kiáltotta túl Milla az eső dobolását, aztán

végignézett csuromvizes ruháján. – Egyébként sem használna semmit.

Cormac kisimította a hajából a vizet.

– Mennünk kéne. De vigyázz, mert a kövek csúsznak! – Habozott, mielőtt a kezét nyújtotta volna. – Gyere, szorítsd erősen! Nehogy újra kificamítsd a bokád!

Milla megfogta a férfi kezét, és jóleső melegség öntötte el, amikor a tenyerük összeért.

Cormac lassan visszavezette a lányt a sziklák közti réshez. Vizes inge, mint valami második bőr tapadt izmos felsőtestéhez. A lefelé vezető meredek ösvényen folyt a víz, de a férfi magabiztosan mozgott a csúszós talajon.

A hegy lábánál elengedte Milla kezét.

– A kvad együlékes, de megoldjuk. Persze lehet, hogy szívesebben mennél gyalog. – Cormac végighordozta a tekintetét az átázott ruhában didergő alakon. – Mindjárt megfagysz.

A kvadhoz ment, bedugta a kulcsot a gyújtásba, habozott, és egy darabig mozdulatlanul állt. Aztán megfordult, és a lányhoz lépett. A szeméből sütött a vágy. Megfogta Milla kezét, és a homlokához húzta.

– Nem megy. Nem tudom távol tartani magam tőled. Bocsáss meg!

Aztán megcsókolta és átölelte. Vizes ruha ért vizes ruhához, nedves bőr nedves bőrhöz.

Milla élvezte a férfi fanyarul friss illatát, erős testét, a száját a száján. Szenvedélyesen csókolóztak a szakadó esőben.

Cormac arra gondolt, hogy ismét megszegte a saját

magának tett ígéretet. De mi mást tehetett volna, amikor Milla ott állt előtte csuromvizesen és félénken mosolyogva? Ráadásul mindez azután, hogy olyan megértően végighallgatta.

Talán már kezdettől fogva nem volt esélye, hogy ellenálljon neki. Talán már az első találkozásuk óta, amikor az országúton a zöld szempárba nézett, úgy érezte, mintha napsugár melegítené fel a szívét.

Milla okos, vicces, őszintén megmondja a véleményét, és nem lopakodik lábujjhegyen körülötte, mint a többiek. Ő a fény a sötétségben, és pontosan ezért ijeszti meg.

Ha beereszti a szívébe, akkor végleg el kell engednie Duncant. De hogyan élhet tovább, nevetget, szórakozhat és szerethet, anélkül hogy árulónak érezné magát?

Meg kell próbálnia. Meg akarta próbálni. Milla kedvéért. Élvezte, ahogy a lány átöleli, ahogy karcsú teste a hátához simul, miközben a kvad az eső áztatta úton döcögött.

A konyhóban félhomály és csend volt, csak tompán hallatszott a mennydörgés. Cormac hirtelen elfogódottnak érezte magát. Az imént ugyan még szenvedélyesen csókolta Millát, de most nehezebb esett közelebb lépnie hozzá. Már régen volt dolga nővel.

A lány arcára tette a kezét, a hüvelykujjával megérintette a felső ajkát.

– Reszketsz.

– Vacogok a hidegtől. – Milla lenézett a lábuknál keletkezett tócsára. – Várj, hozok egy törölközőt!

Közben Cormac tüzet rakott a kályhában. Nézte a lobogó

lángokat, és azon töprengett, vajon Milla segítségével új életet kezdhet-e. Hallotta, hogy a lány visszajött, mire megfordult. Hálásan nyúlt a frottírtörülközőért, de Milla villámgyorsan elhúzta, és csábosan mosolyogva ő maga száríttatta meg Cormac haját, arcát, nyakát...

A férfi élvezte, ahogy gyöngéden törölgeti a karját és a kezét is. Aztán Milla lassan felhúzta Cormac pólóját a felsőtestén, át a fején, és a földre ejtette. Nem vette le róla a szemét, miközben körkörös mozdulatokkal ledörgölte a mellkasát. Amikor a keze lejjebb siklott, Cormac lehunyta a szemét, érezte a lány ujjait a bőrén, meleg ajkát a vállán.

– Állj, most én jövök!

Az első perctől akarta Millát, de ezt össze sem lehetett hasonlítani a jelenlegi érzéseivel. A puha törülközővel óvatosan megszártatta a karját. Aztán levette róla a pólót, és ámulva meredt finom, fehér bőrére. A vékony csipke melltartó alatt egyértelműen kirajzolódtak a bimbók.

Cormac szaporábban szedte a levegőt. Meg akarta érinteni a lány mellét, de egyelőre megelégedett azzal, hogy vékony derekát simogatta. Amikor megérezte, hogy az ujjai alatt a hűvös nedvesség forrósággá változik, hátrább lépett, gyöngéden megtörölte Milla vállát és a hátát. A bőre már nem volt libabőrös, hanem meleg és rózsás.

Óvatosan kivette a lány hajából a csatot, megszártatta hosszú, szőke haját, amely lágy hullámokban omlott a vállára. Amikor az egyik tincset félretolta, hogy megcsókolja a nyakát, Milla nagyot sóhajtvá hozzásimult. Maga felé fordította a lányt, felemelte az állát, és a szájával könnyedén

megsimogatta az ajkát.

Az ujjait bedugta a nadrág övrésze alá.

– Ezt le kéne vened.

Milla hátrább lépett, és lehúzta a nedves anyagot a csípőjén, majd a lábán. A teste csábosan ragyogott a tűz fényében. Cormac meg akarta érinteni, becézgetni, de hirtelen minden összekavarodott a fejében.

Milla lágyan végigfuttatta az ujjait a karján, a vállán, egészen az arcáig. Lehúzta magához a fejét, és megcsókolta. A férfi is kívánta őt, de a múlt még mindig nem eresztette.

Milla elhúzódott, és komolyan ránézett.

– Mi a baj, Cor? Elveszítelek?

A férfi hallotta a hangjában a félelmet, látta a szemében a tanácstalanságot, és gyöngéden két kezébe vette az arcát.

– Nem, nem veszítesz el. – Csókot nyomott az ajkára. – Csak arra gondoltam, elérkezett az idő, hogy amit itt elkezdünk, azt odafent az ágyban folytassuk.

11. FEJEZET

Amikor Cormac kinyitotta a szemét, elsőként az ágyra beeső, kora reggeli napsugarakat érzékelte. Másodszor Milla nyugodt, egyenletes lélegzetvételét maga mellett. Feléje fordult, és némán nézte. Akár egy angyal, finom arcát körülveszi szőke haja.

A szája egy kicsit megrebbent, majd egy önkéntelen mozdulattal Cormac karjára tette a kezét, és aludt tovább.

A férfiban azonnal fellobbant a vágy, és arra gondolt, egyáltalán megérdemel-e ennyi boldogságot. Gyöngéden kisimított egy tincset Milla homlokából, és ráébredt, nemcsak a teste, hanem a szelleme és a szíve is megnyugodott. Duncan halála óta most először nem gyötörték rémálmok.

Tűnődve a hátára gördült. Vajon Emma hogyan dolgozta fel Duncan halálát? Szégyenkezve be kellett vallania, hogy már régóta nem beszélt vele. A tragédia után próbált mellette állni, de Duncan az ő parancsnoksága alatt halt meg.

És valahányszor az özvegy szomorú szemébe nézett, néma vádat látott benne. S mivel ezt nem bírta elviselni, inkább nem látogatta Emmát.

Az órájára pillantott. Senki sem fogja megkérdezni, hol töltötte az éjszakát, de talán visszaosonhatna az udvarházba, mielőtt a család felébred.

Mintha csak sejtette volna, mit tervez, Milla megszorította a karját, és álmosan pislogott.

– Ne menj el!

Cormac föléje hajolt, és átölelte.

– Nem akarok, de muszáj.

Milla nagyot sóhajtott.

– Később találkozunk?

– Hat ökörrrel sem lehetne visszatartani, hogy még ma újra lássalak – súgta Cormac.

Milla körülrajzolta a szája vonalát.

– Ez új.

– Micsoda?

– A mosoly. Jól áll neked.

– Korán talpon vagy.

Rosie lehuppant az egyik konyhai székre, és egy gumival lófarokba fogta a haját.

– Te is – felelte Cormac minden lelkesedés nélkül, és töltött magának még egy csésze kávé. Remélte, hogy egy kicsit még egyedül lehet. – Te is kérsz?

Rosie bólintott.

– Túl sokat forgolódtam ahhoz, hogy aludhassak. Folyton az az érzésem, hogy valamit elfelejtettem.

– A lényeg, hogy Fraser időben megérkezzen az esküvőre. Minden más mellékes – felelte vigyorogva Cormac, és tejet öntött a kávéhoz.

Rosie szigorúan nézett rá.

– Áru! el, miért dúdolsz olyan jókedvűen magad elé? Régen nem láttalak ilyennek.

– Elnézést! – Cormacnak fel sem tűnt, hogy egész idő alatt énekelget. – Arra gondoltam, gyakorlom a dalokat, amelyeket az esküvődre választottál.

Rosie a csésze pereme fölött alaposan szemügyre vette Cormacot.

– Emlékeztetsz az egykori bátyámra.

A húga kíváncsi pillantása idegesítette a férfit. Tényleg annyira megváltozott volna? A dolog Millával olyan friss volt, hogy előbb saját magával kell tisztáznia, miként tovább. Rosie kora reggeli keresztkérdései csak összezavarják.

Ám a hűgát nem lehetett leállítani. Cormac szinte látta, ahogy forognak az agyában a fogaskerekek.

– Egymás után kétszer nem vacsoráztál velünk – mondta jelentőségteljes mosollyal. – Ugyanaz a ruha van rajtad, mint tegnap. És nem borotválkoztál.

– Hagyd, Rosie, nem akarok...

A húga letette a csészéjét, és diadalmasan nézett rá.

– Milla az, ugye?

Milla félretette az ecsetet, és hátrább lépett, hogy szemügyre vegye a legújabb képét. Nem volt olyan drámai, mint a legutóbbi, de az ihletet is máshonnan merítette. Meredek sziklafalak egy viharos tájon, tintafekete felhők, amelyeken átragyog egyetlen napsugár. Ezüstös villámok hasítják a komor eget. Az erőteljes kép visszatükrözte a Cormac iránti érzelmeit.

Elmosolyodott, ahogy egész délelőtt újra és újra. Valahányszor a férfira gondolt, bizsergető boldogság járta át.

Tűnődve végighúzta az ujjai hegyét az ajkán. Eszébe jutott, ahogy a férfi csókolta hosszan, szenvedélyesen. Mindenütt kényeztette, egyetlen pontot sem hagyott ki, a lehető legnagyobb gyönyörben akarta részesíteni.

Aztán átölelte, és késő éjszakáig beszélgettek.

Milla mesélt az édesanyjáról, a közös képtárlátogatásairól. Sírt egy kicsit, amikor a haláláról beszélt, meg arról, hogy még most is rettenetesen hiányzik. És nevetett, amikor felidézte az apja megható kísérleteit, hogy befonja a haját, vagy megsüsse a kedvenc almás sütijét.

Cormac a munkájáról mesélt, a bevetésekről a világ számos pontján: kútfúrásról Sierra Leonében, a találatot kapott házak megerősítéséről a háborús övezetekben, a segítségnyújtásról, ahol szükség volt rá. Elmondta, hogy Afganisztán óta rémálmokkal küzd, de egy szóval sem említette Duncant, és Milla nem erőltette. Majd ha beszélni akar a barátjáról, megteszi. Mindent a maga idejében.

Milla most újra a festményre pillantott, és eszébe jutott, hogy ígért egy képet Cormacnak Calcarronról, amit majd nászajándékba adhat Rosie-nak. Ahhoz még egyszer meg kell néznie a helyszínt, és talán készíteni pár fotót.

Mosoly suhant át az arcán. Ha közben véletlenül találkozik Cormackal, annál jobb. Már most hiányzik.

Aznap reggel a városka olyan volt, mintha tisztára mosta volna a zivatar. A pocsolyákban ragyogó kéken tükröződött az ég, a virágládákban a petúniák még tarkábban pompáztak. Egy férfi söpörte az utat a vendéglő előtt, a postás vállra akasztható táskájával házról házra járt.

Milyen nyugodt és kedélyes itt minden, gondolta Milla, miközben az autójával lassan haladt a főúton. Az itteni életre semmi hatással sincs a külvilág. London már a mérete meg az épületei miatt is imponáló, de itt, távol a nagyváros

nyüzsgésétől, a vad táj és a természet az úr.

Milla ezúttal bátran hajtott át Calcarron kapuján. Örült, amikor a ragyogó tavaszi napsütésben felbukkant a szép épület. A bejárati ajtó mellett jobbról-balról most két új bukszus állt nagy cserepekben, spirális formára vágva, míg a virágzó klemátisz erőteljesen kapaszkodott fel a ház falára.

Milla leparkolta a kocsit, és kiszállt. Csak akkor döbbsent rá, milyen hatalmas esküvőt szerveznek itt, amikor teljes nagyságában megpillantotta az ünnepi sátrat. Korábban annyira el volt foglalva saját magával, hogy szinte észre sem vette az előkészületeket, de most ő is megérezte az ünnepi izgalmat. És csodálkozva állapította meg, hogy már semmi gondja nincs vele.

Már épp arra gondolt, hogy bekukkant a sátorba, amikor valaki hátulról befogta a szemét. Felkiáltott, aztán nevetett, amikor Cormac maga felé fordította.

– Milyen kellemes meglepetés! Mit keresel itt?

Úgy mosolygott, ahogy az a gondtalan fiatalember a fényképen.

– Ígértem egy képet az udvarházzól Rosie-nak. Ha nem kezdek bele, nem készülök el az esküvőig.

– És mi van a saját munkáddal? – kérdezte aggódva Cormac.

– Én nem ragaszkodom hozzá, hogy betartsd a kényszerhelyzetben tett ígéretedet.

– De én be akarom tartani. Miattad.

– Van fél órád. Cipeljem a vázlatfüzetedet?

– Igen. – Mosoly játszott Milla ajka körül. – Hiszen tudod, milyen szörnyen nehéz.

– Rendben. – Cormac a vállára akasztotta a lány táskáját, és elindultak, keresztülvágva a mezőn az erdőbe. Alighogy beértek a fák közé, Cormac leejtette a táskát, és magához húzta Millát.

– El sem tudod képzelni, mennyire hiányoztál.

Lélegzetelállítóan hosszan megcsókolta, hogy a lány beleremegett. Milla mosolyogva a két keze közé fogta az arcát, és a szemébe nézett.

– De igen, mert te is ugyanúgy hiányoztál nekem.

– Sajnos, Rosie kitalálta, hol voltam a múlt éjjel.

Milla egy kicsit kínosan érezte magát. Eddig még bele se gondolt, hogyan fog reagálni Cormac családja. Most azt kívánta, bárcsak ne mesélt volna a kudarcba fulladt esküvőjéről. Az összefüggések ismerete nélkül könnyen gondolhatják állhatatlannak.

– És...?

Cormac arca elkomolyodott.

– Tudnod kell, hogy a családom betegnek tart. Az ég áldásaként tekintenek mindenre, amitől ismét jobban leszek.

– Úgy érted, hogy rám? Atyaég, ez óriási felelősség!

Cormac ismét átölelte.

– Ne aggódj! Hallgatást parancsoltam Rosie-ra. Nem akarom, hogy a figyelem középpontjába kerüljünk.

– Nem hiszem, hogy ez a veszély fenyegetne. Ez egy óriási esküvő, és minden Rosie-ról szól. Mi fel sem tűnünk senkinek.

– Remélem. Gyere, menjünk tovább! Túl sokáig nem maradhatok el.

– Nem tudok koncentrálni, ha bámulsz!

Milla a vázlata fölé hajolt a folyóparton egy kövön ülve, miközben Cormac mosolyogva figyelte őt.

– Sajnálom, nem tehetek mást. – Közelebb jött, és könnyű csókot lehelt a lány homlokára. Majd lovagló ülésben mögéje telepedett a kőre, és kíváncsian kukucskált át a válla fölött. – Gyönyörű – suttogta.

– Egyáltalán nem – felelte Milla, és megpróbált bosszúsnak tűnni, de egyszerűen túl jó volt érezni Cormac meleg testét.

– Látnom kell, hogy csinálod. Megmutatod?

– Rendben – egyezett bele Milla nevetve. – Ha röviden elmagyarázom a technikámat, megígéred, hogy utána hagysz nyugodtan dolgozni?

– Meglátjuk.

Cormac gyöngéden harapdálni kezdte a lány fülcimpáját.

– Akkor figyelj...

Milla épp meg akart mutatni egy új vázlatot, amikor a szél belekapott a lapokba, és egy másik oldalon nyílt ki a füzet.

– Nocsak! – kiáltotta Cormac. – Ez én vagyok!

Először Milla is meglepődött, aztán eszébe jutott, hogy előző nap a szikláknál folyton Cormacra gondolt, aztán szórakozottan rajzolgatni kezdett.

– Ne képzelj bele semmit!

– Azt hittem, már nem festesz portrét.

– Tényleg nem. – Milla a férfi felé fordult, és a szíve hevesebben vert, amikor meglátta a szemében a perzselőt vágyat. – De nem is figyeltem oda, csak úgy...

Cormac az ujja hegyével megérintette félig elnyílt ajkait.

12. FEJEZET

Mielőtt kiléptek volna az erdőből, Cormac még egyszer magához húzta és megcsókolta Millát.

– Bejössz egy csésze kávéra?

– Inkább el kéne kezdenem Rosie képét, különben még nedves lesz, amikor átadod a boldog ifjú párnak.

– Ne aggódj, biztosan csak azután csomagolják ki az ajándékokat, hogy visszajöttek a nászútról. Egyébként meg nem akarom, hogy máris elmenj.

Milla a férfi vállára hajtotta a fejét.

– Akkor kénytelen-kelletlen elfogadom a meghívásodat egy kávéra.

Cormac rögtön észrevette az anyján, hogy tud Milláról és róla. Lily éppen vágott virágot rendezgetett egy vázában, amikor beléptek a konyhába. Láthatóan igyekezett, hogy ne nézzen Milla szemébe, amikor a bokája iránt érdeklődött, valamint afelől, miként halad a munkájával.

Cormac meghúzódott a háttérben. Tulajdonképpen nem vette rossz néven Rosie-tól, hogy kifecsegte a titkát. A családja aggódik érte, és Milla a csoda, akire mindenki várt. A bizonyíték, hogy ő nem csak vegetál.

– Jól haladok, és élvezem, hogy ebben a szép környezetben dolgozhatok – felelte Milla.

– Örömmel hallom. – Lily egy páfránylevelet tűzött a százszorszépek közé. – Milyen jó, hogy ismét meglátogatott

minket...

– Milla rajzolni ment le a tóhoz – szólt közbe Cormac. – Meghívtam egy kávéra, mielőtt visszamenne a konyhába.

– Ó, értem.

– Nagyon szép virágok – váltott témát Milla.

– Igen, arra gondoltam, jól mutatnak majd a hallban.

Bocsásatok meg, mindjárt visszajövök.

A vázával a kezében Lily kisuhant.

Alighogy kettesben maradtak, Milla Cormachoz fordult.

– Tudja, ugye?

– Biztosan. Köszönjük meg Rosie-nak a diszkrécióját!

– Nem hiszem, hogy rosszat akart. – Milla aggódva fürkészte Cormacot. – Minden rendben?

A férfi bólintott, megfogta Milla kezét, és megszorította. Talán jobb, ha szabad folyást engednek az eseményeknek, és felvállalják ezt a kapcsolatot.

Amikor Lily visszajött a konyhába, gyorsan elengedte Milla kezét, de nem elég gyorsan, ahogy az anyja elégedett mosolya elárulta.

– Azon tűnődtem... – nézett az asszony egyikükről a másikukra –, hogy Millának nem lenne-e kedve eljönni Rosie esküvőjére.

Cormac nem számított erre, és nyilvánvalóan Milla sem.

– Ó, tényleg köszönöm... de... de sajnos nem megy – dadogta a lány zavartan. – Úgy értem, nagyon kedves, de rengeteg a dolgom, azonkívül...

– Örülnék, ha eljönnél.

Cormac tényleg ezt mondta? A két nő meghökkenve nézett

össze.

– Biztosan nagyon szép esküvő lesz – tette hozzá Cormac.

– És tényleg azt akard, hogy ott legyek? – kérdezte tétován Milla.

Cormac legszívesebben a karjába kapta és megcsókolta volna, de megelégedett egy mosollyal.

– Persze.

Milla a férfit nézett, aztán Lilyhez fordult.

– Tényleg nagyon örülök a meghívásnak, és szívesen eljövök, de van egy kis gond. Nincs megfelelő ruhám. A bakancs feltehetően nem az igazi, ugye?

Lily szerint ez a kérdés – Rosie bőséges ruhatárának köszönhetően – könnyűszerrel megoldható.

– Milyen a méreted? Ó, bocsánat, de nem kéne tegezödnünk? Úgy egyszerűbb.

– Persze, szívesen. – Milla bólintott. – Harminchatos.

– Akárcsak Rosie-nak! Kávészás után mindketten felmegyünk az emeletre, és felöltöztetünk téged. Nagyszerűen fogsz kinézni.

Milla félresöpörte minden aggályát. Nem számított erre a meghívásra, de ha Cormac is ott lesz, az elég ok, hogy elmenjen.

A férfi láthatóan örült az igenlő válaszában, és Milla érezte, hogy ő is izgatott várakozással tekint az esemény elébe. Biztosan csoda szép esküvő lesz. Egy kerti ünnepség kilátással a tóra, a fákon romantikus lampionok, folyik a pezsgő... Igazi, tradicionális skót népzenevel, tánccal. És ami a legfontosabb, Cormac ott lesz mellette.

A férfi feltöltötte a kávégépet, a tekintetük összevillant, és ettől Milla szíve gyorsabban vert.

– Feltéve, ha Rosie-nak nincs kifogása ellene – mondta Lilyhez fordulva.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és Cormac húga viharzott be, a kezében egy borítékkal.

– Mi ellen nincs kifogásom?

– Hogy Milla kölcsönvegye valamelyik ruhád – magyarázta Lily.

– Hiszen ez fantasztikus! – Rosie cinkosan a bátyjára mosolygott, aztán az örömtől ragyogva fordult Millához. – Klassz, hogy eljössz. És természetesen szívesen kölcsönadom valamelyik ruhámat.

– Nem emlékszem, hogy ennyire odalettél volna, amikor közöltem, hogy én eljövök – heccelte Cormac a húgát, miközben csészéket vett ki a szekrényből.

– Mert biztos voltam benne, de akkor most közlöm, hogy borzasztóan örülök. – Rosie feltépte a borítékot, és hitetlenkedve nézett a kezében tartott fehér kártyára. – Képzeljétek el, ki lesz még itt? Emma. Eljön az esküvőmre!

Egy kávéscsésze csörömpölve a földre esett, és eltört. Cormac bocsánatkérést motyogott. Az anyja és Rosie úgy tettek, mintha semmi sem történt volna, de Milla figyelmét nem kerülte el a férfi feszült arca.

– Emma a család egyik barátja – sietett megmagyarázni Lily.
– Azt hittük, hogy talán nem tud...

Rosie figyelmeztető pillantást vetett az anyjára, mire az elhallgatott. Egy-két másodpercig nyomasztó csend

telepedett rájuk, aztán Cormac rezzenéstelen arccal az asztalhoz lépett, és odacsúsztotta Millának a kávéját, majd a sajátjával a kezében elfordult, és az ajtóhoz ment.

– Elnézéseketek kell kérnem, de odakint szükség van rám.

Rosie a szobájában kinyitotta a nagy szekrényt, végignézte az egymás után sorakozó ruhákat, közben egy-egy darabot kiemelt, és az ajtóra akasztotta.

– Kiálts, ha látsz valamit, ami tetszik – szólt hátra a válla fölött Millának, aki az ágy szélén ült, és pocskul érezte magát.

Egyszerűen nem értette, mi történt. Cormac odaadta neki a kávéját, majd sarkon fordult és távozott. Legszívesebben utánaszaladt volna, de ott volt Lily és Rosie, ezért csapdában érezte magát. Akárcsak most.

Nézte, amint Rosie egyik ruhát a másik után veszi ki, és még egyszer átgondolta a konyhai jelenetet. Cormac abban a pillanatban ejtette el a csészét, amikor meghallotta, hogy Emma eljön az esküvőre. Nem kétbalkezes, tehát valószínűleg reakció lehetett a hírre, aminek Lily és Rosie örültek, de ő nem.

– Ez hogy tetszik?

Rosie felemelt egy világoszöld selyemruhát.

Milla felugrott az ágyról, és közelebb lépett.

– Gyönyörű.

– És még egyszer sem viseltem – közölte vidáman Rosie. – Nézd csak, rajta van az árcédula! Azt hiszem, egy jótékonysági gálára vettem, de aztán influenzás lettem, és nem tudtam elmenni. – Odatartotta Milla elé a ruhát. – Remekül fog állni.

Gyerünk, próbáld fel!

Milla eltűnt a szomszédos fürdőszobában, levette a farmerjét meg a pólóját, aztán belebújít a ruhába. Puhán ölelte körül az alakját, és Rosie-nak csak a hátán lévő hosszú cipzár felhúzásában kellett segíteni.

– Húha, Milla! Fantasztikusan nézel ki. Cor el fog ájulni, ha ebben meglát... Elnézést, csak kicsúszott a számon!

– Nem gond.

Milla a tükör felé fordult. Elállt a lélegzete, amikor megpillantotta magát ebben a selyemből szőtt álomban. Kerek nyakkivágásával, fodros rövid ujjával és bő szoknyarészával mintha rászabták volna.

– Köszönöm, Rosie, ez csoda szép.

– Cipő! Pillanat, tudom, melyik illik hozzá, és az is vadonatúj.

Miközben Rosie elszaladt, hogy megkeresse a cipőt, Milla ismét kritikusan szemügyre vette magát a tükörben. Cormac „el fog ájulni”, ha ebben meglátja? Volt valami az arcán, amikor menekülésszerűen elhagyta a konyhát...

– Tessék, ez az. – Rosie büszkén felmutatott egy pár elegáns kétszínű – krém és világoszöld – cipőt, amelyet kis szalag díszített. – Hogy érzed, milyen? – kérdezte feszülten, amikor Milla óvatosan lépkedni kezdett a szokatlanul magas sarkakon.

– Mintha egész más személy lennék, de jó. – Próbaképp egy kicsit előre-hátra hintázott. – Rosie, kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Ki az az Emma?

Rosie élesen beszívta a levegőt.

– Tehát észrevetted... – A homlokát ráncolta. – Cormac elmesélte, mi történt Afganisztánban?

– Igen.

– Ez már haladás. – Rosie nagyot sóhajtva a mennyezetre nézett. – Duncant vagy bármit, ami kapcsolatban áll Duncannel szigorúan tilos megemlíteni Cormac jelenlétében. Egy kicsit olyan, mint Voldemort, azaz „Ő, akit nem nevezünk nevén”.

– Rendben, de ki az az Emma?

Rosie segített lehúzni Millának a cipzárt.

– Emma Duncan felesége volt. Láttad, Cor hogyan reagált. Mi mindannyian szerettük Duncant, de Cor egyszerűen képtelen túltenni magát a halálán. Azt reméltem, örülni fog, hogy látja Emmát... – Rosie a tükörben tűnődve Millára nézett. – Ma este szűk családi körben tartunk egy kis előünnepet. Lenne kedved eljönni? Jó hatással vagy Cormacra, ő biztosan örülné, ha ott lennél. Itt éjszakázhatnál, és az esküvő reggelén már a házban lennél.

Milla tiltakozni akart, de Rosie lelkesedésével szemben tehetetlennek bizonyult.

– Nem áruljuk el Cormacnak, hogy eljössz, így annál jobban fog örülni. Remek meglepetés lesz! Van egy édes fekete koktélsruhám, azt megkaphatod. És a hozzáillő cipőt is.

Milla ruhásákban a kocsija hátsó ülésére tette Rosie kis feketéjét és a cipőt is. Hogy magával sodorta ez az esküvői felhajtás! Ráadásul ő lesz a meglepetésvendég az esti családi partin! Nem akart csalódást okozni Rosie-nak de amikor

keresni kezdte Cormacot, és sehol nem látta, már nem volt olyan biztos abban, hogy ez tényleg jó ötlet.

Egyik szállítókocsi a másik után állt meg a sátor bejáratánál. A cukrász meghozta az esküvői tortát, két jókedvű hölgy egy óriási szalagot vett ki egy autóból, amelyen a „LOVE” felirat állt.

Milla bement a sátorba abban a reményben, hogy ott találja Cormacot. Odabent félhomály uralkodott, a levegő nehéz volt a nárcisz és a jácint illatától, amelyeket egy fiatal nő rendezett el az asztalokon, míg egy másik masnikat kötött a székek támlájára.

Cormacot sehol sem látta.

Sarkon fordult, és beleütközött egy dobozba, amelyet egy lány hozott be éppen. A doboz hangos csörömpöléssel a földre esett. Milla elpirult szégyenében, mert minden szempár feléje fordult.

– Ó, nagyon sajnálom! Remélem, semmi sem ment tönkre.

– Csak teamécsestartók vannak benne, gyakorlatilag törhetetlenek.

Milla nagy levegőt vett.

– Mondja csak, véletlenül nem tudja, hol van Cormac Buchanan?

A fiatal lány kisimított az arcából egy hajtincset.

– Azt hiszem, a szállítókat ellenőrzi a konyhasátornál.

– Köszönöm.

Milla kisietett a szabadba. Muszáj megtalálnia Cormacot. Egyetlen pillantás a szemébe, és tudni fogja, minden rendben van-e közöttük.

A nagy ünnepi sátor mögött több kisebb sátor állt, egy duruzsoló generátor, valamint a földön nagy összevisszaságban rengeteg kábel hevert.

Milla hamarosan felfedezte Cormacot egy nagy rakás doboz mögött, amelyekben borosüvegek voltak. A kezében billentyűzet. Már éppen szólni akart neki, amikor feltűnt a férfi mellett Sam vörösesszőke üstöke.

Milla észrevétlen hátrább húzódott. Cormacnak dolga van, és Sam jelenlétében egyébként sem kérdezősködhethet Emmáról. Jobb, ha most visszatér a konyhába, és tovább dolgozik Rosie képén. Később még biztosan lesz alkalmuk beszélni.

Elmosolyodott, amikor az esti fellépésre gondolt a partin. Rosie koktélsruhája minden tekintetet magára vonz. Cormac nagy szemeket fog mereszteni, hiszen eddig csak farmerban és pólóban látta őt. Alig várta, hogy lássa az arcát, amikor megpillantja elegáns ruhájában.

13. FEJEZET

Cormac megkötötte a nyakkendőjét, és üres tekintettel bámult a tükörbe. Reggel még azt mondta Millának, hat ökörrrel sem lehetne visszatartani attól, hogy még ma újra lássa. Azt mondta, szeretné, ha ott lenne vele az esküvőn, és komolyan is gondolta. De azóta minden megváltozott.

Egész nap a kiutat kereste a dilemmából, de most már nem halogathatja tovább a rettegett küldetést. Ha Emma jön, Milla nem jöhet. Hogyan jelenhetne meg egy szép nővel a karján az esküvői ünnepségen, amikor Emma egyedül lesz?

Nem, soha nem fog megszabadulni a büntudattól. Mindig követni fogja a múlt. Egy darabig hitt benne, hogy normális kapcsolata, normális élete lehet, de tévedett. Mindenkinek jobb, ha egyedül marad.

Ha siet, még a parti előtt gyorsan felautózhat a konyhához, és visszaér, mielőtt bárki észrevenné a távollétét. Nem fog sokáig tartani. Egyszerűen csak közli Millával, hogy ők ketten nem lehetnek egy pár. És aztán szabad lesz. Halálosan boldogtalan, de szabad.

Habozva megállt a lépcsőfordulóban. Odalent a földszinten hallotta az első vendégek beszélgetését és nevetését, meg ahogy a zenészek hangolják a hangszereiket. Fogalma sem volt, hogy fogja kibírni az estét. A Millánál tett látogatása után biztos nem lesz kedve visszajönni ide, de a családja sosem bocsátaná meg, ha kihagyná a partit.

Lassan lement a lépcsőn, de félúton megállt, mintha földbe

gyökerezett volna a lába. Zavartan, csodálkozva, ijedten. A hallban Milla állt egy csinos fekete miniruhában és magas sarkú cipőben, szőke haját csillogó pánt fogta hátra, és félénken mosolygott fel rá.

Még mielőtt Cormac magához tért volna, az elégedetten kuncogó Rosie is megjelent a színen.

– Meglepetés! – fuvolázta, és bizalmasan átkarolta Millát. – Elragadóan fest, ugye?

– Igen – nyögte ki nagy nehezen Cormac.

Hirtelen kellemetlenül szűknek érezte a gallérját. Miközben megtette az utolsó lépcsőket lefelé, keserűség fojtogatta a torkát. Miért ilyen álomszép Milla?

Nehezen állta a lány kérdő tekintetét.

– Elbűvölő vagy, de nem számítottam rá...

– Ez a meglepetés lényege, Cor. Hogy az ember nem számít rá! – Rosie vállon bokszolta a bátyját, és a Milla kezében tartott táskára mutatott. – Rábeszéltem Millát, hogy éjszakázzon nálunk, akkor nem kell még egyszer átjönnie az esküvőre. – Megcsókolta Cormac arcát, és a fülébe súgta: – Később is megköszönheted.

Cormac megkövülten állt ott, míg Rosie sarkon fordult, és magukra hagyta őket.

– Jól nézel ki – jegyezte meg Milla tétován.

Cormac a táskájáért nyúlt.

– Gyorsan felviszem a holmidat.

Még félúton sem járt a lépcsőn, amikor észrevette, hogy Milla utánasiet. Szinte kézzel tapinthatóan érezte a lány bizonytalanságát. Ahogy elhaladt a saját hálószobája előtt,

lelassította a lépteit, aztán nyílegyenesen ahhoz a szobához ment, ahol Milla annak idején már éjszakázott. Talán nem is baj, hogy a lány követi. Így legalább van néhány zavartalan percük, és beszélhet vele.

Ha Milla elmegy, majd ő azt mondja Rosie-nak, hogy nem érezte jól magát, ezért visszaautózott a konyhába.

Becsukta a lány mögött az ajtót, és meg akart szólalni, de Milla megelőzte:

– Mi a baj? Ha rosszul csináltam valamit, akkor kérlek, magyarázd el, mert fogalmam sincs, mi ütött beléd. – Tanácstalan, megbántott tekintete aláásta Cormac elszántságát. – Rosie remek ötletnek tartotta, hogy meglepjünk, de te nyilvánvalóan másként látod – tette hozzá csüggedten.

– Nem voltam felkészülve rá, ez minden. – Cormac állta megfeszült. – Épp azt terveztem, hogy felmegyek a konyhához...

Milla arca felderült.

– Hogy elhozz ide? – Mosolyogva közelebb lépett. – Akkor most itt vagyok, kicsinosítva csak neked.

A fél válla meztelen volt, és Cormacnak uralkodnia kellett magán, hogy ne simogassa meg sima, illatos bőrét. Nyelt egyet.

– Azt akartam megmondani, hogy holnap nem jöhetsz el az esküvőre.

– De... – Milla hangja csak rekedt suttogás volt. – Miért nem?

Cormac merev arccal válaszolt:

– Mert meggondoltam magam.

– Meggondoltad magad? Egyszerűen csak így? – Milla tanácstalanul csóválta a fejét, és a tekintete, amely az imént még lágy volt, megkeményedett. – Ennyi nekem nem elég. Jobban meg kell magyaráznod.

Cormac tudta, Milla kényszeríteni fogja, hogy forgassa meg a kést a sebben. A szíve megszakad, mégis meg kell tennie. Vállat vont, mintha az egész közönyösen érintené.

– Nem akarom, hogy illúziókba ringasd magad – felelte. – Sehova sem vezet.

Milla összerezzen.

– Tehát csak úgy eldobsz? Mi történt? Nem ismerek rád.

– Mondtam már, hogy reménytelen eset vagyok. Nem lehet megbízni bennem.

Milla dühösen ökölbe szorította a kezét.

– Hogy mersz ilyen üres kifogás mögé bújni? – A szeme megtelt könnyel. – Nem tudom, mi folyik itt, de egyvalamit pontosan tudok: hazudsz. És nemcsak nekem, hanem magadnak is. – Indulni készült, de még egyszer visszafordult.

– Kár. Azt hittem, különleges vagy. Olyasvalaki, akit szerethetek. Azt hittem, a töprengő némaságod és a szomorú szemed valamit elrejt, ami megéri...

Kopogtak, mire mindketten összerezzenek. Milla elfordult, hogy letörölje a könnyeit. Cormac idegesen a hajába túrt. A lehető legrosszabbkor zavarták meg őket.

– Igen?

– Á, itt vagy! Jól nézel ki.

Sam jobbról-balról arcon csókolta Millát.

– Te is – felelte a lány szomorkás mosollyal.

Cormac bosszúsan megdörzsölte az állát.

– Sam, egy kicsit magunkra hagynál minket?

– Persze, de tulajdonképpen értetek jöttem. A többiek várnak rátok.

– Máris megyünk – felelte Cormac.

Milla dacosan nézett rá.

– Azt hiszem, mi végeztünk – jelentette ki, és belekarolt Sambe. – Miután olyan kedvesen meghívtak, nem várakoztathatok meg senkit. Indulhatunk?

Milla mosolygott, noha valójában sírni lett volna kedve. Nem értette, mi megy végbe Cormac fejében, de azt sem, hogy a sajátjában. Hová gondolt, hogy belekarolt Sambe, és eljött erre a partira, pedig semmi kedve hozzá?

Mert egy hirtelen indíttatástól vezérelve úgy döntött, hogy a jelenlétével fogja büntetni Cormacot, amiért megbántotta. Most már úgy látta, ostobaság volt.

Ma délelőtt a tónál Cormac a szenvedélyes csókjaival majdnem az őrületbe kergette. De amit most mondott neki, mintha egy vacak filmből idézett volna... Üres közhelyekkel traktálta, és hidegen lerázta. Akárcsak Dan.

Égni kezdett a szeme, és pislognia kellett. A sírás nem megoldás.

A hallban egy pincér pezsgőt szolgált fel hosszú szárú kristálypoharakban. Milla hálásan elvett egyet. Amikor Sam eltűnt a tömegben, hogy üdvözölje az egyik bácsikáját és nénikéjét, Milla lassan továbbsétált a szalonban. Tudta, hogy Cormac követi, de nem fordult meg. A helyiség másik végében

egy kis zenekar Vivaldit játszott, de ez sem tudta felderíteni.

Ivott egy korty pezsgőt, aztán még egyet, hogy tompítsa a fájdalmát. Cormac mellette állt, komor hallgatásba süppedve. Milla azon töprengett, mit tegyen. Minél előbb tűnjön el, vagy próbáljon még egyszer beszélni vele?

Oldalról a férfira sandított. Talán az a legjobb, ha egyszer s mindenkorra kiveri a fejéből. Két nap alatt kétszer bántotta meg, még több szívfájdalmat és bizonytalanságot nem képes elviselni.

Mivel egyre többen tekintettek feléjük kíváncsian, Cormac látható zavarban megszólalt:

– El kell vegyülnöm a vendégek között, neked meg el kéne kísérened.

Majdnem üres pezsgőspoharát egy elhaladó pincéernél frissre cserélte, aztán teljesítették a kötelező köröket a szalonban. Milla figyelmét természetesen nem kerülte el, hogy Cormac a rokonoknak mint „egy tehetséges festőnő”-t mutatta be, és nem említette kettőjük kapcsolatát.

A pezsgőjét kortyolgatva próbált nem tudomást venni Cormacról, miközben látszólag élénken, vidáman társalgott az emberekkel. De az egészség csak a férfi kedvéért tette. Tetszeni akart neki, a csodálatára vágyott.

Amikor Cormac egy csöndes sarokba vont, boldogan ment vele, mert arra számított, hogy elnézést kér a viselkedéséért. Ám amit a fülébe súgott, csak újabb tördöfés volt a szívébe:

– Miért nem mentél egyszerűen el?

Tehát felesleges tovább erőlködni, Cormacnak nincs rá szüksége. De nem hagyja, hogy a padlóba döngölje.

– Tulajdonképpen el akartam menni, de aztán meggondoltam magam. Egy kicsit szeszélyes vagyok, nem lehet megbízni bennem. De te ezt nyilván megérted.

Csípős szarkazmusa neki magának fájt a legjobban. Elfordította a tekintetét, és örömmel látta, hogy Rosie integet neki.

Ahogy a kölcsönkapott koktélsruhában és magas sarkúban átvágott a termen, a hátában érezte Cormac pillantását. Amikor készülődött a partira, mennyire várta, hogy meglássa a férfi ámuló arcát! De keserűen csalódott, mert olyan megkövülten meredt rá, mint valami kísértetre.

Milla hirtelen megtorpant, hátrafordult, és elkapta Cormac pillantását, amely többet mondott ezer szónál.

„Nem én vagyok számodra az igazi. Csak szerencsétlenséget hoznék rád, ahogy Duncanre is.”

Ezt tegnap mondta neki, nem sokkal a vihar kitörése előtt. Cormac nem azért taszítja el magától, mert nem akarja őt. Más oka van rá. Ha kideríti, mi a gond, talán segíthet neki. Elvégre szereti a férfit!

Rosie pajkosan rámosolygott Millára, és a fülébe súgta:

– Cormac egy másodpercre sem veszi le rólad a szemét. Tudtam, hogy örülni fog neked. – Aztán a mellette álló, sötét hajú, kék szemű fiatalemberhez fordult, aki érdeklődve nézegette Millát. – Milla, ő Connor. Nemcsak Fraser legjobb barátja és tanúja, hanem az *Art Review* riportere is.

14. FEJEZET

Cormac türelmetlenül a karórájára pillantott. Meddig kell még elviselnie ezt a tortúrát? Minden vendéggel váltott egy-két szót, udvariasan elcsevegett Rosie jövődő anyósával és apósával, most meg néhány ember mellett álldogált, akik egy szélerőmű megnyitásáról társalogtak.

Miközben a tökéletes házigazdát játszotta, és olykor-olykor ivott egy korty pezsgőt, újra meg újra Milla felé sandított. Furdalta a lelkiismeret, amiért megbántotta a lányt.

Tudta, hogy Rosie csak azért mutatta be Connor Lawsont Millának, mert a férfi egy művészeti magazinnak dolgozik. Ennek ellenére bosszantotta, hogy a fekete hajú szépfiú körüludvarolja Millát, a fülébe sutto, a kariját paskolja.

A lány valósággal itta Connor szavait. Vajon tudja, hogy figyeli őt? – töprengett Cormac. A szíve elszorult. Miért kínozza magát? A tekintete találkozott Rosie-ével, aki úgy nézett rá, mintha oda akarna sietni hozzá. Már csak az hiányozna! Elnézést kért a körülötte állóktól, és elindult az ajtó felé.

A hallban letette a poharát, és kilépett a szabadba. Denevérek suhantak a levegőben rovarokra vadászva. Cormac elindult lefelé a tóhoz. Végigment a stégen, amelyhez a csónakot kötötték, és leült a végében.

Odatartotta az arcát a hűvös esti szélnek, hallgatta a hajótestnek csapódó hullámok csobogását, és azon morfondírozott, hogyan fogja túlélni a következő huszonnégy

órát.

– Cormac!

Milla ismerős hangjára talpra ugrott. Dermedten állt ott, és nézte a lányt, ahogy a magas sarkúját a kezében tartva közeledik felé. A szoknya libegett meztelen lába körül, és olyan szép volt, hogy Cormacnak elszorult a szíve.

Milla közvetlen előtte megállt, aztán halkán megszólalt:

– Őrült hét volt, ugye?

Cormac képtelen volt megszólalni, csak bólintott.

– A holnapi ünnepség biztosan nagyon szép lesz – tette hozzá Milla. – Mindnyájatoknak jó szórakozást és csodás napot kívánok!

Cormac lehajtotta a fejét, és a lány meztelen lábára meredt. Milla ellépett mellette, leereszkedett a stég szélére, és átkarolta a térdét.

– Nem üldögnél itt egy kicsit velem?

Cormac nem tudta, mit tervez, de most egyszerűen nem hagyhatta magára. Letelepedett melléje.

– Hogy érzed magad, ha a holnapi napra gondolsz? – kérdezte Milla egy idő után.

– Feltételezem, hogy a sátor nem omlik össze, a fényfüzerek elég giccsesen festenek, és ömleni fog a pezsgő, tehát semmi sem üthet ki balul.

– Nem így értettem.

– Hát akkor hogyan?

– Emmára gondoltam. Elejtetted a kávéscsészét, amikor meghallottad, hogy eljön.

Cormac legszívesebben felugrott és elrohant volna, de aztán

megérezte a karján Milla kezét.

– Kérlek, maradj! Rosie mesélte, hogy nem bírod elviselni, ha valaki Duncanról beszél, de nem szabad tovább kínoznod magad. Nem tehetsz róla, hogy a barátod halott, és ezt Emma is tudja. Ne hibáztasd már magad!

Cormac szemrehányásra számított, de Milla szelíd szavai lefegyverezték.

– Képtelen vagyok rá – nyögte, és a kezébe temette az arcát.

Ismét megrohanták az emlékek, látta, ahogy Duncan eltalálják az ellenséges golyók, és elvágódik. Kétségbeesett kiáltással emelte fel az élettelen testet, és nem akarta tudomásul venni, hogy Duncan számára már nincs segítség.

Mereven bámulta a loccsanó hullámokat.

– Senki sem ért meg. Duncan mindenkinek úgy él az emlékezetében, amilyen akkor volt, amikor az Afganisztánba való indulás előtti hétvégét közösen itt töltöttük. Duncan és Emma, Rosie és Fraser, Sam... – Fájdalmas mosoly suhant át Cormac arcán. – Remekül szórakoztunk, felmáztunk a tó fölötti sziklára, és a vízbe lökdöstük egymást. Este tábortüzet raktunk a parton. Sam mályvacukrot sütött, és egy kicsit sokat ittunk. Boldog idők!

Cormac felnézett Millára.

– Talán könnyebb feldolgozni egy ember halálát, ha az utolsó emlékeink szépek róla. De nekem nem azok. Olyan képeket látok magam előtt, amiket nem akarok... – Dühösen a hajába túrt. – Folyton arra kell gondolnom, hogy Duncan helyettem halt meg. Néhányszor meglátogattam Emmát és a babát, de nem bírom elviselni, ahogy Emma rám néz. Igen, a

bűntudat tönkretesz, de nem tudok változtatni rajta.

– Tehát az életed hátralévő részét gyászban és magányban akarod tölteni? Duncan ezt kívánta volna? Azt hiszed, Emma ezt várja el?

Cormac némán meredt maga elé.

– Elbújhatsz a hallgatásod mögött, de ne felejtsd el, nemcsak te szenvedsz, hanem a családod is!

Milla szenvedélyes kifakadására a férfi felpillantott.

– Téged is elveszítettek Duncannel együtt, és vissza akarnak kapni. Tudom, milyen nehéz elveszíteni egy szeretett személyt, de még nehezebb végignézni, ahogy valaki eldobja magától az életet.

Milla a kézfejjével letörölte a könnyeit.

– Emma eljön Rosie esküvőjére, és te félsz találkozni vele. Nem ismerem Emmát, de ha elég bátor, hogy kiálljon az élet mellett, örülni fog, ha te is azt teszed.

Cormac azt kívánta, bárcsak ne beszélne tovább. A gondolatok vadul kavarogtak a fejében. Egyszerűen nem találta a megfelelő szavakat.

Milla várakozva nézett rá, aztán felállt, kezében a cipőjével.

– Szeretlek, Cor, de holnap reggel elutazom.

A férfi hallotta halk lépteit a stégen, ahogy távolodott. Aztán a hirtelen csendet, ahogy még egyszer megállt.

– Rosie képe készen van. Holnapig száradnia kell. Otthagynom a kunyhóban, onnan elhozhatod. Visszontlátásra.

Milla ismét megfordult, és eltűnt az alkonyatban.

Miután a lány távozott, Cormac még maradt, és nézte, amint az utolsó sápadt fénysugár is eltűnik a hegyek mögött. Milla

nem azért jött, hogy magának kérjen valamit. Azért jött, hogy elmagyarázza, ő nemcsak magát, hanem az egész családját is boldogtalanná teszi. És igaza van.

Cormac lehunyta a szemét, és megpróbálta maga elé képzelni Duncant, ahogy a tábortűznél ült, és nevetve, szitkozódva próbálta lekaparni a nadrágszárról a ráragadt mályvacukrot. Amint végigszaladt a stégen, és fejest ugrott a vízbe.

A gondolatai visszatértek Millához. Noha még csak pár napja ismeri, már sok szép emléke van róla.

Eszébe jutott, ahogy az út szélén állt, és dühösen szikrázó szemmel nézett rá. Milyen boldog volt, amikor megmutatta neki a kunyhót! Milyen csodálatos volt a karjában cipelni keresztül az erdőn. Aztán az őrült kirándulás a sziklákhöz, amire a lány rábeszélte csak azért, hogy készíthessen néhány vázlatot!

Látta, amint az étteremben elbújik az étlap mögött, aztán az első szenvedélyes csókjukra gondolt a varázslatos északi fények alatt, mosolygó arcára, amikor a vihar után letörölgette róla a vizet.

És a képre, amelyet Milla róla festett. A szomorú szemű portréra...

Istenem, milyen idióta volt! El kellett volna magyaráznia Millának, miért sokkolta a hír, hogy Emma ott lesz az esküvőn. Ehelyett kiadta az útját. És a lány ennek ellenére utánajött, hogy még egyszer beszéljen vele.

Felébredt benne a remény. Miért ül még itt?

Felugrott, és végigszaladt a stégen.

Mit is mondott Milla? „Holnap reggel elutazom.” Tehát ma éjjel még itt van.

Cormac rohanni kezdett a mezőn.

A szobájába felérve Milla csak a kis lámpát kapcsolta fel. Levette Rosie ruháját, beakasztotta a szekrénybe, a kölcsönkapott cipőket gondosan egymás mellé helyezve betette egy szék alá. Aztán fürdőköntösben az ágy szélére ült, és várta, hogy eleredjenek a könnyei.

Tudta, igaza van, és Cormac nem hirtelen támadt szeszélyből mondta, hogy nem akarja, hogy ő ott legyen az esküvőn.

Helyesen döntött. Mert Cormac sosem engedné meg magának, hogy Emmának megmutassa új keletű boldogságát. Borzongva szorosabbra húzta magán a köntöst. Cormac Emma miatt fordult el tőle, és keresett olcsó kifogásokat. Reménytelen esetnek mondta magát. Ezt Milla is így látta, noha egészen más okból.

Holnap kora reggel elhagyja a házat, elhozza a csomagját a kunyhóból, és visszamegy Londonba. Semmi esetre sem akar még egyszer találkozni Cormackal. A férfi egyetlen szóval sem marasztalta. Egyszerűen hagyta elmenni.

Kövérről könnycseppek gördültek végig Milla arcán. Szereti Cormacot. Szereti ezt a vidéket. Nehéz lesz a távozás.

Halkan kopogtak. Milla letörölte a könnyeit, az ajtóhoz ment, és kinyitotta. Valószínűleg Rosie az.

De Cormac állt a küszöbön. Lihegett, mintha egészen a házig futott volna. A szeme reménykedve csillogott.

– Láttam, hogy még ég a lámpa. Bejöhetek?

A nyakkendője meglazult, fehér ingét a nyakánál kigombolta.

Milla bólított, és félreállt.

– Sajnálom – mondta megtört hangon Cormac, amikor a szobában egymással szemben álltak.

– Mit sajnálsz?

A férfi közelebb lépett.

– Rengeteg a mondanivalóm, de azt gondoltam, hogy a „sajnálom” most a legfontosabb.

Halvány mosoly suhant át Milla arcán.

– Kezdetnek nem rossz, de miért akarod azt a rengeteg dolgot máskor elmondani, amikor előttünk áll az egész éjszaka? Szívesebben meghallgatnálak most.

– A fejemben teljes a káosz – vallotta be Cormac –, és valószínűleg sok zagyvaságot összehordok, de igaz, amit a tónál mondtál. – Egy pillanatra lehunyta a szemét. – Azt hittem, ha beengedlek az életembe, örökre el kell búcsúznom Duncantól, és ezt árulásnak éreztem. Nem akartam, hogy Emma lássa, milyen boldog vagyok. Nem akartam, hogy úgy érezze, magára hagytam a gyászában. De te kinyitottad a szemem, és megérttetted velem, hogy ez nem mehet így tovább. – Cormac tétován felemelte a kezét, és gyöngéden Milla arcára tette. – Mentőövet dobtál nekem, hogy a felszínre húzz, de én kézzel-lábbal kapálóztam ellene. Most, hogy a felszínre bukkantam, soha többé nem akarok alámerülni. Tudom, nem lesz könnyű, de szükségem van rád, Milla. Segíteni fogsz, hogy a víz felett maradjak?

– Még kérded?

Cormac arcán mosoly terült szét, boldog, reményteljes mosoly.

– Mivel érdemeltelek ki?

– Pszt! – Milla a férfi vállára tette a kezét, és kikötötte a nyakkendőjét. – Elég a beszédből!

Cormac halkán felnevetett, két kezébe vette a lány arcát, és megcsókolta.

– Most is igazad van, mint mindig.

15. FEJEZET

Cormac szeretett Milla mellett ébredni, szerette érezni meleg testét, az illatát...

A szívét átjárta a boldogság, és pár másodpercre lehunyta a szemét. Éjszaka nagyszerű ötlete támadt, és nem tudott tovább várni vele.

A vekkerórára pillantott. Még korán van. Észrevétlen kionszhatnak a házból, és visszaérhetnek Rosie esküvőjére. Mert Millának természetesen ott kell lennie.

– Ébredj fel! – Megcsókolta a lány homlokát. – Indulnunk kell.

Milla hozzásimult.

– Hová? – motyogta.

– Mutatni akarok valamit. Öltözz fel! A legjobb, ha farmert és bakancsot veszel. Odalent találkozunk, de ne üss zajt! Ha valaki meglát, oda a terv.

Nyikorgott a súlyos bejárati ajtó, amikor a hajnali derengésben kiléptek a szabadba. Szélcsend volt, az ég fátyolfelhős. Vidáman nevetgélve, mint két tinédzser futottak kéz a kézben Cormac sportkocsijához.

– Szállj be! – A férfi a csomagtartóba tette a hátizsákját, és beült a volán mögé. – Készen állsz?

– Amennyire hajnalok hajnalán csak lehetséges.

Cormac nevetett.

– Meglátod, megéri.

Gázt adott, és elindultak. Lassan áthajtott Ardoigon, aztán

követte a kanyargó országutat, közben végig magán érezte Milla tekintetét.

– Mondtam már, milyen átkozottul jól nézel ki, Cormac Buchanan? – kérdezte évdőve a lány.

– Még nem.

– Akkor egy különleges pillanatra tartogattam.

– És ez a különleges pillanat érkezett?

– Azt hiszem, igen.

A nap lassan áttörte a ritkás páraréteget, aranyszínbe vonta a szép és vad tájat. Cormac elégedetten figyelte, ahogy Milla csillogó szemmel fogadja magába a látványt.

– Tetszik? – kérdezte.

– Hihetetlenül inspirálónak tartom. Ha nálam lenne a vázlatfüzetem, megkérnélek, hogy állj meg.

Cormac jókedvűen dobolt az ujjával a kormányon. Pontosan ezt akarta hallani. Az út egy meredek emelkedőn vezetett tovább, majd hirtelen vége lett. A férfi leállította a motort, kiugrott, és a vállára akasztotta a hátizsákot.

– Jössz?

Milla kiszállt, és álmélkodva nézett körül.

– Hová?

– Egy darabig gyalog megyünk, de ne félj, nincs messze.

Milla lábujjhegyre állt, és szájon csókolta Cormacot.

– Menj előre, én majd követlek.

Sűrű bokrokkal szegélyezett ösvény vezetett fel a csúcsra. Egy darabig némán ballagtak egymás után, míg Cormacnak hirtelen feltűnt, hogy nem hallja Milla lépteit.

Megfordult, és ijedten állapította meg, hogy sehol sem látja

a lányt.

Dobogó szívvel elindult vissza, és néhány méterrel később halk kuncogást hallott az egyik bokorból. Ott guggolt Milla, és most már hangosan kacagott.

Cormac hátradöntötte, és játékosan összefogta a kezét a feje fölött.

– Már azt hittem, elvesztél.

– Valósággal rohantál. Azt hittem, sétálni indulunk, nem pedig erőltetett menet vár ránk. Ne felejtsd el, hogy nekem még kímélni kell magam!

Olyan elragadóan festett, hogy Cormac majdnem elfelejtette, miért is hozta ide. Amikor elengedte a kezét, Milla átkulcsolta a férfi nyakát, lehúzta magához, és szájon csókolta. Könnyű lett volna engedni a csábításnak, de Cormac erős maradt, és kibontakozott az ölelésből.

– Gyere, tovább kell mennünk. – Felállt, és talpra segítette Millát. – Ezúttal te méysz elől. A jó parancsnok mindig a csapat leggyengébb tagjához igazítja a tempót.

Az egyik kilátóponton Milla megállt, és ábrándosan körülnézett. Cormac hátulról átölelte.

– Na mit gondolsz? – kérdezte gyöngéden harapdálva a fülcimpáját.

Milla hátrafordította a fejét.

– Tényleg tudni akarod? Bosszús vagyok, amiért ezt a csodás panorámát nem rajzolhatom le.

– Mi olyan csodás benne? Elmagaráznád?

– Hát nem látod? Ez a mintákban és színekben tobzódó szőnyeg, és ahogy a napfény megvilágítja... Vak vagy?

Cormac nevetett.

– Nem vagyok művész, de szeretem a világot a te szemeddel nézni.

Lassan tovább-ballagtak. Szép, kellemes tavaszi nap ígérkezett. Kis idő múlva elérték úti céljukat, egy kis kőházat a hegytetőn.

Milla a homlokát ráncolta.

– Ki lakik itt fenn egészen egyedül?

Cormac egy kicsit rángatta a beragadt kilincset, míg az megadta magát.

– Senki. Tipikus kunyhó, menedék a pásztoroknak és a vándoroknak – magyarázta, és letette a hátizsákot a faasztalra.

– És miért hoztál ide? – Milla körbefordult. – Úgy értem, a kilátás fantasztikus, és szívesen lefesterém, de...

– Többet nem is akartam tudni. Nézd, csomagoltam reggelit is.

Cormac kivett a hátizsákból egy termoszt, és szendvicseket.

Milla felmosolygott rá.

– Zseniális ötlet.

Háttal a meleg kőfalnak támaszkodva kiültek a napsütésre, és egy fajdot figyeltek, amint csipegetett a fűben.

Cormac a lányhoz hajolt, és megcsókolta az arcát.

– Tehát örülnél, ha itt lennének a festőeszközeid?

– Persze. A lehető leghamarabb el kell jönnöm ide újra.

Cormac ivott egy korty kávé, és elégedetten bólintott.

– Tőlem akár már holnap – ajánlotta fel.

Milla a férfira mosolygott.

- Fölöttébb önelégültnek tűnsz. Elárulnád, miért?
- Majd később. Először megeszem a sonkás zsemlémet.

Milla leengedte a vállát, és elmosolyodott.

– Köszönöm, Lily, egyedül nem tudtam volna felhúzni a cipzárt.

Lily meleg tekintettel nézett rá.

– Elbűvölően festesz. És nagyon boldognak tűnsz. – Égkek selyemruhájában az ajtóhoz sietett. – Jobb, ha még egyszer benézek Rosie-hoz. Rettentően ideges. Később találkozunk.

Az ajtó halk kattanással becsukódott mögötte.

Az ágy mellett ott állt a magas sarkú, de Milla egy darabig még tünődve nézett a tükörbe. Csodás ötlet volt Cormactól, hogy a hegycsúcson reggeliztek. Az ott eltöltött órák még közelebb hozták őket egymáshoz, és visszaállították a bizalmat köztük.

Kétségtelen, hogy szereti Cormac Buchanant.

Milla belebújt a cipőbe, leheletnyi parfümöt fújta a füle mögé meg a csuklójára, és örült, hogy Rosie profi sminkese őt is kezelésbe vette. Sápadt, fáradt arca így most ismét frissnek és üdének tűnt, ami magabiztosságot kölcsönzött neki.

A fiókos szekrényen feküdt a csinos orgonaszínű virágkarkötő, amelyről Rosie gondoskodott, és remekül illett a világoszöld ruhához. Mosolyogva húzta fel a csuklójára.

Most már indulhat.

Könnyek szöktek Milla szemébe, amikor Rosie és Fraser kimondták egymásnak a kerti oltár előtt a boldogító igent. Rosie lélegzetelállítóan szép volt hangsúlyozottan egyszerű

ruhájában, rózsaszirmokkal és gyöngyökkel díszített, rafináltan feltűzött hajával.

Milla Cormacra pillantott, és látta, hogy a férfi vigyorogva nézi. A lány is elmosolyodott, és lopva letörölte a könnyeit.

Miközben Cormac a családjával odaállt fényképezkedni, Milla kerített magának valami innivalót. Poharával a kezében egy kicsit elveszetten sétált a vendégek között, akik kis csoportokba verődve, jókedvűen beszélgettek.

Kisvártatva a gyepen átvágva odasietett hozzá Cormac. Nagyszerűen nézett ki tweedzakójában és a hagyományos narancs, kék és zöld kockás skót szoknyában.

– Rosie szeretné, ha te is jönnél a fotózásra.

– Én? De miért?

Cormac megcsókolta Millát, majd átkarolta, és a teraszra vezette.

– Tudod jól, hogy miért.

– Nem. Úgy értem, én még nem...

Cormac megtorpant, és a szemébe nézett.

– Még nem, de dolgozunk rajta, oké? Tehát gyere szépen!

Az egyik pavilon árnyékában a zenekar Vivaldi *Négy évszakát* játszotta, míg figyelmes pincérek töltötték újra a poharakat, és kínálták körbe a midiszendvicseket. Milla a kertben sétált Cormackal.

A férfi bemutatta neki Emmát, aki szívélyesen átölelte, és őszinte kíváncsisággal érdeklődött a munkái iránt, mivel ő maga grafikus volt. A nap folyamán Milla számos emberrel ismerkedett meg, a nevek és az arcok összevissza kavarogtak a fejében. Örült, amikor egy dudás eredeti felföldi népviseletben

az egész társaságot az ünnepi sátorba vezette, ahol felszolgálták a finom ételeket.

Milla lelkesen megtapsolt minden beszédet, megcsodálta a művészi menyasszonyi tortát – hatemeletes volt, hat különböző ízesítéssel! – és a friss gyümölcsökkel díszített sajtpiramist.

Miután Rosie és a férje az erre az alkalomra betanult tánccal szórakoztatta a vendégeket, a falusi zenekar belekezdett a *gay gordonsba*, a hagyományos skót páros táncba, hogy régi szokás szerint megnyissák az ünnepséget. Cormac a táncparkettre húzta Millát, és miközben kéz a kézben lendületesen járták a táncot, olyan boldogan mosolygott, mint az egykori gondtalan fiatalember a műteremben lévő fotón.

Amikor a zenekar bejelentette a következő számot, Cormac levette a zakóját, meglazította a nyakkendőjét, és odaszólt Millának:

– Vedd le a cipőd, mert megint kifcamítod a bokád!

Amikor ennek a táncnak is vége lett, zihálva és nevetve kitámolyogtak a sátorból a szabadba. Odakint már sötét volt, és a fákon több ezer kis lámpa világított.

Cormac felnyögött.

– Egész napos, kemény munka eredménye. Az életem hátralévő részében nem akarok fényfüzéreket látni.

– Fantasztikusan néz ki – álmélikodott Milla.

Cormac átkarolta a vállát.

– Meg kell hagyni, Rosie érti a dolgát. Gyere, sétáljunk egyet!

– Nincs cipőm.

– Nem számít.

Mielőtt Milla észbe kapott volna, Cormac már a karjában tartotta.

– Hová viszel?

– Egy szép, nyugodt helyre.

Cormac öles lépekkel elindult lefelé a mezőn, messze a fényektől és a zenétől, egészen a tóig. A stégen letette Millát. A lány megfogta a kezét.

– Amikor tegnap este idejöttem, azt hittem, örökre elveszítettelek.

– Tudom. – Cormac megcsókolta a haját. – De képtelen voltam elengedni téged. – A cipője hegyével megbökdöste a régi deszkákat. – Ez a stég már sok vidám és kalandos dolgot látott.

– Fogadok, nem egy embert löktél be innen a vízbe.

– Ne aggódj! Nem azért hoztalak ide, hogy a tóba dobjalak.

– Hát akkor miért?

– Hogy megmondjam, gyönyörű vagy.

– Rosie sminkese jó munkát végzett...

– Pszt. – Cormac a lány ajkára tette az ujját. – Nem a sminkről beszélek, hanem rólad. Csoda szép vagy kívül-belül. Visszahoztál az életbe. – Milla keze után nyúlt, és megszorította. – Amit az imént a kapcsolatunkról mondtál, hogy még nem komoly... Azt hiszem, beszélünk kéne erről.

– Nem, felejtsd el! Csak arra céloztam, hogy...

– Ne aggódj! – nevetett Cormac. – Nem akarom megkérni a kezéd.

Milla valahogy megkönnyebbült. Szereti a férfit, de nem

tudta, mit felelne, ha most térdre ereszkedne előtte, és feleségül kérné.

– Javasolni szeretnék valamit.

– Mégpedig?

Cormac elengedte Milla kezét, hátat fordított, és kinézett a tóra.

– Az apám napok óta rágja a fülem. Azt akarja, hogy hagyjam ott a katonai szolgálatot, és vegyem át a birtok vezetését. Eddig vonakodtam, de... de ma éjjel az az ötletem támadt, hogy átalakításokat hajthatnék végre, ami téged is érdekelhetne.

– Cor, semmit sem értek egy birtok igazgatásához.

– De értesz a művészethez. – Cormac megfogta Milla vállát, és a tó felé fordította. – Szereted ezt a vidéket, ugye?

– Igen.

– Ma reggel megmutattam neked a birtok másik részét is, mert hallani akartam egy művész véleményét. Az itt rejlő lehetőségekről.

– Az itt rejlő lehetőségekről?

– Igen. Azt tervezem, hogy több kunyhót is építek művészek számára. Kínálhatnánk festőkurzusokat, workshopokat és kisebb kirándulásokat. Az udvarház melléképületeiben elég hely van a különböző műhelyek számára. Ma délelőtt röviden beszéltem erről az apámmal, és ő nyitott az ötletre. – Cormac csillogó szemmel nézett a lányra. – De az egész csak akkor működik, ha te is beszállsz.

A férfi lelkesedése ragályos volt, a terv pedig csábító.

– Üzleti partnerséget ajánlasz?

– Nem. – Cormac megfogta Milla kezét, és a szemébe nézett. – Szeretlek, és nem tudom nélküled elképzelni az életemet. Amit tulajdonképpen ajánlok...

Millának elakadt a lélegzete, amikor Cormac a stégen fél térdre ereszkedett, és a skót szoknya zsebéből elővett egy fekete dobozkát.

– Milla O'Brien, leszel a feleségem?

A lánynak először egy hang sem jött ki a torkán, aztán sírva és nevetve válaszolt:

– Igen. Hát persze! De az imént azt mondtad, hogy még nem...

Cormac mosolyogva átölelte.

– Azt mondtam, hogy nem akarom megkérni a kezéd, mert a kezéd nekem nem elég. Mindenesetül akarlak. – Kinyitotta a dobozt. – Ez a nagymamám gyűrűje.

– Csoda szép!

Milla álmélkodva nézte, amint Cormac az ujjára húzza a csillogó gyémántgyűrűt.

– Most már összetartozunk, örökre – súgta a lány fülébe.

Aztán hirtelen elengedte.

– Nézd csak!

Milla követte Cormac tekintetét, és örömeiben felnevetett, amikor meglátta az esti égen a zölden ragyogó, villogó fénysávokat.

– Gondolod, a sors közölni akar valamit?

Cormac átölelte Millát, és megcsókolta a haját.

– Lehet, de semmi olyat, amit már ne tudnánk.

VÉGE